

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

H. G. PARRY

BÜYÜCÜNÜN KIZI

"Hem tamamen orijinal hem de
son derece nostaljik olan yepyeni
bir klasik karşımızda."

-Alix E. Harrow

New York Times Çoksatan Yazarı

Çeviren: Selin Saraçoğlu Bayraklı

BÜYÜCÜNÜN KIZI

@ayisigikitap

NEMESIS KİTAP /Roman

Yayın Numarası: 886

Büyücünün Kızı H. G. PARRY

Kitabın Özgün Adı: The Magician's Daughter

Çeviren: Selin Saraçoğlu Bayraklı

Genel Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Editör: Aydan Yalçın

Son Okuma: Burcu Gürhan

Kapak Tasarımı: Alper Zeki

Kapak Uygulama: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker Akcan

Sosyal Medya: Sercan Kurtuz

© Nemesis Kitap, 2026 © H. G. Parry, 2023

Bu kitabın hakları, Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla H. G. Parry ile yapılan anlaşma uyarınca basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışındayayının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-92954-7-3

Baskı: Mart 2026

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Epsilon Baskı Çözümleri Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi

Gürsel Mah. İcabet Sk. No: 3

34400 Kağıthane / İstanbul

Sertifika No: 80940

BÜYÜCÜNÜN KIZI

@ayisigikitap

H. G. PARRY

Çeviren: Selin Saraçoğlu Bayraklı

H.G. Parry

H.G. Parry, Yeni Zelanda'nın Kapiti Sahili'nde kitaplarla dolu bir dairede kız kardeşi, kedisi, üç kobay faresi, aşırı aktif iki tavşanıyla yaşıyor. Wellington Victoria Üniversitesi'nden İngiliz Edebiyatı alanında doktora derecesi almış ve İngilizce, film ve medya çalışmaları dersleri vermiştir.

Selin Saraçoğlu Bayraklı

Selin Saraçoğlu Bayraklı İstanbul'da doğdu. Marmara Üniversitesi'nde Fransızca Öğretmenliği bölümünü, ardından da Anadolu Üniversitesi'nde Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. İstanbul Üniversitesi'nde Çeviribilim alanındaki yüksek lisansını 2017 yılında tamamladı. 2015'ten bu yana İngilizce ve Fransızcadan kitap çevirileri ve editörlük yapmaktadır.

2020 salgınında kapandığımız eve...
Hiçbir şey unutulmayacak.
Kapanma günlerindeki farelerimiz Robin ve Much'a...
Siz benim canımsınız, şimdi ve sonsuza dek.

Birinci Bölüm

Rowan, bir önceki gece yine adadan ayrılmıştı. Bunu da her zamanki gibi sessizce yapmıştı. Biddy, öylece uzandığı yatak odasının önündeki merdivenden inen hafif adımlarını duymasa onun gittiğini asla bilemeyecekti. Ama Rowan son zamanlarda bir iki kez daha o uyurken kaleden ayrılmaya kalkışmıştı ve Biddy bu sefer hazırlıklıydı. Yatağından kalkıp pencereye gitti, vücuduna dokunan sonbahar soğuğuyla ürperirken Rowan'ın siyah renkli tavşanların otladığı, şimdiyse ay ışığıyla aydınlanmış çimenliklerden geçtiğini gördü. Elini yumruk haline getirdi çünkü ne olacağını biliyordu. Bıkmıştı, sinirliydi ve itiraf etmek istediğinden çok daha fazla endişeliydi. Rowan uçuşunun kenarına geldiğinde durdu, sonra sırtından kanatlar fırlayıp bedeni buruşurken uzun, ince formu dalgalanarak değişti ve büyük, siyah bir kuş gecenin karanlığında uçup gitti. İnsan bedeninde olmadığı zamanlarda Rowan daima bir kuzgundu.

Biddy çok küçükken, Rowan'ın geceleri böyle uçup gitmesine pek de aldırış etmezdi. Sağı solu belli olmasa da Rowan onun koruyucusuydu ve ne kadar uzağa giderse gitsin, ihtiyaç duyduğu her an yanına döneceğine güveni tamdı. Bu arada kendi başının çaresine bakmaya da alışmıştı. Rowan'ın çalışma odasına kapandığı ya da ormana gittiği ve yemek, sohbet ya da

sağduyulu olmak gibi şeylere vakti olmadığı zamanlarda bütün gün kendi başının çaresine bakıyordu. Üstelik Rowan, işleri halletsin diye Hutchincroft'u daima orada bırakırdı. Evet doğru, tavşan olduğu zamanlarda Hutch, Biddy'yle konuşamazdı ama yanındaki yatağa atlar, başını uzatır ve kızın gelip yumuşak, altın renkli kürkünün yanına kıvrılmasına izin verirdi. İşte böyle zamanlarda kale daha az boş, karanlık daha az aç olurdu sanki. Ya tüylerin uçuşmasını ve üstündeki pencerede pençelerin tırmıklamasını duyana yahut da yorgunluğa yenik düşüp daha derin bir uykuya dalana kadar orada uzanıp uyuklardı.

Ve sabahları Rowan, hiç gitmemiş gibi hep orada olurdu.

O sabah da bir istisna değildi. İçeri vuran güneş ışıklarıyla uyanıp mutfağa indiğinde Rowan mutfak tezgâhına yaslanmış, parmaklarını da çay dolu bir fincanın etrafına dolamıştı. Kahverengi saçları dağılmıştı, gözleri biraz ağırlaşırsa da hâlâ kıpır kıpırdı.

“Günaydın,” dedi neşeyle. “İyi uyudun mu?”

Eskiden olsaydı bunun yanına kalmasını dert etmezdi. Ama artık işler değişmişti. Biddy artık çocuk değildi. On altı, hemen hemen on yedi yaşındaydı ve bunları kafasına çok fazla takıyordu.

“Kaçta geldin?” diye sordu ciddiyetle, böylece Biddy'yi kandıramadığını fark edecekti. Rowan pişman bir yüz ifadesiyle güldü.

“Şafaktan bir iki saat önce miydi neydi.” Ocağın yanında lahana yapraklarını ve havuçları yemekle meşgul olan Hutchincroft'a baktı. “Hutch dört buçuk diyor. Ne oldu? Bir şey mi kaçırdım?”

Biddy, “Uyuyordum,” dedi ama bu tamamen doğru değildi. “Bana haber vermeliydin.”

Önceki günden kalma ekmeğin son parçasını dolaptan çıkardı ve bunu yaparken Rowan'a gizlice bir bakış attı. Bir kaşının hemen köşesinde yeni bir kesik vardı ve doğrulduğunda Biddy'nin kendisini izlediğini görünce yüzüne çekingen bir gülümseme yayıldı.

Biddy, Rowan'ın babası olduğunu hiçbir zaman aklından geçirmemişti, Hy-Brasil'e geliş hikâyesini anlatmadan önce bile. İlk olarak ikisi birbirine hiç benzemiyordu. Rowan taze bir ağaç gibi inceydi, kolları ve bacakları uzundu; ezelden beri bakımsız, delişmen ve gözleri haylazlıkla parıldayan bir adamdı. Biddy daha ufak tefekti, daha esmerdi, ciddi bakışları vardı ve sık sık da kaşlarını çatardı. Yine de o bir ağabey, amca ya da kalenin geniş kütüphanesinde okuduğu herhangi bir şey değildi. O sadece Hy-Brasil'in büyücüsü Rowan'dı ve hatırlayabildiği kadarıyla hayatında sadece o, Hutchincroft ve kendisi vardı. Onları kaleyi, adayı çevreleyen kayalıkları ya da adayı örten ormanları tanıdığı kadar iyi tanıyordu. Ve ondan bir şey sakladığında da hemen anlıyordu.

Rowan da onu, en azından kendisini dikkatle incelediğini bilecek kadar tanıyordu. Kız ekmeği kesip bir tarafını kızartıncaya kadar mutfak ateşinin üzerine tuttu; sonra Rowan memnuniyetle pes edip fincanını elinden bıraktı.

"İyi, tamam. Pes ediyorum, bu sefer ne yaptım?"

Gerçek bir cevap alacağına dair zerre kadar umudu olmasa da pat diye sordu. "Dün gece neredeydin?"

Beklediği gibi de oldu. "Bilirsin işte. Şurada burada. Bir süre Dublin'deydim, sonra Edinburgh'a gittim." Hutchincroft'a başını sallayarak Biddy'nin duyamayacağı bir sesle, "Ve Londra," diye ekledi. Biddy, en umutsuz anlarında bunu yapmamalarını diliyordu. Bu ona, hep büyü'nün dışında bırakıldığını hatırlatıyordu.

“Peki ne zaman yaralandın?”

“Yaralanmadım ya... Yani pek de yaralanmak diyemeyiz. Birkaç yara bere işte. Dikkatsizlik ettim.” Ona daha ciddi bir ifadeyle baktı. “Endişeleniyorsan buna hiç gerek olmadığını söyleyeyim. Daha sen doğmadan önce bile yaptığım şeyleri yapıyorum, farklı bir şey yok. Henüz ölmedim.”

“Ölüm, tütün ya da viski gibi bir alışkanlık değil, biliyorsun. Sadece bir kez ölürsün.”

“Öyleyse söz veriyorum, ölmeyi düşüneneğim zaman sana haber vereceğim. Ekmek kızardı mı?”

“Kızardı sayılır.” Ekmeği çevirmekte geç kaldı. “Ama biraz daha süt lazım.”

“İyi, keçilere söyle.” Yine de süt sürahisini kontrol edip yüzünü buruşturdu. “Süt lazım, öyle mi? Ve biraz da reçel... Bunun için tekneyi anakaraya götürmem gerekecek.”

Bu Biddy’nin umduğu konunun açılmasını sağlamıştı. Hafif yanmış ekmeği çataldan çıkardı ve soğukkanlı davranmaya çalışarak üzerine tereyağı sürdü. “Ben de seninle gelebilirim.”

Rowan, “Hayır,” dedi aynı derecede hafif bir sesle. “Gelemezsin.”

“Neden gelemezmişim? Ben doğmadan önce bile geceleri adadan ayrıldığını ve hâlâ hayatta olduğunu daha az önce söyledin. En azından güpegündüz malzemeleri almaya giderken neden seninle gelemiyormuşum acaba?”

“Çünkü anakaraya gitmiyorsun, Biddy. Sana söyledim.”

“Bana söyledin. Hatta bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini de söyledin. Büyüdüğümde gidebileceğimi söylemiştin.”

Kaşlarını çattı. “Öyle mi? Bunu ne zaman söyledim?”

“Rowan! Ben küçükken söylemiştin. Herhalde yedi ya da sekiz yaşında falandım. Büyüdüğümde seninle gelebilir miyim diye sordum, sen de ‘Evet, tabii,’ dedin.”

Biddy, geçen bütün o yıllar boyunca buna tutunmuş ve bunun nasıl olacağını hayal etmişti. Rowan'ın hiç hatırlamadığına şüphe yoktu ama Hutchincroft onu anlamlı bir şekilde dürttüğünde omuz silkti. “Tamam, tamam. Ama henüz büyümedin, değil mi?”

Buna itiraz edemezdi. On altı yaşına geldiğinde kendisini Jane Eyre,¹ Elizabeth Bennet² ya da kitaplarında yaşayan birçok kadın kahraman gibi “bir kadın” olarak düşünmeye çalışmıştı ama kafasında kendini onların arasına yerleştirememişti. Hepsi ondan yaşça büyüktü ve her biri, hatta Jane bile hayatta daha çok şey görmüştü. Yine de Sara Crewe,³ Alice⁴ ya da Wendy Darling⁵ olamayacak kadar yaşlıydı. Büyüdüğü dünya ile içine girmesine izin vermeyen bir başka dünya arasında sıkışmış, sınırda kalmış bir insandı. Adadan ayrılmayı bu kadar çok istemesinin nedenlerinden biri de buydu; büyüdüğü yerden ayrılmanın çocukluğunu geride bırakmasına yardımcı olacağına dair beslediği umut. Sonsuza kadar değil, henüz değil. Ama bir kerecik olsun ziyaret edip nasıl bir şey olacağını görmek istiyordu.

Bunun yerine, “Ben çocuk değilim,” dedi. En azından bundan emindi. “Aralık ayında on yedi yaşında olacağım. Hatta on yedime girmiş bile olabilirim, bilemezsin. Hayatım boyunca bu adada kalamam.”

“Biliyorum,” dedi Rowan. “Bir şeyler yapacağım, söz veriyorum. Ama şimdilik senin için güvenli olmaz.”

“Sen hep gidiyorsun ama.”

“Benim için de pek güvenli değil fakat bu farklı.”

1 Charlotte Brontë'nin romanıyla aynı adı taşıyan ana karakteri. (ç.n.)

2 Jane Austen'in *Gurur ve Önyargı* adlı kitabının ana karakteri. (ç.n.)

3 Frances Hodgson Burnett'in *Küçük Prenses* adlı kitabının ana karakteri. (ç.n.)

4 Lewis Carroll'in *Alice Harikalar Diyarında* adlı kitabının ana karakteri. (ç.n.)

5 J. M. Barrie'nin *Peter Pan* serisinin ana karakterlerinden biri. (ç.n.)

“Nedenmiş o?” Sesindeki hayal kırıklığını gizleyemedi. “Tabii ki sana kıyasla benim için daha güvenli. Sen büyücüsün. Bense bir hiçim.”

“Hayır, değilsin,” diye düzeltti Rowan onu ve artık gerçekten ciddileşmişti. “Böyle söyleme.”

Biddy daha fazla uzatmaması gerektiğini biliyordu. Kendini kaptırarak argümanının hatlarını bulanıklaştırmak istemiyordu. Ayrıca Rowan’ın da kendine acımaya tahammülü yoktu.

“Peki o zaman,” dedi. “Ben büyüyü yönetemiyorum. Senin gibi değilim yani. Şu anda dünyada yaşayan, kitaplarda okuduğum diğer milyonlarca insandan hiç farkım yok ve onlar güvendeler, durumları da iyi. Onlara yönelik bir tehdit yoksa bana yönelik bir tehdit de yoktur.” Tereddütle şüpheyeye kapıldı. “Dünyada yaşayan birileri var, değil mi? Orası gerçekten kitaplardaki gibi bir yer yani?”

Rowan güldü. “Nasıl ya, dünyada kalan tek insanlar olup olmadığımızı mı sormak istiyorsun?”

“Nereden bileyim,” dedi savunmacı bir tavırla. “Başka kimseyi görmedim ki.”

“Dışarıda milyonlarca insan var. Her şekil, boyut, renk ve inançtan insanlar ve birçoğu da kitaplardakilere çok benziyor. Güven bana. Ayrıca başka insanlar olmasaydı reçel alabilir miydik sence?”

“Reçelin nereden geldiğini de bilmiyorum ki!” Bu tam olarak doğru değildi; kütüphane sayesinde reçelin nasıl yapıldığını ve Hutchincroft sayesinde Rowan’ın reçeli nasıl elde ettiğini tam olarak biliyordu. Ama bunları söylemek tartışmadaki konumunu zayıflatacağı için aceleyle devam etti. “Reçel yapımını hiç görmedim. Ada dışında hiçbir yeri de görmedim.”

“Şey, dünyanın geri kalanı da adayı daha önce görmedi. Bunu düşününce durumun kulağa öyle çok da kötü gelmiyor.”

“Konu bu değil! Dünyanın geri kalanının bizi neden görmediğini biliyorum. Dünyanın geri kalanını benim neden görmediğimi ise anlamıyorum.”

“Biddy,” dedi Rowan ve sesinde, adını tanıyabilecek yaşa geldiğinden beri onu durduran tanıdık ton vardı: Sessiz ama kararlı. “Bu kadar yeter, tamam mı?”

İstemeyerek de olsa sustu, öfkeyle alev alev yanıyordu. Herkese öfkelendiği kadar kendisine de öfkeleniyordu. Rowan nadiren onun davranışlarını herhangi bir şekilde yönlendirmeye çalışırdı ve bunu yaptığında da Biddy asla ısrarcı olmaya cesaret edemezdi. Hayır, cesaret yanlış kelimeydi; böyle söyleyince Biddy ondan korkuyormuş gibi geliyordu ama Rowan şimdiye dek onu korkutacak hiçbir şey yapmamıştı. Engel kendi kafasının içindeydi, dünyasındaki tek varlık Rowan ve Hutch’ın onayını kaybetmek istemiyordu. Bundan nefret ediyordu. Kitaplarındaki kahramanlar kimsenin düşüncelerini umursamazdı. Ve Biddy en çok da böylesine küçük bir dünyada yaşadığının hatırlatılmasından nefret ediyordu.

Rowan da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü yüzünün hatları yumuşadı. “Baksana, Bid...”

“Boş ver.” Konuyu ağırbaşlı bir tavırla noktalamak için tereyağı bıçağını bırakıp kızarmış ekmeğini bir kenara itti. Sert ve çocukça bir hareketti bu, hem tartışmayı hem de nedense kahvaltısını kaybediyordu. “Sadece bir soru sordum, hepsi bu. Keçileri görmem lazım.”

“Tamam.” Rowan’ın sesi pek mutlu değildi ama noktalamaya çalıştığı bir tartışmayı daha da uzatmaya niyetinin olmadığı açıktı. “İhtiyacın olursa ben çalışma odasıyım. Muhtemelen öğleden sonra görüşürüz, değil mi?”

Biddy, şöminenin yanından kendisini endişeyle izleyen Hutch’a baktı ve ona hafifçe gülümsedi. Daha sonra mutfak

kapısından tavukların yemlerini yediği rüzgârlı avluya çıktı. Kale kapılarının menteşelerinin uzaktan duyulacak tatmin edici bir çarpmaya dayanacak kadar sağlam olmasını diledi ve bunu son zamanlarda ilk kez dilemiyordu.

Hy-Brasil Adası'nda yaşamanın üç kuralı vardı, en azından Rowan hep öyle derdi.

Birinci kural, hava karardıktan sonra ağaçların altına adım dahi atmamaktı. Aslında bu pek de kural sayılmazdı, Rowan bunu daima çiğniyordu. Gündüzlerin kısa olduğu kış mevsimlerinde bunu yapmamak zordu. Orman, adanın büyük kısmını kaplıyordu; çok sıkı, grimsi yeşil rengindeydi ve vahşiydi; yiyecek ve büyü için bitki toplamak amacıyla sık sık ormanın derinliklerine gitmeleri gerekiyordu. Ama güneş battıktan sonra dalların altında tehlikeli bir şeyler olduğu kesindi. Gölgele- rin yaramazlık yaptığı zaten biliniyordu; rüzgâr dindiği vakit, kahkahalara ya da yarım yamalak duyulan müziğe benzer tiz sesler yaprakların arasından süzülüyordu. Hy-Brasil'in derinliklerinde hiçbirinin, hatta Hutchincroft'un bile bilemeyeceği şeyler vardı.

İkinci kural, Púca'ya dikkat etmek ve ona binip gitmeyi asla kabul etmemektir. Biddy, her zaman bildiği bir şeymiş gibi gelen ağaçlarla ilgili kuralın aksine, dört yaşındayken bu kuralın kendisine bildirildiğini hayal meyal hatırlayabiliyordu. Kalenin ötesindeki tarlalarda karahindiba toplamakla meşguldü, yazın çimenleri dizlerine değerek hışırıdıyordu ki o sırada tepenin ötesinde siyah bir at gördü. Hy-Brasil'de hiç at yoktu; kitaplarındaki resimlerden bildiği atı görür görmez tanımış ve yüreği heyecanla dolmuştu. Atın altın rengi gözleri Biddy'nin tüm dikkatini çekmiş, onu kendine çağırmıştı ve tel tel yelesi-

ne dokunmak için ağzı açık halde ilerleme cesareti gösterirken birden Rowan'la Hutch ortaya çıkıvermişti. Bundan sonrasını hayal meyal hatırlıyordu ama daha sonra Rowan onu ender görülen ciddi bir konuşma için kütüphanede karşısına oturtmuş ve Púca hakkında her şeyi anlatmıştı: O bir şekil değiştirendi, hayatta en sevdiği şey dikkatsiz yolcuları sırtına atıp vahşi ve korkunç bir gezintiye çıkarmak ve onları evlerinden kilometrelerce uzakta bir diken tarlasına atmak olan hileci bir ruhtu. Biddy o zamanlar bu düşünceyi korkutucu olmaktan ziyade komik bulmuş ama o zamandan beri de altın gözlü yaratıklardan uzak durmuştu.

Üçüncü kuralsı kalenin arkasında, harabelere giden uçurum patikaları boyunca uzanan uzun çimenliklere benek benek yayılan kara tavşanlara asla zarar vermemekti. Bu içlerinde en kolayıydı. Biddy birinin bir tavşana neden zarar vermek isteyebileceğini anlayamıyordu.

Biddy, Hy-Brasil'de yaşamının dördüncü kuralını, dile getirilmeyeni, gerçekten dokunulmaz tek ultiatomu ve sadece kendisi için geçerli olan o tek kuralı epeyce büyüdükten sonra fark edebilmişti. Oradan asla ayrılmayacaktı.

Bunu fark etmesi bir hayli zaman aldı, hatta üstüne düşünmesi daha da uzun sürmüştü. Hy-Brasil, asırlık bir büyüyle dünyanın geri kalanından gizlenmişti, yedi senede bir görülebiliyordu ve sadece seçilmiş birkaç kişi tarafından buraya ulaşılabilirdi. Biddy'nin yaşamı boyunca bu kıyılara gelen kimsecikler olmamıştı. Çocukluğunda denizin ötesindeki dünyayı merak ediyordu, tıpkı kitaplarda okuduğu bir dolu şeyi de merak ettiği gibi; belli belirsiz, yarım yamalak bilgilerle. Londra ve Define Adası ya da atlar ve ejderhalar onun için eşit derecede hayaliydi. Bir gün yaşlandığında onları muhtemelen göreceğini düşünüyordu. Bu arada keşfetmesi gereken bir ada vardı ve bu

keşif, hayal edebileceğinden de fazla zamanını alıyordu. Okunacak kitaplar vardı; kalenin kütüphanesinde binlercesi mevcuttu ve Rowan daha da getirmeye devam ediyordu. Tırmanılacak ağaçlar, sahil boyunca içinde kaybolacağı mağaralar, bir zamanlar adada yaşayan adil halktan kalan ve Biddy'nin bulup eve getirebileceği şeyler vardı. Yapılması gereken işler vardı: Yiyecekleri her şeyin yetiştirilmesi ve hasat edilmesi gerekiyordu; kalenin yaşanabilir, yani harabe halinde olmayan kısımlarının sert tuzlu rüzgârlara karşı sürekli güçlendirilmesi gerekiyordu; gelgit çekildiği zaman geride yararlı şeyler kalıp kalmadığına bakmak için kayalıklar taranmalıydı. Biddy, kitaplarla, tavşanlarla ve masallarla büyütülmüş; mürekkepten, çimenden ve deniz meltemlerinden oluşan yarı vahşi bir şeydi ve olmak istediği tek şey de buydu.

Bütün bunların ne zaman değiştiğini artık bilmiyordu; yavaş yavaş değişmişti, her seferinde bir soru, uçurumun kenarındaki harabelerin üzerine düşen amansız yağmur damlaları gibi onu yıpratmıştı. Bir ara adaya nasıl geldiğini Rowan'a da sormuş olmalıydı ama hatırlayamıyordu. Görünüşe bakılırsa hikâyeyi her zaman biliyordu: Okyanusu çalkalayan ve kıyı şeridini dalgaların karaya attığı odunlarla dolduran şiddetli bir fırtına; ertesi sabah uçurumun tepesinde yürüyen Rowan ve Hutchincroft; kayalıkların üzerinde, yarısı suyla dolu harap olmuş bir cankurtaran sandalı ve sandalın dibine kıvrılmış küçük bir kız... Rowan o zamandan beri bu yeri, Biddy'nin isteği üzerine ona tekrar tekrar göstermişti. Onu bulduklarında bir yaşından büyük değildi, kestane rengi bukleleri ve kocaman gözleri olan kız çocuğu sırlıksılandı, ağlıyordu ama zarar görmemişti. Anne ve babasına ya da onları öldüren gemi kazasına dair hiçbir iz yoktu. Adanın bizzat kendisi ölümcül denizlere uzanarak kızı güvenli bir yere kaçırmıştı adeta. Birilerinin kıyılarına yanaşmasına çok nadiren

izin veren Hy-Brasil'in onu adaya almak için kendince sebepleri olduğunu düşünmek Biddy'nin hoşuna gidiyordu. Bir anlamı olmalıydı. Belki de önemli birinin, mesela bir kraliçenin ya da zeki bir büyücünün kızıydı yahut belki kitaplarındaki yetim kızlar gibi onun da kaderinde gerçekleştirmesi gereken büyük bir şey vardı. İşte bu da büyücü olmamasının telafisi olacaktı.

On veya on bir yaşındayken *Küçük Prenses*'i okuduğunu ve yedi yaşındaki Sara Crewe'un evinden okula gönderildiğini fark ettiğinde bir an için duraksadığını gayet net hatırlıyordu. Bunun neden özellikle etkileyici geldiğinden emin değildi; sonuçta çocukların okula gönderilmesiyle ilgili başka hikâyeler de okumuştur ama bu durumun neden onun için geçerli olmadığını merak etmemişti. Belki de Sara'nın genç ve eğlenceli babası ona biraz Rowan'ı hatırlatıyordu, tıpkı Sara'nın ona biraz kendisini hatırlatması gibi. Belki de artık soru sormaya hazır olduğu için kitaplar, çoğu zaman olduğu gibi, sorularını kelimelere dökmesini sağlıyordu.

O akşam onu kütüphaneye kadar takip etmişti. "Rowan?"

"Efendim, canım?" dedi dalgın bir biçimde. Muhtemelen doğru zaman değildi; kitap rafının tavana yakın bir yerine çıkmıştı ve hayaletlerle ilgili bir kitabı ararken tehlikeli bir yerde duruyordu. Hutch ateşin yanındaki kilimin üzerinde yatıyordu, kıvrılıp huzur verici bir C şeklini alarak yan yatmıştı.

"Ben neden okula gitmedim?"

Rowan'ın dikkatini önündeki kitaplara biraz daha fazla verdiğini düşündü ama düşmemeye çalışıyor da olabilirdi. "Okula gitmek mi istiyorsun?"

Sorduğu şey bu değildi ve düşünürken bu olasılık Biddy'nin dikkatini dağıttı. En sonunda, "İstiyorum galiba," dedi. "Bir gün."

"Eh, o zaman bir gün gideceksin," dedi Rowan. "Ama biraz zaman alabilir. Neler yapabileceğime bir bakayım."

Daha önce söylediği şeylerden farklı değildi ama çok geç olsa da ilk defa, onun neyi söylemediğini fark etmişti. Rowan ona şimdilik gidemeyeceğini söylüyordu ve Biddy de bunun için iyi bir nedeni olduğuna inanıyordu. Rowan ona bir gün gideceğini söylüyordu ve Biddy buna güveniyordu. Ama Rowan nedenini söylemiyordu. Hiçbir zaman da söylememiştir.

Bunu fark ettikten sonra Biddy, Rowan'ın söylediği şeyler arasında yırtıcı hayvanlar gibi gizlenen diğer söylemediklerini de fark etmeye başladı.

Mesela Rowan'ın, açık havalarda kayalıklardan görebildiği ve dünyanın başlangıcı olduğunu düşündüğü o uzak kıyı şeridinde büyüdüğünü biliyordu. Aslında orası, Aran Adaları'ndan biri olan Inishmore'du. Onun ötesinde Batı İrlanda kıyısı, onun ötesinde de Büyük Britanya ve ardından Rowan'la Hutch'ın adaya gelmeden önce üzerinde dolaştıkları Avrupa'nın büyük bir kısmı vardı. Rowan ona isteyebileceği tüm kitapları ve haritaları veriyor ve ruh hali uygun olduğu zaman onunla bu sayfalardaki ülkeler hakkında saatlerce konuşuyordu. Fakat ne zaman Biddy çocukluğuna ya da seyahatlerine ait hikâyeler anlatması için baskı yapsa, Rowan kaçamak cevaplar veriyordu.

Bir defasında omuz silkerek, “Çok zaman geçti,” dedi.

“İngiltere'nin Normanlar tarafından fethedilmesinin üstünden de çok zaman geçti,” diye hatırlattı Biddy. “Ama biz şu an tam da bunun hakkında konuşuyorduk.”

Rowan güldü. “Eh, o kadar da çok zaman geçmedi yani!”

“Ne kadar geçti peki?” diye karşılık verdi. “Göründüğünden çok daha yaşlı olduğumu biliyorum çünkü Hutch bana, büyülü hayvanlarını bulduktan sonra büyücülerin yaşlanmasının yavaşladığını söylemişti. Ama bunun kaç yaşında olduğun anlamına geldiğini bilmiyor çünkü tavşanların zamanla arası pek iyi değildir.”

“Benim de değil. Yüz yaşında falan mıyım? Boer Savaşı zamanlarında hesabımı şaşırdım.”

Biddy buna bir an bile inanmadı. Rowan pek çok şeyi karıştırabilirdi ama kesinlikle yılları karıştırmazdı. Ama bunu kabul etmeyi öğrenmişti. Konuşmak istemediği takdirde Rowan’ı konuşturmaya çalışmanın bir faydası yoktu. Üstelik istediği zamanlarda memnuniyetle konuşan Hutchincroft, Rowan’ı öyle iyi tanıyordu ki Biddy’ye vermemesi gereken bilgileri asla vermezdi.

Ama son zamanlarda işler farklıydı. Sorun sadece büyümesi, huzursuzlaşması, gözlerinin sürekli ufuktaki karaya çekilmesi ve düşüncelerinin çığırından çıkması değildi. Rowan giderek daha sık ortadan kayboluyordu; yanında insan yapımı eşyalardan çok yara bereyle dönüyordu ve Biddy, bazı yaralarının onun belli ettiğinden daha fazla acı verdiğinden şüpheleniyordu. Rowan orada olmadığına Hutchincroft da huzursuzdu, gergindi, muhtemelen sürekli sessiz iletişim ve kesinlikle sessiz bir endişe içindeydi. Biddy, bu şeylerin uzun süredir yüzeyin altında iltihap gibi biriktiğini ama bunu ancak son zamanlarda fark ettiğini düşündü. Öyle ya da böyle, sonbaharın ilk dondurucu soğukları gibi havadaki tehlikeyi hissedebiliyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Mükemmel bir sabah olacaktı. Rüzgârın sık, güneşinse nadir olduğu Hy-Brasil’de kaçırılmaması gereken canlı ve ıslıl ıslıl bir gün başlamıştı ve Biddy elinde bir kilim, üç ufak elma ve *Jane Eyre*’in yıpranmış bir kopyasıyla kayalıklara tırmanmıştı. Rüzgâr saçlarını ve kalenin arkasındaki çimleri dalgalandırdı; orada otlayan kara tavşanları, bunun kaotik neşesinden etkilenecek kulaklarını oynatıp havaya sıçradılar. Bu görüntü Biddy’yi her şeye rağmen gülümsetmişti. Yine de her zaman olduğu gibi

odaklanamamıştı. Tartışmaları bu sabahı duman gibi lekelemiş, boğazında buruk bir tat ve gökyüzünde gri bir örtü bırakmıştı. Kitabın dünyası inanılmaz derecede uzak; daha önce hiç görmediği türden yabancılar, okullar ve romantizmle doluymuş gibi geliyordu. Rowan'ın davranışı karşısında duyduğu kibirle karışık öfke, tahmin edilebileceği gibi önce kendi davranışlarıyla ilgili şüpheye, sonra da suçluluk duygusuna yol açtı. Öğlen saatlerinden kısa bir süre sonra sayfaların üzerine bir gölge düştüğünde içi rahatladı.

“Merhaba,” dedi Rowan. Yanındaki Hutchincroft, ne olduğunu görmek istermiş gibi kitabını burnuyla dürttü. “Ne yapıyorsun?”

Omuz silkti, ona şimdilik gülümsediğini görme tatminini yaşatmamakta kararlıydı. “Pek bir şey yapmıyorum.”

“Surat asmaya devam etmiyorsun, değil mi?”

“Ben surat asmam. Siz ikiniz asarsınız. Kitap okuyordum.”

“İyi mi bari?”

Biddy kitabına baktı. “*İnsanlara huzurla yetinmeleri gerektiğini söylemek beyhudedir; harekete geçmeli ve bu gücü içinde bulamazsa da bizzat yaratmalıdır. Milyonlarca insan, benimkinden daha sessiz bir felakete mahkûmdur ve milyonlarca insan kendi kaderleri karşısında sessiz bir isyan halindedir. İnsan yaşamında siyasi isyanlar haricinde daha kaç isyan mayalanmıştır kim bilir.*”

Rowan'ın kaşları kalktı. “Ve surat asmadığını söylüyorsun, öyle mi?”

“Bunları Charlotte Brontë yazmış, ben değil!” Aslında bu kısım birkaç bölüm önceydi ama bir noktaya dikkat çekmek istediği için bunu aklında tutmuştu. “Ben sadece onun yazdıklarını okuyorum.”

“Peki o zaman, ona ara vermesini söyle.” Tartışmamış gibi davranmanın işe yaramadığını anlamış olmalıydı. Biddy hafif bir iç çekiş

duydu ve sonra Rowan çimenlerin üzerine, hemen yanına oturdu. “Bak, bunun adil olmadığını biliyorum. Burada yalnız olduğunu da biliyorum. Ne olursa olsun, büyüdüğünde benimle gelebileceğini söylediğimi ve bunu söylerken ciddi olduğumu da biliyorum. Ama işlerin şu ana kadar değişeceğini ummuştum. Yakında değişebilir, elimden geleni yapacağıma söz veriyorum ancak daha fazla zamana ihtiyacım var. Tamam mı?”

Hiç de tamam değildi. Fakat Rowan’ın kendince özür dilemediğini biliyor, Bidy de ondan özür dilemek istiyordu. İkisi arasında bu aralar gitgide arttığı görülen gizli gerilimlerin ya da çatışmaların olmasını istemiyordu. Eskiden hiç olmazdı. Ah, on üç yaşındayken ve dikenli bir varoluşsal kaygı topu haline geldiğinde Rowan’ın yüzüne karşı kendisini anlamadığını haykırır, o da biraz hayal kırıklığına uğrasa da çoğunlukla eğlenir, bu konuda kesinlikle haklı olduğunu söyleyerek karşılık verirdi ve Bidy daha çok çileden çıkardı. Ama bütün bunlar, kendi duygularının alevlenmesiyle ilgiliydi ve yeniden sakinleştiklerinde her şeyi kolayca çözerlerdi. Bu seferkiyse Rowan’la ilgiliydi ve Rowan bir şey yapmadığı sürece zorlamaya devam etmekten veya geri adım atmaktan başka yapabileceği bir şey olmadığını anlayacak kadar sağduyuya sahipti.

Bidy başını sallayarak onayladı ve bunda samimi olmaya çalıştı.

“Teşekkürler.” Sesi o kadar beklenmedik ölçüde sakin ve içtendi ki kendisi de buna hazırlıksız yakalandı. Sanki bir perde yana doğru hafifçe kıvrılmıştı da ötesindeki gölgeli ve sıkıntılı şeyi görebiliyordu. Sonra o an geçti ve Rowan gerinip tek bir hareketle ayağa kalktı. “Bu arada saat kaç?”

Bidy konunun kapanmasına razı oldu, ceketinin cebindeki saatine baktı. “Şey... İkiye geliyor.”

“O kadar olmuş mu ya?” Hutch’a baktı. “Haklıydın. Gece olmadan önce geri dönmek istiyorsak, harekete geçmemiz gerekiyor.”

“Bu gece bir yere mi gidiyorsun?” Biddy bu soruyu sorarken sesinin masum çıkmasına özellikle dikkat etmişti ve Rowan’ın da bunu bildiği bakışından belliydi.

“Gidebilirim. Şimdilik Meşe’ye gidiyorum. Yürüyüşe ne dersin?”

Sırf onu bu kadar kolay bırakmayacağını göstermek için reddetmeyi düşünmüştü. Ama yürüyüş yapmayı gerçekten seviyordu ve dahası, yalnız geçirdiği sabahın ardından onunla vakit geçirmeyi de istiyordu. Böylece eteğindeki çimleri silkeleyerek ayağa kalktı.

“Konu sadece benim adadan ayrılmam değil,” diye eklemekten duramadı. “Geceleri uyanıp da burada olmadığını fark ettiğimde senin için endişeleniyorum.”

“Endişelendiğini biliyorum. Ama buna gerek yok, yemin ederim. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Zaten sabaha kadar dönmüş oluyorum.”

“Ama bu her zaman döneceğin anlamına gelmiyor.”

“Dönmeyeceğim anlamına da gelmiyor,” diye belirtti Rowan ve bu sinir bozucu olsa da teknik açıdan doğruydı.

Ağaçların arasında yürüdüler, Hutch yanlarında biraz koşuşturduktan sonra Rowan onu kucaklayıp omzuna yasladı. Yılın bu zamanında yol koyu yeşil bir katedrali andırıyordu, yapraklar arasından sızan güneş yere benek benek yansıyor ve Biddy diğer ikisine Japonların farklı ışık türleri için kullandıkları sözcükleri anlattı: Yaprakların arasından geçen ışığa *komorebi* deniyordu. Konuşurken ruh hali düzelerek gücenmişlik hissi ait olduğu yere, göğsüne geri çöktü.

Karaağaçların yetiştiği tanıdık yolu geçtiklerinde Rowan durdu.

En yüksek dalları işaret ederek, “Çıkabilir misin sence?” diye sordu.

Biddy içini çekti. “Gerçekten bunun bir önemi var mı? Hayatımda ne zaman bir ağaca çıkmam gerekecek ki?”

“Asla bilemezsin,” dedi hafifçe. “Bu, tırmanamayacağın anlamına mı geliyor?”

Biddy gönülsüzce olsa da sırtısına karşılık verdi. “Sence?”

Biddy’nin okuduğu kitaplarda çocuklara her zaman ağaçlara tırmanmamaları söylenirdi ve tırmandıklarında kıyafetlerini yırttıkları için başları belaya girerdi. Hutchincroft’un hem kıyafetleri hem de güvenliği konusunda endişelendiği doğrudu ama Rowan, ona yürümeye başladığından beri tırmanmayı, genellikle de biraz daha yükseğe ve tercih ettiğinden biraz daha riskli dallara tırmanmayı öğretiyordu. Bazen yere ayak basmadan ormanda ne kadar ilerleyebileceklerini görme oyunu oynuyorlardı; bazen en yüksek dallara ilk kimin ulaşacağını görmek için yarışıyorlardı. Daima Rowan kazanıyordu ama bu yaz Biddy boy atmıştı ve antrenman yapıyordu.

Biddy yosunla kaplı bir dalı yakalayıp kendine çekerken Rowan onaylayarak, “Aferin,” dedi. “Yakında benden daha hızlı tırmanacaksın.”

Biddy memnun olsa da bu sözlere inanmadığını gösteren bir tavırla gözlerini devirdi.

“Ciddiyim! Zekisin ve cesursun; söz konusu ağaçlar olduğunda ihtiyacın olan tek şey de budur zaten. Ben daha uzağa uzanabiliyorum ama sen daha hafıfsın ve bu avantajını nasıl kullanacağını da öğreniyorsun. Şu an çoğunlukla benden daha yavaşsın çünkü daha temkinlisin ve bu da muhtemelen kötü bir şey değil.”

Biddy kendini tutmayıp, “Şey, yani bu, sabahları çizikler ve morluklarla dolu olarak geri dönmeyeceğim anlamına geliyor,” dedi. “Öyleyse bu iyi bir şey. *Muhtemelen.*”

Rowan güldü. “Dürüst olmak gerekirse, Hutch’la sana kalsa benim hiçbir şey yapmamam gerek.”

Gülüşünde bir keskinlik vardı ve sözlerinin de bir keskinliği olduğunu biliyordu. Tuhaf bir ruh hali içinde olduğunu pek gizleyemiyordu; huzursuzdu, mesafeliydi, onunla konuşurken fazla tasasız ve şakacıydı ama konuşmadığı zamanlarda kaşlarını çatarak sessizce durmaya fazla meyilliydi. Nihayet oraya ulaştıklarında Meşe’den büyük miktarda büyü aldı. Onu kullanmayı düşünür gibi bir hali vardı.

Biddy başka bir şey söylemedi. Kendi kendine bunun Rowan’ın işi olduğunu hatırlattı. Üstelik hiçbir soruya cevap vermeyeceğini de açıkça belirtmişti. Biddy ona güveniyorsa ki tüm kalbiyle güveniyordu zaten, o zaman bu yeterli olmalıydı. En azından canı tekrar tartışmak isteyinceye kadar.

O gece merdivende onun yumuşak ve hafif ayak seslerini duyunca sessizce yatmaya devam etti. Bulutların arasında daha koyu bir siyahlık parlayıp kaybolana kadar bakışlarını pencereden ayırmadı. Sonra gözlerini kapattı ve hiçbir şey düşünmemeye çalıştı.

Biddy onu uyandıranın ne olduğundan emin değildi, sadece yatağından öyle ani bir şekilde doğrulmuştu ki kesinlikle bir şey onu uyandırmış olmalıydı. Gökyüzü hâlâ karanlıktı ama ufukta soluk gri ve altın rengi izler parlıyordu. Neredeyse şafak vaktiydi.

Bacaklarını yataktan indirip pencereye gitti. Kalenin aşağısındaki çimenler karanlıkta uzanarak birbirlerine karışıyordu. Tepede Rowan’ın kuledeki çalışma odasının penceresinden kare şeklinde bir ışık parlıyordu. Boynunu uzattığında panjurların ardına kadar açık olduğunu ve çıkıntının üzerinde yanan

mumu gördü. O mumun orada olmasının tek bir nedeni vardı: Kuzguna dönüş yolunda rehberlik etmek. Rowan geri döndüğünde onu söndürürdü. Şu anda kalenin geri kalanı gibi mum da hâlâ yanıyor ve bekliyordu. Bir anı canlanarak onu huzursuz etti. Biddy kaşlarını çatı, uykunun son örümcek ağlarını da kenara iterek onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu bulmaya çalıştı. Hem zaten onun gideceğini biliyordu.

İşte o sırada keskin, ani bir ses duydu. Onu ilk başta uyandıran şeyin de bu ses olduğunu hemen anladı. Bir tavşanın arka ayaklarının, sert ahşap zemine vurduğu uyarı niteliğindeki vuruşun sesleri. Hutchincroft.

Örümcek ağları ani bir esinti varmış gibi tamamen temizlendiğinde midesi buruldu.

Gökyüzü.

Saat kaçta döndüğünü sorduğunda Rowan, *şafak sökmeden bir veya iki saat önce* demişti. Aynı cevabı daha önce de pek çok kez vermişti. Onun gece yolculukları hakkında bildiği kesin bir şey vardı ve yegâne bilgisi bu olduğu için daha da değerliydi: Rowan nereye giderse gitsin, şafaktan bir veya iki saat önce geri dönerdi.

Artık şafak vakti gelip çatmıştı ve Rowan eve dönmemişti.

İkinci Bölüm

Hutchincroft'u bulması uzun sürmedi. Kapının hemen önünde dimdik duruyordu, parlak altın rengi vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti.

"Ne oldu?" Biddy, yanına diz çöktü. "Dışarıda bir şey mi var?"

En nihayetinde Hy-Brasil'in de kendine özgü tehlikeleri vardı. Bazen Púca fazla yaklaşarak rahatsızlık veriyordu; bazen kuvvetli bir rüzgâr nedeniyle ağaçlarda gölgeler sallanıyordu. Adil halkın yılın bu zamanında yürüdüğü söylenir ve okyanustaki deniz çayırları huzursuzlanmaya başlardı. Bazen Hutchincroft, yaklaşan bir fırtına ya da kara sırtlı martı sürüsü gibi basit bir şey yüzünden de sinirlenirdi. Ama Hutchincroft'un başıyla onaylaması Biddy'yi şaşırtmadı ki bir tavşan olarak taklit edebildiği birkaç insan hareketinden biri buydu.

"Rowan, değil mi?" dedi elinden geldiğince sakinliğini koruyarak. "Ona bir şey oldu. Ne oldu?"

Daha sonra Hutchincroft dört ayak üzerindeki duruşuna geri döndü ve attığı bakış Biddy'nin göğsünün sıkışmasına neden oldu. Hutch'in korkusu her zaman yüreğini acıttırdı ama bu seferki korkudan da öte bir şeydi. Şaşkındı ve sanki korkunç şekilde bir kayıp yaşamıştı.

"Bilmiyor musun?" diye fısıldadı. "Nasıl bilmezsin?"

Rowan büyücü, Hutchincroft ise onun büyülü hayvanıydı; aralarındaki iletişim beden veya zihinden daha öte, daha derin bir şeydi. Onlar birbirlerinin bir parçasıydı. Hutch, Rowan'a uzaktan, uykudayken ve en kötü acılardan geçerek bile ulaşabilirdi. Onları ayırabilecek iki şey vardı. Biri büyüydü ama Biddy ne tür bir büyü olduğunu hayal edemiyordu.

Diğeriniyse düşünmek istemiyordu.

Korktuğu her ne varsa, Rowan'ın ondan sakladığı şey her neyse işte buradaydı.

"Hutch." Sesi titredi; kendini derin nefes almaya zorladı. Rowan daha o öğleden sonra ona cesur olduğunu söylemişti. Daha o öğleden sonra artık çocuk olmadığını söylemişti. "Hutch, Rowan'ın başı beladaysa onu bulmalıyız. Kehanet camına ihtiyacım var."

Geceleri onun nerede olabileceğini merak ederek uykusuz kaldığında sık sık düşündüğü bir şeydi bu. O zamanlar bunu yapmasına engel olan tek şey, Hutch'ın ona asla izin vermeyeceğini bilmektir. Tabii ki Hutch bu sefer de refleks olarak hafifçe hırladı.

"Of, Tanrı aşkına, Rowan'ın çalışma odasına onsuz girmeme iznim olmadığını biliyorum. Ama bu acil bir durum, değil mi? Ve kehanet camını sen kullanamayacağına göre bu da demek oluyor ki benim kullanmam gerek. Lütfen."

Hutch onun haklı olduğunu biliyor olmalıydı; cama ihtiyaçları vardı ve büyülü hayvanlar, bu niteliği kazandıkları andan itibaren o tür objeleri kullanamazlardı çünkü onlar saf büyüye yakın bir şeydi. Rowan'ın isteklerine sadece bir an için tereddütle yaklaştı, o da sadakatinden dolayıydı. Bir an sonra ise merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Biddy de elinden geldiğince hızlı bir şekilde onun peşinden koştu.

Biddy, Rowan'ın çalışma odasına pek çok kez girmişti; yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sormak için kapıyı çalmış ya da Rowan bulduğu son objeyi göstermek için onu içeri çağırmıştı. Gelişigüzel kitap yığınları, dağınıklığı ve cazibesiyle kulenin tepesindeki bu küçük, kavisli odayı çok iyi biliyordu. Küçük şöminenin yanında duran, anakaradan tekneyle getirilen ve adada yapılmamış ender mobilyalardan biri olan eprimiş koltuğu tanıyordu. Ama Rowan olmadan buraya hiç girmemişti. Şafağın alacakaranlığında sanki Rowan renkleri de yanında götürmüş gibi korkunç derecede boş ve gri görünüyordu. Şömine rafının üzerinde o akşam Rowan'ın bıraktığı bir fincan soğuk çay ve masanın üzerinde de yarısı yenmiş bir elma vardı. Akşam yemeğine inmemişti.

Biddy de yukarı çıkıp kapısını çalmamıştı. Alt kattaki mutfakta bir başına oturmuş, yatmadan önce onu tekrar göreceğini söylediği halde gelmemesine kızmıştı. Sanki bin yıl önceydi ve o anki öfkesi şu an göğsünde yanan bir suçluluk kırıntısına dönüşmüştü. Önemi yoktu. Anakaranın da önemi yoktu. Kayboluşlarının, sırlarının ya da ruh hallerinin de önemi yoktu. Keşke evde ve güvende olabilseydi, Biddy bir daha asla adadan ayrılmak istemezdi. Ona bir daha asla kızmayacaktı. Kendini bir büyücünün büyü yaparken söylediği sözleri fısıldarken buldu: *Lütfen, lütfen, lütfen güvende olsun.*

Biddy gümüş çerçeveli yemek tabağı büyüklüğündeki kehanet camını hemen buldu ve masanın üzerine düz bir şekilde koydu. Ellerindeki ağırlık her nasılsa kendisini daha az işe yaramaz hissetmesini sağlamıştı. Rowan gibi bir büyücü olmaya bilirdi; büyüü içine alamıyordu ve büyü yapamıyordu. Ama büyülü nesnelerin kendilerine ait büyüleri vardı ve Rowan ona

yıllar boyunca bunların çoğunu nasıl kullanacağını öğretmişti. En azından bunu yapabiliirdi. Sadece Hutch'ı masaya kaldırmak için bir an durdu, böylece Hutch da onunla birlikte endişeyle cama bakabilecekti.

“Hy-Brasil’den Rowan, lütfen,” dedi sert tonda, Rowan’ın ona her zaman telefonda konuşuyormuş gibi olduğunu söylediği Hutchincroftvari ses tonuyla.

Her zamankinden daha uzun sürdü. Belki de tıpkı Hutch gibi büyü de onu bulmakta zorlanıyordu. Fakat endişeyle geçen birkaç saniyenin ardından cam buğulandı, temizlendi ve bir odanın görüntüsü belirdi; penceresiz ve bomboştu, tamamen karanlık olsa da bir sis gibi havaya nüfuz eden ürkütücü altın yeşili bir parıltı vardı. Rowan’ın yerdeki bedenini ancak o zayıf ışık sayesinde seçebiliyordu. Gözleri kapalıydı ve uzuvları, sanki kendini toparlama şansı bulamadan düşmüş gibi altında buruşmuştu. Biddy göğsünün inip kalktığını fark edip ufacık bir rahatlama hissedebilmişti, yoksa ölü olduğunu zannedecekti. Kapalı avucunun içinde gümüş rengi bir şey parlıyordu.

Hutchincroft, seçiren burnunu çaresizce cama bastırdı, arkasındaki görüntüye ulaşmayı umuyor gibiydi. Kendi korkusunun arasında Biddy’nin kalbi bir de onun için acıyordu. Ayrılmanın onlar için nasıl bir his olduğunu hayal edemiyordu.

“Hayatta.” Dağınık saçlarını gözlerinin önünden çekti. *Güçlü kal, nefes al, düşün.* “Onu uyandıramazsan o zaman bir büyüünün etkisi altında demektir. Büyülü bir uyku... Bu uykular gerçek olabilir, pek çok hikâyede de geçiyor. Ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.”

Hutchincroft arka ayaklarını yere bu kez çaresizlikle vurdu ve pencereye baktı. Biddy de baktı; gökyüzü artık soluk gri, neredeyse beyazdı, güneş de pek uzakta değildi. Nedenini bilmiyordu ama bunun önemli olduğundan emindi. Rowan her

zaman gün doğumunda geri dönerdi. Güneş doğduğunda hâlâ uyuyorsa tehlikede olacağından hiç şüphesi yoktu. Belki de bir daha hiç geri dönemeyecekti.

Rowan ne yapılacağını bilirdi. Her zaman bilirdi. Biddy'yle bir dakika bile konuşabilseydi ne yapılacağını ona da söyleyebilirdi. Ama bedeni ve zihni o kadar uzaktaydı ki geri getirmenin hiçbir yolu yoktu.

Ya da ona ulaşmanın... Aklında mum ışığı gibi bir anda bir fikir beliriverdi.

“Hutch! Geçen kış bana gösterdiği yüzük hâlâ Rowan'da mı? Hani birinin rüyalarına girmeni sağlayan yüzük vardı ya?”

Rowan onu da kaybetmişse hiç şaşırmayacaktı. Ama Hutchincroft'un kulakları dikildi ve camın üzerinden geçerek masanın üstündeki rafa atladı. Biddy daha Hutchincroft narin ağzına almadan yüzüğü gördü. Bu küçük, gümüş bir yüzüktü; Rowan onu bir gece dönüşünde getirmiş ve ertesi sabah kahvaltıda Biddy'ye göstermişti. Kız tedbirli yaklaşırsa da büyülenmişti. “Neden birinin rüyalarına girmek isteyesin ki?” diye sormuştu.

“Eğlenceli olur.” Yüzüğü havaya fırlatmış, tutmuş ve incelemişti. “Hem çok uzaktaki biriyle konuşman gerekebilir ve bunu yapmanın bir yolu da budur. Ama biraz tuhaf bir yol ve kendini kaybedebilirsin, o yüzden tavsiye etmem.”

“Tehlikeli mi?”

Rowan göz kırptı. “Yani. *Birazcık* tehlikeli olmasaydı pek de eğlenceli olmazdı.”

Tuhaf ve tehlikeli bir yoldu. Ama uyandırılmayan biriyle konuşmanın –en azından bildiği kadarıyla– tek yoluydu bu.

Hutch'a, hissettiğinden daha emin bir edayla, “Rüyasına girip onu uyandırmaya çalışacağım,” dedi. “Onu uyandıramasam bile en azından bana nerede olduğunu ve ona yardım etmek için ne yapmam gerektiğini söyleyebilir. Sadece ona ait bir şey lazım

bana. Mesela birkaç saç teli; saç fırçasının üstünde birkaç tel olsaydı işime yarayabilirdi...” Hutchincroft kendisine bakınca Biddy her şeye rağmen gülümsedi. “Evet, biliyorum. Rowan’ın hayatı boyunca saçını bir kez bile taradığını sanmıyorum.”

Gözlerini hızla odada gezdirdi, umut verici bir şey yakaladı ama tekrar hayal kırıklığına boğuldu. Rowan, bunun kişinin bir parçası olması gerektiğini söylemişti. Saç, tırnaklar ya da işleri gerçekten tuhaflaştırmak isterseniz biraz kan. Rowan’ın çalışma odasında buna benzer bir şey yoktu. Sadece kitaplar, kâğıtlar, sayısız ıvır zıvır, düşündüğünden daha fazla fincan ve kupa...

Ve...

Sonunda gözleri Hutchincroft’a gelince parladı.

Hızlanan kalbinin atışları arasında yavaşça, “Hutch,” dedi. “Seni kullansam işe yarar mı? Sen onun büyülü hayvanısın. Siz birbirinizin parçasısınız.”

Bu ona hile yapmak gibi geliyordu; ikisi bir bedeni değil, sadece bir ruhu paylaşıyordu. Ama büyü, hileyi severdi.

Cevap olarak Hutchincroft başını Biddy’nin avucunun altına soktu ve eli yumuşak kulaklarına ulaşana kadar kafasını itti.

Durumun gerçek ciddiyeti işte o zaman belli oldu. Hutch, kızın güvenliğine dünyadaki hemen her şeyden daha fazla önem veriyordu. Çok yükseğe tırmandığında, çok uzağa gittiğinde, yağmurda, soğukta ve güneşte çok uzun süre dışarıda kaldığında tepki gösteriyordu. Oysa şimdi, bir rüyanın, Rowan’ın bile kaçamadığı büyülü bir uykunun içinde kaybolma niyetini dile getirdiğinde hiç mızızlanmadan yardım ediyordu. Böyle bir risk almasına müsaade etmesinin tek bir nedeni vardı. Rowan’ın içinde bulunduğu tehlike her neyse, durum düşündüğünden çok daha kötüydü.

Biddy derin bir nefes aldı.

Rowan o öğleden sonra ona, “Zekisin, cesursun,” demişti ve bu sözlerinde ciddiydi. Ama ağaçlara tırmanmaktan bahsediyordu. En büyük riskin yere düşmek olduğu bir şeyde cesur olmak kolaydı; bu gerçektir, elle tutulur bir şeydi. Oysa büyü, tahmin edilemeyecek kadar tehlikeliydi. Neyin içine düşebileceğinizi asla bilemezsiniz. Rowan onun neye tırmandığını hiç umursamazdı ama yine de tek başına büyü yapmasına asla izin vermemişti. Şimdi burada olsaydı da bunu yapmasına asla izin vermezdi.

Ama burada değildi. Bidy bunu hemen yapmazsa bir daha asla olamayabilirdi.

İlk olarak masaya oturdu; Rowan, yeni bir büyü denediğinde her zaman oturmalısın derdi. Sonra yüzüğü parmağına geçirdi, diğer elinin parmaklarını Hutchincroft’un kürküne gömdü ve Rowan’ın rüyasına girdi.

Geçen yaz Bidy, harabelerin yakınındaki kayalıklardan aşağı altı metre kadar kaymış ve denize yuvarlanmıştı. Kayaların arasında, aşınmış küçük bir oyukta gümüşü bir parıltı görmüştü: Eski duvarın kalıntılarına bu kadar yakinken bunun insan yapımı bir obje, hatta büyülü bir şey olup olmadığını merak etmişti. Kıyının birkaç metre aşağısındaydı, deniz baş döndürücü gri-mavi bir girdap gibi görünüyordu. Normalde bunu Rowan’a anlatır ve daha sonra araştırma yapmasına izin verirdi; en nihayetinde Rowan uçabiliyordu. Ama umut verecek kadar yakındı, bunun bir ışık oyunundan başka bir şey olmadığı ortaya çıkarsa ne kadar aptal görüneceğini düşünmek, her zamanki tedbirli davranışlarına galip geldi. Botlarıyla kayaya güven verici bir şekilde basmıştı; bunu yapabileceğine karar verip kendini uçurumun kenarına attığı andan itibaren fikrini değiştirmek için artık çok geçti. Tam ulaşıyordu ki ayağının altındaki taşlar kaydı ve düşmeye başladı.

Rüya yüzüğünü takmak da tam olarak o buzlu suya dalmak gibiydi.

Bir an yanında Hutch'la birlikte çalışma odasında sağlam bir zeminde oturuyordu; hemen sonra midesi altüst oldu, zeminle tüm bağı koptu. Düşüyor, iniyordu; kulaklarında bir rüzgâr uğultusu ve boğazında bir panik dalgası vardı. Sonra tıpkı bir zamanlar suya çarptığında gözlerine vuran güneş ışığının yeşilimsi pusu gibi etrafında yeni bir dünya belirdi.

Bir oda. Bir odada duruyordu. Daha önce hiç görmediği bir oda.

Biddy'nin tüm ömrü boyunca yalnızca kalenin odalarını bilmişti: Kışın soğuk, yazın sıcak olan taş mutfağı; doğuya, tarlalara ve denize bakan kendi odasını; Rowan'ın sürekli dağınık yatağıyla üst kattaki yatak odasını; kulenin tepesindeki çalışma odasını; soğuk aylarda yaşadığı masif meşe raflı kütüphaneyi; çatlak lavabolu soğuk banyoyu; yaşlandıkça tehlikeli hale gelen ve içine ancak büyük bir dikkatle girilebilen, harap olmuş kontrol kulübesini. Bu seferki hepsinden daha küçük ve çok daha yeniydi. Soluk yeşil duvarlar, titrek bir şömine ve gece olduğundan yarıya kadar çekilmiş koyu yeşil perdelerle kare bir odaydı. Daha şaşırtıcı olansa perdelerin ardında görebildikleri. Lamba ışıkları, kaldırım taşları üzerindeki tekerleklerin takırdaması, dar bir sokağın karşısındaki diğer pencerelerin korkutucu derecede yakın görüntüsü.

Burası Hy-Brasil değildi. Hafızası ona ilk kez başka bir yerde olduğunu söylüyordu.

Bütün bunları kavramak için sadece bir dakikası vardı. Yalnız değildi. Rowan, şömineye dönük halde orada duruyordu. Bu oydu, tam da adadan ayrıldığı halindeydi, hatta kaşının üstünde o sabah fark ettiği minik kesik bile duruyordu. Yine de farklı bir şeyler vardı. Duruşu rahattı, dikkatsizdi ama bu kasıtlı

değildi; yüzü de sakindi ve daha önce hiç görmediği kadar yumuşaktı. Karşısında, ateşin arkasında bir kadın vardı.

Biddy'nin ilk tepkisi merak, şüphe ya da korku değil, hayretten kaynaklanan bir heyecandı ve böyle hissettiği için de utanmıştı. Bir yabancı. Sadece bir yabancı da değil, bir kadın. Hayatı boyunca başka kadınları sadece kitaplarda, fotoğraflarda ve bir ya da iki kez –Rowan'a ya da Hutch'a hiç söylememişse de– küçük bir kızken rüyalarında görmüştü; annesi ya da ablası olacak yaştaki bir kadın yanına gelir, gülümser ve ona gününün nasıl geçtiğini sorardı. Bu kadınsa Rowan'la aynı yaşta görünüyordu, Rowan'ın yaşı kaçsa o kadar işte ama ondan farklı olarak çok güzel giyinmişti. Saçları Biddy'ninkinden daha koyu, neredeyse siyahtı; düzgün buklelerle çevrelenmiş yüzü daha solgundu. Ona bakınca özensiz görünen hiçbir yanı yoktu. Savaşa hazır bir savaşçı gibi kararlı ve gururlu bir şekilde Rowan'ın karşısında duruyordu.

“Sana söyledim, hiçbir yere gitmiyorum!” Sakin ve net bir sesi vardı ama iki yanında duran ellerini yumruk yapmıştı. “Anlamıyorsun. Çok geç.”

Rowan, “Ne demek çok geç?” dedi.

Sesi onu şaşkınlığından çekip çıkardığında Biddy kızardığını hissetti. Tanrı aşkına, bu gerçek değildi. Bu Rowan'ın kafasının içiydi. Aslında adadan uzakta değildi ve kadın da çocukken hayalini kurduğu kadından daha somut değildi. Kadının kıyafetlerine daha yakından bakınca bu düşüncesi doğrulanmış oldu. Elbisesi yosun renginde, yumuşak bir grimsi yeşil tonundaydı ve çan şeklinde hacimli bir eteğe dönüşmeden önce rahatsız edici kadar dar görünen bel kısmı geliyordu. Biddy buna benzer elbiseleri *Jane Eyre* ve *Oliver Twist* kitaplarında yer alan illüstrasyonlarda görmüştü; bugün insanlar böyle şeyler giy-

mezlerdi. Bu sadece bir rüya değildi, en az elli yıl, belki daha da öncesine ait bir rüyaydı.

Rowan alçak ve telaşlı bir sesle konuşuyor, sorusuna cevap verilmesini beklemiyordu. “Hutch ve ben Galway’de bir rün kapısı kurduk. Yıllardır bize aitti ve ona hiç dokunmadık, Storm’un bile haberi yok. Birkaç saniye içinde bu ülkeden çıkabiliriz...”

Biddy, Rowan’ın kolunu yakaladı. “Rowan? Benim. Buradayım.”

Bir heykeli çekiştiriyordu sanki. Rowan cevap vermedi, hatta kolunu kurtarmaya bile çalışmadı. Biddy’nin orada olduğundan haberi yoktu.

Bunun böyle olmaması gerekiyordu. Yüzük, insanların rüyalarda birbirleriyle konuşmasına izin vermeliydi. Rüya gören kişinin de tabii ki Biddy’yi görmesi gerekirdi.

Rowan kadına, “Nereye gideceğimizi belirleyene dek saklanabileceğimiz yerler var,” diyordu. “Bizi bulamazlar.”

“Diyelim ki haklısın ve saklanmayı başardın. Sonra ne olacak?”

“Karşılık vereceğiz!”

“Nasıl?” Kadın da bir cevap beklemiyordu. “Londra’dan ayrılammam. Konsey’den ayrılammam. Bizim kaçmak gibi bir lüksümüz yok, Rowan. Bazılarımızın sorumlulukları var.”

“Ne sorumluluğuymuş bunlar?” Hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. “Tanrım, Morgaine, bize ne emrettiklerini biliyor musun? Kalmak için ne yapman gerektiğini biliyor musun?”

“Tabii ki biliyorum!”

“Peki öyleyse. Bana bu bedeli ödemeye hazır olduğunu söylemezsin.”

“Çoktan ödedim bile.” Kadın başını meydan okur gibi bir edayla kaldırdı ve Rowan’dan da aynısını bekledi. “Bu sabah.”

Duyduklarına inanamayan Rowan kısa, keskin bir kahkaha koyuverdi. “Bunu yapmış olamazsın.”

“Yaptım. İnanmıyorsan etrafına bak. İstedğin yere bak. Til-da öldü. Soldu. O artık yok.”

“İnanmıyorum.” Ama ne olursa olsun inanıyordu. İstemeden de olsa bir adım geri çekildi. Güneş batarken yüzünün rengi gökyüzündeki mavilik gibi solmuştu. “Ona asla zarar vermezsin sen. Yapamazsın.”

“Yapmamı kendisi söyledi!” Biddy, kadının gözlerindeki parlaklığın bir kısmının gözyaşlarından kaynaklandığını düşündü. “Bu sabah beni almaya geldiler. Ya itaat edecektim ya da zindana atılacaktım. Ve bunun öldürölmek anlamına geldiğini biliyorsun.”

Biddy şansını tekrar denedi. “Rowan!”

İşe yaramadı. Rowan onu göremiyor, duyamıyordu. Dikkati karşısındaki kadına odaklanmıştı ve Biddy onu daha önce hiç bu kadar dehşete düşmüş, bu kadar savunmasız, bu kadar genç ve bu kadar incinmiş görmemişti. Dehşetengiz bir görüntüydü bu.

Kadın, “Bana ne isterlerse yapmamı söyledi,” dedi, sesinde savunmacı bir hava vardı. “Bana onu bırakmamı söyledi.”

“Söylemiştir tabii!” diye bağırdı Rowan. “Seni güvende tutmak için her şeyi yapar. Onu nasıl dinleyebildin?”

“Çünkü haklıydı! Zindanda ya da ölü olsaydım kime ne faydam olurdu? Ayrıca bir kaçak olarak avlanan ya da içinde zerre kadar bile büyü barındıran hiçbir şeyi yapamam, sen de yapamazsın. İşleri yoluna koymak istiyorsak Konsey’deki yerimizi korumamız ve içeriden mücadele etmemiz gerekiyor. Tek şansımız bu.”

Rowan’ın gözlerinde sert bir şey parladı. “Sen Vaughan’dan daha kötüsün. En azından o, doğru olanı yapıyormuş gibi numara yapmıyor.”

Kadın işte o zaman başını eğdi. “Rowan...”

“Yapma,” dedi düz bir sesle.

Biddy onların neden bahsettiğini anlamıyordu. Nerede olduklarına dair de... Korkunç derecede özel bir şeye şahitlik ediyor gibi hissediyordu ve buna nasıl son vereceği hakkında da fikri yoktu. Ama dışarıda bir yerde şafağın sökmek üzere olduğunun farkındaydı.

“Rowan.” Adını elinden geldiğince yüksek sesle ve kararlı bir şekilde söyledi çünkü aklına başka hiçbir şey gelmiyordu. “Rowan, bunlar gerçek değil. Bir yerlerde bir rüyanın içindesin. Uyanman gerek.”

Rowan’ın yüzünden bir şey geçti; kaşları çatılmıştı sanki ya da ona benzer bir şey. Göz açıp kapayınca kadar kayboldu ama Biddy görmüştü. Kalbi yerinden oynadı.

Yine kadın konuşuyordu. Sesi sakın olmanın yanı sıra hafiften titriyordu. “İstiyorsan benden nefret edebilirsin. Ama bize katılmayacaksan buradan derhal gitmen gerekiyor. Seni yakalamaya geliyorlar.”

Rowan dikkatini tekrar kadına verdi ama bu sefer daha zayıftı, bölünmüştü. Biddy bir an için gözlerinin onun üzerinde parladığına yemin edebilirdi. “Senin yüzünden geliyorlar, değil mi? Onlara burada olacağımı sen söyledin.”

“Tanrı aşkına, Rowan, zaten biliyorlardı! Seni takip ediyorlardı. Haftalardır hepimizi takip ediyorlar. Gitmek zorundasın.”

Biddy onun cevap vermesini beklemedi. Olabildiğince sert bir şekilde Rowan’ın omzuna vurdu, sonra daha da sert vurdu. “Rowan! Uyan!”

Sonunda Rowan onu duydu. Boğuk bir çığlıkla geri çekilerek dizlerinin üzerine çöktü.

Oda sessizleşti. Kadın dondu, dudakları konuşmak üzere açılmıştı ama gözleri boş bakıyordu. Dışarıdaki sokağın gürültüsü kesildi. Şöminedeki ateş bile titrek alevlerin arasında sıkışıp kalmıştı.

Artık hareket eden tek şey Bidy ve Rowan'dı. Rowan, sanki üstündeki tozdan kurtarmak istermiş gibi gözlerini sertçe ovuşturdu ve ellerini indirdiğinde yüzü yine kendi yüzüne döndü; yalnızca şaşkın ve temkinliydi. Bidy dizlerinin üstüne çöküp kollarını ona doladı. Rowan ona dokunduğunda bir hayalete dönüşeceğini hissediyordu ama yine de ona sarıldı.

"Tamam," dedi, hâlâ şaşkındı. "Buradayım. Sorun ne?"

"Sorun *sensin*." Bidy geri çekildi. Gözlerinin yaşlarla olduğunu o ana dek fark etmemişti. Tıpkı şu anda hareketsiz ve sessiz duran, Rowan'ı geri çekmek için bekleyen kadın gibi. İçinde oldukları oda nefesini tutmuştu sanki. Renkler, eski bir tablonun çatlak, solmuş renkleriyle bastırılmıştı. "Bir yerlerde büyülenmiş bir halde uyuyorsun. Bu bir rüya."

Rowan yavaşça gözlerini kırptırdı. "Rüya mı?"

"Hutch seni bulamadı. Kehanet camını kullanana kadar ne olduğunu bilmiyorduk."

"Hutch..." Sonunda gözleri kıza sabitlendi. Bidy ancak o geri döndüğünde rahatlayıp ağlayabilecekti. "Anlamalıydım. Hutch burada değil. Onu duyamıyorum bile. Ama bütün bunlar olurken tabii ki buradaydı. Hatırlıyorum... O iyi mi? Ya sen iyi misin?"

"O iyi," dedi. "Ben de iyiyim. İkimiz de kaledeyiz. Yüzüğü rüyana girmek için kullandım."

"Bunu yapmamalıydın. Sana hiçbir eşyayı ben yokken kullanmamamı söylemiştim. Sana özellikle de o yüzüğü katiyen kullanmamamı söylemiştim."

"Başka ne yapabilirdim?" dedi. "Ortadan kaybolmuştun. Hâlâ kayıpsın; en azından bedenem. Neredesin?"

Bu soru kıızı azarlamasına engel oldu ki o da aslında bunu içinden gelerek yapmadığından şüpheleniyordu. "Ben..." Hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Hatırlamıyorum. Herhalde... Beni kehanet camında gördüğünü söylemiştin, değil mi?"

“Yeraltındasın, bir tek bunu söyleyebilirim. Kiler ya da zindan gibi bir yerdi. Galiba elinde gümüşten yapılma bir şey vardı.”

Yüzü aydınlandı. “Tılsım. Yeraltı Kalesi’ndeki sığınaktaydım. Bu çok aptalca; tabii ki tuzaktı, yani başka ne olacaktı? Onu elime alır almaz beni ele geçirmiş olmalı. Biddy, ne zamandır uyuyorum? Saat kaç?”

“Neredeyse şafak vakti.”

Biddy’nin duymaması gereken bir şeyler mırıldandı. “Güneş doğduğunda hâlâ orada olursam tuzağı kontrol ederler ve beni bulurlar. Storm’un uykusuzluk nöbeti varsa daha da erken olabilir. Uyanmam gerek.”

“Nasıl uyanacaksın? Ben de bunun için geldim. Seni nasıl uyandıracağım?”

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Şansımız yaver giderse ben ikimizi de uyandırabilirim.” Biddy’yi rahatlatmak için son kez omuzlarını sıktı ve ayağa kalktı. “Büyülü bir rüyada her zaman doğru olmayan bazı şeyler vardır ve bu şeyler sayesinde rüyadan çıkabilirsin. Dokumayı yapan büyücünün yanlışlıkla içeride kalması ihtimaline karşı büyüler bu şekilde örülür. Bu yüzden ezici bir şey olmaları gerekir ki büyülediğin kişi bir çıkış yolu aramayı akıl edemesin. Tekrar odağımı kaybettiğimi görürsen bana olabildiğince sert vur. Sakın çekinme.”

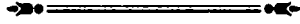
“Canın acımayacak mı?”

“Rüyalarda acı pek hissedilmez. Zaten mesele bu değil. Bana rüya gördüğümü hatırlatman gerek.”

Biddy şefkatli bir tavırla başını onaylarcasına salladı. “Elimden geleni yapacağım. Ama seni bulacak olan kişi kim? Bunu sana kim yaptı?”

“Sonra anlatırım. Eve dönünce.” Ona baktı. “Söylediklerimde ciddiydim, Biddy. Buraya gelmemeliydin. Ama geldiğine sevindim.”

O an Biddy de bunu yaptığına seviniyordu. Neye bulaşmış, nasıl bir tehlikeye girmiş olursa olsun hayatında ilk kez kendini onlardan biri gibi hissediyordu. Ve gerçekten eve dönebilirlerse göze aldığı tehlikeye değermişti.

Odada tek bir kapı vardı ve Biddy yokladığında kilitli olduğunu gördü.

Rowan ona, “Her şeyi kontrol et,” dedi. Ortada duruyordu, duvarın ve mobilyaların her santimini tararken gözlerini kırıştırdı. “Bir çıkış yolu olmalı ama çok küçük bir şey olabilir ve bu çıkış düşündüğün yerde olmayacak.”

Biddy her şeyi kontrol etti. Kapı, pencere, şömine; kitaplığın arkası, kanepenin arkası, halının altı. Rowan ona geri döndüğünde sakinleşen kalbi şimdi yeniden gümbürdemeye başlamıştı. Şafak vaktinin ne kadar yaklaştığını biliyordu ve Rowan’ın bedeninin yattığı yeraltı odasını görmüştü. Ne kadar az zamanları olduğunu biliyordu. Zaman rüyalarda farklı akabilirdi ama sonsuza dek duramazdı.

Bir gözünü Rowan’dan ayırmamaya gayret etti. Tüm çabalarına rağmen hâlâ tamamen kendine gelebilmiş değildi. Sık sık gözlerini ovuşturuyor, sonra başını sallıyordu. Durduğunda şaşkın, yarı belirsiz ifadenin yüzüne yeniden yayıldığını gördü. Neyse ki ne yapması gerektiğini biliyordu. Daha önce ona gösterdiği gibi böbreklerine keskin, sert bir darbe indirdiğinde Rowan ciyaklayarak uyanmaya başladı ve teslimiyet içinde ellerini kaldırdı.

“Tamam, geri döndüm! Ah. Rüya gördüğüme sevindim, yoksa bu beni yere sererdi.”

“Sen istemeseydin ben de yapmazdım,” diye hatırlattı Biddy.

“Bunu duyduğuma sevindim. Sonra değil, şimdi vur, tek söyleyeceğim bu.”

Rüya yeniden hareketlenmeye başlamıştı. Bir kez daha dışarıdaki sokaktan içeri sesler süzüldü ve duvarda gölgeler titreşti.

Rowan onun pencereye bakışını yakaladığında, “Bu iyiye işaret,” dedi. “Rüya güçleniyor. Bu yaklaştığımız anlamına geliyor.”

“Öyle mi?”

“Şey,” dedi neşeyle. “Ya güçleniyor ya da ben ölüyorum. Sanırım uyandığımda öğreneceğiz.”

Kadın odanın ortasından konuşurken Biddy, Rowan’a hiç de eğlenmediğini gösteren bir bakış attı.

Kadın, “Geliyorlar,” dedi alçak ve telaşlı bir sesle. “Gitmelisin.”

Rowan onu duymazdan geldi.

Biddy, “Kim geliyor?” diye sordu. Oda kesinlikle kararıyordu. Dışarıda rüzgâr kükredi. Bunu daha önce duymamıştı ama şimdi bunun rüzgâr olup olmadığını merak ediyordu. “Seni tuzğa düşüren insanları mı kastediyor?”

Rowan, “Hayır” dedi kısaca. “Artık bize zarar verebilecek hiçbir şey yok. Bu çok uzak geçmişten gelen bir uyarı. Onu boş ver.”

Biddy kadına doğru bir adım attı. Onu şoke eden şeyi söylemesinden önce Rowan bu kadına Morgaine adıyla seslenmişti ve sonra ona herhangi bir şekilde seslenmeyi tamamen bırakmıştı. Yakından bakınca yüzünde tanıdık gelen bir şeyler vardı ama Biddy ne olduğunu çözemedi, ne de olsa onu daha önce görmüş falan değildi. Güzel bir yüzdü, güçlü ve kararlı, ayışığı gibi soğuk ve parlak. Kadın gerçekten bu kadar güzel miydi yoksa Rowan mı onu böyle hatırlıyor diye merak etti. Çünkü bu bir anıydı, bir rüya değildi; bunu artık biliyordu, Rowan’ın yüz ifadesini ilk gördüğü andan beri biliyordu. Rüyalar her şey kadar acı verebilirdi ama Rowan’ı incittiği kadar derinden ya da bu kadar uzun süre acıtamazdı.

“Kim bu?” Bir cevap beklemeden kısık sesle sordu.

Cevap alamadı. Rowan kilitli kapının kenarlarını yokluyordu. Geriye çekildi, kollarını kavuşturdu ve düşünceli bir iç çeğişle nefesini verdi.

“Belki de yanlış şeyi arıyorum,” dedi. “Bir kapı bulmaya çalışıyorum. Ama belki de kapı tam önümdedir. İhtiyacım olan şey bir anahtardır.”

“Kadının boynundaki gibi bir anahtar mı?”

Rowan hızla döndü. “Ne dedin?”

Biddy, Morgaine’i işaret etti. “Boynunda. Zincirde. Bir anahtar var.”

“Hiçbir zaman boynunda, zincirde veya başka bir yerde anahtar taşımazdı.”

“Eh, şu an taşıyor.”

Oradaydı işte, grimsi yeşil yeleğinin üzerinde altın rengi bir anahtar. Rowan kaşla göz arasında odanın diğer köşesine ulaştı. Anahtarı parmaklarının arasına aldı ve bu seferki gülümsemesi minik bir kıvılcımdan biraz daha fazlasıydı.

“Tabii ya.” Alçak sesli keyifsiz gülüşü bir tehdit gibiydi. “Biliyorlardı. Asla ona yakından bakacak kadar cesur olamayacağımı biliyorlardı.”

Biddy ruh halinden emin olamadı ama onu ihtiyatla izledi. “Ee... bulduk mu yani?”

“Bulduk.” Biddy’nin yüz ifadesini gördüğün an kendininki de yumuşadı. “Ya da sen buldun. Aferin.”

Morgaine yine hareketsizce ona bakıyordu. Rowan alaycı bir baş selamı verip zinciri başının üzerinden geçirdi. “Bunu ben alayım, teşekkürler canım.”

Bu Biddy’yi ürpertti. Daha önce Rowan’ın bu tonda konuştuğunu hiç duymamıştı. Acı, neredeyse zalimceydi ama Rowan kesinlikle zalim biri değildi.

Odanın diğer tarafına geçince az önceki tavrı geldiği gibi kayboldu. Güven vermek istercesine elini kızın küçük sırtına koydu, anahtarı kilide soktu ve sertçe çevirdi. Yüzü aydınlandı: “İşte oldu.”

Biddy şüpheyi onu izledi. “Kapı açılmadı ki.”

“Açılacak. Biraz zaman tanı. Artık dışarı çıktık sayılır.”

“Nereden biliyorsun?”

“Üşümeye başladım. Bu rüyanın bir parçası değil. Bu benim; orada, yeraltında soğuk bir zeminde uzanıyorum.” Omuzlarını esnetti ve yüzünü buruşturdu. “Verdiği hisse bakılırsa soğuk, sert bir zemin.”

Biddy onun haklı olmasını umuyordu. Dışarıdaki rüzgâr daha da şiddetleniyor ve bunun rüzgâr olmadığından giderek daha fazla şüphe ediyordu.

“O bodrumda bir başına mı uyanacaksın?” Bu düşünce onu ürpertti. Ne de olsa paylaşacak bir rüya kalmadığında artık Rowan’ın yanında kalamazdı.

“Bodrumda olacağım ama yalnız olmayacağım, değil mi? Aslında merak ediyorum da...” Başını boyalı tavana doğru kaldırdı. “Hutch? Beni hâlâ duyabiliyor musun?”

Ses zayıftı ama Biddy bunu hemen anladı. Bu, Hutch’ın insan formunda olduğu zamanlarda duyduğu sestti; yalnızca daha net, daha yüksek, kulağa kuş cıvıltısı gibi geliyordu. *Rowan?*

“Buradayım.” Bir an için gözleri sanki bir kış güneşinin geçici sıcaklığını hissetmeye çalışıyormuş gibi kapandı. “Geri dönüyorum, dostum. Beni bekle, tamam mı?”

Her zaman. Hutch’ın en az Rowan’inki kadar yumuşak sesi aniden çok daha tanıdık bir itiraz tonuyla yükseldi. *Ama neredeydin? Öldüğünü sandım.*

Rowan üzgün bir edayla gülümsedi. “Yandık. Sürekli bundan bahsedecek.” Biddy’ye döndü. “O kapıdan geçtiğimiz za-

man uyanmam gerekiyor. Kendini evde bulursan başardığımı anlayacaksın. Hutch zaten başarıp başarmadığımı bilir. Beni bekleme zahmetine girmeyin. Geri döneceğim ama biraz vakit alabilir.”

“Ya tuzağı kuran kişi başında durmuş uyanmanı bekliyorsa? Şu anda şafak sökmüş olabilir.”

Rowan güldü. “O zaman gelişim gerçekten vakit alacak demektir.”

Kapı çok hafif bir tık sesi çıkararak açıldı. Ötesinde karanlıktan başka bir şey yoktu; karanlık da değildi bu, Hy-Brasil tarlalarında otlayan tavşanlar ya da kadife mürekkep karasıydı.

Rüzgâr arkalarında ciyaklıyordu; acı çeken ya da ölmek üzere olan bir hayvanın çığlığına benzeyen, kulakları sağır eden bir sestti. Camlar kırıldı.

Rüzgâr Biddy'nin saçlarını yüzüne savurdu, onu bir adım öne iterek çığlık atmasına yol açtı. Cam parçalarından gözlerini korumak için elini kaldırdı ama Rowan hızlı davranarak pence-reden gelen havayla Biddy'nin arasına girmişti.

Başını çevirip, “Kapıdan çık,” dedi. “Hadi.”

Biddy nedenini, ne olacağını sormak için ağzını açtı. Gözleriyle hareketin ilk parıltısını yakaladı ve sorusu, ağzından çıkmaya fırsat bulamadan kayboldu.

Hiçbir şey çıkmıyordu. İçeri hiçbir şey girmiyordu. Sadece cam. Kırık parçalar yağmur misali yağıyor, parlak böcekler gibi döşeme tahtalarının üzerinde kımıldıyor, hareket ediyorlardı. Şeffaf ve keskin kenarlarıyla birlikte dalgalanıyor, çoğalıp birleşerek büyük kanatlara ve pençelere dönüşüyorlardı.

Rowan ısrarla, “Biddy!” diye bağırırken aynı anda Morgaine de, “Dışarı çık!” dedi.

Hareket etmeliydi. Tabii ki hareket etmeliydi.

Ama edemedi. Çığlık bile atamadı. Rowan onu omuzlarından sertçe yakalayıp kapıdan dışarı, hiçliğin içine itene kadar

gözleri fal taşı gibi açılmış, hayranlık ve dehşete kapılmış bir kelebek gibi bakakaldı.

Biddy nefes nefese gözlerini açtı. İşte yine çalışma odasındaydı; Rowan'ın masasında oturmuştu ve yüzük de parmağındaydı. Panikle pencereye koşmadan önce bunu son dakikada alabilmişti.

Şafak henüz sökmemişti. Gökyüzü solgundu ve yıldızlar kaybolmuştu. Ancak şafağın sökmesine daha vardı. Tam vaktinde ulaşmışlardı.

Hutchincroft kucağına tünemişti, patileri göğsünün üzerindeydi ve burnu kaygıyla Biddy'nin çenesini dürtüyordu. Biddy onu sımsıkı kavradı, duyguları ve hisleri geri gelirken uyuşmuş parmaklarını hayvanın kürküne gömdü.

Sadece emin olmak için, "Güvende mi?" diye sordu ve Hutchincroft onu güven verici bir şekilde dürttü. Biddy öyle olduğunu zaten tahmin edebilirdi. Hutch hâlâ tetikteydi, hâlâ endişeliydi ama paniği azalmıştı. Kıvrak vücudu parmaklarının altında gevşemişti, sadece bunu hissetmek için ona tekrar sarıldı.

Rowan, *kendini evde bulursan başardığımı anlayacaksın*, demişti. Evdeydi. Bunu kendine defalarca hatırlattı. Etrafındaki şekiller hayatı boyunca bildiği şekillerdi; masanın üzerindeki karmakarışık kitaplar, tozlu şömine, kalenin penceresinden içeri giren rüzgâr ve deniz kokusu.

Yine de etrafındaki dünya artık farklıydı. Sanki Morgaine'in evindeki kapıdan daha az elle tutulur ama yine de daha gerçek olan başka bir kapı açılmış ve Biddy bir başkasının kâbusundan daha büyük ve daha vahşi bir şeye adım atmıştı.

“Geri geleceğini söyledi,” dedi yüksek sesle.

Geldiği zaman ona bazı soruları olacaktı.

@ayisigikitap

Üçüncü Bölüm

Rowan'ın dönüştüğü siyah kuşun eve dönmesine daha üç saat vardı. Ne Biddy ne de Hutchincroft yerinden kımıldamış ya da kımıldar gibi yapmıştı. Biddy, Rowan'ın soğuk şöminenin yanındaki yıpranmış koltuğuna kıvrılmış, Hutchincroft'u kucağına almış ve koltuğun arkasındaki battaniyeyi üstlerine atmış halde çalışma odasından ufku izliyorlardı. Güneşin denizin üzerinde süzülüşünü ve gökyüzünün kırmızıya, sonra maviye dönüşünü izlediler. Nihayet Hutchincroft Biddy'nin kollarında kasıldı ve kulakları döndü. Kısa süre sonra Biddy tanıdık siyah noktanın uzakta belirmediğini gördü. Hedefi kaleydi ama tam olarak başaramadı. Kuzgunun kanat çırpışları yavaş ve zahmetliydi; Biddy kollarında Hutchincroft'la ayağa kalkarken kuzgun giderek alçaldı ve dışarıdaki çimenliğe indi.

Koştular.

Hutchincroft kollarından atlayıp koridorda gözden kaybolurken öyle hızlıydı ki hareketleri bulanık görünüyordu. Biddy ona ayak uydurmayı hayal bile edemezdi. Aşağı inip kapıdan çıkarak çimenliği geçtiğinde Rowan çiyden sıırıslıklam çimenlerin üzerinde yatıyordu. Kuzgundan insana dönüşüm zamanını son anda yakalamıştı. Genellikle kesintisiz ve akıcı bir dönüşüm

geçirirdi ama bu sefer, tüyler kaybolurken uzuvları acı veren spazmlarla büküldü, çarpıklaştı; yüzü bembeyaz oldu, titreyerek yuvarlandı. Ama Biddy'yle Hutch'ı görünce gülümsemeyi başardı, hatta yumuşak bir kahkaha bile attı.

“Bir karşılama komitesi beklemiyordum,” dedi. “Sana beklememeni söyledim diye hatırlıyorum.”

Biddy ona sarılmak mı yoksa vurmak mı istediğini bilmiyordu. Her iki davranış da çocukça olurmuş gibi geliyordu, bu yüzden kollarını sıkıca göğsünde kavuşturarak uzun sabahın hayal kırıklıklarının ve endişelerinin sesine yansımalarını engellemeye çalıştı. “Neredeydin? Ne oldu? Bu sefer asla geri dönmeceksin sandım!”

Ona bir daha hiç kızmama konusundaki kararlılığı buraya kadardı.

Yanındaki Hutchincroft bacakları gergin, kuyruğu dik ve kürkü öfkeyle diken diken olmuş bir halde ayakta duruyordu. Rowan'a ne söylediğini duyamıyordu ama bunun hoş olmadığını tahmin edebiliyordu.

Rowan doğrulurken yüzünü buruşturdu. “Durun. İkinizin birden bana saldırmasını kaldıramam. Hutch, benim ederim ki iyiyim. Bir dakika çeneni kapat, olur mu? Eve dönüş yolu boyunca beni durmadan azarladın zaten, şimdiye kadar sıkılmış olman gerekirdi...”

Biddy, “Öldüğünü sandım,” dedi. Uyanıp da onun gittiğini fark ettiğinden beri geçen tüm o soğuk, korkutucu saatleri kelimelere dökemiyordu. “Şafak sökerken senden en ufak bir iz bile göremeyince öldürüldüğünü sandım.”

Rowan'ın yüzü yumuşadı. “Endişelenmeni istemedim. Her zaman gidiyorum, biliyorsun. Bu seferkinin de diğer zamanlardan daha tehlikeli olmaması gerekiyordu.”

“Adadan ayrılmanın her zaman tehlikeli olduğunu söylemiştin.”

“Eh, her zaman biraz tehlikelidir,” diye kabul etti. “Öyle değil. Sonuçta her şey yolunda gitti, değil mi?” Hutchincroft’un kulaklarını okşamak için uzandı ama Hutchincroft hızla ulaşamayacağı bir noktaya kaçtı. Yatıştırılacak bir ruh halinde değildi.

Rowan’ın uzattığı elinin görüntüsü Biddy’nin dikkatini bir anlığına dağıttı. Avuç içinde bir pembelik vardı ve ortasında da kabarcıklar oluşmuştu. “Ne oldu?”

Rowan avucuna baktı ve parmakları sanki onu korumak istermiş gibi hafifçe kıvrıldı. “Beni uyutacak büyüü içeren tılsımı elimde tutuyordum. Onu elimde görmüştün, hatırladın mı?”

“Acıyor mu?”

Omuz silkti. “Biraz sızlıyor. Ama beni öldürecek bir şey değil. Söyledim ya, ben iyiyim.” Hâlâ gergin olan Hutch’a baktı ve içini çekti. “Aa, hadi ama siz de! Hiçbir şey olmadı!”

“Hiçbir şey derken?” Biddy, Hutchincroft ileri atılmadan hemen önce o tanıdık sesini duydu. Göz açıp kapayınca kadar tavşanın olduğu yerde, çimenlerin üzerinde bir insan figürü belirmişti. Ufak tefekti, bal rengi saçları ve o anda öfkeyle yanan yuvarlak bir yüzü vardı. Hutchincroft insan formuna pek sık geçmezdi; çünkü bunun için normalde kullandıklarından daha fazla büyü gerekiyordu. Bunu Biddy için yapmış olabilirdi, böylece o da söylediklerini duyabilecekti. Ya da belki de –tıpkı bazen olduğu gibi– duyguları bir tavşan için fazla ağır gelmişti.

“Bana hiçbir şey olmadığını söyleme!” diye tersledi Hutchincroft. Kolları göğsünde kavuşturmuştu ve hâlâ parlak mavi olan ve tamamen insan olamayacak kadar yuvarlak gözleri alev alev yanıyordu. “Biddy kesinlikle haklı. Ölebilirdin. Sen olmasaydın ben de solup giderdim. Biddy tek başına kalırdı.”

“Hutch,” dedi Rowan sertçe. “Kes şunu.”

Hutchincroft sustu ama geri adım atmadı. Bu sefer Biddy de geri adım atmayacaktı.

Ortalık sessizleştğinde, “Her şeyi bilmek istiyorum,” dedi. “Adadan neden ayrıldığını bilmek istiyorum, nereye gittiğini bilmek istiyorum ve bu gece ne olduğunu bilmek istiyorum. Senin hayatını kurtardım. Bilmem gerek.”

Hutchincroft da aynı fikirdeydi, “Bilmesi gerek,” dedi. “İşler daha da kötüye gidiyor. Ona kapanan çatlakların, dünyayı terk eden büyüünün ve en önemlisi de Konsey’in anlatılması gerekiyor. Bunları bilmezse ileride başımıza bir şey geldiğinde onu da tehlikeye atmış oluruz.”

Başımıza bir şey geldiğinde... Biddy’nin nefesi kesildi. Uzun zamandır Rowan’a adadan neden ayrıldığını soruyordu. Ama bu bir romanın konusunu öğrenmeyi istemek gibiydi; öyle iddia etse de aslında bunu bilmesi gerektiğine hiçbir zaman inanmamıştı. Artık çocukluğunun belirsiz, karanlık tehlikelerinin ete kemiğe büründüğünü hissediyordu.

Rowan iç çekti ve bazen uzun süre kitap okuduktan sonra gözleri yorulduğunda yaptığı gibi sağlam eliyle alnını ovuşturdu. “Adadan bir dahaki ayrılışımdan hemen önce anlatacağım. Söz veriyorum. Ama şimdi olmaz.”

Hutchincroft düz bir sesle, “Şimdi,” dedi.

“Artık sabah oldu. Biddy’nin de yatması gerek. Gecenin yarısını ayakta geçirdi zaten.”

“Yorgun değilim!” diye itiraz etti Biddy. “Ayrıca istersem bütün geceyi ayakta geçirebileceğimi söylemiştin.”

“Öyle mi söylemiştim?” Kaşı çatıldı. “Bunu söyleyerek aptallık etmişim. Sen sorduğunda önemli bir şeyin ortasında mıydım, yoksa sadece surat mı asıyordum?”

Biddy istemeden de olsa gülümsedi. “Sanırım ikisi birden.”

“Önemli bir surat asmanın ortasında mıydım?”

Hutchincroft, “Zaten Biddy’nin her şeyden önce kahvaltıya ihtiyacı var,” diyerek araya girdi. “Hepimizin var. Ona her şeyi kahvaltıda anlatabilirsin.”

“Bunun ne kadar ciddi olduğunu bana söyleyen sensin! Gerçekten kahvaltı etmeyi mi düşünüyorsun?”

Hutchincroft, “Ben bir tavşanım,” dedi. “Her sabah kahvaltıyı düşünüyorum.”

Rowan usulca güldü ve Biddy’ye tam olarak çözemediği uzun bir bakış attı. Biddy de ona kıpırdamamaya kararlı olduğunu gösteren bir bakışla karşılık verdi.

“Tamam,” dedi sonunda. Her zamanki enerjisinin bir kıvılcımıyla ayağa kalktı. “Sen git kahvaltıyı hazırla. Ben de yukarı çıkıp üstümü başımı temizleyeyim. Geri döndüğümde konuşuruz.”

Hutchincroft başını sallayarak onayladı. Gerginliği biraz azalmıştı ama tedbiri elden bırakmıyordu ve gözleri, yakında tekrar öfkelenmeyi beklermiş gibi bakıyordu.

“Çok geç kalma,” diye uyardı.

“Kalmam! Ben de açım, biliyorsun.”

Biddy gitmeden hemen önce Rowan onu tekrar çağırdı ve tek koluyla sarıldı. Çok kısık bir sesle, “Peşimden geldiğin için teşekkür ederim,” dedi ve kız, ne kadar korktuğunu biraz olsun anlayıp anlamadığını merak etti.

Hutchincroft insan formundan hoşlanmazdı. İnsan olarak daha iyi görebiliyordu ama yalnızca tam önünü görebiliyordu. İşitme duyusu tavşan standartlarına göre boğuklaşıyordu. Koku alma duyusu neredeyse kayboluyordu. İki ayağı üzerindeyken kendini yavaş ve beceriksiz hissediyordu. Koşamıyordu, zıplamıyordu, etrafındaki dünyanın fısıltılarını dinleyemiyordu. Bir keresinde Biddy’ye insan olmakla ilgili sevdiği yalnızca iki şey olduğunu söylemişti; insan yemeği yemek ve onunla konuş-

mak. “İnsan yemeği” derken çoğunlukla pastırma ve çikolatalı bisküvileri kastediyordu.

Şimdi pastırma kızartıyor ve son hızla konuşuyordu. Hutchincroft’un öfkeyle ya da neşeyle yükselip alçalan net, tok bir sesi vardı ve Bidy çoğu zaman sözcükleri dinlemiyordu bile, dışarıda hiddetlenen bir fırtınayı dinlemekten keyif aldığı gibi sadece sesin kıvraklığından keyif alıyordu. Hutchincroft’un onun için sadece sessiz, yumuşak ve zarif bir tavşan olduğu anlarda bile Rowan’ın bu sesi sürekli aklında duyabildiğini düşünmek tuhaf geliyordu.

Hutchincroft, “Adadan bensiz ayrılmamalı,” diyordu. Öfkesi kor haline gelmişse bile henüz sönmemişti. “Bunu ona kim bilir kaç sefer söyledim ama dinlemiyor.”

Bidy, “Asla kimseyi dinlemez ki zaten,” diye onayladı. Bütün bunları daha önce de duymuştu.

“Kimseyi dinlemez! Kesinlikle öyle!” Tavada tatmin edici bir cızırdamayla etrafa yağ sıçratmaya başlayan pastırmayı çevirdi. “Ekmeğin kabuklarının kesilmesini ister misin?”

On yaşından beri ekmeğin kabuklarının kesilmesini istemiyordu ama bunu sürekli sormasından rahatsız da olmuyordu. Altı yıl öncesi, saf büyüye sahip bir varlık için dün gibi olmalıydı, hele de endişelendiği düşünülünce...

“Ekmeği ben hallederim,” dedi Bidy, dikkatini dağıtacağı için minnettardı. Tezgâhın üzerinde yarım somun kalmıştı; üç kişi için altı dilim kesti ve kilerden tereyağını aldı. Dilimlerden ikisi biraz kalın olmuştu ve biri öyle inceydi ki neredeyse arkası görülüyordu, en yamuk yumuk kesilmiş dilimi kendine aldı. Sıradan bir sabahta ne yapıyorsa onu yapıyordu. Tek fark, güneşin gökyüzünde çok yüksekte olması, normalde aşağı inmeden önce giyeceği geceliğini eski gri kazağıyla birlikte giymesi ve üst kattaki Rowan’ın bu sefer eve az kalsın hiç gelemeyecek olma-

sıydı. Dünyanın tuhaf, fazla parlak bir kesinliği vardı, sanki bir perde kalkmış gibiydi.

“Hutch?” dedi tereddütle. “Rowan giderken seni benim yüzümden mi burada bırakıyor? Bana göz kulak olman için yani?”

Hutchincroft tam söylenmeye başlayacakken dilini tuttu. “Hayır! Tek sebep bu değil. Yani birçok nedeni var.”

“Çünkü eğer öyleyse bunu yapmasına gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Hutchincroft kesin bir tavırla, “Senin de benim korumama ihtiyacın var,” dedi. Ona döndü, mavi gözleri çok netti. “Hem seni korumayı istiyorum da zaten. Bunu ona da sık sık söylüyorum. Benim dert ettiğim şey onun gitmesi, seninle geride kalmak değil. Diğer türlüşünü sakın düşünme.”

Biddy cevap verebileceğine güvenmediği için başını onaylarcasına sallamakla yetindi. Midesini kavrayan o soğuk kelepçe gevşemişti. “Pastırma yanıyor,” dedi en sonunda.

“Of, olmaz!” Hutchincroft hemen döndü ve becerikli eliyle onu çevirdi.

Tanıdık bir ayak sesinin eşlik ettiği tanıdık bir ses duyuldu: “Ne yanıyor?” Rowan her zamanki gibi son iki basamağı atlayarak merdivenden inerken Biddy döndü.

Bazı yönlerden çok daha iyi, bazı yönlerdense biraz daha kötü görünüyordu. Yıkanmış ve üstüne bol gelen, temiz bir gömlek giymişti, yüzü de temiz bir görünüme kavuşmuştu ve saçları taranmamış olsa da en azından nemliydi. Ama gözlerinin etrafında bir gecede oluşmuş gibi görünen endişe çizgileri temizleyememişti, belki de onları ilk kez fark ediyordu. Biddy’nin oturduğu mutfak tezgâhına yaklaşırken takındığı gülümsemenin bile faydası olmamıştı.

Sahte bir teslimiyetle iç çekerek, “Neden buralarda sürekli bir şeyler yanıyor?” dedi. “Yine çay mı yanıyor? Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsunuz.”

Hutchincroft kibirli bir tavırla, “Çayın çaydanlıkta bekliyor ve mükemmel demlendiğini göreceksin,” dedi. “Bir işe yaramak istiyorsan çaylarımızı doldurabilirsin.”

“Eh, her zaman işe yaramak isterim. Biddy, çay ister misin?”

Rowan’a göre mükemmel çay, kaşığın yarısını eritip diğer yarısını haftalarca uyanık tutacak kadar sert olmalıydı. “Onun yerine sıcak çikolata alabilir miyim?”

“Tabii alabilirsin,” diye onayladı, “eğer beni üzmemek istiyorsan.”

Ciddi bir tavırla, “Seni her zaman üzmemek istiyorum,” dedi Biddy ve karşılığında Rowan’ın gülümsemesiyle ödüllendirildi.

Rowan’ın sağ eli artık bandajlıydı ama bu, onun her zamanki gibi Biddy’ye sıcak çikolata yapmasına, parmaklarını kupanın etrafına dolmasına ve onu mükemmel bir büyü patlamasıyla ısıtmasına engel olmadı. Muhtemelen adada yapılan en yaygın büyüydü bu. Rowan’ın içecekleri kupasına doldurup saatlerce unutmak gibi bir alışkanlığı vardı ve büyüyu koruma konusundaki disiplini soğuk çay karşısında bozulurdu.

Üçü yıpranmış mutfak masasında birlikte oturuyorlardı ve sabahın aydınlığında, gecenin dehşeti unutulmuş görünüyordu. Aslında Biddy o ana kadar bunun da diğer kahvaltılar gibi olacağından ve sonrasında elinde hiçbir şey kalmayacağından endişelenmeye başlamıştı.

Endişelenmesine gerek yoktu. Pastırmalı sandviçinden minnettar bir ısırik alırken Rowan çayını bıraktı ve Hutchincroft’a kısa bir bakış atıp sonra dikkatini kıza çevirdi.

“Evet. Her gece nereye gittiğimi bilmek istiyorsun, değil mi? Uzun hikâye...”

“Hikâyeleri severim.”

Cümlelerin karşılığında kısık sesli bir kahkaha geldi. “Seversin, biliyorum.” Durakladı. “Sana her şeyde, her taşa, her yıldızda ve her kum tanesinde büyü olduğunu söylemişim, değil mi?”

Biddy hiç konuşmadan onaylarcasına başını salladı. Rowan'ın sesinde, küçüklüğünden hatırladığı bir yumuşaklık vardı; o zamanlar yatmadan önce ateşin önünde küçük kıza hikâyeler okurdu. O sırada bedeni beklentiyle ürperdi, sanki her an dünya açılabilir ve ortaya harika bir şey çıkabilirdi.

“Suyun çatlak bir kâseden dışarı sızması gibi dünyadaki çatlaklardan içeri sızardı. Polen gibi ağaçlara ve taşlara yapışırdı. Büyücüler avuç avuç büyü toplardı; Hutch gibi büyülü hayvanlar onu uzayın ötesinden ya da o her neresiyse işte oradan çıkarabilirdi. O zamanlar mucizeler her yerdeydi. Sık sık büyü kullandık ve bir kere bile düşünmedik. Ama sonra, yaklaşık yetmiş yıl önce, bu çatlaklar kapanmaya ve büyü tükenmeye başladı.”

“Bunu bana bir keresinde anlatmıştın,” dedi. “Ama nedenini hiç söylemedin.”

“Kimse nedenini bilmiyordu ki. Çok uzun bir süre boyunca kimse farkına dahi varmadı. Dünya onunla parlıyordu, sonra parlaması azaldı, ta ki bir gün yukarı baktığımızda her şeyin gri olduğunu görene kadar. Artık tamamen başka bir yere bakıyorduk.”

Yetmiş yıl önce. Şu an 1912 yılındaydılar; geçen kış yeni yılı birlikte kutlamışlardı. Biddy'nin tarih bilgisi bölük pörçüktü, bir yüzyıldan başka birine atlıyor ve okumaktan hoşlandığı şeye takılıp kalıyordu. Yine de yetmiş yıl öncesinin Kraliçe Victoria'nın tahta çıktığı, Nanking Antlaşması'nın imzalandığı ve İrlanda'da korkunç bir kıtlığın yaşandığı dönem olduğunu biliyordu. Kadınların, Rowan'ın rüyasında Morgaine'in giydiği türden elbiseler giydiği zamanlardı.

Rowan, “Bu ada artık vahşi büyüğü güvenilir bir şekilde bulabileceğin son yerlerden biri,” diyordu. “Ve burada bile... harabelerin orada bir çatlak olduğuna eminim ama o da diğerleri gibi kapandı. Elimizde kalan son şey, boş bir odada kalan toz gibi son birkaç yıldır dünyada sürüklenip duruyor.”

O zaman Biddy araya girmek zorunda kaldı. “Bu yüzden her gece gidiyorsun. Daha fazlasını bulmak için.”

Rowan başını salladı. “Evet.”

Rowan başka bir soru bekliyormuş gibi ona bakıyordu, bu yüzden aklına gelen ilk soruyu sordu. “Nereye gidiyorsun?”

“Her yere. Bir ağaca, tılsıma ya da bir taşa yapışmış bir parça sihir bulabildiğim her yere. Alıyorum, mutlaka ihtiyacımız olanı saklıyorum ve geri kalanını en yararlı olabileceği yere vermeye çalışıyorum. Düşkünlerevine, yoksul mahallelere, zor durumdaki çiftliklere, hastalara veya acı çekenlerin evlerine, kurtulmak için küçük bir mucizeye ihtiyaç duyulan yerlere...”

“Bu kulağa pek de tehlikeli gelmiyor,” dedi Biddy ihtiyatla.

Hutchincroft ağzı ekmek kabuklarıyla doluyken elinden geldiğince sert bir sesle, “Değil zaten,” dedi. İkinci sandviçini yiyordu. İnsan olduğu zamanlarda bundan en iyi şekilde yararlanmayı severdi. “Böyle kalırsa iyi olur.”

Rowan, Hutchincroft’a uyarın bir bakış attıktan sonra dikkatini Biddy’ye çevirdi. “Bazen bulabildiğim büyü yeterli olmuyor,” dedi. “İhtiyacı olan herkese yetmiyor yani. Bazen çalmak zorunda kalıyorum.”

Kaşları çatıldı. “Başka büyücülerden mi yani?”

Geriye başka büyücü kalıp kalmadığını bile bilmiyordu. Rowan tanıdığı tek büyücüydü. Ama zaten Rowan aynı zamanda onun tanıdığı tek kişiydi. Çoğu insanın onun büyüyle yaptıklarını yapamayacağını, kendisinin de büyüdüğü zaman Rowan gibi dünyaya yapışan büyüyü görüp toplayamayacağını öğrendiğinde yedi ya da sekiz yaşındaydı. Daha önce ve o zamandan bu yana hiç ağlamadığı şekilde saatlerce ağlamış, Hutch bile onu teselli edememişti çünkü göğsüne yaslanan minik, tüylü vücudu ona yalnızca hiçbir zaman kendine ait bir büyülü hayvanı olmayacağını hatırlatmıştı. Hutchincroft’u çok seviyordu

ama o, Rowan'ın bir parçasıydı. Biddy ise bir başınaydı, yalnızdı ve her zaman öyle kalacaktı.

“Evet,” dedi Rowan. “Diğer büyücülerden.” Sözlerinde sert bir ton vardı. Omurgası dikleşti, kupayı daha sıkı kavradı ve gözlerinde denizdeki bir yansıma gibi keskin bir parıltı belirdi. “Sana Konsey'den hiç bahsettim mi?”

“Hayır,” dedi. “Hutch bahsetti.”

Rowan'ın rüyasında Morgaine de Konsey'den bahsetmişti. *Londra'dan ayrılamam. Konsey'den ayrılamam.*

Biddy, Rowan'ın hiçbir şey söylemediğini görünce, “Diğer büyücülerden onlar mı sorumlu?” diye sordu. “İdare gibi bir şey mi yani?”

“Bir bakıma öyle.” Durdu. Biddy, sonraki sözlerinin farklı versiyonlarını evirip çevirdiğini, incelediğini ve onaylamadığını yüzünden okuyabiliyordu. Ona rahatlıkla verebileceği bilginin sonuna gelmişti. Şimdiye kadar, yakında bir gün anlatmayı planladığı bir hikâyeyi anlatıyordu ama artık bunun ötesine geçiyordu.

“Çok fazla büyücü yok, biliyorsun,” dedi sonunda. “İrlanda ve Büyük Britanya'da birkaç bin; muhtemelen diğer ülkelerde de aşağı yukarı bu orandadır. Çoğu yaşadıkları yerin kanunlarına göre yaşayıp gider. Fakat Konseyler büyüyle ilgili alınması gereken her türlü kararı alır ve uygular. Yeni büyücüler ararlar ve bu gençlere, öğretmeye istekli kişilerin yanında çıraklık ayarlarlar, yeni büyüler üzerinde yapılan deneyleri denetlerler, tüm araştırmaların yapıldığı Yeraltı Kalesi'ndeki arşivlerle ilgilenirler. Böyle şeyler işte. Britanya Konseyi'nde on üç üye var ve bu konsey, tarihinin büyük kısmında eski İngilizlerden oluşan bir konsey olmuştur; her biri zengin, unvan sahibi ve eski püskü...” Kendi sesindeki acıyı ya da gergin bir tebessümle bakan Biddy'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi muhakkak fark

etmişti. “Anlaman gereken şey, Bid, büyücülerin de dünyanın geri kalanıyla aynı önyargılara sahip olduğudur. Olmamalılar çünkü büyü ırk, sınıf ya da cinsiyet ayrımı yapmazken büyücülerin böyle bir ayrım yapmasının hiçbir anlamı yok ama zaten önyargılar ne zaman anlamlıdır ki? Ve büyücüler hayatlarının çoğunu sıradan insanların arasında geçirirler; diğer tür lüsünü yapacak kadar kalabalık değiliz. Dünyanın yiyeceklerini, modasını ve kitaplarını paylaştığımız gibi aptallıklarını da paylaşıyoruz. Bu da diğer şeylerin yanı sıra normalde Konsey’e yaklaşma şansımın asla olmayacağı anlamına geliyor.”

Kalbi küt küt atıyor, kafasındaki her soruyu sorma isteğiyle yanıp tutuşuyordu ama yine de herhangi bir dürtünün onu kendine getireceğinden ve bu tarz bir şeyi hiçbir zaman anlatmadığını hatırlatacağından korkuyordu. “Neden olmasın ki?” diye sormaya cesaret etti.

“Neden olmasın mı?” Hafifçe güldü. “İlk olarak, Britanya Konseyi’nde hiçbir zaman bir İrlandalı büyücü olmamıştı. İngiltere ve İrlanda arasındaki ilişkiler hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum ama işler hiç de iyi değil. İngiliz-İrlandalı bir lord bunu başarabilirdi, bense on üç yaşına kadar düzgün İngilizce okuyamayan, hatta konuşamayan, batıdan gelen, işçi sınıfından bir hiç kimseydim.” Biddy daha fazlasını sorabilirdi ama Rowan konuyu dağıtmak için koltuğunda kıpırdandı. “Her neyse. Oraya girdim, o yüzden bu kısmı geçelim. Zaman değişiyordu. Hemen hemen otuz yaşımıdayken daha önce orada bulunmayan bir avuç genç büyücüyle birlikte Konsey’e atandım.”

Konsey’den ayrılamam. Bu sözcükler yeniden zihnine üşüştü ve içlerindeki meydan okuma artık yerine oturan bir yapboz parçasına dönüşmüştü.

“Morgaine gibi,” dedi.

Rowan şaşkınlıkla gözlerini kırptırıp Hutch’a, “Rüyamda Morgaine’i görüyordum da,” diye açıkladı. “Evet, aynı Morgaine

gibi. Konsey'deki ilk kadındı ve işlerin gidişatına bakılırsa başka kadın da olmamıştır diye düşünüyorum. İkimiz dünyayı değiştirmeye hazırdık. Fakat sonra hiçbir uyarı vermeden büyü kaybolmaya başladı. Kimse hazırlıklı değildi; kimse ne yapacağını bilmiyordu.” Bir duraklama daha oldu, bir kez daha kelimeleri seçmeye çalıştığı gözlerinden anlaşıyordu. Bidy bekledi. “Vaughan Carlisle'in devreye girdiği yer de burasıydı.”

İsim tanıdık geliyordu, belki de Konsey gibi Rowan'ın rüyasında bundan da bahsedilmişti. Ancak onu yerinden doğrultan şey Rowan'ın ses tonuydu. İlk ismi sert bir küçümseme tonuyla söylüyordu, ikinci ismi söyleyişiyse sümüksü bir şeye dokununca oluşan hoşnutsuzluğu hatırlatıyordu.

“O kimdi?”

Hutchincroft, Rowan'dan önce cevap verdi. “Vaughan Carlisle, takım elbise giymiş bir kaplandı,” dedi. “Çok uzun ve güçlüydü, gülümsediğinde dişleri parlardı. Konsey toplantılarını uzun süre dinlerdi, o kadar uzun süre ve o kadar hareketsizce dinlerdi ki onun orada olduğunu unutturdun ve sonra sesi birdenbire duyulur ve seni yerinden sıçratırdı.”

Rowan, bir anlığına beliren keyifli bir ruh haliyle, “Kaplanların bu şeylerin yarısını bile yaptığından emin değilim,” dedi. Bu hali hızla kaybordu. “Onunla ilk tanıştığımızda kaplan falan değildi. Konsey'in yaşlı üyelerinden biriydi sadece. Özel bir yanı da yoktu. Manchester'da bir fabrikatörün oğluydu, yani ticaretle uğraşiyor denebilirdi ama Sanayi Devrimi'nin eşiğindeydik ve onun gibi insanlar yeterli paraları olduğu sürece beyefendi sayılmaya başlamıştı. Parası vardı, dahası, diğerlerinin toplamından daha fazla hırslıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse ondan hoşlanmıştım. Zekiydi, enerjikti, espriliydi. Bunların hiçbirisi onu iyi biri yapmaz ama kötü biri de yapmazdı, en azından o zamanlar. Büyü kaybolmaya başlayıncaya kadar...”

Biddy'nin Rowan'ın rüyasına girdiğinde gördüklerine bakılırsa bu pek de iyiye işaret değildi. "Ne oldu?"

"İktidarı ele geçirdi, hepsi bu. Başlangıçta sadece politik şeylerdi. Konsey'e liderlik eden büyücü, Hubert Quirtle adında yaşlı bir aptaldı; Vaughan, krizin başlamasından birkaç hafta sonra ona güven oyu verilmemesi için harekete geçti ve dürüst olmak gerekirse Hubert'in de buna minnettar olduğunu düşünüyorum. Hepimiz minnettardık. Dünyanın geri kalanı nedenleri, çözümleri ve başa çıkma yollarını bulmaya çalışıyordu; Avrupa'nın çoğu geçici bir önlem olarak tüm büyülerini hemen yasakladı. Quirtle telaşa kapılmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Hepimiz Vaughan'ın en azından bir plan yapacağını düşündük. Ve görünen o ki gidip en kötü planı yaptı."

Biddy bekliyordu.

"Vaughan, iktidara gelir gelmez büyü kaynaklarının israfı olarak adlandırdığı şeyi durdurmamız gerektiğini ilan etti. Bu, diğer ülkelerde olduğu gibi sadece büyüyü kendi kendimize kullanmaktan vazgeçmek anlamına gelmiyordu. Büyünün serbest kalmasına da izin vermememiz gerekiyordu. Büyü, sıradan insanların hayatlarına girerken bizim geride durmamıza izin yoktu ve hiçbir şekilde ona bu yolda yardımcı olmayacaktık. Bunun yerine bulabildiğimiz her şeyi toplayıp Konsey'e teslim edecektik. Daha sonra bunu uygun gördükleri şekilde ülkenin büyücülerine tahsis edeceklerdi. Vaughan'a göre sıradan insanlar bunu bile bilmeyecekti. Zaten sıradan insanlar, işler en kötü durumdayken onlara yardım eden şeyin büyü olduğunu da hiç bilmemişti. İlk etapta bunun olduğunu zaten bilmiyorlardı, büyü'nün kendilerine hiç ulaşmadığını da bilmeyeceklerdi."

Gözlerinin ardındaki o ışıltı artık çok parlaktı. Yüzü sabitti ve gülümsemesinden eser yoktu.

“İnsanlar biliyordu tabii. Ne bildiklerinin farkında değillerdi ama bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorlardı. Bilmeseler bile ne fark ederdi ki? Büyü, ejderhanın hazinesi gibi istiflenecek bir şey değildir. Büyü naziktir. Yardım etmek için dünyaya gelir. Bizim görevimiz onun gitmesi gereken yere ulaşmasını sağlamaktır.”

Biddy, “Ona da bunu mu söyledin?” diye kısık sesle sordu.

Rowan o zaman güldü ama gülüşü daha önceki kadar sert bir ifade taşımıyordu. “Evet. Birkaç kişi daha aynısını yaptı. Fikrini değiştirdiğini pek söyleyemem.”

Aniden huzursuzlanarak ayağa kalktı ve mutfak tezgâhına götürmek için kupasını kaptı. Sırtı dönüktü ama Biddy, derin bir nefes alırken omuzlarının yükselip alçaldığını görebiliyordu.

Hutchincroft, “İngiliz büyücülerin çoğu Konsey’in kararına katılıyordu,” diyerek sessizliği böldü. “Toplanan büyüler Yeraltı Kalesi’ne teslim edildi ve güvende tutuldu; tıpkı bizim ormandaki Yaşlı Meşede depoladığımız gibi. Vaughan’ın onu almak için ülkede bir o yana bir bu yana dolaşan büyücüler vardı. Bunu kimin kullanacağını belirliyor ve kendisine hizmet edenleri daha fazla büyüyle ödüllendiriyordu. Başta onu görmezden geldik. Şüphe çekmemek için Konsey’e yeterince büyü veriyorduk ama bir yandan da gizlice dağıtıyorduk. Vaughan o gözüyle şüphelenmiş olmalıy-”

Biddy hiç düşünmeden araya girdi. “O gözü de ne demek?”

Neyse ki Hutchincroft konuşmaktan çekinmiyordu ve artık buna izni de vardı. “Vaughan’ın cam gözü vardı,” dedi. “Gerçek gözünün bir kazada yaralanıp alınması durumunda kullanılabileceğin türden bir şey, herkes kendi gözünü bilerek çıkardığını söylüyordu. Bu cam göze bir büyü yapmıştı, böylece insanların kalplerinin içini görebiliyordu. Detaylı olarak göremiyordu, mesela düşünceleri falan okuyamıyordu ama sana baktığında en derin arzuların ve kırgınlıkların ona açıkça görünüyordu.”

Bu düşünce onu ürpertti.

Hutchincroft, “Yani Rowan’ın ne yapmak istediğini biliyordu,” diye devam etti. “Ve bunu bizim yaptığımızdan şüphelenmiş olmalı. Kasıtlı olarak görmezden geldiğini düşünüyorduk; belki Konsey’de olduğumuz için, belki de gerçekten pek umursamadığı için. Güvende olduğumuzu düşünmüştük. Sonra büyü azaldıkça işler de değişmeye, yani korkunçlaşmaya başladı.”

“Uzun lafın kısası.” Rowan kendini tekrar toplayarak konuşmaya döndü. Sadece yüzündeki belli bir gerginlik havası onu ele veriyordu. “Vaughan, Konsey’e bile danışmadan bir gecede olağanüstü hal ilan etti. Ülkenin her türlü büyü kısıntısından temizlenmesi gerekiyordu. Her bir parçasının halka dağıtılması gerekiyordu. Bunlardan herhangi birini bulunduran veya kullanan herkes hain olarak damgalanacak ve ölüm cezasına çarptırılacaktı. Sonunda her şey hızlıca olup bitti. Ferman sabah erkenden verildi; tam olarak bir dakika sonra Konsey’in toplayıcıları onlara meydan okuyan her büyücünün kapısına dayandı.”

Biddy elindeki sıcak çikolata kupasını biraz daha sıktı. Kupanın sıcaklığını artık hissetmiyor gibiydi. “Sen ve Hutch yani.”

“Öyle olması gerekiyordu,” diye onayladı, “ama biz evde değildik. Bütün geceyi dışarıda, benim dün gece yaptığımın aynısını yaparak geçirmiştik; büyü arıyor ve sonra verecek yeni yerler buluyorduk. O zamanlar Londra’da Primrose Hill’de yaşıyorduk. Önceki gün genç bir dul kadın, hasta bir bebekle yanıma gelip yardımımı istemişti, yoksa çocuk ölecekti. Büyüye inanacak kadar korkmuş haldeydi ve çaresizdi, bu da büyüünün en iyi sonucu verdiği zamandır. Gece yarısından sonra Yorkshir’deki bir ağaçtan yeterince toplamayı başardık, sonra da onu Whitechapel’deki odasına götürüp pencereden içeri bıraktık. Umarım işe yaramıştır. Çünkü ne olduğunu asla öğrenemedim. Şafakta, tam da sürüler evimize doğru yaklaşırken geri döndük.”

Rüzgâr olmayan rüzgârın korkunç çılgılığı. Zemine doğru dalga dalga dökülen cam parçaları.

Biddy'nin yüzündeki endişeyi gören Hutchincroft, "Bizi hiç görmediler," dedi. "Son birkaç gündür de bizi izlemeye başladıklarını biliyorduk, bu yüzden geceleri çalışıyorduk ve eve ancak şafak vaktinde dönüyorduk; çok aç olduğumuzu ve güzel, yumuşak bir yatak için sabırsızlandığımızı da eklemeliyim."

"Sen sabırsızlanıyordun." Rowan her zamanki haline dönüyor gibiydi. "Bense seni Hyde Park'ta gezmeye ikna etmeye çalışıyordum. Kuş sürülerini gördüğümüzde hemen saklandık. Bir arkadaşımızın evine gitmeye çalıştık ama oraya vardığımızda polis çoktan gelmişti. Evi de yıkılmıştı."

"Ya Morgaine?" diye sordu Biddy. Parçalar yerine oturmaya başlamıştı.

Rowan, "Sonra Morgaine'e gittik," diye onayladı. "Ama Kensington'a vardığımızda güneş çoktan doğmuştu. Anlayabildiğimiz kadarıyla evine dokunulmamıştı, kendisine de. Başını belaya sokma riskine girmek istemedik, bu yüzden bütün gün onu izledik; kuş sürülerinden, ayak seslerinden ve başıboş büyülerden saklanarak tabii. Londra'dan çıkabilirsek bir şansımızın olacağını biliyordum, o zamanlar Hy-Brasil'i bulamamıştım ama kuzeyde, saklanabileceğimizi düşündüğüm kuytu köşelerim vardı. Ne var ki Morgaine olmadan gitmek de istemiyordum. Onun tehlikede olduğunu düşünüyordum. Sen sormadan ben söyleyeyim, o da Vaughan'ın aleyhinde konuşuyordu."

Biddy, "Onu sormayacaktım ki," dedi. Morgaine'e onlarla gelmesi için yalvarırken sesinde işittiği hayal kırıklığını, reddettiğinde yüzünde gördüğü ihanet hissini düşünüyordu. Boyundan anahtarı alırken ona dokunmak acı veriyormuş gibi öfkeyle hatta öfkeden de beter hislerle dolmuştu. "Ona âşık olup olmadığını soracaktım."

Sorduğu anda bile saçma bir soru gibi görünüyordu. Rowan'ın tüm hayatı boyunca Hy-Brasil'de yaşamadığını biliyordu; on yaşındayken ona kur yapmayı ve seksi gayet gerçekçi bir şekilde anlatmıştı ve Biddy biraz düşünseydi bu bilgilerin kitaplardan öğrenilmediğini çözebilirdi. Ama aşk daha başka bir şeydi. Rowan hayatı boyunca Hutchincroft'a, adaya ve ona aitti; başka birinin Rowan üzerinde hak iddia edebileceğini hayal dahi edemiyordu. Yine de Rowan buna şaşırmış, hatta kızmış gibi görünmüyordu.

Biraz fazla önemsemez bir tavırla, "Nişanlıydık," dedi. "Bunu sonuna kadar götürebilir miydik bilmiyorum. Eskiden olduğundan çok daha sık kavga eder hale gelmiştik. Ama ona sordum ve o da tamam dedi. Bizimle geleceğini sanıyordum." Çenesi kasıldı. "Neyse. Sonrasını gördün zaten."

"Onlara karşı içeriden çalışacağını söyledi."

"Böyle söyledi," diye onayladı. "Bu konuda samimi olduğundan da eminim. Ama Konsey'e karşı içeriden çalışmak faydadan çok zarar getirir. Bunu yıllarca bizzat denedim. Aptal değiller. Sorun çıkaran insanların kalmasına izin vermiyorlar. Vaughan kesinlikle buna müsaade etmezdi."

Hutchincroft, "Onun yüzünden neredeyse öldürülüydük," dedi. Sesinde gerçek bir öfke vardı ve hatta neredeyse tiksinti de denebilirdi. "Rüyanda kuş sürülerinin geldiğini gördüysen sen de bilirsin, Biddy. İzlediklerini biliyordu ve neredeyse iş işten geçene dek bizi uyarmadı. Bize ihanet etti yani. Ve sen ona âşıktın Rowan. Öyle olduğunu biliyorsun."

Rowan rahatsız olmuş bir tavırla omuz silkti. "Çok uzun zaman önceydi. Mesele şu ki zar zor kurtulduk. Büyümüzün hemen hepsini bir önceki gece harcamıştık. Onları uzak tutmaya yetecek kadarı vardı ve kuzguntaş da boynumdaydı. Bacaya tırmanmak zorunda kaldım. Tabii ki Hutch da aynı şekilde."

Biddy daha önce Rowan kuş formuna döndüğünde Hutch'ın da onunla birlikte uçtuğunu görmüştü. Rowan'ın kollarına atlıyordu. Rowan kuzguna dönüştüğünde Hutch da bir şekilde onunla bütünleşiyor, ya kafasında ya da kalbinde oluyordu.

“Anlatacak pek bir şey yok. Gece boyunca uçtuk. Liverpool’a kadar gittik, sonra dönmek zorunda kaldım, yoksa kaybolacaktım. Bir kuzgun olarak yeterince uzun zaman geçirmiştim zaten, Hutch'ın benimle konuşması gerekiyordu. O günlerde kuzgun formunda şimdiki kadar deneyimim yoktu. Ama onlardan kaçabilmiştik. İngiltere'den Dublin'e giden bir sonraki feribota bindik ve bu, uzun bir süre boyunca bizi son görüşleriydi.”

“Hy-Brasile o zaman mı geldiniz?”

Her nasılsa söylenecek doğru şey bu gibi gelmişti. Rowan'ın yüzü biraz gevşedi. “O zaman gelmedik, hayır. Hy-Brasil'i bulana dek yirmi yılı aşkın bir süre boyunca aradım. Hani kayalıklardan görebildiğin sahil var ya, benim büyüdüğüm o sahil, işte oradan bir gün Hy-Brasil'i görmüştüm. Kimsenin haritada bulamadığı, yalnızca yedi yılda bir görülen, büyüyle örtülmüş bir ada. Bununla ilgili hikâyeler yüzyıllardır anlatılırdı ama büyücüler buna inanmazdı. İlk başta Hutch'ın da inandığından emin değilim. O zamandan beri buradayız. Bizi kimse bulamadı.”

Biddy, “Ben hariç,” dedi ve Rowan her zamankinin en az yarısı kadar parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Şey,” dedi, “sen çok küçüktün. İş o noktaya gelseydi muhtemelen seninle de savaşılabirdik.”

Biddy tebessümünü bastıramadı.

Rowan, “Buraya gelir gelmez haklı olduğumuzu anlamıştım,” dedi. Yine ciddiydi ama en azından bu sefer öfkeli değildi. “Kale bizi bekliyordu; şimdikiinden daha kötü ama yine de yaşanabilir durumdaydı. Saklanmak yerine karşı koymaya başlayabirdik. Ve karşı koymamız gere-

kiyordu da. O zamana kadar neredeyse hiç vahşi büyü kalma-
mıştı. Şanslı tesadüfler yoktu, küçük mucizeler yoktu, işler en
kötü durumlara geldiğinde bile kimse düzeltmiyordu. Bizse en
azından bir kısmını düzeltebildik.”

“Ama bu tehlikeli.”

“Yalnızca ben dışarıdayken,” diyerek onu teskin etti Rowan.
“Konsey beni sen gelmeden birkaç ay önce yakaladı. Kaçmadan
önce bir hafta kadar tuttular. Ama sana söyledim ya, Hy-Brasil’i
bulmaya yaklaşamadılar bile. Burada her zaman güvendesin,
yemin ederim.”

“Sadece kendimi önemseydiğimi mi düşünüyorsun?” Muhte-
melen bu sözleri adil değil incitici bulmuştu. Uzun bir gece olu-
yordu. “Bu yüzden mi adadan ayrılmama izin vermiyorsun?”

“Konsey’in eline düşmeni istemiyorum,” dedi kesin bir dille.
“İnan bana, orası hiç de eğlenceli değil.”

Biddy, başka şeyler de olduğundan şüpheleniyordu; özellikle
de kendisi için bir tehlike varmış gibi konuşmuştu ama üstünde
durmadı. Kafası pek çok yeni düşünceyle doluydu.

“Hutch işlerin kötüye gittiğini söyledi.”

“Konsey daha güçlü görünüyor,” dedi Rowan. “Zaman geç-
tikçe büyüünün azalması gerektiğini düşünürsek bu çok tuhaf.
Geçen ay üç kez kuş sürülerinin saldırısına uğradım ve şim-
di de bu gece bu tuzak... Yani. Öyle ya da böyle onlardan çal-
mamdan bıktılar. Açıkçası ben de bıktım. Sonsuza kadar böyle
devam edemeyiz.”

Hutchincroft tam da bir tavşana yaraşır şekilde paniğe ka-
pılmış gibi görünüyordu. “Ne demek istiyorsun? Bana kalırsa
biz zaten elimizden gelenin fazlasını yapıyoruz. Tekrar tuzağa
düşmeni istemiyorum.”

“Benim planım da bu değil zaten. Ama yolunda gitmeyen bir şeyler var. Düşünmem lazım.”

“Ve ölmemen de lazım!” diye tersledi Hutchincroft. “Anladın mı? Dün geceki gibi bir gece daha yaşamak istemiyorum. Korkunçtu.”

Rowan onu duymuyordu sanki çünkü Hutchincroft sık sık bundan şikâyet ederdi. Kaşları çatılmış, gözleri uzaklara dalmıştı. Sessizlik uzadığında beklentiyle onlara döndü.

“Eh, kesinlikle zaman kaybıydı,” dedi sakince. “Neredeyse hiç büyü toplamadım ve aldıklarımı başkalarına verme şansım olmadı. Yine de. Kimse gerçekten zarar görmedi.”

Biddy, “Emin misin?” diye sordu. “Pek de iyi görünmüyorsun.”

“Öyle mi dersin?” Esnedi ve yüzünü buruşturdu. “Muhtemelen ayakta duracak mecalim kalmadığı içindir. Uzun ve aynı zamanda boşa harcanmış bir geceydi. Hazır konu açılmışken sen de artık yatmalısın.”

“Sen yorgun olduğun için benim de mi yatmam gerekiyor? Senin yatman gerekmez mi?”

“Büyüklerine ve senden üstün olanlara cevap vermeyi sana kim öğretti?” Kaşları havaya kalktı ama gözleri parlıyordu.

“Biri bana, birinin senden büyük olmasının, senden daha iyi olduğu anlamına gelmediğini söylemişti.”

“Bu ben olamam. Ben senin büyüğünüm ve bence harikayım.” Doğruldu; kararsızlığı bir önceki sabaha göre çok daha belirgindi. “Bilginiz olsun, yatmaya gideceğim ama önce o tılsıma bakmak istiyorum. Artık büyü bozuldu; güvenli olmalı ve ne işe yaradığını öğrenmek istiyorum. Cidden iyi misin? Sen de uzun ve tuhaf bir gece geçirdin.”

Biddy başını sallayarak onayladı. İyi olduğundan pek emin değildi, başı dönüyordu ama şimdilik Rowan’ın bilgilendirici

konuşma sınırlarını aştığını görebiliyordu. Ve bu sefer konuşmak istediğinden de emin değildi.

Rowan rahatlatmak ister gibi kızın omzunu sıktı. “İkinizden birinin bana ihtiyacı olursa çalışma odamda olacağım. Hutch, müsait olduğunda yardıma gelersen minnettar olurum. Ama acelesi yok.”

Hutchincroft bilmiş bir tavırla, “Ya,” dedi. “Galiba sandviçler ve çayları hazırladığımız yetmezmiş gibi bulaşıkları yıkamayı da bize bırakıyorsun.”

Rowan üzgün bir tavırla, “Öyle olduğunu biliyorsun,” dedi ve bandajlı elini kaldırdı. “Bu sargının ıslanmasının sorun yaratmayacağından pek ekim değilim, anlarsın ya. Biraz da acıyor.” Biddy’ye göz kırptı ve o da isteksizce gülümsedi.

“Bulaşıkları kaldırabilirsin,” diye hatırlattı. “Sargın ıslanmaz.”

“Tamam, bulaşıkları kaldırmayı bana bırakın o zaman. Daha sonra aşağı iner kaldırırım.”

“Büyü kullanacaksın, değil mi?” Hutchincroft içini çekti. “Bulaşıkların kendi kendilerine ortadan kalması için büyü kullanacaksın, bir şeyleri kıracaksın ve süpürme zahmetine bile girmeyeceksin.”

“Yani elimde tuttuğum bu büyüyü bir şeyler için kullanmıyorum. Yoksa israf etmiş olurum.”

Hutchincroft başını iki yana salladı. “İnanılmaz.”

Rowan’ın basamakları çıkan hafif adımları uzaklaşırken Biddy hiç ses çıkarmadan masaya oturdu. En sevdiği şey pastırma olmasına rağmen sandviçine neredeyse hiç dokunmamıştı.

“Hadi bakalım.” Hutchincroft teslimiyetle ayağa kalktı. “İstersen ben yıkarım. Sen de doğruca yatağına git. Yüzüğün etkisi ve tüm bu kaygılar kafana dank ettiği zaman ne kadar yorulduğunu fark edeceksin.”

Biddy derin düşüncelere dalmış halde yavaşça ayağa kalktı. “Hutch?” dedi. “Rowan iyi mi?”

Hutchincroft sertçe, “Onunla işim bittiğinde iyi olmayacak,” dedi. “Son zamanlarda çok dikkatsiz davranıyor ve bunu kendisi de biliyor. Böyle bir şeyin olması kaçınılmazdı.”

Biddy ısrarla, “Ama o iyi mi?” dedi. Daha net nasıl soracağını, hatta ne demek istediğini bile bilmiyordu. Ama Rowan’ı hiç kendi rüyalarındaki gibi zayıf, korkmuş ve incinmiş halde görmemişti. Onu kendini bildi bileli tanıyordu ve hep aynıydı; hem aydınlık hem gölgeli yanları olan, pervasız, zeki ve büyüyle ışıldayan bir tesadüf. Hiç hasta olmuyordu, hemen hemen hiç yorulmuyordu ve yolculuklarından şişlikler ve morluklarla döndüğünde bile hep gülüyordu. Tüm endişelerine rağmen birinin onu ciddi şekilde incitmek isteyebileceği hiç aklına gelmemişti ve kesinlikle birinin bunu yapabileceği de aklına gelmemişti.

Hutchincroft cevap vermeyince, “Yani,” diye ekledi. “İyileşecek mi? Artık güvende mi?”

Hutchincroft yüzünü ona çevirdi. Kocaman açılan mavi gözleri Biddy’ye sabitlenmişti.

“Büyü dünyanın dışına çıkmaya başladığı zaman,” dedi, “bizim de dışımıza çıkmaya başladı. Büyülü hayvanları kastediyorum. Bu çatlaklar kapandığında, aramızdaki bağ koptu. Büyücülerimiz büyü yapmak için bizden büyü alıyordu ama yerine yenisi gelmiyordu. İçimizde büyü kalmadığında tamamen yok olup gider ve bir hiç olurduk. Fermanın bir kısmı, her büyücünün büyü hayvanlarından toplayabildiği kadar büyüü toplamasını ve o hayvanların solmasına izin vermesini emrediyordu.”

Biddy aynı anda hem sıcak bastığını hem de üşüdüğünü hissetti. O anda öfkesi korkularını bastırdı. “Toplamasını mı? Çalmak mı demek istiyorsun? Senden?”

Hutch kısa ve sert bir şekilde başını onaylarcasına salladı. “Vaughan zaten öyle ya da böyle solup gideceğimizi söylüyordu; öncesinde büyüyü alıp kullanmak daha iyi olurdu.”

Soldu. O artık yok. Hatırladığı bu sözler Biddy’nin midesine bir yumruk gibi indi ve sonunda Rowan’ın yüzündeki dehşetin ne olduğunu anladı. “Morgaine bunu yaptı, değil mi? Büyülü hayvanının büyüsünü aldı ve solmasına izin verdi.”

Hutchincroft, “Başka türlü Konsey’de kalamazdı,” dedi.

“Bunu yapmasını ona büyülü hayvanının söylediğini iddia ediyordu.”

Hutchincroft, “Büyülü hayvanların bunu söylediğinden hiç şüphem yok,” dedi. “Çünkü aynı şeyi ben de Rowan’a söyledim. Tüm samimiyetimle elimdeki bütün büyüyü ona verirdim. Solacaksam büyümün son kısmının Rowan’ı koruyacağını bilerek solmayı tercih ederdim. Ama almadı. Büyümü bana bıraktı ve dahası, dünyada kalabilmem için kendine sakladığı büyüyü de benimle paylaştı. Konsey’den büyük ölçüde beni kurtarmak için kaçtı. Bu ve daha birçok nedenden dolayı onu seviyorum. Bu yüzden ona kıyamıyorum çünkü ona bir şey olmasına izin veremem. Ve sana bir şey olmasına da izin veremem. Anlıyor musun?”

Biddy başıyla onayladı. Kalbi yoğun bir sıcaklıkla dolmuştu.

“İyi bakalım. Şimdi gel de bulaşık yıkayalım.”

Bulaşık bezini aldı ve leğeni suyla doldururken yanına geldi.

“Hutch?” dedi aniden aklına gelen bir anıyla. “Ben Morgaine’le tanışmış mıydım?”

Hutchincroft kaşlarını çatı. “Morgaine’i yıllardır görmüyoruz. Hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Tanışabilmeniz mümkün olduğunu sanmıyorum. Neden?”

“Bilmem,” dedi. “Sadece öyle hissettim de.”

Dördüncü Bölüm

Mutchincroft'un söylediklerinden sonra Biddy gerçekten uyumayı beklemiyordu ama görünen o ki büyülü hayvanlar, hem büyü hem de endişe hakkında ondan çok daha fazlasını biliyordu. Uzandığında rahatlama ve yorgunluk üzerini ağır bir battaniye gibi örttü. Gözlerini sabah güneşine kapattı ve sonra yumuşak gri-mavi gökyüzüne ve denizden esen rüzgârın fısıltısına açtı. Öğle vakti henüz geçmişti ve kale, gece yarısıymışçasına sessizdi.

Yorganı üstünden atarken o sabahki farklılık hissi her yanını sardı. Kendini yalnızca birkaç saat öncesine göre bile daha yaşlı hissediyordu; bu tanıdık mekânda vücudunun daha çok farkındaydı. Dün olsa çıplak ayakla ve solmuş bir etekle, hatta Rowan'ın ağaçlara tırmanması için aldığı erkek pantolonuyla aşağıya koşmakta bir an olsun tereddüt etmezdi. Şimdiyse eski, benek benek olmuş aynada kendini incelerken Morgaine'in ter temiz saçlarını ve mükemmel kesimli elbisesini hatırlamadan edemiyordu. Sorun tam olarak Morgaine'e benzemek değildi; esas sorun, Morgaine'in sokakta yürürken diğer kadınlar gibi düzgün görüneceğimi, oysa kendisinin dış dünyada acayip, uygunsuz ve tuhaf bulunacağını bilmektir. Onu görecektir kimse olmamasına rağmen sırf birileri onu görüyormuş gibi hissetmek için kendini, kıyafetlerine eleştirel gözle bakarken buldu.

Maalesef gömleğinin belinde çim lekesi kalmamasını ve güzel yünlü eteğinin altında çoraplarındaki yamaların hiçbirinin görünmemesini sağlamak dışında yapılabileceği pek bir şey yoktu. Saçını Morgaine'inki gibi gevşek bir şekilde toplamak için birkaç dakikasını harcadı, ancak önceki gün rüzgâr saçını karıştırıp koyu kahverengi bir topak haline getirmişti ve sonunda sinirlenip pes etmek zorunda kaldı. Morgaine'in saç modeli zaten yetmiş yıl öncesinin modasıydı. Yetişkin kadınların saçlarını nasıl yaptıklarını bilmeyi ve en önemlisi de ona bunun nasıl yapılacağını gösterecek birinin olmasını isterdi. Rowan elbiseler hakkında sanıldığından daha fazlasını biliyordu ama saç modelleri onun için de gizemli bir alandı. Sokaktaki kadınları izlemek ve onları anlamaya çalışmak için kehanet camını kullanmayı aklından geçirdiğinde biraz utandı.

Aşağıya indiğinde Rowan, ana oturma odasındaki pencere oturduğunda derin bir uykudaydı, yeniden tavşan formuna dönen Hutchincroft ise sırtını Rowan'ın göğsüne yaslamıştı. Bu çok da alışılmadık bir durum değildi; onu yatağa giderken gördüğünü pek hatırlamıyordu. Uyku, Rowan'ı hazırlıksız yakalamalı, güneş ya da deniz meltemi yahut çok sıkıcı büyü kitapları yüzünden zayıflayan savunmasının içine sızmalıydı. Zayıf güneş ışığı altında kıvrılmış yatıyordu, başı bir koluna yaslıydı, bandajlı eli Hutchincroft'un yumuşak kürkünün üzerindeydi. Işıқта yüzü neredeyse rüyasındaki gibi yumuşak ve huzurlu görünüyordu, daha önce gördüğü endişe kırıksıklıkları ışık nedeniyle daha da derinleşmişti. Yaklaştığı zaman Hutchincroft'un kulaklarını diktiğini görüp gülümsedi. Rowan'ı uyandırmadan her şeyin yolunda olup olmadığını soramaz, Hutchincroft da kelimelerle cevap veremezdi zaten ama okşanmak için başını düz bir şekilde öne uzattı ve Biddy, bunun Rowan'ın iyi olduğu anlamına geldiğini biliyordu, en azından şimdilik.

Soğuk rüzgârdan korunmak üzere eski bir kazağını giyip araştırmak için dışarı çıktığında dışarıda da her şey yolundaydı. Görünüşe bakılırsa iki keçiyi ya Rowan ya da Hutchincroft sağlamış ve otlaması için serbest bırakmıştı; bunu yapmayı ilk kez unuttuğunu fark edip suçluluk hissine kapıldı. Yumurtalar toplanmış ve pencere kenarındaki sepetlerin içine konmuştu (büyük ihtimalle Hutch toplamıştı; çünkü Rowan onları genellikle mutfak tezgâhının üzerine bırakırdı). Siyah tavşanlar çoğunlukla yuvalarında uyuyordu, bir veya iki tanesi çayırda otluyor, tehlikelere karşı ara sıra etrafı tarıyordu. Her şey her zamankinden de güvenli görünüyordu.

Ne var ki Bidy artık hiçbir zaman güvenli olmadığını biliyordu. Öğrendiği şeylerin kafa karıştırıcı hali uykusunda daha da pekişmişti ve bundan hoşlanmamıştı. Onu rahatsız eden, Rowan'ın rüyasının anıları ya da büyü'nün son günlerinde yaşananlarla ilgili anlattıkları değildi. Bunlar rahatsız ediciydi ama üstlerinden yetmiş yıl geçmişti ve tüm hayatını büyü'lü bir adada geçirince güçlü bir pragmatik bakış geliştirmemek kolay değildi. Onu en çok endişelendiren şey, hayatında ilk kez düşmanlarının olduğunu bilmesiydi. Önceki gece Rowan'ı yakalamaya, hatta belki de öldürmeye çalışmışlardı ve tekrar deneyeceklerdi.

Eskiden korkuları belirsizdi. Artık Konsey, Morgaine ve cam parçalanmadan önce duyulan korkunç çığlığın hatırası tarafından şekillendirilmişlerdi. Rowan'ın tekrar gitmesini istemiyordu. Kaleden ayrılmadan önce ona baktığında hâlâ uyuyordu, hep böyle kalmasını istiyordu ama bunun kalıcı bir çözüm olmadığını da biliyordu.

Hy-Brasil öyle büyük bir ada değildi. Kayalıkların tehlikeli kısımlarının etrafından dolaşmayı bilmeniz, gelgit olduğunda kayalardan uzak durmanız ve adil halkı uzak tutmak için cebinizde bir parça kuru ekmek bulundurmanız koşuluyla, tüm çevresini birkaç saat içinde dolaşmanız mümkündü. Biddy hem uçurumları hem de gelgitleri ezbere biliyordu. Bunlar adanın en sevdiği kısımlarıydı; çok sevdiği ama Rowan'ın bir parçası olarak gördüğü orman ya da tavşanlara ve her nasılsa Hutchincroft'a ait olan çimenlikler değil, arada kalan kısımlar, kayaların denizle ve ufkun gökyüzüyle buluştuğu, sürekli değişen o pürüzlü çizgi. O öğleden sonra tüm yolu yürümeyi planlamıyordu, sadece kısa bir süre yürümek istiyordu. Rowan'ı uçup gitmesi için çok geç olana kadar rahat bırakmak dışında düşünmeye de ihtiyacı vardı.

Planladığından daha uzağa yürüdü. En kuzeydeki kayalıklardaki harabelere ulaştığında yüzü kızarmış, nefesi kesilmişti ve güneş gökyüzünde çok daha alçaktaydı. Yeşil yosunlarla kaplı koyu gri taş daha fazla parçalamamaya dikkat ederek eski duvarların en sağlamına tünedi ve denize baktı. Uzakta, dalgaların altında bir şey parıldadı; belki balıklar, foklar ya da ısıltılı kuyrukları ve insan yüzleri olan deniz balıklarıydı.

Kendi kalelerinin yanı sıra bu kalıntılar, adada bir zamanlar başka birilerinin yaşadığına dair tek işaretti. Hutchincroft ona bir keresinde efsaneye göre Hy-Brasil'in artık tamamen kaybolmuş eski bir halkın evi olduğunu söylemişti. Ona efsanelerin ne kadar doğru olduğunu ya da bu insanların ölümlü mü, adil halk mı yoksa tanrı mı olduğunu söyleyemezdi. O büyülü bir varlıktı ama bu her şeyi bildiği anlamına gelmiyordu.

Rowan onların binlerce yıl önce İrlanda'nın hükümdarı olan tanrılar Tuatha Dé Danann olduklarını söyledi. Denizin ötesinden gelmişler ve karaya çıktıklarında arkalarındaki gemileri

dünyanın her yerinden görülen bir ateş ve duman aleviyle yakmışlardı. O zamanlar topraklar bir canavar ırkının pençesindeydi ve Tuatha Dé Danann galip gelene kadar pek çok savaş verdi. Hutchincroft, Rowan'ın bu konu hakkında kendisinden daha az şey bildiğini, sadece hikâyeleri beğendiğini söyledi. Biddy umursamazdı çünkü o da hikâyeleri seviyordu: Fomorianların canavar kralı, bir bakışta öldürebilen sihirli bir gözü olan ancak ağır göz kapağını geri çekmek için on askere ihtiyaç duyan Balor; Balor'un, büyükbabasının sonunu getireceği kehaneti nedeniyle doğduğunda okyanusa atılan yarı tanrı torunu Lugh; adını paylaştığı bilgeliğin, şiirin, şifanın ve demircilerin tanrıçası Brigid.

“Onlara ne oldu?” diye sormuştu. O zamanlar çok küçük olmalıydı; çalışma odasında Rowan'ın dizine tünemiş, onun en eski kitaplarından birindeki resimlere bakıyordu.

“Her zaman olan şey,” demişti Rowan. “İnsanlar gelip toprakları kendilerine aldılar. Bir süre savaştılar ama sonunda yeraltına çekilmek zorunda kaldılar. Adil halk oldular. Arada bir onlarla iş yaptığını iddia eden insanlarla hâlâ karşılaşabilirsin.”

“Sen onlarla iş yapıyor musun?”

“Hayır.” Bunu sakince söylese de belindeki elleri iyice kenetlenmişti. “Hayır, hiç yapmadım.”

Her kimseler, arkalarında sırlar bırakmışlardı. Geniş taş kale, bir zamanlar adanın kuzeydoğusunun çoğunu, yüksek taş duvarları, avluları ve sarp kayalıkların üzerinde yükselen kuleleri kaplamış olmalıydı. Yüzyıllar boyunca çimenler, ağaçlar ve çiçekler, uyuyan bir çocuğun üzerine örtülmüş bir battaniye gibi üzerlerinden sürünerek geçmişti. Geriye yalnızca onları gömen topraktan çıkan tuhaf parçalar kalmıştı: Biddy'nin oturduğu duvar, bir kulenin kemikleri, kemerlerden oluşan iskelet dizisi. Yakında eski bir porsuk ağacı büyüyordu, köklerinin

çevresindeki taş parçaları hâlâ görülebiliyordu ve ağacın bir zamanlar dairesel bir avlunun ortasında olması mümkün gibiydi.

Biddy tepeye tırmandığında o avlu boş görünüyordu. Duvar da oturduğu yerden kayarken ensesinde hissettiği rüzgâr başını çevirmesini sağladı. Ağacın dibinde siyah bir tavşan vardı; ilk bakışta çimenliklere yayılmış diğerlerinden hiçbir farkı yoktu, büyüktü, kalın kışlık kürkü gümüş benekliydı. Yine de gözleri bir tavşanıninki gibi saydam kahverengi değildi, hatta Hutchincroft'un gözleri gibi mavi bile değildi. İnce kemikli yüzünde şaşırtıcı bir şekilde altın renginde parlıyorlardı.

Púca. Gezginleri bataklık ve dikenler arasında vahşi bir yolculuğa gönderen ve nefesi sonbahar meyvelerini zehre dönüştüren düzenbaz ruh. Onu neredeyse sırtına bindiği günden sonra tekrar görmüştü ama hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Göğsüne garip bir ürperti yayıldı, hem korku hem heyecan hem de özlem duyuyordu ama sadece ilki anlamlıydı. Adil halkı kaçırarak büyüleri istese bile hatırlayamıyordu. Harabeler, deniz ve gökyüzü baş döndürücü bir hızla uzaklaşıyordu sanki.

Sadece bir an sürdü. Púca hiçbir uyarıda bulunmadan kulaklarını salladı ve dünyadaki vahşi bir yaratıktan başka bir şey değilmiş gibi kuyruğunu çimenliklere çevirdi.

Huzuru kaçan Biddy arkasına yaslandı. Púca'nın ziyaret için onca gün içinden bugünü seçmesi garip bir tesadüftü. Gece yaşanan talihsizliklerden sonra bu kötü bir alamet ya da belki bir uyarı gibi görünüyordu.

İşte o zaman ufuktaki noktaları gördü.

Bir kuş sürüsü, diye düşündü ilk başta. Arkalarına güneş ışığını alınca siyah noktalar gibi görünüyorlardı, belki de martıydı bunlar; sadece kanatlarının uçları daha keskin görünüyordu ve silüetleri inanılmaz derecede inceydi. Kaşlarını çatarak elini gözlerine siper etti. Tehlikeli olduklarını düşünmüyordu; hayatı boyunca Hy-Brasil'e dışarıdan hiçbir tehlike gelmemişti. Sadece onlara benzeyen bir şeyi daha önce hiç görmemişti.

Kendini biraz aptal gibi hissetti, önceki gecedен beri gergin olduğunu tekrarlayarak duvardan aşağı kaydı. Yerde muhtemelen yaşlı porsuk ağacından düşmüş, kolu uzunluğunda bir dal vardı; onu aldı. Parmaklarının altındaki ağaç kabuğunun yarattığı his ve elindeki katı ağırlık, pratik olmaktan da öte rahatlatıcıydı, ihtiyacı olduğunda ağacın kendisi de yanında olacaktı sanki. İhtiyacı olduğundan falan değil de işte. Yine de...

Kuşlar yaklaşıyordu, tabii bunlar kuşsa. Güneş kanatlarında parlıyordu. Uçuşlarında bir tuhaflık vardı; balık bulmak için dalgaların içine dalmaya ilgi gösterelelerdi avlandıklarını düşünebilirdi.

Biddy kaleye dönüp Rowan'ı uyandırması gerektiğini düşünmeye başlamıştı ki denizden kısa, keskin bir çığlık geldi. Bilmediği kuşlardan birinin sesi değildi bu; kuru bir çınlama, kayaya sürten tırnakların sesi gibi. Bu ses Biddy'nin olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama artık gitmek için çok geç olduğunu biliyordu. Onu görmüşlerdi.

Sürü gökyüzünde bir daire çizerek doğrudan kıza yöneldi. Rüzgârda kanatlarının sesi duyuluyordu; sanki sopalar ve taşlar birbirine çarpıyormuş gibi bir takırtı ve çıtırtı yükseldi. Onlar gelmeden önce duvarın üzerinden atlayıp kendini arkadaki çimenliğe bırakacak vakti zor bulmuştu.

Başının üzerinden ok gibi geçtiler, o kadar yakından geçiyorlardı ki vücutlarının yarattığı hava akımını hissetti. Ayaklarını elinden geldiğince sert bir biçimde yere bastırdı; kalbi küt küt atıyor ve düşünceleri birbiriyle yarışlıyordu. *Bu neydi şimdi?*

Düşmanların Hy-Brasil'i bulmaması gerekiyordu. Kuşların da düşman olmaması gerekirdi. Yine de buradaydılar işte, onu bulmuş, şimdi de avlamaya çalışıyorlardı.

Biddy'nin burada uzun süre kalacak gücü yoktu. Kanatlarını şaklatan kuşlar tekrar dönerken ayağa kalktı. Bu sefer dalı elin-

den geldiğince sert salladı. Dal, kuşlardan birine çarptı; duyulabilir bir çıtırtıyla birlikte kolundan yukarı doğru şoke edici bir acı yükseldi. Sürünün büyük bir kısmı yön değiştirip dağıldı. Vurduğu kuş tiz bir ıslık sesiyle yere düştü, vücudu buruşup parçalandı.

Kemikten yapılmıştı. Toz ve çimenlerin üzerinde bembeyaz görünen kancalı iskelet kanatlarını ve minik omurları gördü. Kuş kemikleri de değildi bu gördükleri; onlar ince ve tüy kadar hafif olurdu. Bunlarsa kalın, sarı ve kırılmandı; çok uzun zamandır ölü olan çok daha büyük bir hayvana aitti. Kemik-yaratığın yeniden şekil alıp gözlerine doğru fırladığını fark edebilmek için sadece bir saniyesi olmuştu.

Biddy bu sefer durup beklemedi. Nişan alma zahmetine bile girmeden dalı bir daha savurdu ve çimenliğin karşı tarafındaki kemerlere doğru koştu. Engebeli zeminde tökezlese de durmadı. Tek düşüncesi kendisiyle kemik sürüsü arasına sağlam ve eski bir şey koymaktı.

Umduğundan daha çok işe yaradı. Kemik-yaratıklar dağılarak daireler çizmeye başladılar; keskin kafaları bir kez daha bir şey arar gibi döndü. Denizdeki belirsizliklerini, uçuşlarının tuhaf düzenini hatırladı. Elbette. En nihayetinde Hy-Brasil kendini korumuştı. Tam olarak ne görebildiklerini bilmiyordu –kesinlikle onu görmüşlerdi– ama harabelerin işleri onlar için olabildiğince zorlaştırdığı açıktı.

Yine de yeteri kadar zorlaştırdığı söylenemezdi. Omzunun üzerinde kanat çırpıyorlardı; refleks olarak döndü ve porsuk ağacının dalını salladı. Dal kemiğe çarptığında şoku bir kez daha hissetti. Nafileydi. Gidilecek hiçbir yer yoktu, yalnızca yürüyerek en az yarım saat uzaklıktaki kale vardı; orman daha yakındaydı ama açık alanlardan koşarak oraya gidemezdi. Kapanana kısılmıştı.

Dalı tekrar salladı, gözleri hayal kırıklığı ve panik gözyaşlarıyla yanıyordu. “Gidin buradan!”

Zayıf olsa da kendi sesinin tınısı aklına yeni bir fikir getirdi.

Kısmen refleks olarak, kısmen inatçı gururundan, kısmen de korkusunu belli etmemeye çalıştığından daima dişlerini sıkıyordu. Rowan, bir yırtıcıya korkunu asla belli etme derdi. Ama bu seferki farklıydı. Kemik-yaratıklar onun korkusunu umursamıyorlardı.

Bu sefer sessiz kalma dürtüsüyle mücadele ediyordu. Derin bir nefes almak için çabaladı, tüm gücünü topladı ve çığlık attı. Tek düşünebildiği, adadaki her şeyi duyabilen Hutchincroft’un onu da duyabileceğiydi; Rowan’la ikisi onu almaya gelecek kadar yakında olabilirlerdi. Çığlık, yaradan çekilen bir bıçaktı sanki; keskin, ince ve neredeyse hıçkırık gibi bir solukla sona eriyordu.

Lütfen. Lütfen biri yardım etsin.

Cevap olarak bir kuzgunun sert, gırtlaktan gelen çığlığını duydu.

Kalbi hopladı. Hızla kaleye baktı ve kemik-yaratıklar ona doğru gelirken tanıdık siyah kuşun da iskeletlerden daha hızlı, hatta daha önce görmediği kadar hızlı bir biçimde ona doğru geldiğini gördü.

Kuzgun bir ok gibi hareket ediyordu. Kemik-yaratıklardan oluşan bulutun merkezini delerek onları dört bir yana dağıttı.

Dönüşüm o kadar hızlıydı ki Bidy fark edemedi bile: Kuzgun inişe hazırlanırken birden kayboldu, yerine Rowan’la Hutchincroft geldi.

Hutch’ın ayakları yere zar zor değiyordu. Kulakları arkaya yatmıştı ve dişleri görünüyordu; arka bacaklarının üzerinde zıplayarak tek bir hamle ve sessiz bir öfkeyle iskelet kuşların üzerine atıldı. Bidy’ye en yakın kuşla çarpışıp onu yere düşür-

dü, kuş gagasıyla vururken Hutch da onu tekmeliyor ve ısırıyordu.

Biddy rahatlama ve korku karışımı bir duyguyla donup kalmıştı; kemik-yaratığın Hutch'a saplanırken çıkardığı boğuk ses onu kendine getirdi.

“Yapma!” diye haykırdı. Hutch'ı yaralanmadan rakibinden ayıracak kadar yakına gidemedi, o sırada bir başkası kendisine doğru geliyordu; var gücüyle ona saldırdı, sonra yere çöktü. İşte ancak o zaman Rowan'a bakmayı başardı.

Rowan da ayağa kalkmış ama onlara yardım etmek için ilerlememişti. Bunun yerine elini harabelerin ortasındaki kadim porsuk ağacının dibine bastırmıştı. Gözlerini kışmasına bakılırsa konsantre oluyordu, kaşları çatılmıştı; onu izleyen Biddy, dudaklarının hareket ettiğini gördü ve iskelet çığlıklarının altında belli belirsiz sözcükler duydu.

Rüzgârda sallanan ağaç çığına döndü. Pürüzsüz dalları sarsılıyordu. Gövdesi öyle bir gürültüyle gıcırdadı ki sanki bir çığlık yükselmişti. Yapraklar çıtırdadı. Ve sonra hiç olmayacak şekilde canlandılar.

Koyu yeşil lekeler havayı bir böcek sürüsü gibi doldurdu, yükselen hışırtı binlerce sayfanın çevrilmesi gibiydi. Biddy'nin ilk hissettiği, ağacın yapraklarını sonbahar bitmiş de göz açıp kapayana kadar kış gelmiş gibi dökmesiydi. Ama porsuk ağaçları her dem yeşildi ve öyle çok yaprağı vardı ki yapraksız kalamazdı. Çoğalıyorlardı; ağaçtan çıkıp etrafa uçuyor, kuş şekillerine bürünüyor ve havada kemik yaratıklara doğru daireler çiziyorlardı.

Kemik-yaratıklar ciyakladı. Yapraklardan oluşan kuşlarla çarpışmak için hep birlikte harekete geçtiler. Hutchincroft geride kalınca homurdandı; Biddy'nin dizlerinin bağı çözülde ve yere düştü. Başlarının üzerinde gökyüzü savaş alanına dönmüş-

tü. Yaprak ve kemik çarpışıyor, hava tıkırtılar, hışırtılar ve iki taraftan ya da her ikisinden aynı anda geliyormuş gibi görünen yüksek, keskin çığlıklarla doluyordu. Rowan, porsuk ağacının gövdesinde kıpırdamadan durdu, büyü yaparken rüzgâr etrafında dönüyordu.

Bir şey düşüp Bidy'nin omzuna çarptı; bir kemik parçası. Tiksinti dolu bir iç çekişle geri çekildi ama kuş bu sefer iyileşmiyordu. Çözülüyordu; Bidy ona bakarken beyaz toza dönüştü ve sonra tamamen yok oldu. Bir tane daha düştü, sonra bir tane daha. Yere bir yaprak savrularak yeşil renkli küle dönüştü; kalın kemik parçaları dolu gibi hızla yağmaya başladı. Bidy içgüdüsel olarak kendini korumak için ellerini kaldırdığında sert ve hareketsiz bir şeyin başının arkasına çarptığını hissetti. Tepedeki çığlık kulaklarını, ciğerlerini ve kalbini doldurana kadar yükseldi, yükseldi, yükseldi. Çığlık attı ama kendi sesini duyamadı.

@ayisigiki tap

Beşinci Bölüm

Her şeyin sonu çok hızlı geldi. Olağanüstü savaşın sesleri kesildi. Biddy başını yeniden kaldırmaya cesaret etti. Birkaç yaprak-kuş, okyanusun önünde, havada yeşil renkte daireler çiziyordu. Kemik-yaratıklar yok olmuştu. Titreyerek ayağa kalktı ve Hutchincroft'un kulaklarını denize doğru çevirerek etrafını taradığını gördü. Porsuk ağacının yanındaki Rowan'ın gözleri de aynı yöne odaklanmıştı; adaya birkaç dakika önce gelen saldırının kaynağı olan anakaraya bakıyordu.

Üçü uzun bir süre sessizce durdular, izlediler, beklediler; Hutchincroft öyle kaskatı ve tetikteydi ki bir dokunuşla paramparça olacakmış gibi görünüyordu; Rowan ise yanındaki ağaç kadar hareketsiz ve dimdikti. Gökyüzü yeniden berraklaştı, sedefli gri ve altın rengiyle parlıyordu, güneş batıda daha yeni batmaya başlıyordu. Ufukta yeni bir nokta belirmedi. Yaprak-kuşlarının sonuncusu yavaşladı, uzaklaştı, sonra sonbahardaki yapraklar kadar yumuşak ve nazik bir şekilde düştü. İçlerinden biri Biddy'nin saçına yapıştı, bir teli çekiştirdikten sonra çimenlerin üzerine uzandı.

Sonunda Hutchincroft tatmin olmuş bir şekilde dört ayağının üstünde durmaya geri döndü. Rowan derin bir iç çekti ve omuzlarındaki gerginlik gitti. Ancak o zaman elini ağacın gövdesinden çekebildi.

Biddy, Rowan'ın büyü yaptığını daha önce de pek çok kez görmüştü ama bunlar her zaman küçük büyülerdi, hatta genelde evde kullanabileceği şeylerdi; mumlar yakılır, içecekler ısıtılır, sebzelerin büyümesine yardım edilirdi. Yaprak-kuşlara hayat vermek farklı türde bir büyüydü; vahşi, tuhaf ve güçlü. Bir anlığına çok farklı bir insan gibi görünmüştü. Konuşana kadar Biddy neredeyse ondan utandı ama sesi her zamanki gibiydi.

“Eh, ucuz atlattık. İyi misin?”

Biddy başını onaylarcasına salladı ve titremelerini engellemek için yumruklarını sıktı. Bir yanı, her şeyin bittiğine pek inanamıyordu. “Neydi onlar?”

“Kuş sürüleri. Rüyamda gördüklerin gibi, az önce onlara fırlattıklarım gibi. Bunu uzun zamandır yapmamıştım. Şükür ki dün gecedan kalan bir sürü büyüm vardı ve Hy-Brasil'deki ağaçlar da yarı uyanıktı.”

“Ben onların...” Sesini dengelemek için duraksaması gerekti. “Ben onların camdan yapıldığını sanıyordum.”

“Her şeyden yapılabilirler. Eline geçen her şeyden, elinin yatkın olduğu her şeyden. Bunlar sihirle canlandırılan unsurlardır.” Hutch'a yan gözle baktı. “Bunlar Vaughan'dan geliyordu. Ölü şeyleri kullanmayı her zaman sevmiştir.”

Biddy, Hutch'ın cevabını duyamadı ama bu cevap Rowan'ın dudaklarında hafif bir tebessümün belirlemesine neden oldu.

“Peşinde oldukları şey bu ada mı?”

“Benim peşimdeler. Ama düşününce bu daha da kötü.”

Açıklama yapmasına gerek yoktu. Düşman Hy-Brasil'i ararsa onu asla bulamazdı. Oysa Rowan'ı ararlarsa hem onu hem de adayı bulabilirdi.

Kuş sürüleri. Rowan'ın rüyasında gördüğü camdan yaratıklar elbette korkunçtu ama adından da anlaşılacağı gibi önemsizdi. Bunlarsa hem canlı hem de acımasızdı; çılgınlıkları Biddy'nin

etini kemiklerinden ayırmıştı sanki. Kazağının ortasında, pençelerin takılıp yırttığı yerde ipler çekilmişti ve bu hafif dokunuş, her nasılsa gerçek bir yaradan daha korkutucuydu. Daha kötü bir şeyin vaadiydi bu.

Rowan ani ve beklenmedik bir öfke patlamasıyla, “Onu bunu bırak da sen burada ne yapıyordun?” diye sordu. “Uyandığımda başımın üstünde iskeletler geziyordu ve sen de ortalarda yoktun. Seni nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim de yoktu!”

“Beni nerede bulacağını hiçbir zaman bilemezsin!” Bidy kızgın olmaktan çok şaşkıındı. “Yürümeye başladığımdan beri sana nereye gittiğimi hiç söylemedim ki! Bugünün farklı olduğunu nereden bilebilirdim? Bittiğini söylemiştin.”

“Biliyorum, biliyorum.” Kendini toplamaya çalışırken kısa bir süre burnunu ovuşturdu. Boynunda jilet gibi keskin bir gaganın yol açtığı ince bir kesik vardı. “Benim hatam. Bütün gün uyumak istemezdim. Zaten o şeylerin adayı görebileceği de aklıma gelmezdi.”

Bidy, “Görebildiklerini de pek sanmıyorum,” dedi. “En azından beni görene kadar adayı görmediler. Burada bir şey olduğunu biliyorlardı ama emin değillerdi.”

“Konsey, Hizmetkâr’ın en sevdiği sürülerin neden Atlantik’te kaybolduğunu çözmek için buraya gelirse görecektir.” Sesi acımasızdı.

Bidy, tüm çabalarına rağmen titriyor olmalıydı çünkü Rowan’ın sesi yumuşadı ve rahatlatıcı bir şekilde kızın saçlarını okşadı. “Öyle demek istemedim. Gittiler işte. Konsey hiçbir şey bulamadan dağıldıklarını düşünecek, bu sürüler asla bu kadar uzaklara gelmez.”

Bidy, “Ama arıyorlar,” diye hatırlattı ona. “Bu tekrar arayacakları anlamına geliyor. Er ya da geç geri dönecekler.”

“Biliyorum.” Hutch’a bir daha baktı, sinir bozucu ve sessiz bir iletişim kurdular, sonra gözleri yeniden Bidy’ye döndü.

“Buraya doğru gelen başka bir şey olmadığından emin olmam gerekiyor, yine de bu gece gizlenmemiz en iyisi olur. Bizimle kuleye geri dönecek misin?”

Biddy başını sallayarak onayladı.

“İyi. O zaman seninle konuşmam gereken bir şey var.”

Kalelerinin ayakta kalan tek kulesi gerçek bir savaşa uygun durumda değildi. Siperler çatlamış ve yıpranmış, rüzgâr, tuz ve yağmur yüzünden aşınmıştı; taşlar yabani otlarla ve yeşilliklerle kaplanmıştı (Hutchincroft bunların düzeltilmesine seve seve yardım ederdi). Çatıya çıkan dış merdiven dikkatle çıkılmadığı sürece tehlikeliydi (Rowan buna çare bulacağına söz verip duruyordu ama asla bir şey yapmıyordu). Aslında kulenin çatısının tamamı güvensizdi; herhangi bir savaşta, saldıranlardan ziyade savunucularının ölme ihtimali daha yüksekti.

Öte yandan tüm adanın görülebileceği en iyi görüş noktası buradaydı. Doğuda kayalar körfeze doğru meyilliyor, taşlı sahili geçerek uçsuz bucaksız bir okyanusa ve ötesindeki gökyüzüne doğru uzanıyordu; batıdaysa çimenlikler yerini sık ormanlık alana bırakıyordu. Son zamanlarda, özellikle yanlış günlerde, Biddy burayı ıssız, hatta bunaltıcı buluyordu: Hy-Brasil’in küçük çevresine karşılık dünyanın boşluğu. Şimdiyse soğuk havayı minnetle içine çekiyordu. Kalbi saldırıdan bu yana ilk kez sakinleşmişti.

Durup dururken, “Hiç kuş sürüsü göremiyorum,” dedi. “Ve denizler de berrak görünüyor. Tabii ormanda bir şey yoksa...”

“Ormanda olmaması gereken hiçbir şey yok,” dedi Rowan. Barut grisi bir çakıl taşını sanki çatlak var mı diye inceliyormuş gibi parmaklarının arasında evirip çeviriyordu. “Ağaçlar nöbette. Bu işe yarar.”

Çakıl taşını avuçlarına alıp ağzına götürdü ve Biddy'nin duyamayacağı kadar yumuşak sesle bir şeyler fısıldadı. Biddy büyünün taşa geçişini göremese bile bu hafifliği tanıdı ve onu yanındaki duvara koyduğunda da şaşırmadı.

“Bu ne işe yapıyor?”

“Bu bir görme taşı. Orada olmaması gereken bir şey görürse, nerede olursam olayım onu kendi gözlerimle görebileceğim. Özellikle ürkek bir taş parçan varsa ve gün boyu gözünün önünde martı resimleri belirliyorsa sıkıcı olur ama faydalıdır. Bu sabah uykuya dalmadan önce bir tane bırakmalıydım ama...” Omuz silkti. “Bırakmadım.”

Biddy, esas niyetinin cümleyi bu şekilde bitirmek olmadığından şüpheleniyordu. Rowan onu endişelendirmemeye çalışıyordu. Ama bu konuda başarılı olamamıştı, Biddy söylenmemiş sözleri çok net duyabiliyordu. *Ama daha önce böyle bir şeye hiç ihtiyaç duymamışlardı. Ama Hy-Brasil'in etrafındaki kadim ve güçlü büyü her zaman yeterli olmuştu. Ama düşmanlarının bu kadar güçlü olmaması gerekiyordu.*

Rowan, “Güzel bir öğle vakti,” dedi. Belki de kızın yine titrediğini fark etmişti. “Akşam yemeğini burada yiyelim.” Hutch'a baktı ve kaşları savunmacı bir tavırla kalktı. “Ne var? Krizlerden sonra senin acıkmana izin var ama benim acıkmama izin yok, öyle mi? Galiba kilerde biraz kek kalmıştı. Yine de anakaradan daha fazla reçel almam gerekiyor.”

Biddy kesin bir tavırla, “Reçele ihtiyacımız yok,” dedi. Rowan'ın bir daha asla ayrılmamasını sağlayacaksa sonsuza kadar patates ve haşlanmış yumurtadan başka bir şey yemeden de mutlu mesut yaşayabilirdi. “Hiçbir şeye ihtiyacımız yok.”

“Bazı şeylere ihtiyacımız var, bunu söylediğim için üzgünüm.” Rowan dirseklerini onun yanındaki duvara dayamıştı; sonra doğruldu. Aynı anda içinde bir şeyler değişti. Gözleri cid-

diydi ve yüzü daha önce hiç görmediği kadar katıydı. “Sana bir teklifim var, Bidy ama reddedebileceğini bilmeni istiyorum. İstedğim şeyin büyük olduğunu biliyorum. Zaten bu kadar önemli olmasaydı istemezdim.”

“Neymiş o?”

Rowan o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Bidy konuşup konuşamayacağını merak etti. Sorusu, gökten düşen iskelet kuşlar gibi sessiz akşamın orta yerine düştü.

“Birkaç günlüğüne adadan ayrılmaya ne dersin?”

Bidy ne diyeceğini bilmiyordu. Midesindeki heyecan ya da korku olabilecek tuhaf bir kıpırdanma dışında ne hissettiğini de bilmiyordu. Oysa dün biliyordu; adayı terk etmek için yalvarıyordu. Kitaplarda okuduğu hayat ve maceralarla dolu anakara, cezbedecek kadar yakın görünüyordu. Ama bugün, Rowan’ın kâbusunu görmüştü artık. Kitaplardaki karakterlerin karşısına çıkmayan şeylerin kendi karşına çıkabileceğini fark etmişti.

En sonunda, “Güvenli olur mu?” diye sordu.

Rowan yüzünü buruşturdu. “Umarım olur ama aynı zamanda olmamasını da umuyorum. İşler planladığım gibi giderse iki durum da çok tehlikeli olacak ama aynı zamanda tehlikesiz olacak. Pek de iyi açıklayamadım, değil mi?”

“Hayır,” dedi sakince.

“Hutch bana sözlerimi açıklamamı söylüyor, o zaman açıklayayım.” Bidy, çimleri kemiren Hutch’a baktı, artık bir kulağı onlara dönüktü. “Seni Konsey için yem olarak kullanmak istiyorum. Seni dünyayla tanıştırmak istiyorum ve biri seni yakalamak için geldiği zaman da onu tuzığa düşürüp neyin peşinde olduklarını öğrenmek istiyorum. Son birkaç aydır beni yakalamak için neden çaresizce çırpındıklarını ve bunu yapacak büyüyü nereden bulduklarını bilmem gerek. Ters giden bir şeyler var, biliyorum. Ne olduğunu bulmadığım sürece de bunu düzeltemem.”

“Peki ama neden beni yakalamak için gelsinler ki? Ben önemsiz biriyim.” Rowan’ın onu düzeltmesine fırsat kalmadan kendi kendini düzeltti. “Yani senin de söylediğin gibi ben bir büyücü değilim.”

“Sen bir büyücü değilsin. Bundan fazlasıyla eminim. Ama sende tuhaf bir şeyler var, sana hiç söylemediğim bir şey. Kalbinde bir parça büyü var.”

Biddy’nin kafası öyle karışmıştı ki şaşıramadı bile. “Senin büyüü içinde tutman gibi mi yani? Hani kullanmak için topladığında yaptığın gibi?”

“Hayır. Hayır, öyle bir şey değil. Meşe ağacının yaptığı gibi de değil. Daha çok bir tılsımın taşıdığı büyü gibi; ya da dün gece kullandığın yüzüğün yahut az önce yaptığım görme taşının. Bu da bir tür büyü ve bir şeyler yapıyor. Tam şurada gömülü.” Parmağıyla hafifçe göğsüne dokundu. “O kadar yıl önce seni bu şekilde buldum. Bana seslendi. Ama onu asla çıkaramadım ya da ne işe yaradığını çözemedim; ilk geldiğinde bunu aylarca denedim.”

“Ben tılsım gibi bir şey miyim yani?”

“Belki.” Pek de emin görünmüyordu. “Bir büyüünün yaşayan bir ruhun içinde tutulması gereken zamanlar vardır; mesela büyü bir tılsımın içinde tutulamayacak kadar güçlüyse ve yalnızca bir kez kullanılacaksa. Ama bunun büyücü olmayan birine ve kesinlikle ne fayda sağlayabilecek ne de rıza gösterebilecek bir bebeğe yapıldığını hiç duymamıştım. Ayrıca onu her kim sakladıysa gerçekten de iyi saklamış.”

Her kim sakladıysa... Her şeyden önce bu, Biddy’nin midelerini bulandırdı. Elini göğsüne koydu, kalbinin tanıdık titreşimini hissetti ve onun içinde gömülü olan büyü kırıntısını hayal etmeye çalıştı. Bunu, sular çekildiğinde kayalıklarda gördüğü, koyu renkli kayaların içindeki bir deniz kabuğu parçası gibi hayal etti.

“Tehlikeli mi?” diye sordu, konuşan başka biriydi sanki.

“Hayır,” dedi Rowan üstüne basa basa. Gözleri kızinkilere sabitlenmişti. “Bu konuda henüz pek bir şey bilmiyorum belki ama sana şunu söyleyebilirim ki içindeki büyü ne olursa olsun, sana ya da başka birine zarar vermek için orada değil. Bu iyi bir büyü; büyücüler onu ele geçirene kadar tüm büyüler öyledir ve bunu senin kalbine koyan büyücü her kimse, kötü bir niyetle yapmamış. Güven bana.”

Güvendi. “Onu oraya kim koydu o zaman? Acaba... ailem mi yaptı bunu?”

“Bilmem. Büyüyü kimin yaptığını bulmak için birkaç büyü denedim ama hepsi bana geri döndü. Annen baban olabilir, evet. Kim olduklarına dair uzun zaman bir işaret aradım ama hiçbir ize rastlamadım. Belki ebeveynin de büyücüydü. Ama bildiğim bir şey var: Hy-Brasil'den ayrılırsan, er ya da geç Konsey senin içindeki büyüyü de benim gibi duyacak. Seni bulması, araştırması için birini gönderecek. Daha sonra Hutch ve ben harekete geçeceğiz.”

Biddy, Rowan'ın kendisine söylemediği daha neler neler olduğunu fark etmenin şokuyla ondan yapmasını istediği şeyi neredeyse unutmuştu. Sonra aklına geldi. “Bir kuş sürüsü mü gönderecekler?”

“Hayır. Bu yüzden yem olarak beni ya da Hutch'ı değil de seni kullanmamız gerekiyor. Kuş sürülerini bizi yakalaması için gönderirler ya da dün gece denedikleri gibi bizi başka bir şekilde tuzağa düşürürler. Ama sen yakalayabilecekleri bir kaçak değilsin. Sadece tuhaf bir büyü'nün varlığını hissedecekler ve araştırması için de bir büyücü gönderecekler. Büyü'nün niteliğini de düşünersek çok iyi bir büyücü göndereceklerini varsayabiliriz. Sonra ben o büyücüyle konuşacağım.”

“Peki büyücünün seni yakalamayacağını nereden biliyorsun?”

Rowan güldü. “Çünkü yakalayamayacağı kadar iyiyim, değil mi?” Hutch homurdandı ve ciddi bir ifade takındı. “Bilmiyorum. Bende Hutch var ama gelecek kişinin büyülu hayvanı olmayacak. Ben onların geleceğini biliyorum ve bekliyorum ama onlar beni beklemiyor. Bunların yeterli olacağını düşünüyorum. Tabii böyle olacağını garanti edemem. Bu yüzden de riske girmek istemezsen seni anlarım.”

“Ama sen benden bu riske girmemi istiyorsun.”

“Evet,” dedi, sesi sakindi. “İstiyorum.”

İşin içine büyü girmediği sürece Rowan risk alma konusunda her zaman rahat davranırdı. Yürümeye başladığından beri istediği yerde dolaşmasına, istediği yere tırmanmasına, yüzmesine, keşfetmesine ve sevdiği yerde oynamasına izin vermişti. Düşüğünde, sıkıştığında ya da orman perileri tarafından ısırıldığında, duruma göre onu teselli ederek, acımasızca sataşarak yahut her ikisini birden de yaparak yardımına koşardı. Her zaman bunun, kendisinin de çok risk almasından ve hiç düşünmemesinden kaynaklandığını varsaymıştı. Ne var ki günün birinde onu tehlikeye atabileceği hiç aklına gelmemişti. Şüphenin soğuk parmağı ilk kez gizli bir büyüyle dolu kalbine değiyordu.

“Bunu ne zamandır planlıyorsun?” diye sordu. “Gerçekten.”

“Gerçekten.” Düşünerek yavaşça nefes verdi. “Sanırım bunu ilk birkaç ay önce, oradaki işler tehlikeli olmaya başladığında düşünmüştüm. Bana uygulanabilir bir plan gibi geldi. Yine de bunu yapmayacaktım. Bu senin savaşın değil.”

“Çünkü ben büyücü değilim.” Bunca olayın ortasında bile dışlanmışlığın tanıdık acısını hissetti.

“Çünkü on altı yaşındasın, kendine ait bir hayatın var ve hepimizin onlarca yıl önce yarattığı karmaşaya bulaşmaktan daha iyisini hak ediyorsun,” dedi kesin bir dille. “Ama bu doğru, sen büyücü değilsin. Büyü neden umurunda olsun ki?”

Aslında umurundaydı ama bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Büyü şimdiye kadar bildiği tek şeydi. Bu tıpkı Rowan ve Hutch için olduğu gibi onun için de bir hayret ve mutluluk kaynağıydı çünkü onu böyle yetiştirmişlerdi. Büyünün dünyayı terk etmesi düşüncesiye korkunçtu. Ama Rowan'ın bakış açısından bunun neden hiçbir anlam ifade etmediğini de anlayabiliyordu.

Onun yerine, “Beni kullanmayacağını söylemiştin,” dedi. “Fikrini değiştiren ne oldu?”

“Bütün fikirlerim tükendi,” dedi. “Bu kadar basit. Yem olarak başka bir şeyi, başka bir büyüü kullanmak istedim ama hiçbir şey kalbindeki kadar çekici olmayacak. Üstelik dün gecedен yaşayanlardan ve bu akşam olanlardan sonra eskisi gibi devam edemeyiz. Tekrar dünyaya dönersem er ya da geç beni yakalayacaklar. Ama burada kalırsam bu onları Hy-Brasil'e çekebilir gibi görünüyor ve buna izin veremem. Mücadeleyi onlara götürmem gerekiyor, bu da neyle mücadele ettiğimi ve onu nasıl kazanabileceğimi bulmam gerektiği anlamına geliyor. Bildiğim tek yol bu. İnan bana, bunun işe yarayacağından bu kadar emin olmasaydım senden bunu yapmanı katiyen istemezdim.”

“Hutch ne diyor?” dedi. En azından Hutch'ın sevgisinden hiç şüphesi yoktu.

Rowan alaycı bir edayla, “Memnun değil,” dedi. Bidy bunun yetersiz bir ifade olduğunu biliyordu. “Ama yanında kaldığımız sürece o da tamam diyor. Kalacağımızı da biliyorsun. Sen bizi göremeyebilirsin ama orada olacağız.”

“Söz mü?”

“Söz,” dedi ve Bidy, samimi olduğundan emindi. Rowan asla sözünden dönmezdi.

Yine de kabul etmeye pek istekli değildi. Dışarıdaki dünya hadi neyse de Konsey onun için çok yeni ve korkutucuydu.

Hutchincroft, Rowan'a uyarıcı bir bakış attı, o da başını onaylarcasına salladı. Biddy'ye, "Biraz düşün," dedi. "Şimdi karar vermek zorunda değilsin. Bu arada önemli bir sorum daha var."

Biddy ihtiyatla, "Ne?" dedi.

"Aşağı inip kek yemek ister misin?"

Bunun bir çıkış yolu olduğunu biliyordu ama minnetle kabul etti. Keki de kabul etti.

Rowan'ın "mutfağa baskın yemeği", Hutch'insa "kalıntıları yemek" dediği şeydi bu. Hutchincroft, yemek pişirmek için insana dönüşmek amacıyla daha fazla büyü kullanamazdı ve Rowan'ın da umurunda değildi. Bu yüzden dün gecedan kalan ekmek, peynir, küçük domatesler ve soğuk sosislerin yanı sıra kalan keki ve konserve şeftalileri alıp planlandığı gibi kule siperlerine götürdüler. Yılın, açık havada yemek yenebilecek son zamanlarıydı ve kıyidan şiddetli bir rüzgâr esiyordu ama hâlâ sıcak olan taşların üzerinde oturdukları sürece duvarlar onları korurdu. Yukarıdaki gökyüzü mora dönüyordu, Biddy başını geriye doğru eğdiğinde gökyüzüne düşebilecekmış gibi hissetti.

O akşam adayı dünyada olabilecek her şeyden daha çok sevdiğini fark etti.

Ertesi sabah Biddy uyandığında kalenin boş olduğunu gördü. Rowan'la Hutchincroft, daha fazla büyü toplamak amacıyla Yaşlı Meşe'ye gittiklerini bildiren bir not bırakmışlardı. Kilerde reçel yoktu, demek ki Rowan gece adadan ayrılmamıştı ama daha fazla büyüye ihtiyacı olduğunu düşünüyorsa çok yakında gitmeyi planladığına da şüphe yoktu. Bu da Biddy'nin kararlılığını güçlendirdi.

Diğer ikisinin dönmesini beklemedi; Rowan'ın dikkati dağılırsa dönmeleri bütün bir gün sürebilirdi. Bunun yerine orma-

nın içinden geçen, Yaşlı Meşe'nin yer aldığı oyuğa giden patikaya doğru yola çıktı. Bu sadece iki gün önce Rowan ve Hutch'la birlikte yürüdüğü yoldu ama şimdi bu serin ve gri sabahta çok farklı görünüyordu. Yaprakların arasından düşen yağmur taneleri, ışığı yakalamaya ve yüzünü gökyüzüne çevirdiğinde yüzünü ıslatmaya yetiyordu. Bir kâbusun diğer tarafında, özellikle de başka birininkinde işler her zaman farklı görünüyordu.

Yaşlı Meşe ağacının yetiştiği koru, daha görünmeden bile sessiz, gölgeli ve beklentiyle dolu varlığını hissettiriyordu. En sıcak ve en altın rengi günlerde bile, fırtınadan sonra ortalık ıslak çim kokardı. Teninde bir ürperti hissetti, sanki gece vakti kapıdan çıkmış da adımını attığında beklenmedik bir esintiyle karşılaşmıştı.

Hutchincroft onun geldiğini kilometrelerce uzaktan duymuştu; bekliyordu, tetikteydi ve kız görüş alanına girdiğinde kulaklarını mutlulukla salladı. Rowan elini meşeye bastırılmış, gözleri kapalı halde duruyordu; büyü gövdesinden taşıyor, derisinin altında gümbürdüyordu. Biddy'nin büyüü görememesinin bir önemi yoktu. Bunu, rüzgârı da gördüğü gibi görebiliyordu; yarattığı dalgalanmaları, ağaçlarda ve havada yarattığı hareketi görüyordu. Yavaşça derin bir nefes aldı, orman da onunla birlikte nefes alıp esniyordu sanki. Gözleri açıldığında yeşil ve altın rengi bir parıltıyla parladı. Sonra kıza çevrildi ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Günaydın,” diye seslendi.

Biddy, “Günaydın,” diye yanıtladı. Rowan büyüyle dolup taşıyordu, hareketleri daha hafifti, daha huzursuzdu, vücudunda zar zor durabiliyor gibiydi. Biddy, tanıdık bir kıskançlığın sancısını hissetti. Yaşlı Meşe'yi seviyordu ve öğleden sonrayı gövdesine yaslanıp kitap okuyarak geçirdiğinde korunun havasında eski ve parıldayan bir şeyler hissedebildiğini düşünürdü.

Ama onun için bundan ibaretti. İçine hangi büyüü yerleştirmiş olursa olsun, dünyanın büyüü onun perdenin ötesine bakmasına izin vermiyordu.

Ama Hy-Brasil onu seçmişti. Buna tutundu, bu onun önceki geceki kararlılığına yeni bir güç kazandırdı.

Rowan, onu karşılamak için kıyıdan aşağı inerken kıvrılan köklerin üzerinden atladı. “İyi uyudun mu?”

“Pek sayılmaz,” dedi dürüstçe. Hutchincroft bileğini dürttü, o da yanına çömelip kulaklarıyla yanağı arasındaki boşluğu okşadı. Tüyleri hafif nemliydi. “Düşünüyordum.”

Rowan şaşkırmamış gibi başıyla onayladı. “Ne konuda?”

Biddy derin bir nefes aldı. Yaşlı Meşe’nin yaprakları tepelerinde hışırdadı. “Diyelim ki konuştuğumuz gibi anakaraya gitmedim, Hy-Brasil’in tehlikede olma ihtimali var mı? Konsey burayı bulabilir mi?”

“Bildiğim kadarıyla,” dedi o kadar netti ki Biddy onun çok dikkatli davrandığını biliyordu, “hiç kimse Hy-Brasil’i aramıyor. Ben Konsey’deyken kimse buranın var olduğuna inanmıyordu. Beni arıyorlar. Ama bakmaya devam ederlerse –yani dün ne kadar yaklaştıklarını gördün– burayı kolayca bulabilirler. Ve bulurlarsa dünyanın geri kalanı gibi bu adanın da büyüünü yok ederler.” Kızın yüz ifadesini görünce, “Endişelenme,” diye ekledi çabucak. “Buna müsaade etmem. İşler o noktaya gelirse seni ve Hutch’ı burada güvende bırakıp anakaraya giderim. Orada saklanabileceğim yerler var.”

“Ama o zaman da sen tehlikede olacaksın. Yine.”

“Şey... evet,” diye kabul etti. “Biraz. Ama bu konuda da endişelenme Biddy. Bizimle ilgilenebilirim, Hy-Brasil’le de ilgilenebilirim. Konsey’in ne yaptığını öğrenmek istiyorum, hepsi bu. Önemli bir şey olabilir ve yardımın da önemli olacak. Bizi ilgilendiren tek şey bu.”

Ama Biddy'yi ilgilendiren tek şey bu değildi, kesinlikle değildi. Düne kadar Konsey'in varlığından bihaberdi ve kendisi için henüz karanlık olan daha geniş bir dünyada ne tür karanlık planlar yapıyor olabileceklerini umursamıyordu. Önemli olan Rowan'ın ve evinin güvenliğiydi. Hutch'la ikisinin, Rowan'ın sonsuza dek kaybolduğunu düşündükleri o korkunç anlar zihninde fazlasıyla netti. Aynı şeyleri tekrar yaşayamayacağını da aynı netlikte biliyordu. Onu kaybedemezdi. Adayı kaybedemezdi. Son birkaç ayda her ikisine ne kadar isyan ederse etsin, onlar kalbinin en derinlerine kök salmıştı.

Başını onaylarcasına salladı. "Yapacağım. Gideceğim."

Rowan görünür şekilde rahatlamış olsa bile, "Yapmak zorunda değilsin," diye hatırlattı ona. Pişmanlıkla gülümsedi. "Hutch şu anda bana üstüne basa basa bunu yapmak zorunda olmadığını söylüyor. Özellikle bizim güvenliğimiz için bunu yapmak zorunda değilsin."

Bu Biddy'yi de gülümsetti. "Biliyorum." Hutchincroft endişeyle ona bakmak için başını kaldırmıştı; Biddy ona güven vermek için başını okşadı. "Ama sadece bu nedenle değil. Yapmak istiyorum."

Yalan değildi; yani istemesinin tek nedeni bu değildi. Bu neden uykusuz geçirdiği gece boyunca onu büyük ölçüde uçurumun kenarına sürüklemişti, doğru ama onu uçurum kenarına sürükleyen, açıklaması zor başka duygular da vardı. Rowan hayatı boyunca ilk kez, sanki Biddy başka bir büyücü ya da en azından başka bir yetişkinmiş gibi ondan yardım istiyordu. Rowan'ın sırlarının açığa çıkmasını, adanın güvenli ortamından ayrılmasına izin verilmesini, çocukluğu boyunca onu koruduğu tüm tehlikeleri paylaşmayı istemişti. Artık istediği olmuştu. Onlardan tekrar uzaklaşmayı ne kadar istese de –ki bir yanı bunu çok istiyordu– yapamayacağını fark etti, artık orada olduklarını biliyordu.

Ve başka bir şey daha vardı, uzun zamandır düşünmediği bir şey; şimdi doğrudan düşünmek onu utandırıyordu. Hy-Brazil onu çocukken kurtarmıştı. Büyürken, dinlediği hikâyelerde çoğu zaman yetimin kurtarıldığı gibi, buranın da büyük ve önemli bir kaderi gerçekleştirmek için onu kurtardığını düşünmüştü. Şimdi buradaydı, kalbinde bir büyü vardı ve Konsey güçlendikçe gerçek dünyaya doğru yol alıyordu. Elbette artık bu tür hikâyelere inanacak ya da en azından bunu kabul etmeyecek kadar aptal değildi. Ama önemli bir şeyin eşiğinde titrediğini hissetmekten kendini alamıyordu.

Rowan onu zeki ve cesur olarak tanımlamıştı. Oysa Bidy öyle olup olmadığından emin değildi. Ama her ikisi de olmak istiyordu.

“Peki o zaman,” dedi Rowan. Gülümsemesi artık kaybolmuştu ve Bidy onun yerini neyin aldığından emin değildi. Dünyada yalnızca üç yüzü tanıyordu: Rowan’ın yüzü, Hutchincroft’un yüzü ve kendi yüzü. Bu, daha önce hiçbirinde gördüğü bir ifade değildi. “Hadi gidip ne olacağını görelim.”

Altıncı Bölüm

Ayrılmalarından bir hafta kadar önceydi. Rowan düşün-
düğünü söylüyordu ama Biddy tereddüt edip etmediğini
merak etti. Çoğu gece adadan uçup gidiyor, her zaman şafaktan
çok önce geri dönüyor ve her gün çalışma odasında uzun sa-
atler geçiriyordu. Biddy'yle her konuştuğunda güven, enerji ve
planlarla doluydu. Ancak çoğu zaman dikkati dağıldığında ve
onun bakmadığını düşündüğünde, huzursuz enerjisi diniyor ve
kaşlarının ortasına bir endişe düğümü sızıyordu.

Hutchincroft fena halde endişeliydi ve bunu gizlemek için
hiçbir girişimde bulunmuyordu. Her zaman onların yanınday-
dı ama bir an için bile rahatlamak istemiyordu. Kulaklarını dik-
miş tetikteydi; hareketleri kurmalı bir oyuncak kadar dikkatli
ve önceden hesaplanmıştı.

O ve Biddy mutfakta akşam yemeği için yalnız başlarına tur-
ta hazırlarken, "Elimden gelmiyor," dedi. Kararından bu yana
ilk kez onun insan yüzünü görüyordu, bu hali de tavşan vücudu
kadar gergin ve perişandı. Hamuru sanki ona öfkelenmiş gibi
açtı. "Seni oraya göndermenin doğru bir şey olmadığını söyle-
miyorum. Olabilir. Ama bu tedbirsizlik ve ben bir tavşan ruhu-
yum. Biz tedbirsizlikten hoşlanmayız."

Biddy kollarını Hutch'ın beline doladı. Aslında o da tedbir-
sizlikten hoşlanmazdı. Sakin olmasının tek sebebi bunun ger-

çekleŖeceęini dűŖűnmemesiydi. Rowan erteledikęe olay baŖka biriyle ilgiliymiŖ gibi gelmeye baŖlamıŖtı.

Bu arada boŖ kaldığı her an okuyordu. Kitaplarında İngiltere, insanlar ve hayat hakkında bulabileceği her Ŗeyi arıyordu. İŖ o noktaya geldiğinde, Konsey'den ok bu tűr Ŗeylerle yűzleŖmekten endiŖe duyduğunu fark etti. Konsey'in varlığını daha birkaç gűn nce ęrenmiŖti ve Rowan, onu Konsey'dekilerden koruyacağına sz vermiŖti. Yıllar var ki yabancılarla tanışmanın hayalini kurmuŖtı ve Rowan'la Hutch ne kadar yakın olursa olsun, onlarla tek baŖına yűzleŖecekti. Sherlock Holmes ve Charles Dickens, *Kuzey ve Gűney* ve *Howards End*, *YeŖilin Kızı Anne* ve *Tom Brown's School Days*'ini okudu. O sayfalardaki insanlar gibi olmaya alıŖtı, bylece adadan ayrılma vakti gelince Dr. Watson, Margaret Hale ve Pip gibi bunu zaten binlerce kez yapmıŖ olacaktı. ok okumak gerekiyordu. Nereye gideceğini ya da Konsey'in kendisini almaya gelmesini beklerken yapması gerekenleri hl bilmiyordu.

Ona baskı yaptığında Rowan, "Bırak da bu konuda ben endiŖeleneyim," dedi. Hutch'la ikisinin bu konuda kavga ettiği izlenimine kapılmıŖtı. Aralarındaki konuŖmaların sadece yarısını duyabildiği iin bunu anlamak zordu ama Hutchincroft bu cevap karŖısında ok sert bir Ŗekilde arkasını dnműŖtü.

Fakat dięer aılardan Biddy'nin o hafta daha nce hi almadıęı kadar ok cevabı vardı. Tam da umduęu gibi ondan yardım istedięinde iliŖkilerinde bir Ŗeyler deęiŖmiŖti ve Ŗimdi de yardım etmeyi kabul ettięi iin eski haline dnmemiŖti. Aralarında yeni bir hafiflik, neredeyse bir heyecan vardı. Rowan artık gidiŖ geliŖlerini saklamaya alıŖmıyordu ve bunun ikisi űzerinde yarattıęı baskıyı da fark etmemiŖti. Sık sık ormanda ya da uurum yolunda yűrűyűŖe ıkıyorlardı; denizden esen rűzgr ferah, sonbahar gęűyse parlaktı. Rowan alıŖma odasınday-

ken bile kapı yarı açık bırakılırdı; büyük bir cüretkârlıkla orada oturup okumak için kitabını getirdiğinde Rowan ona dalgın bir gülümsemeyle baktı ve gitmesini istediğine dair hiçbir belirti göstermedi. Pencere pervazına tünedi, Hutchincroft'la bir elmayı paylaştı, bacaklarını boş boş taş duvarda sallandırdı ve sayfaların üzerinden Rowan'ı izledi.

Biddy o günlerden birinde, "Peşime takacakları büyücüyü nasıl yakalayacaksın?" diye sordu.

Rowan düşüncelere dalmış halde gümüş tılsımı parmaklarının arasında çeviriyordu. Onu dinlemek için biraz zaman ayırmıştı ama bunu duyduğunda yüzündeki somurtma silindi. "Gayet basit. Sana daha önce herhangi bir tuzak çemberi göstermemiş miydin?"

Biddy başını iki yana salladığında Rowan tılsımı yere attı. "Bak işte. Zaten bununla bir yere varamam. Bir tür görünmezlik büyüsü ama nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yok. Bana o tebeşir parçasını getirir misin?"

Biddy yarısı yenmiş elmasını ve *Pickwick* kitabını hemen bıraktı. Tebeşir masadaydı ve ahşabın üzerinde toz bırakıyordu. Hutch onu verirken hafifçe hırladı ve Rowan gözlerini devirdi.

"Tuzak çemberi yapmak için öyle büyük miktarda büyü falan gerekmez!" dedi. "Telaşlanmayı bırak."

Biddy, görmek istemesine rağmen, "Elinde olmayan büyüyü boşa harcama," dedi vicdanlı bir tavırla.

"Sen de telaşlanmayı bırak. Sana söyledim, elimizde büyü var." Rowan yere çömeldiğinde Biddy de onu takip etti. Halının iyi bir şekilde dövülmesi ve zeminin de acilen süpürülmesi gerektiğini fark etti. "Tebeşir önemli değil; bu bir nesneyi büyüleyerek yapabileceğin bir şey değil, yoksa sana bunu verirdim ve kendin yapabilirdin. İşin püf noktası, çizim yaparken büyüyü istemektir."

Ayağının altındaki çamur rengi halı bir zamanlar koyu yeşildi. Tebeşir halının üzerinde bembeyaz bir iz bıraktı ve Biddy, Rowan'ın temiz ve pürüzsüz bir daire çizmesini izledi; büyü, her zaman bu işler için kullandığı kıvrak bir dil olan Galceden geliyordu. Bir büyücünün büyülerini hangi dilde söylediği önemli değildi, yalnızca günlük konuşmalarında konuştuklarından farklıydı ve kendi kalplerine yakındı. Latince ya da Eski İngilizce ya da göçmen bir büyücünün evde konuştuğu dil olsun, fark etmezdi. Kendisi olsaydı hangisini seçerdi diye sık sık merak ediyordu. Kendi kendine biraz Fransızca, Almanca ve Japonca öğrenmişti ama bunlar seyahat etmek içindi ve hiçbirini rahatça konuşabileceğini zannetmiyordu.

Rowan uçları gösterişli bir hareketle birleştirdiğinde, “Dairenin bir ucu diğer ucundan daha büyük,” dedi Biddy. “Daha çok bir gözyaşı damlasına benziyor.”

“Fark etmez.” Nefes nefese, kendinden biraz olsun memnun halde ayağa kalktı. “Daire istemezsen başka bir şey de yapabilirsin; bazı büyücüler beş köşeli yıldız yapar ama bu bana gösteriş için çok büyük bir uğraş gibi geliyor. Hadi o zaman. İçine girmeyi dene.”

Biddy, kulaklarını diken Hutch'a baktı. “Beni bu şeyin içinde bırakmasına izin verme,” diye uyardı, bu sözleri yarı şaka yarı ciddiydi. “Yoksa sana önümüzdeki hafta hiç karahindiba getirmem.”

Hutch kulaklarını oynattı.

Biddy çemberin işe yarayacağına gerçekten inanıyor falan değildi. Büyünün yapıldığını görmüş ve hissetmiş olmasına rağmen dağınık tebeşir halkası o kadar zararsız görünüyordu ki çocukken çizeceği bir şeye benziyordu. İçeri adım attığında hiçbir şey hissetmedi; içeriden bakınca oda eskisinden farklı görünmüyordu. Ne var ki dışarı çıkmak için hareketlendiğinde çıkamadığını fark etti. Görünen ya da görünmeyen bir engel-

le karşılaşmamıştı. Engel zihnindeydi. Çemberin içinde küçük adımlar atabiliyordu, bunda hiç zorluk çekmiyordu; ayağını çizginin öte yanına koymaya çalıştığı andaysa uzuvları ve iradesi kilitleniyordu. Aynı anda hem büyüleyici hem de korkutucuydu.

Rowan, “Bu iyiydi,” dedi. “Umarım gerekli olduğunda ben de aynısını yapabilirim.”

“Dışarı nasıl çıkacağım?”

“Bu kadar çabuk mu? Daha yeni girdin.” Biddy pek de eğlenmediğini gösteren bir bakış attığında Rowan güldü. “Kırılması pek kolaydır. Sadece dışarıdan birinin sana yardım etmesine ihtiyacın var.”

Elini uzattı ve fikrini değiştirmeden önce Biddy bu eli tuttu. Sol eli olduğunu fark etti. Sağ eli rüya tuzağı gecesinden dolayı hâlâ bandajlıydı. Rowan artık bundan hiç bahsetmiyordu, yapmak istemediği bir şeyden kaçmak için bahane olarak bile kullanmıyordu ve Biddy bunun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordu.

Rowan sadece umursamadığı şeyler hakkında yaygara koparırdı. Umursadığı şeyleriye düşünmemeyi tercih ederdi.

Mesela nereye gideceğini Biddy’ye hâlâ söylememiştii.

Ve sonra bir sabah, çok erken saatlerde Biddy omzuna dokunan bir el tarafından hafifçe sarsılarak uyandırıldı.

Rowan, etrafta sestten rahatsız olacak kimse bulunmasa da fısıltıyla, “Gitme zamanı,” dedi. “Tekne hazır.”

Biddy hemen uyanıp doğruldu. Dışarısı hâlâ karanlıktı, Rowan’ın yüzünü seçemiyordu. “Şimdi mi? Hiç söylemedin.”

“Söylememin ne anlamı olacaktı ki? Endişelenip bütün geceyi uykusuz geçirecektin.”

“Evet ama–” Bunu kelimelere nasıl dökceğini bilmiyordu. Veda edebilirdi. Güneş çimenliklerin üzerinde batmıştı ama henüz doğmamıştı. Onlara belki de son kez bakmıştı ama bilmiyordu. Kendisinden bir şey çalınmış gibi hissetti.

Rowan ayağa kalktığı anda yatak yerinden sarsıldı. “Seninle teknede buluşuruz. Kalın giyin, denizde hava soğuk olur.”

Deniz. Kafasındaki karışıklığı gidermeye yetmişti bu. Haya-tının her günü denizle iç içeydi; değişen ruh hallerini, değişen renklerini, oyunbazlığını ve karanlık kalbini iyi tanıyordu. Kışın soğukunda bile birçok kez içinde yüzmüştü. Ama daha önce hiç “denizin üzerinde” olmamıştı.

Rowan’ın uyardığı gibi hava soğuktu. Ufak tekne yanaştığı koydan uzaklaşırken üstünde en kalın kazağı ve yün paltosu olmasına rağmen ürperdi. Ama bunu zar zor fark etti. Denizden sis geliyordu; güneşin doğuşu bu sisi soluk altın rengi ve turuncuya boyadı, ateşli bir sisin içinde yüzüyorlardı sanki. Arkalarında, kayalıkların üzerinde yükselen kale görünüyordu. Tepede siyah tavşanlar nokta noktaydı; kimi otları kemiriyor, kimi tepelerindeki martıların çığlıklarıyla tetikte, kimiye çimlerin arasında hareket etmenin tadını çıkarmak için koşuşturuyordu. Onları yarın, ertesi gün ya da ondan sonraki gün bir daha görmeyeceği düşüncesi boğazına bir yumru gibi oturdu. Bu yumruyu yutkunmaya çalıştı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu. Muhtemelen Rowan şimdiye kadar bunu planlamıştı.

Rowan kısaca, “Londra,” diye cevap verdi. Tüm dikkatini, körfezi çevreleyen keskin kayaların arasından tekneyi yönlendirmeye vermişti. “En sonunda oraya varacağız. Ama önce anakara.”

Londra, Delhi ve Tokyo’dan sonra dünyada ziyaret etmeyi en çok istediği üçüncü yerd. Denizin soğukunun yanında bir heyecan da sardı içini.

Hutchincroft geminin pruvasına tünemişti, kulakları dikilmiş ve deniz havasında burnu seğiriyordu. Biddy, uzaklara yönelmiş bakışlarını takip etti.

Nefesi kesildi.

Ufku uçurumdan, kumsaldan ve kaleden pek çok kez görmüştü. Suyun göğe dokunduğu açık bir yolda nasıl ışıkla parıldadığını biliyordu. Ama bu sefer ona doğru ilerliyorlardı. Altındaki tekne, suda seken bir taş gibi dalgaların üzerinden geçiyordu. Denizden gelen rüzgâr şüphelerini ortadan kaldırdı.

İşte olmuştu. Sonunda evinden çıkmıştı ve dünya önünde uzanıyordu.

“Seni deniz tutmadı değil mi?” dedi Rowan kontrol amacıyla. “Beni her zaman tutardı da.”

Biddy “Hayır!” dedi. “Her şey harika.” Ona daha yakından bakmak için döndü ve gülümsedi. “Dur bakalım, her zaman tutardı derken tam olarak hangi zamanları kastediyordun?”

Rowan göz kırptı. “Zorlu kısımlara ulaşana kadar bekle, sana haber vereceğim.”

Ufuk yaklaştı. Çok geçmeden Hy-Brasil Adası uzakta bir nokta haline geldi ve sonra kayboldu.

Beklediğinden çok daha uzun bir yolculuktu. Rowan malzeme almak için tekneye bindiğinde birkaç saat içinde anakaraya ulaşip bir gün içinde geri dönebilirdi. Anakaranın Londra’dan, hatta İngiltere’den çok uzakta olduğunu biliyordu ama yıllardır yatak odasının duvarlarına başka ülkelerin haritalarını asmış olmasına rağmen mesafeler konusunda kafası karışık. Birkaç milden daha uzak olan her şey onun için teorikti.

Anlaşılan o ki anakara, kayalıklardan görebildiği Aran Adaları değil, Galway Körfezi kıyısındaki bir balıkçı köyüydü; gri

taş, yeşil yosun ve haşın bir denizden ibaretti; gemilerin, arabaların ve insanların gürültüsü dışında Hy-Brasil'den öyle pek de farklı değildi. En önemlisi insanlardı. Rıhtımdaki işçiler hayatında gördüğü ilk yabancılardı, Biddy onlara korku ve hayranlıkla baktı, teknenin emniyete alınmasına yardım ederken sert yüzleri, gri sakalları, kaba saba elleri...

"Etrafa bakabilir miyiz?" diye sordu Rowan'a.

Rowan kısaca başını iki yana salladı. "Burada olmaz. Binmemiz gereken bir tren var. Ayrıca görülecek hiçbir şey yok."

Biddy altı yıl önce *Demiryolu Çocukları*'nı okuduğundan beri trenle seyahat etme isteğiyle yanıp tutuşuyordu, bu yüzden itiraz etmedi. Üstelik içten içe rahatlamadığından da emin değildi. Rıhtımlar huzursuzluk veriyordu. Her şey ters çevrilmiş bir dürbünden bakıyormuşsunuz gibi çok yakın ve çok keskin-di, işçilerin meraklı gözlerinin fiziksel bir dokunuş gibi üzerinde olduğunu hissediyordu. Bu kıpırdanmasına ve montunun içine daha da gömülmesine neden oldu.

Korkmak istemiyordu. Hayatı boyunca buraya gelmeyi istemişti. Sonunda da başarmıştı; korkusuz ve güçlü olmak, Rowan'ın yaptığı gibi omuzlarını da başını da dik tutarak gelen her şeyi göğüslemek istiyordu. Sadece ne zaman dünyayı görmeyi düşünse, dünyanın da onu görmesinin nasıl bir şey olacağını hiç aklına getirmemişti.

En azından tren tam da hayal ettiği gibiydi; sağlam ve heybetli, uzun ve tiz bir nefesle buhar soluyan büyük, siyah bir ejderha. İstasyondan büyük bir takırtıyla ayrıldı ve motor bir koshudan daha hızlı, tekmeden daha hızlı, Biddy'nin daha önce hiç deneyimlemediği kadar hızlı bir ritimle yol alırken koltuğunun kenarına tutunma dürtüsüyle mücadele etti. Yine de tekerleklerin hafif takırtısının ötesinde tüm hareket duygusunu çabucak kaybetti. Manzara sanki kendiliğinden açılıyordu; hafif çisele-

yen yağmurla çevrelenmiş düz, yeşil-gri tarlalar; taş duvarlar ve dumanı tüten evlerle dolu sarp tepeler; insanlarla dolu, çan kuleleri ve çatılarla dolu devasa gri kasabalar.

İlk birkaç kilometreden sonra Rowan, “Dublin’e kadar trenle gidiyoruz,” dedi. Konuştuğunu duymak rahatlatıcıydı, yalnızca sessizliğini sinir bozucu bulduğundan değil aynı zamanda saf ya da aptal gibi görünmeden nasıl soru soracağını da bilemediğinden. “Geceyi orada geçireceğiz, sonra sabah erkenden Liverpool’a giden feribota bineceğiz, ardından da Londra’ya giden başka bir trene bineceğiz.”

Bunu zihinsel atlasına doldurmaya çalıştı; bir şehirden diğerine giden çizgiler, bir zamanlar diğer ülkelere seyahatlerini planlarken kullandığı ipler gibi. Ama bunu gerçek hayatta görmek kafasındaki çizgileri karıştırmıştı. “Dublin’de ne var?”

“Çoğunlukla başka yere gitmeye çalışan birçok insan.” Yüzüne baktı ve üzgün bir gülümsemeyle karşılaştı. “Öyle demek istemedim. Gerçeği söylemek gerekirse oraya sadece birkaç kez gittim ve çoğu zaman insan formumda değildim. Bak ne diyeceğim, eğer tren hızlı giderse akşam yemeğinden sonra dışarı çıkıp bakarız.”

Biddy, “Lütfen,” dedi elinden geldiğince kararlı bir sesle. Rowan’ın önlerindeki görev konusunda endişelendiğini görebiliyordu; büyüdüğü ülkede olmak Rowan’ın duygularını Biddy’nin anlayamadığı şekilde etkilemiş gibiydi. Biddy’nin duygularını da etkiliyordu. Dünyayı görmeyi arzuluyordu ve bunların hiçbirinin ona engel olmasını istemiyordu.

Onlar Dublin’e varana kadar hava kararmıştı bile ve o sırada her yer yağmurla yıkanıyor, sokak lambaları parlıyordu. Sokaklarda toplanan insanların başka bir yere mi gitmeye çalıştıklarını bilemiyordu –çoğu eve dönmeye çalışıyor gibiydi– ama kesinlikle sayıca çok olduklarını biliyordu. Dürüst olmak

gerekirse bunca insan çok fazlaydı ve tüm kararlılığına rağmen kendini çaresizce eve gitmek isterken buldu.

Asık suratlı yaşlı bir kadının işlettiği, tek penceresi kalabalık limana bakan bir pansiyonda oda tuttular. Bu saatte ekmek ve peynir dışında herhangi bir yemek için çok geç kalmışlardı ve ev sahibi kadın mumların ücretinin ayrı olarak ödenmesi gerektiğinde ısrar etti. Rowan ilk başta itiraz etti, sonra bezmiş bir halde pes etti ve kapı arkalarından kapatıldığında birdenbire küçük bir ışık küresi çıkarıp tavanda dönmesi için havaya attı.

Küre çürük bir şifonyer ve çökmüş iki yatağı aydınlatırken, “Böyle bir çöplüğü aydınlıkta görmemek daha iyi olabilirdi,” diye homurdandı. Hutchincroft yapışkan zemini dikkatli bir şekilde inceledi, arka bacakları koşmaya hazırdı, başı sallanıyordu, boynu ve kulakları gidebildikleri kadar uzanıyordu. “Bu gece dışarıda dolaşmamızın iyi olacağını sanmıyorum. Burası hava karardıktan sonra keşfedeceğiniz türden bir yer değil.”

“Sorun değil,” dedi. Dışarıdaki manzara, yarı açık pencereden görülebiliyordu; kırılan camlar, boğuk kahkahalar, duman ve bayat bira kokusu.

Rowan ona daha yakından baktı. “İyi misin?”

Biddy başını onaylarcasına salladı ve istemeden gülümseyebilme konusunda Rowan kadar iyi olmayı diledi. “Evet. İyiyim. Sadece biraz üşüdüm.”

Rowan, “Rıhtımlar her zaman soğuktur,” diye onayladı. Paltosunu çıkarıp kızın omuzlarına sardı. “İşte oldu. Birkaç saat sonra gitmiş olacağız. Gemi şafaktan önce kalkıyor.”

Panjurları kapatsalar içerisi ısınabilirdi ama Biddy bunu söylemedi. Rowan mümkün olduğunda pencereleri asla kapatmazdı. Ayrıca paltosunda odun dumanı, deniz sisi ve Yaşlı Meşe’ye yapışan “fırtına sonrası çimen” rayihaları vardı ve bu üşümesini her şeyden daha çok hafifletiyordu. Kapıya en yakın yatağa oturdu; yatak çöküp gıcırdadığında yüzünü buruşturdu.

“Bu gece kimse tavşanlara sebze vermeyecek,” dedi.

“İdare ederler. Hatta idare etmekten de iyisini yaparlar. En azından günlerce orada olmayacağız; etrafına yaptığım onca büyüye rağmen biz geri dönmeden sebze bahçesine girmezlerse şaşarım.”

Sesi başka yerden gelir gibiydi, düşünceleri de besbelli ki uzaklardaydı. Bir şeyi bitirmek istercesine hızlı hızlı hareket ediyordu. Hutchincroft’u içinde taşıdıkları kanvas çantayı yatağın üzerinden kaptı, karıştırdı ve bir kumaş yığını çıkardı.

“İşte.” Biddy’ye pek bakmadı. “Yarın bunları giyersin.”

Kumaş yığınına dehşete dönüşen bir şaşkınlıkla elinden aldı.

Evdeki kıyafetleri Rowan’ın anakaradan, bazen Hutchincroft’un rehberliğinde, son zamanlarda ise kendisinin yönlendirmesiyle topladığı kıyafetlerin eklektik bir karışımıydı. Çeşitli onarımlardan geçmiş üç elbisesi vardı; iyi durumdaki giysileri riske atmak istemediğinden daha fazla tırmanma, bahçe işleri ya da keşif işleri olduğunda giydiği üç gömleği, bir eteği ve bir çift erkek iş pantolonu vardı. Dün, dünyaya açılmak için en iyi elbisesini giymişti; derin orman yeşili, ağaçlarda birkaç takla attıktan ve çamurlu tarlalarda yürüyüş yaptıktan sonra bile temiz ve derli topluydu. Eşyalarının hiçbirisi yeni ya da özellikle süslü değildi ama güzel, iyi dikilmiş, sıcak tutan giysilerdi ve daima temiz olmuşlardı.

Rowan’ın verdiği kıyafetlerse pek hoş değildi. Elbise siyahı, ucuz malzemedен yapılmıştı, eteğinin bazı yerleri yoğun bir onarımdan geçmiş, bazı yerleriyse yıpranmış, neredeyse tülbent gibi olmuştu. Korsajı ona ne kadar bol geliyorsa kolları da bir o kadar dar görünüyordu. Çoraplar, iç çamaşırları ve jüponların durumu da aynıydı; yamalı, yıpranmış, üzerine uymayan şeylerdi. Dünyaya sadece ihtiyacı olan şeylerle birlikte gönderilen genç bir kadının kıyafetleri, hepsi bu.

“Neden?” diye sordu usulca. Yüzünü kıpkırmızı yapan tek şey, Londra’ya o elbiseyle çıkma düşüncesi değildi. Böyle bir şeye ihtiyaç duyacak ne yapacaktı, hayal dahi edemedi.

Rowan, “Bana güven, gideceğin yerde bu şekilde dikkat çekmeyeceksin,” dedi. “Ve sen oraya varıncaya kadar paltonun altında kalacak.”

“Bana nereye gideceğimi söyleyecek misin?”

“Yarın,” dedi. “Söz veriyorum. Geçişte açıklayacağım. Biraz uyuyalım, tamam mı?”

Alacağı tek cevabın bu olduğunu uzun zamana dayanan deneyimlerinden biliyordu. Aynı deneyime dayanarak Rowan’ın istemediği bir şeyi söylediğini de fark etmişti.

Gideceğin yerde demişti. Gideceğimiz yerde değil.

O gece çok az uyudu ve garip yatakta her döndüğünde Rowan hâlâ pencerenin önünde, kollarını kavuşturmuş halde evden çok uzaktaki karanlığa bakıyordu.

Londra her yönüyle Biddy’nin hayal ettiği gibiydi. Sorun şuydu ki Biddy’nin hayal gücü hiçbir zaman yeterince genişlememişti.

Gürültü, binalar ve insanlar olacağını biliyordu. Yedi milyon insanın ne kadar gürültü çıkarabileceğini tahmin edememişti; konuşma sesleri, tekerleklerin takırdaması, kornaların ötmesi, düdüklülerin ciyaklaması, satıcıların mallarını göstermek için bağırması. Binaların ihtişamını ve ölçeğini fark etmemişti; kaleleri kadar yüksekti ama sokakları gri, kahverengi ve kirli beyaz duvarlarla kaplamıştı. Kalabalığın doğal ısını, kokusunu ve baskısını akıl edememişti. Euston İstasyonu’ndan ayrılıp sokaklardaki insan girdabına adım attığında sıcak ve aç bir şey tarafından yutulduğunu hissetti. Rowan’a yakın durdu, dirseklerini yanlarında sıkı tutmaya çalıştı ve nefes almayı güçlükle hatırladı.

“Ee?” dedi Rowan, yüksek sesi yoldan geçen arabanın takırtısını bastırıyordu. “Hoşuna gitti mi?”

Biddy sadakatle, “Evet,” dedi, bu tam anlamıyla doğru olmasa da. Şehir harikaydı ama bir yandan da korkutucuydu. Biddy ha yaşamış ha ölmüş, bu şehrin umurunda bile olmaz gibiydi. “Sen?”

“Eh işte.” Yanlarından geçen insanlara aldırış etmeden ellerini beline koydu ve ona çarpık bir gülümsemeye baktı. “Bak ne diyeceğim, daha birkaç saatimiz var. Görmek istediğin bir şey var mı?”

Omzunun üzerindeki çantadan, Hutchincroft’un hoşnutsuzluğunu ifade eden belirgin bir vuruş ve homurtularını duydu ama Rowan onu görmezden geldi. Biddy de suçluluk duygusuyla aynısını yaptı. Hutch’in endişeli olduğunu biliyordu; Rowan haklıysa kalbindeki büyüünün sesi Hy-Brasil’den ayrılır ayrılmaz Konsey’e ulaşmış olmalıydı. Tuzak her an kurulabilirdi.

Ama onları bu kadar çabuk bırakmak istemiyordu. Gemi Dublin’le Liverpool arasındaki çalkantılı sularda yalpalayarak ilerlerken Rowan ona şu anda tam olarak nereye gideceğini söylemişti ve o da günün geri kalanını kararlı halde bunu aklının bir köşesine iterek geçirmişti. Rowan’ın niyeti ne olursa olsun bunun korkutucu olacağını düşündü; buraya tatil için gelmemişlerdi. Cesur olacağına söz vermişti. Sadece henüz yüreğinde o cesareti bulamıyordu. Londra harikalar ormanına dönmüşken ve Rowan’ın kolunun rahatlatıcı baskısını kendi kolunda hissedebileceği kadar yakınen olmuyordu.

“Bir mağazaya gitsek olur mu?” diye sordu ve Rowan’ın neden güldüğünden emin olamadı.

Görünüşe göre çok sayıda mağazaya gidebiliyorlardı; sanki yüzlerce mağaza varmış gibi geldi. Giysilerle dolu devasa mağazalar, hamur işleri ve keklerle dolu pastane vitrinleri, kasaplar,

eyerciler, kitapçılar. Ağaçlıklı düz sokaklardan, birbiriyle birleşen taş kaldırımli yollardan, eski oyun ilanlarıyla dolu tiyatroların ve akşam yemeği yemeye gelen işçilerle dolmaya başlayan barların önünden geçtiler.

Güneş gökyüzünde alçalırken Trafalgar Meydanı'na geldiler; devasa sütunun büyüklüğü ve çevresini saran şehir nefesini kesti.

“Çok güzel,” dedi sessizce ve paltosunun altındaki eski püskü elbisesini ve çevresindeki tehlikeleri tamamen unuttu. Gelmek istediği yer burasıydı ve en azından o anda tam olarak olmak istediği yerdeydi.

Rowan, “Bir keresinde bir isyanın ortasında buradaydım,” dedi. “1887’de. O zamanlar bu kadar güzel değildi.” İçinde Hutchincroft’un bulunduğu çanta öfkeyle kıpırdanınca Rowan irkildi. “Ah! Kes şunu. Hiçbir zaman bundan hoşlanmadığımı söylemedim.”

Biddy gülümsedi. Rowan’a destek çıkmak için Hutch’a, “Güzel yerlerde kötü şeylerin de olduğunu biliyorum,” dedi. “Ne de olsa Hy-Brasil’de yaşayan insanların başına da kötü bir şey gelmiş olmalı.”

Rowan her zamanki gibi, “Bunu bilemeyiz,” diye itiraz etti. “Daha iyi bir yere gitmiş de olabilirler. Gitmek demişken, bizim de artık harekete geçmemiz gerek.”

“Ne zaman konuşmayı bırakmak istesen bunu söylersin zaten.” Biddy onu isteyerek takip etmesine rağmen içini çekti. “Gidecek hiçbir yer olmadığına bile.”

Meydana inen basamaklarda yün şapkalı ve yırtık pırtık kocaman ceketli olan pejmürde bir adam vardı ve öylesine büzüşmüştü ki Biddy neredeyse ona takılıp düşecekti. Dizlerinin üstüne çökmüş, başını öne eğmiş, bir elini açmış yalvarıyordu. Rowan, Biddy’nin baktığını görmüş olmalıydı. Adama pek bak-

madı ama elini uzatıp yün şapkanın tepesine dokundu ve Biddy parmaklarından bir büyü parıltısının geçtiğini anladı.

“Bu ne işe yarayacak?”

Rowan kederli bir edayla gülümsedi.

“O ne işe yaramasını isterse,” dedi. “En azından iyi bir şey olacak yani. Aç mısın?”

St. James Parkı yakınındaki bir kafede tavuklu sandviç ve çilekli dondurma yediler ve ekmek kabuklarını göletteki ördekleri beslemek için aldılar. Bir bankta otururken Hutchincroft bacıklarını uzatıp çimleri kemirdi ve güneş atlı muhafızların koruduğu beyaz kulelerinin üzerinden battı.

Rowan aniden, “Evimden ayrıldığımda on iki yaşındaydım,” dedi. “Senden biraz daha küçüktüm yani. Deniz kenarında bir başımaydım ve kafamın içinde bir ses duydum. Konuşan Konsey’di elbette... o günlerde bunu etrafında büyü hissettikleri yeni bir büyücüyü fark ettiklerinde yapabiliyorlardı. Ertesi gün Dublin’e gitmek için bıçağımı ve paltomu sattım, denizi aştım ve York’ta çıraklığa başladım. Sonraki yirmi yıl boyunca evime dönmedim.”

Rowan’ı bir çocuk olarak, yüz hatlarını bir çocuk boyutuna küçültülmüş olarak düşünmek tuhaf gelmişti. Onu Hutchincroft’suz düşünmek de öyle. Birbirleri olmadan ikisinin de yalnız olacağını düşünmeden edemiyordu. “Evini özlüyor musun?”

“Hayır,” dedi kayıtsız bir ses tonuyla. “Memleketim denizin ortasında soğuk, sert bir kaya parçasıydı ve oradaki herkes zaten benim tuhaf olduğumu düşünüyordu. Ben de öyle düşünüyordum. Ayrılmakta tereddüt bile etmedim. Ama iyi bir yere gidiyordum ya da en azından öyle olduğunu sanıyordum. Seni berbat bir yere gönderiyoruz, Biddy. Bunun yalnızca geçici olduğunu ve her zaman orada olacağımızı unutma.” Tereddüt etti. “Ve olur da bir şeyler ters giderse buraya geri dön. Kolay

bulabileceğin bir yer. Bu ağaca senin için bir mesaj bırakmaya çalışacağım, sen de aynısını yapabilirsin. Anlaştık mı?”

Midesi altüst olsa bile elinden geldiğince kayıtsız davranarak başıyla onayladı. Berbat. Berbat olacağını söylemişti.

“Korkmuyorum,” dedi.

Rowan bunun yalan olduğunu biliyor olmalıydı ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Onun bunu bir yalancıyla diğeri arasındaki mesleki nezaket gereği yapmış olabileceğini düşündü. Belki de sadece ona inanmak istiyordu. “Güzel,” dedi. “Çünkü artık gerçekten gitmemiz gerekiyor.”

Yedinci Bölüm

Biddy, *Oliver Twist*'te ıslahevleri hakkında bir şeyler okumuştur. Buraların yoksullara angarya işler karşılığında barınak ve sulu yulaf lapasının verildiği ve çocukların ebeveynlerinden ayrılıp korkunç ustaların yanında çıraklık etmeye zorlandığı sert, zalim yerler olduğunu biliyordu. Rookwood Yoksul Kızlar Yurdu tam olarak bir ıslahevi değildi. Rowan buranın bir endüstri okulu, yani yoksul çocukları kabul etmek, eğitmek ve onları ticarete hazırlamak için tasarlanmış pek çok okuldan biri olduğunu söyledi. Yine de okulu çevreleyen demir çitlere yaklaşan Oliver ve Bay Bumble'ı düşünmeden edemiyordu.

Birçok endüstri okulu taşradaki büyük araziler üzerine inşa edilmişti ama bu okul Whitechapel sınırında çirkin bir tuğla ev olmaktan ibaretti; Whitechapel ismi bir saniye önce Biddy'ye hiçbir şey ifade etmezken şimdi eski püskü kıyafetli insanların sokak kenarlarında balık tuttuğu, bar kapılarından birbirlerine bağırdığı ya da tek kelime etmeden yanından geçip gittiği arka sokaklardan oluşan acımasız bir labirent anlamına geliyordu. Regent Sokağı'nın dönemecinden ya da St. James Parkı'nın gölgesinden yalnızca birkaç kilometre uzaktaydılar ama başka bir dünyadaymış gibiydiler.

Biddy, Rowan'ın ona orada bir yer bulabilmek için ne söylediğini ya da büyü mü yaptığını bilmiyordu ama yanında onunla

birlikte kapılara ulaştığında müdire Bayan Finchley onları beklediğini fark etti.

“Yeni öğretmenimiz bu mu?” diye sordu, listedeki başka bir öğeyi işaretlemeye kararlı birinin canlı ama yorgun havasıyla.

Biddy, Bayan Finchley’yi dikkatle inceledi ama endişesi bir şey söylemesine engel oldu. Muhtemelen çok yaşlı değildi ama yüzü yıpranmıştı, saçındaki beyaz teller onu etrafındaki yıpranmış binaların bir parçası gibi gösteriyordu. Binalar gibi o da sert ve tavizsiz görünüyordu, sanki rüzgâr ve yağmur ona çarpacak ve içeri giremeyecekmiş gibiydi.

Rowan da aynı canlılıkla, “Bu benim yeğenim,” diye yanıtladı. Sesindeki yumuşaklık bir anda kaybolmuştu, dimdik ve katı bir şekilde orada dikiliyordu. “Sağlam bir işçidir ve iyi eğitilmiştir. Ona iyi bakın.”

Bayan Finchley sert bir tavırla, “Buradaki tüm genç hanımlara, personel ve öğrencilere iyi bakıyoruz,” dedi. Kadın onu tepeden tırnağa süzünce Biddy sırtını biraz daha dikleştirdi.

Rowan güzel paltosunu almış, yerine gri bir şal vermişti ve yıpranmış siyah elbisesini düşünmek yanaklarına renk getirmişti. Aptalca olduğunu biliyordu. Gelgelelim onu görece kimsenin olmadığı Hy-Brasil’de güzel görünmek için gösterdiği onca çabaya rağmen hayatında ilk kez bir yabancıyla tanışırken ve onun tarafından incelenirken bu kadar pespaye görünmesi yanlış geliyordu.

Bayan Finchley sonunda, “Genç görünüyor,” dedi. “Kaç yaşında? On altı mı?”

“On yedi,” dedi Rowan; bildikleri kadarıyla bu gerçekten de doğru olabilirdi ama öyle gibi gelmiyordu. Bayan Finchley’nin yanıt vermesiyle bir anda üç ay daha büyümesinin esas nedeni ortaya çıktı.

“İyi, tamam. En büyük öğrencilerimiz on altı yaşında ama en asi öğrencilerimiz on dört civarında buradan ayrılıyor. Düzeni sağlamakta zorluk yaşamaz.” Biddy bundan yola çıkarak düzeni sağlamanın –bu her ne anlama geliyorsa artık– imkânsız olacağını anladı. Yine de Bayan Finchley’nin memnun olduğu ya da en azından pes ettiği belliydi. “Çok iyi. Ve sen, genç bayan. Henüz sesini duymadım. Amcan sana görevlerinin gerekliliklerini açıkladı mı?”

“Evet. Yani... evet Bayan Finchley, açıkladı.” Afalladı, uzun cümlelerle cevap vermeyi unuttu, uzun cümlelerle cevap vermesinin bir kural olup olmadığından bile emin değildi –bunu nerede okumuştı, bayanlar için mi, baylar için miydi, yoksa tamamen uydurma mıydı?– ama Bayan Finchley bir şey söylemedi. Aslında hiçbir şey söylememesi Biddy’nin tekrar konuşmasına sebep oldu. “Öğretmen aradığınızı söylemişti.”

“Arıyorum. Senin de İngiliz eğitiminin tüm olağan dallarında yetkin olduğuna dair bana güvence verdi, öyle misin peki?”

“Öyleyim,” dedi ama bunun ne anlama geldiğine dair zerre kadar fikri yoktu. Her şeyi yazıp okuyabiliyordu ama matematiği zayıftı, tarih ve coğrafya bilgisiyse epey bir eksikti. Ve bitkilerin tıbbi özelliklerini, gelgit yollarını, kehanet camının nasıl çalıştırılacağını veya Meşe’ye tırmanmanın en iyi yöntemini bilmenin gerekli olacağından da şüpheliydi.

Rowan, “Sertifikasını ve referanslarını gördünüz,” dedi, bu son birkaç gündür süren mırıldanmaların ve büyülerin en azından bir kısmını açıklıyordu. “Sizi tatmin etmedi mi?”

“Yakında öğreniriz, değil mi?” Bayan Finchley, Biddy’yi bir kez daha tepeden tırnağa süzdü. “Peki. Artık onu bize bırakabilirsiniz. İçeri girin genç bayan. Rookwood’a hoş geldiniz.”

Biddy kıyafetlerini ya da Bayan Finchley’nin onaylamayan bakışlarını tamamen unuttu. İşte gelmişti. Rowan ve Hutch

onu gerçekten bu korkunç yerde bırakacaklardı. Rowan'a baktı, buna inanamıyordu.

Rowan göz kırptı. Yanında kalacağına dair verdiği sözü hatırlatmaya çalıştığını biliyordu ve kalbinin etrafındaki buz gibi baskının azaldığını hissetti. Ama gülümsemesine karşılık verirken titriyordu ve veda etmek için elini tuttuğunda yapabileceği tek şey onu bırakmaktı.

"Uslu ol," dedi.

Boğazındaki düğümden dolayı konuşmaya çalışmak yerine sertçe başıyla onayladı. Ağzını açarsa kendini tekrar eve götürmesi için ona yalvarabilirdi ve bu düşünce utançtan midisini bulandırdı. Ayrıca ya yalvardığında Rowan reddederse ne olacaktı? Daha önce bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti; buraya gelme kararının kendisine ait olduğunu ve reddetmekte özgür olduğunu söylemişti. Ama bu Hy-Brasil'de olmuştu. Bayan Finchley'le konuşurken birdenbire farklı bir insan gibi görünmeye başlamıştı; daha sert ve daha soğuk biri olmuştu.

Bir şey demek yerine Rowan'ın Bayan Finchley'yi kibarca başıyla selamlamasını, sonra da içinde Hutchincroft'un olduğu çantasını omuzlarına atarak uzaklaşmak üzere dönmesini izledi. Sırf arkasına bakıp bakmayacağını görmek için kirli sokaklarda onu izlemeye devam etmek istiyordu. Ama Bayan Finchley onu omzundan sıkıca tuttu.

"Hadi," dedi. "Oyalanmak yok. Kızlar akşam yemeğine oturuyorlar."

Rookwood Yoksul Kızlar Yurdu'nda yaşları dört ila on altı arasında değişen altmış kız vardı. Kimi yetimdi, çoğu da gecekondu mahallelerinden alınmıştı, hepsi suçun kıyısında, yoksulluk

ve açlık içinde büyümüştü. Bayan Finchley, okulu bir uçtan bir uca gezdirirken Biddy'ye barınağın amacının kızları eğitmek, onları bulundukları konuma uygun işlere hazırlamak olduğunu açıkladı.

“Bunların çoğunun evlerde iş bulacağını umuyoruz.” Bunu çok aşınmış bir yolu, kim bilir kaçınıcı kez arşınlayan birinin yorgun ses tonuyla söylemişti. “Yemek yapmayı, temizlik yapmayı, yırtık sökükle işlerini falan öğrenirken onlara nezaret edeceksin, aynı zamanda onlara okuma, yazma ve tarih öğreteceksin. Hizmete başlamak için kendi üniformalarını almaları gerekiyor ve bunun için de paraya ihtiyaçları var, pek çoğu kendi masraflarını ödeyene kadar temizlik veya dikiş gibi daha küçük işlerle başlayacak. Birçoğu fabrikalara girecek. Önemli olan sokaklardan uzak tutulmaları ve iyi bir hayata kavuşmaları. Anlaşıldı mı?”

“Evet, Bayan Finchley,” diye yanıtladı Biddy ama başı dönüyordu ve beyni sorularla doluydu. Neyi sormanın güvenli olduğunu, neyi bilmemenin şaşkınlık yaratacağını kestiremiyordu. Bayan Finchley düşman değildi ve Biddy'den şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu ama en azından Biddy'nin Atlantik'in ortasında büyülü bir adada değil, dünyada büyüdüğüne inanması gerekiyordu.

Gerçi o da Biddy'nin meraksızlığından memnun görünüyordu. “Güzel. Eşyalarını üst kata koy, sonra aşağı gelip kızlara nezaret edebilirsin. Bayan Belenky!”

Bu sonuncusu merdivenden inen kısa boylu, esmer, belki de Biddy'den birkaç yaş büyük genç bir kadına hitaben söylenmişti. Genç kadın, tarladaki tavşanları hatırlatan bir hızla onlara döndü: Yerini koruyacak kadar kendinden emin, savaşılmaya ya da kaçmaya hazırды.

Bayan Finchley, “Bu bizim yeni öğretmenimiz,” dedi. “Bayan Burns gittiği için odanızı artık bu hanımla paylaşacaksınız. Ona nerede olduğunu gösterip görevleri konusunda talimatlar verir misin? Siz dönene kadar akşam yemeğine Bayan Gray ve Bayan Prescott nezaret edecek ama çok geç kalmayın.”

Genç kadın, “Tamam, Bayan Finchley,” dedi.

Bayan Finchley başka hiçbir şey söylemeden yanlarından ayrıldı, aklı daha şimdiden bir sonraki görevindeydi. Biddy, tanıştığı ilk akrasıyla yalnız kalmıştı.

Genç kadın zayıftı ve doğuştan esmer olan teni grimsi bir solgunluğa bürünmüştü – sanki Bayan Finchley’yi bu kadar yıpratan yer onu da zayıflatmak ve taşa çevirmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Yine de kalın kaşları, kıvrırcık siyah saçları ve çok koyu, anlamlı gözleriyle Biddy onun çok güzel olduğunu düşündü. Uzun yüzündeki kocaman gözlere bakmamak mümkün değildi. Bu gözler, Biddy’nin biraz meydan okuma, biraz ihtiyat, biraz da merakla bakan gözlerini kendine çekiyordu.

Sessizlik uzadıkça uzadı. Bu normal miydi yoksa konuşması mı gerekiyordu? Biddy hayatı boyunca yeni insanlarla tanışmak istemişti. Ne var ki şimdi kendi bedeninin dışındaymış gibi, kendisine uymayan kıyafetler içinde garip ve kararsız duran bir yabancıyla gözleriyle kendine bakıyordu. Özüne dönmenin bir yolunu bulamıyordu ve bulursa bile ne söylemesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Hayatı boyunca bir kez bile, kendini birine nasıl sevdireceğini düşünmesi gerekmemişti.

“Demek yeni öğretmen sensin, öyle mi?” dedi genç kadın sonunda.

Biddy başını onaylarcasına sallayı sesini çıkarmaya çalıştı. “Yeni geldim.”

Bunu söylemek güvenli bir şeymiş gibi gelmişti ama kız, eleştirel bir tavırla başını eğdi. “İrlandalı mısın? İrlandalıları andırıyorsun. Ama konuşman da kulağa biraz sosyetik geliyor.”

Biddy kendi sesinin neye benzediğini hiç düşünmemişti. Yalnızca Hutchincroft’un net, kesin ses tonlarını ve Rowan’ın daha nazik konuşmasını biliyordu. Kendi konuşma tarzının kaynağı da bir ülke ya da şehir değil, bu ikisiydi. Ama şimdi diğer genç kadının konuşmasının Bayan Finchley’ninkiyle aynı ritimde olduğunu duyabiliyordu; kesik kesik, neşeli, Biddy’nin konuşmasındakinden farklı vurguları vardı. Birden, Biddy’yi buraya kadar getirip teslim eden Rowan’ın da bu şekilde konuşmaya başladığını fark etti. Ve Dublin’de kaldıkları evin sahibesiyle tartışırken de mumları vermeyi reddeden kadının ses tonuna uygun şekilde sesli harfleri yumuşatmıştı.

“Bilmem ki,” dedi ve kendini aptal gibi hissetti. “Sanırım amcam böyle konuştuğu için.”

“Peki, soyadın ne?”

Bunun da ona bir faydası olmayacaktı. Rowan bir hafta önce kendisine bir isim seçmesini söylemiş ve Biddy de kulağına hoş geldiği için Sherlock Holmes’tan bir isim çalmıştı. (Rowan, gerçek hayatta çok az kişinin Pocket ve Pumblechook gibi isimlerle anıldığı gerekçesiyle o güzel Dickens isimlerinin çoğunu kullanmasını yasaklamıştı.)

“Adler,” dedi. “Bridget Adler.”

Adı, yani gerçek adı bile ona tuhaf geliyordu. Ona hayatı boyunca sadece Biddy diye hitap edilmişti.

Genç kadın bilmiş bir tavırla, “Bu da çok sosyetik geliyor,” dedi. Alt basamakta duruyordu; Biddy’ye doğru bir adım atarak yukarı çıktı. “Dışarıda Finchley’le birlikte gördüğüm kişi amcandı o zaman, öyle mi? Neden sana ebeveynin değil de amcan eşlik ediyordu?”

Biddy için güvenli olan konulara gelmişlerdi. “Annemle babam denizde öldü,” dedi. “Beni amcam büyüttü ve eğitti ama artık on yedi yaşına geldiğimden başımın çaresine bakmam için beni buraya gönderdi. Herhalde parası falan bitti.”

Söylenecek doğru şey buydu. Genç kadın anlayışla başını sallarken yüzündeki hafif şüpheli ifade buhar olup uçtu. “Muhtemelen hepsini içkiye harcamıştır.”

Biddy de “Muhtemelen,” diye onayladı. Sonuçta onu burada bırakmak Rowan’ın işine yarıyordu. “Ayrıca hiçbir zaman gerçek bir işi de olmadı.”

Kız, rahatlatıcı bir tavırla kolunu okşadığında Biddy kabul edilmenin verdiği sıcaklığı hissetti. “Boş ver. Onsuz daha iyi olacaksın. Benim ismim Anna Belenky. Benim ailem de öldü. Tüberkülozdan.”

“Başın sağ olsun,” dedi Biddy.

Anna biraz fazla umursamaz bir tavırla omuz silkerek, “Uzun zaman oldu,” dedi. “Buraya geldiğim ve Finchley yeteri kadar büyüdüğümde beni öğretmen olarak işe almayı kabul ettiği için şanslıyım. Buradaki çoğu kişiden daha iyi okuyup yazabiliyorum, bu da ona yetiyor. Öğretmenlere daima ihtiyaç oluyor. Çoğu uzun süre kalmıyor. Evleniyorlar ya da daha kolay işler buluyorlar. Ben de çok uzun süre kalacağımı sanmıyorum.”

Anlattığı soğuk, gerçekçi bir dünyaydı ve Anna’nın kendi zorlukları hakkındaki yalanlarını bu kadar kolay kabul ettiğini görmek Biddy’nin kendini suçlu hissetmesine neden oldu. İkisi de yetimdi, bu kadarı doğrudu; öte yandan Anna uçurumun kenarında büyümüş ve bir masalda bu uçurumun üzerinde uçmuştu. “Nereye gideceksin?”

“Buradan çok uzakta bir yere.” Anna bir kez daha omuz silktiğini fark etti. “Her neyse, bu arada burada yiyecek-içecek var. Bahsi geçmişken sana hemen odamızı da göstereyim, sonra

aşağı insek iyi olur. Kızlar akşam yemeğine gitti, denetlemeye yardımcı olmak için orada olmamız gerekiyor.”

Oda yukarıda, birinci kattaydı ve görülecek çok az şey vardı; iki dar yatak, çatlak bir lavabo, çorak avluya bakan bir pencere. Eski çantasını yatağın altına tıkmak, elini yüzünü yıkamak ve Anna'yı yemek salonuna kadar takip etmek birkaç dakikasını aldı.

O kadar çok kız vardı ki... Sıra sıra dizilmiş hepsi farklı şekil, boy ve renkte, hepsi aynı gri elbiselerden giymiş, saçları aynı uzunlukta örgülerle örülmüştü. Hepsinin önünde aynı kâselerde gri topak topak yulaf lapası, ekmek kabuğu ve bir bardak süt vardı. Hepsi konuşuyor, kıkırdıyor, şikâyet ediyordu; öyle ki odaya girmek, yüksek perdeden bir ses duvarına yürümek gibiydi. Kitapları, onu insanların arasında olmanın nasıl bir şey olduğuna hazırlamamıştı. Tıpkı trende motor ileri doğru sallandığında olduğu gibi, bir şeyi yakalayıp tutunma dürtüsüne karşı koymak zorunda hissetti.

“Onlarla ne yapmamız gerekiyor?” diye sorduğunu duydu.

“Şimdi mi? Pek bir şey yok,” dedi Anna umursamaz bir tavırla. “Kontrol altındalar. Elbette konuşmamak gerekiyor ama Bayan Finchley burada olmadığı sürece bunun pek bir önemi yok. Masanın ucunda oturup düzeni sağlamamız yeterli. Bu işin kolay kısmı. Aç mısın?”

Öyle olması gerekirdi, diye düşündü. Saat altıydı ve St. James Parkı'ndaki sandviçleri yemelerinin üzerinden saatler geçmişti. Yine de tahtanın içinde sert kemikler varmış gibi hissettiren dar bir sandalyede otururken ve sıcak bedenlerin arasında ezilirken hiç iştahının olmadığını fark etti. Önündeki leziz bulamacın da hiçbir faydası olmadı.

Anna ona yan gözle baktı. “Bana en ufak bir endişeyle bile yeme içmeden kesilen o zavallı vakalardan biri olduğunu söyleme.”

Biddy, “Öyle olduğumu sanmıyorum,” dedi. “Daha önce hiç böyle olmamıştı.” Bir kaşık dolusu gri yulaf lapasını dikkatle aldı. Boğazı bir anda kapandı ve Anna yüzündeki ifadeye güldü.

“Sosyetiksin sen,” dedi ama bu kez sevgiyle. “Yemeye alışsan iyi olur. Maaşını kendi yemeğini almak için harcamak istemediği sürece, öğretmen adayları da kızlarla aynı yemekleri yer.”

“Her gün aynı şey mi çıkıyor?” diye sordu Biddy dehşet içinde. Tadı tuzlu suyla ıslatılmış ve yarısı macuna dönüşmüş sırlı-sıklam kâğıt gibiydi.

Anna, “O da şanslıysan,” diye karşılık verdi. “Bazen daha da kötüsü çıkıyor.”

Biddy bir kaşık daha aldı ve hayatının her günü tuzlu suyla ıslanmış kâğıt yemiş gibi görünmeye çalıştı. Bir şey çıtırdadı. Bu şeyin bir böcek olduğuna dair korkunç bir şüphesi vardı.

Anna’nın neşeli ses tonunu taklit ederek, “Peki o zaman,” dedi, “eğer iyi kısmı böyleyse, işin kendisini görmek için sabırsızlanıyorum.”

Anna teselli edici bir tavırla, “Sen sadece benimle kal,” dedi. “Sana yardım edeceğim.”

Biddy’nin bu seferki gülümsemesi içtendi, kalbi ev özlemiyel doluluksa bile. Sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordu. Bütün bunlar yakında sona erecekti. Bir büyücü peşine düşecekti; belki yarın, belki öbür gün... Rowan ve Hutchincroft da onu durduracaktı. Yapması gereken tek şey beklemektir.

Ama şimdi buradaydı, güneş batmıştı ve Anna’nın yanında olmasına, altmış kızın seslerinin kuş cıvıltısı gibi kulaklarında çınlamasına ve etrafındaki şehri oluşturan milyonlarca insana rağmen hayatında hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Bayan Finchley'nin de önceden uyardığı gibi akşam yemeği çabucak bitti. Bidy, yemeğini bitirmeyerek yanında oturan kızlara kendini sevdirdi – yemediğini gördükleri an bir sürü kaşık yulaf lapasını silip süpürdü. Çocuklar yatmadan önce bir buçuk saat boyunca Bidy'nin tanışmadığı iki yaşlı kadının gözetiminde dikmiş dikmeleri için yukarıya gönderildiler. Anna ve Bidy ise kenara çekildiler, Anna'nın kısaca "küçükler" dediği kızlara bakacaklardı.

Bidy'nin şaşkınlığını gören Anna, "Dört yaş altı çocuklar çocuk odasında," diyerek açıkladı. Bidy, buranın inceliklerini bilmekten hiç de keyif almadığından şüpheleniyordu. "Zavallı minikler. Gel de sana göstereyim."

Çocuk odası merdivenin başında, Anna'nın yatacaklarını söylediği koridorun sonundaydı. Dar bir odaydı, ucunda tek bir pencere vardı ve her iki tarafı da ucuz kâğıtlarla kaplı uzun duvarlarla çevriliydi. Şöminedeki ateş titreşiyordu ama soğuk her köşeden içeri sızmayı başarıyordu. Sıra sıra beşikler dizilmişti. Bunlardan biri boştu; diğer beşi kıvranan, ağlayan bebeklerle doluydu. İkisi neredeyse konuşacak ya da emekleyecek kadar büyümüş görünüyordu, diğer üçü ise sırtüstü yatıyor ve minik bacaklarıyla çaresizce havayı tekmeliyordu.

Anna, "Hepsi yetim," dedi. "Aynı bizim gibi. Gündüzleri onlarla ilgilenen bir hemşire var ama akşam yemeğinden önce eve gidiyor, o yüzden de biz yatmadan önce onları kontrol ediyoruz. Bezlerinin değişmesi gerekiyorsa değiştiriyoruz, hepsi bu kadar."

Bidy, "Gece onlara bakmaya kim geliyor?" diye sordu.

Anna omuz silkti. Bidy, ağır bir şeyin bir kenara atılmasını hatırlatan bu harekete alışmaya başlıyordu. "İstersen kalkabi-

lirsin. Odamız çok uzakta değil ve duvarlar ince olduğundan çoğu gece onları duyabiliyoruz. Ama Finchley, gece boyunca uyumayı öğrenmeleri gerektiğini söylüyor.”

Önceki hafta karanlıkta Rowan’ı nasıl beklediğini hatırlayınca midesi bulandı; uzun ve korku dolu bir geceydi.

Anna sonradan aklına gelmiş gibi, “Aslında burada olmamaları gerekir,” dedi. “Onların koruyucu ailelerde olması gerekiyor. Okulun bir parçası değiller. Yönetim kurulu ekstra para karşılığında bu çocukları alıyor.”

Beşiklerindeki minik varlıklarla parayı bir arada düşünmek bile Biddy’nin irkilmesine yol açtı. “Bu korkunç.”

“Daha kötü yerlerde de olabilirlerdi. Hatta ölmüş bile olabilirlerdi.”

“Eh, herkes ölebilir,” dedi Biddy.

Anna, “Yönetim kurulu hariç,” diye homurdandı. “Ebediyete kadar yaşayacaklar.”

Anna’nın sözleri, olduğundan daha küçümseyici görünmesine yol açıyordu, Biddy elinde olmadan bunu fark etmişti. En büyük kızı kucağına aldı, onunla sessizce konuştu ve kıkırdayana kadar onu gıdıkladı. Biddy de kendini, zayıf, umutsuz bir feryat figanla ağlayan çok küçüklerden birinin yanında buldu. Yeterince sıcak ve kuru görünüyordu, bu da Biddy’yi rahatlatmış ama durmadı.

Biddy, şaşırtıcı derecede güçlü ve ağır olan küçük kızı kucağına alarak beceriksizce salladı. “Şişşt,” diye fısıldadı. Pek faydası olmadı.

Rowan’ın çok küçükken, hasta veya üzgün olduğu zamanlarda ona yavaşça şarkı söylediğine dair belirsiz bir anı geldi aklına. Sözcükler onun büyü için kullandığı İrlandaca sözlerle aynıydı ve Biddy bu dili konuşmayı hiç öğrenmemişti ama bir-

kaçı aklına geldiğinde geri kalanını da mırıldanarak söylemeye başladı.

Anna alışılmadık bir sessizlikle onu izliyordu. “Bunun anlamı ne?” diye sordu, çocuğun çılgınlıkları sonunda hoşnutsuz sızlanmalara dönüşmüştü.

Biddy, “Perilerce kaçırılıp yerine başka bir yaratık bırakılan bebeklerle ilgili olduğunu sanıyorum,” dedi. “Perilerin çocuğu alıp götürmesini engellemek için söyleniyor.” Rowan ayrıntılar konusunda her zaman belirsiz davranmıştı.

Anna, “Muhtemelen perilerle olsalar buradakinden daha iyi vakit geçirirlerdi,” dedi. Artık yorgun görünüyordu ve alt katta olduğundan daha az neşeliydi. “Ama çok güzel. Annem de bana başka bir dilde şarkı söylerdi. Ölmeden önce yani.”

“Benim için o şarkıyı söyler misin?”

“Hatırlayamıyorum ki.” Anna aniden ayağa kalktı ve kucağındaki bebeği beşiğine bıraktı. “Hadi. Çalışma odasında olmamızı isterler. Sonra da herkesi yatağa yatırmak bizim işimiz.”

Biddy ve Anna’nın, on ila on altı yaş arasındaki kızları barındıran kanattan sorumlu oldukları anlaşıldı. Anna, bunların vahşi olarak tanımlanan küçük kızlardan çok daha iyi olduklarına dair garanti verdi. Çocuk odası, bebek odasının biraz daha büyütülmüş hali gibiydi; daha fazla yatak, daha fazla çocuk, yalnızca dışarıdaki çatlak avluyu gösteren daha fazla pencere. Biddy’nin baktığı her yerde ergen kızlar, akşam kümeslerinde tünemeye gelen tavuklar gibi koşuyor, kıkırdıyor ve kavga ediyorlardı. Anna sonuncuyu da yatağına gönderdi ve Biddy de onu taklit ederek akşam yemeğini paylaştığı genç kızlardan birini yatağına gönderdi. Pütürlü yulaf lapasını paylaşarak biraz olsun otorite kazanmış olmayı umuyordu.

“Hadi,” dedi Anna kadar hızlı bir şekilde. “Yarın yoğun bir gün olacak.”

Kız, “Yoğun günlerden nefret ederim,” diye mızımlandı ama esnedi ve daha fazla itiraz etmeden yatağa tırmandı, yani ya yulaf lapası gerçekten işe yaramıştı ya da çok yorgundu.

Anna ve Biddy’nin kendi odası kızlar yatakhanesinin bitişiğindeydi ve aralarında yalnızca bir kapı vardı. Pencereye en yakın yatak ona ayrılmıştı ve Biddy bunun nedenini, o ince battaniyenin altında titrerken öğrendi. Camdan buz gibi bir soğukluk yayılıyordu. Sade beyaz pamuklu geceliğinden içeri sızarak iliklerine kadar üşümesine yol açıyordu.

Anna karşıdaki yatağın örtülerini katlarken Biddy’ye baktı, ilk kez kararsız görünüyordu.

“Bu, evden uzakta tek başına geçireceğin ilk gece mi?” diye aniden alçak bir sesle sordu.

Biddy bunun onu ele verip vermeyeceğini merak ederek tereddüt etti. Gerçek bir yetimin daha önce de evden ayrılmış olması gerekir miydi? Amcasıyla yaşaması da evden ayrılmak sayılır mıydı? Ama Anna şüphelenmiş gibi görünmüyordu. “Evet.”

Anna sanki önerilen bir stratejiyi düşünüyormuş gibi ciddi bir tavırla başını salladı. “Ağlarsan başını yastığa gömdüğünden emin ol, böylece çocuklar seni duymaz. Ben duyarım ama kimseye söylemem. Tamam mı?”

“Teşekkür ederim,” dedi Biddy. “Ama ağlamayacağım.”

“İyi, güzel.” Anna aralarındaki mumu söndürdü ve yeniden yerleştiğinde yatağı gıcırdadı. “Ufaklıkların da çoğu böyle söyler ama yine de ağlarlar. Sen de onlardan büyük sayılmazsın.”

Biddy meraka kapıldı; acaba Anna buradaki ilk gecesinde ağlamış mıydı, şu an anlatmaya çalıştığı şey bu muydu, yoksa Biddy’nin tahmin etmesini istemiyor muydu?.. Her iki durumda da bunu sormak kabalık gibi görünüyordu.

“Ağlamayacağım,” diye tekrarladı onun yerine.

İçti titrese ve göğsü ağrısı da gerçekten ağlamayacağını hissetti. Sonuçta o, Anna ya da duvarın diğer tarafındaki zavallı kızlar gibi değildi. Rowan ve Hutchincroft oradaydı ve onu izliyorlardı.

Fakat mum ışığı sönüp de karanlık odayı yutarken ve diğer yataktaki kız yavaş nefesler alırken Rowan ve Hutch, tıpkı bir gece önce Hy-Brasil'in uzakta kalması gibi çok uzakta kalmışlardı. Onlara inanmak neredeyse imkânsızdı. Hy-Brasil'den daha dün sabah ayrılmıştı ve şimdiden oranın hafızasının bir oyunu olup olmadığını merak ediyordu. Dışarıdaki soğuk taşlar ormanlardan, kalelerden, kara tavşanlardan, hatta hayatı boyunca uyuduğu odadan çok daha gerçek görünüyordu.

Rowan onu neden buraya getirmişti? Büyünün ülkenin herhangi bir yerinde Konsey'i çağırabileceği kesindi. Burada olmalarına ne gerek vardı?

Yatağın gıcırdamasıyla Anna'yı uyandırmamaya dikkat eden Biddy doğrulup oturdu ve pencereden dışarı baktı. Gözleri avluda gezindi; çatlak kaldırımlar, tek başına cılız ağaç, yüksek duvar. Hiçbir yerde ne bir kuzgun ne de altın bir tavşandan iz vardı. Oradaysalar bile ondan gizlenmişlerdi.

Tam olarak ağlamadı. Ama yine de ne olur ne olmaz diye yüzünü yastığa gömdü.

Ertesi sabah Anna'nın öksürük sesiyle uyandı. Berbat bir sesti bu; sert, acı verici, nefes almaya çalışırken çaresiz kesintilerle bölünen bir ses. Başını battaniyenin altına gömülmüştü ama ses odanın öbür ucuna ulaşarak şafak sessizliğine karıştı.

Biddy hemen odanın karşı tarafına geçti. Elini Anna'nın omzuna koydu ve geceliğinden yayılan sıcaklığı hissetti. "Anna? İyi misin?"

“Haberin yok mu?” Kapıda duran genç bir kız ilgiyle bakıyordu. Bir çomak böceğini anımsatan vücudu, ince ve cılızdı, dirsekleriyle dizleri çok belirgindi. Kısacık geceliğinin altından bilekleri görünüyordu. “Tüberküloz. Ölecek.”

“Lizzie Thatcher!” Anna nefes nefese ve öfkeli bir halde başını kaldırdı. “Dilini tut yoksa seni kırbaçlatırım!”

Lizzie, derinden haksızlığa uğramış birinin ses tonuyla, “Hemen demek istemedim,” diye itiraz etti. “Ama bir gün öleceksin.”

Anna, yeni bir öksürük krizine tutulmadan önce, “Bir gün hepimiz öleceğiz,” dedi.

Biddy’nin kalbi burkuldu. Tüberküloz hakkında birçok şey okumuştı. On yaşındayken, *Jane Eyre*’i ilk kez okuduktan sonra Rowan’ın ne zaman boğazı ağrısa, sonu geliyor olabilir diye dehşete düşmüştü. Mevsimler geçtikçe korkuları azalmıştı ve kendisi inatla sağlıklı kalmaya devam etmişti. Ama Anna, anne ve babasının öldüğünü dün gece ona söylemişti ve kendisinin de çok hasta olduğuna hiç şüphe yoktu.

“Sorun yok,” dedi Anna’ya nazikçe, hastalandığı zaman Rowan da ona böyle söylerdi. Nefes almaya çalışırken Anna’nın omzunu okşadı ve Lizzie Thatcher’a sinirli bir bakış attı. “En azından bir bardak su getirebilirsin!”

Kız ona baktı, sonra küçük bir gölge gibi gözden kayboldu. Bir saniye sonra yeniden ortaya çıktı; bu kez bir elinde fincan, diğerinde ise bir sürahi tutuyordu. Pek temiz görünmüyordu ama Anna alıp bir dikişte içti.

“Teşekkür ederim,” dedi boğuk bir sesle. Doğruldu, şimdi önceki günkü kendine güvenen haline daha çok benziyordu. “Endişelenme. Sadece soğuk sabahlarda kötü oluyor. Hadi. Saat neredeyse altı olmuş. Sabah duasına hazırlanmaya başlasan iyi olur, yoksa başın belaya girecek.”

“Hasta olduğunu birine söylemeli miyim?”

Anna homurdandı. “Sadece benim de başımı belaya sokmak istersen.”

Duvarın diğer tarafındaki kızlar çoktan giyinmeye başlamışlardı. Biddy eski püskü siyah elbisesini giydi, yüzüne su çarptı, yatağını topladı ve saçını önceki gün olduğu gibi toplamak için elinden geleni yaptı. Dün gece Anna’nın yardım edebileceğini kısmen ummuştı ama artık bu söz konusu bile değildi. Diğer kız yavaşça, acı çekerek hareket etti ve iki kez nefes almak için oturmak zorunda kaldı.

Biddy daha sonra o günü nasıl atlattığından asla emin olmadı. Bayan Finchley, dualar sırasında kızların başında duruyordu, bu uzun ve şaşırtıcı bir işti ama neyse ki o esnada Biddy’den sessiz kalması ve Anna’yı olabildiğince taklit etmesi dışında hiçbir şey beklenmiyordu. Bir gece önceki akşam yemeğinin kâbus gibi bir yankısı olduğunu fark ettiği kahvaltıya indiler – aslında servis edilenin aynı yulaf lapası olup olmadığını merak etti, Penelope’nin cenaze kefenini dokuması ve çözmesi gibi günde iki kez kendini yeniden dolduran sonsuz bir kazan vardı belki. Kendi kendine güçlenmeye ihtiyacı olacağını söyleyerek ekmeği ve kaynamış sütü yutmaya çalıştı ama sonunda çoğunu Lizzie Thatcher’a verdi. Tek sorun metalik tadın midesini bulandırması değildi: Küçük kız çok zayıf ve aç görünüyordu ve Biddy bir gün önce dondurma yemişti.

Hy-Brasil’de zengin değillerdi. Bahçede sebze yetiştiriyorlardı, süt ve yumurta verecek keçileri ve tavukları, ormanda yabani meyveler, otlar ve hatta bir elma ağacı bile vardı. Ayrıca Rowan anakaraya gidiyordu ve Biddy uzun zamandır bunu genellikle ihtiyaç duydukları şeyleri çalmak için yaptığını biliyordu. Hutchincroft bunu ona küçük bir kızken açıklamıştı ve Rowan’ın bunu yalnızca gücü olan insanlardan aldığına ve elinden gel-

diğince telafi ettiğine yemin etmişti. Yine de Biddy'nin dolaba gittiği ve orada pek az şey bulduğu zamanlar oluyordu. Akşam yemeğinden sonra hâlâ açken Rowan'ın daha da aç olduğundan şüpheleniyordu; mesela kış fırtınaları yüzünden tekneyle açılmadığında haşlanmış yumurta ve patatesten başka bir şey yemedikleri zamanlar olurdu. Ama hiçbir zaman açlıktan ölecek duruma gelmesine müsaade edilmemişti. Bu çocuklarsa o duruma gelmişlerdi ve şimdi yiyecekleri varken bile açlık anıları akıllarından çıkmıyordu.

Kızlar yemeklerini yerken Bayan Finchley odaya girdi ama onların olduğu tarafa bakmadı. Biddy'nin deneyimsiz gözüne bile şaşırtıcı derecede iyi dikilmiş gibi görünen bir takım elbise giymiş yaşlı bir adamın yanında duruyordu. Bayan Finchley onunla alçak, gergin bir sesle konuştu ama adam masaların arasındaki koridorda yürürken ona pek dikkat etmedi. Biddy kaşlarını çattı.

“Anna,” diye fısıldadı. “Bu kim?”

Anna, Biddy'nin işaret ettiği yöne yavaşça, sanki kafası çok ağırmış ve dönmekte zorlanıyormuş gibi döndü. Dualar sırasında sakinleşmişti ve kendi yulaf lapasına neredeyse hiç dokunmamıştı. “O mu? Bilmem ki. Böyle bir takım giydiğine göre muhtemelen kuruldan biridir. Ara sıra kontrole gelirler.”

“Size iyi davranılıp davranılmadığına bakmak için mi?”

Anna kısa, sert bir kahkaha attı. “Finchley'nin bize çok fazla para harcamadığından emin olmak için.”

Biddy, adamın Bayan Finchley'yi merdivenlerin dibinde kekeleyerek bırakmasını ve dün gece çocukların yataklarında titreye titreye uyuduğu, küçüklerin perişan halde yattığı, ona devletten aldığı üç kuruş parayı kazandıran kata çıkmasını izledi. Kalbinde sıcak, şiddetli bir öfke alevlendi. Belli etmemeye çalışmak öfkesini daha da artırıyordu.

Bütün sabah dersleri vardı, dört öğretmen ve altmış kız bir sınıfta toplanmıştı. O, Anna ve onunla konuşmayan iki yaşlı kadın birer köşeye yerleştiler ve Biddy'nin çevresi kısa sürede, yıpranmış ders kitaplarını ellerinde tutan ve ona yarı meydan okuyan, yarı umut dolu gözlerle bakan yaklaşık yirmi kız tarafından sarıldı. Yeşilin Kızı Anne'in öğretmenlik yaptığı sahnelerle ilgili şeyleri hatırlamaya çalışıp sadece bir oğlan çocuğunu bağladığını anımsayacak ve sınıftaki bazı kızların kendisiyle aynı yaşta olduğunu ve hatta daha yaşlı görüldüğünü görecektir zamanı olmuştu. Sonra bir şey söylemesi gerektiği için ağzını açtı ve "Kitaplarınızı açın," dedi.

Öğretmek o kadar da zor değildi. Kızlar, hatta daha büyük olanlar bile o kadar az şey biliyordu ki insanın yüreği parçalanıyordu, bu nedenle bilmediği şeyleri fark etmeleri gibi bir tehlike yoktu. Anna'nın öğretmenler burada uzun süre kalmıyor dediğini hatırladı; görünen o ki çoğu iz bırakmadan ayrılmıştı. Okumalarını dinledi, dört işlemlerini düzeltti, onlara Fransız İhtilali hakkında hatırlayabildiklerini ve daha başarılı bir şekilde Robin Hood ve gümüş okun hikâyesini anlattı. Kendini, Anna'nın kabadayılığını Rowan'ın onu çok zorladığında kullandığı ses tonuyla karıştırırken buldu; kızlar da biraz zorba olsalar da en azından isyan etmediler. Saat birde yemek zili çaldığında Hy-Brasil'deki her bir ağaca iki kez tırmanmış gibi bitkindi ve titriyordu. Yemekte etli ve patatesli bir çeşit güveç vardı ama yine yulaf lapasına benziyordu ve kızların tabakları bir anda boşalmıştı.

Uzun öğleden sonrasını Endüstriyel İstihdam denen işle geçirdi. Daha büyük kızlar çamaşırhanede çalışıyor ve kıyafetleri onarıyorlardı; küçük sınıflardan bazıları okulun geri kalanı için yemek pişiriyor ve evi dip kıyı temizliyorlardı. En küçükleriyse Biddy'nin gözetimi altında, avludaki eski iplerden tiftiklenmiş

kenevir toplamak üzere çalışmaya koyuldular. Bütün bunlar temel beceriler konusunda bir eğitimdi ama üst kattaki çocukların varlığının yanı sıra çamaşır yıkama ve tamir etme gibi işler de aynı zamanda okula gelir sağlıyordu. Dışarıda barut grisi gökyüzünün altında keskin bir soğuk vardı. Kızlar, ayaklarının dibinde şişman yılanlar gibi dolanmış iplerin üzerine eğilirken ince elbiselerinin içinde titriyordu.

Anna ayrılırken aceleyle fısıldayarak, “Yapman gereken tek şey izlemek,” demişti, “ve çalışmayı bırakırlarsa fırça atmak. Akşam yemeğine çıkmadan önce her şeyi halletmeleri gerekiyor.”

Ve böylece kalbi acısa bile kızların parmaklarının kanayana kadar liflere sürtünmesini izledi. Sadece bir kez köşedeki ağacın dallarında bir hışırtı duydu. Başını havaya kaldırdı. Orada, gri-yeşil yaprakların arasında büyük siyah bir kuş vardı. Kanatlarını çırparak havalanmadan önce başını eğip ona baktı. Biddy, kalbi küt küt atarak işine geri döndü, göğsüne hücum eden sıcaklık ona bütün gün ilk kez nefes alabildiğini hissettiriyordu. Belki o kadar da yalnız değildi.

Zil çaldığında ve sonunda tatsız, neşesiz akşam yemeğine çıkmak üzere yola koyulduklarında bunun diğer çocuklara bir faydası olmadı. Bütün gece beşiklerinde yalnız başlarına yatan üst kattaki miniklere bir faydası olmadı. Biddy’nin dün gece kucağına aldığı bebek bu sefer ninniyi duyunca daha çabuk sustu ama Biddy onu tekrar beşiğine koyduğunda yeniden ağlamaya başladı ve susmadı.

Anna o gece rahatlatıcı hiçbir şey söylemedi. Acı verecek kadar yavaş bir şekilde geceliğini giydi, her hareket için çaba sarfetmesi gerekiyordu sanki ve sonra gözleri kapalı bir şekilde kendini yatağa bıraktı. Nefes alıp verışı keskin ve yorgun gibiydi.

Biddy bu derece çaresiz hissettiği için kendine kızarak yatağına girdi. Anna’ya sunabileceği bir şey olmalıydı; bir battani-

ye, sıcak bir içecek, rahatlatıcı bir söz. Fakat tek bir battaniyesi vardı ve teklif ettiğinde Anna almayı reddetmişti. Bu yüzden söyleyecek hiçbir şey de bulamıyordu.

Bu, kitaplardaki zorluklara benzemiyordu. Sorun sadece kitaplardaki karakterlerin gerçek olmaması ve Anna ile çocuklarınsa gerçek olması değildi; bu kısım zaten açık ve beklenen bir şeydi. Sorun, kitaplardaki zorlukların kasten yazılmış olmasıydı. Her birinin bir amacı vardı. Hikâyenin bir parçasıydı ve sayfalarındaki insanlar için durum ne kadar kasvetli görünürse görünsün, kitabın sonuna doğru uzun bir yolculuk olduğu anlamına gelirdi; tabii bir trajedi ya da Rusça bir kitap olmadığı sürece. O zaman bile işler olması gerektiği gibi giderdi. Oysa aynı durum burada geçerli değildi. Acı sadece acıydı ve bu konuda onun seni ele geçirmesine izin vermemekten başka yapacak hiçbir şey yoktu.

Vücudu ve kalbi ağırırken kesinlikle uyuyamayacağını düşünüyordu ama uyudu.

Rüyasında Hy-Brasil'i gördü ama gerçek haliyle değil çünkü rüyasında her zaman yüzler ve yerler değişirdi. Odasında duruyordu ama oda, ağaç gövdelerinin arasındaymış da yarısı dışarıdaki gökyüzüne açılıyormuş gibiydi. Yaz aylarındaymış gibi hava cırcır böcekleriyle doluydu ama daha yakından baktığında cırcır böceklerinin saat mekanizmalı kanatları olan minik ejderhalara benzediğini gördü.

“Merhaba, Bidy.”

İsminin tanıdık, dost canlısı tonunu Rowan'ın sesinden duyuyordu ve döndüğünde Rowan kapıda duruyordu. Bütün günü yılgın bir şekilde geçiren kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Nasıl olduğunu söyleyemese de onun bir rüya olmadığını biliyordu. Bu gerçekten oydu.

Normalde ona koşar, nerede olduğunu sorar, daha binlerce soruyu yağmur gibi yağdırırdı. Bu seferse açıklanamaz bir şekilde tereddüt etti. Onun dönüp gittiğini, göz kırpmaktan ve uslu durmasını söylemekten başka bir şey yapmadığını hatırladı; sanki bir paket teslim ediyormuş gibi resmi davranmıştı. Okuldaki yalnız, perişan ve üşümüş çocuklar geldi aklına. Tam olarak bu şeylerden herhangi biri için onu suçlamıyordu; bu adil olmazdı. Ama Biddy şimdiye dek bildiğinden çok farklı bir dünyaya bakıyordu ve şu an dönüp Rowan'a baktığında o da bir yabancı gibi görünüyordu.

Rowan'ın kaşları çatıldı, şaşkın ve endişeliydi. "İyi misin? Ne oldu?"

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ne söyleyeceğini pek bilemiyordu. Bunun yerine gözlerinden sıcak gözyaşları süzülünce hem şaşırdı hem de utandı.

"Hey." Adamın kolları bir anda etrafına dolandı, sert, güçlü ve rahatlatıcıydı; dokunuşu ve sesiyle birlikte yabancılık duygusu da eriyip gitti. Biddy hâlâ bir çocukmuş ve Rowan onu dünyadaki her şeyden koruyabilirmiş gibi ona sarıldı. "Hey, hadi ama. Ne oldu?"

"Üzgünüm."

"Saçmalama. Bir şey mi oldu?"

Adamın omzuna yasladığı başını iki yana salladı. Diğer duyguların oluşturduğu bir girdabın orta yerinde, boyunun artık hemen hemen Rowan'a yetiştiğini görmek onu şaşırttı. Birkaç yıl sonra aynı yaşta görüneceklerdi, sonra da daha yaşlı görünecekti. "Hayır. Hayır, sadece... Dünyanın böyle olacağını bilemedim. Oysa bilmeliydim. Bana bununla ilgili kitaplar vermiştin. Ama..."

"Yaa." Rowan'ın vücudu bir anlığına kasıldı; tekrar konuştuğunda sesi çok alçak ve sakindi. "Ya, anladım. Ne berbat bir yer, değil mi?"

Biddy derin bir nefes aldı, paltosuna sinen odun dumanı ve deniz tuzu kokusuyla rahatladı ve sonra kendini geri adım atmaya zorladı. Artık çocuk gibi davranamazdı. Bugün öğrendiği bir şey varsa o da çocukluğun, onun yaşındaki pek çok kişinin bilmediği bir lüks olduğuydu.

“Ağaçlarda bir kuzgun gördüm.” Örgüsünden kaçan bir tutam saç geriye attı ve bunu yaparken gizlice gözlerini sildi. “Sendin, değil mi?”

Rowan yüzünü buruşturdu. “Bu biraz tehlikeliydi. Senin için yani, izleniyor olsaydın beni görürlerdi ve ben, ufacık bile olsa büyü yeteneği olan birinin gözüne bir kuzgun gibi gözükmem. Ama bir dost yüzü görmek istersin diye düşündüm. Özellikle de seni doğru düzgün bir veda etmeden buraya bıraktıktan sonra.”

“İstiyordum,” dedi. “Teşekkür ederim. Hutch nerede?”

“Şu an mı? Ben buradayken ikimize de göz kulak oluyor. Tabii ki rüya yüzüğünü kullanıyorum. Onu duyabiliyorum ama içeri giremiyor. Ancak bütün gün seninleydi. İkimiz de seninleyiz, tamam mı? İyi gidiyorsun.”

Başıyla onayladı. İçini kaplayan korkunun bir kısmı yatışmıştı. Yine de kollandığını, orada daha fazla kalmasına gerek olmayacağını, eve gidebileceğini bilmek onun için yeterli değildi. Diğer kızları kimse kollamıyordu. Sahip oldukları tek ev burasıydı.

“Neredesin peki?” diye üsteledi. “Londra’da nerede kalıyorsun? Güvenli olduğundan emin misin?”

“Güvendeyiz. Bizim için endişelenme.” Bir anlık hareket dikkatini dağıttı. Güldü. “Bu gerçekten küçük bir ejderha mıydı? Buraya daha sık gelmeliyim; *benim* rüyalarımın çok daha ilginç...”

Biddy hafifçe gülümsemeyi başardı. “Rowan?”

Ne olduğunu sorgulayan gözlerle baktı.

“Odanın karşı tarafındaki kız. Adı Anna. Ailesi ölmüş. Kendisi de hasta ve bazı kızlar onun da öleceğini söylüyor. Ona yardım edebilir misin?”

Rowan içini çekti ve Biddy, hiçbir şey söylemeden bile ne cevap vereceğini biliyordu. “Elimden geleni yaparım. Bu iş bittiğinde yastığının altına koymak için biraz büyü bulmaya çalışacağım. Ama bu vahşi büyü yeterli olmayabilir. Yani onu iyileştireceğine söz veremem.”

“Büyünün her zaman işe yaradığını söyledin.”

“Öyle. Ama sağladığı yardım her zaman istediğimiz gibi olmuyor. Onu iyileştirmesini isteyebilirim. Umduğumuz gibi hastalığını hafifletebilir. Ona ağrısız bir gece ya da güzel bir rüya sunabilir ya da tamamen beklenmedik bir şey yapıp tüm hayatını altüst edebilir.”

“Büyüyü kullanarak bir şey yapamaz mısın? Ya da bir tılsım belki.”

“İstediğimiz şekilde hastalığı iyileştirecek bir büyü yok. Öyle bir şey olsaydı, hayatında bir gün bile hasta olmana ya da acı çekmene izin verir miydin sanıyorsun?”

“O halde büyünün ne faydası var ki?” diye sordu Biddy, buruk bir edayla, haksızlık ettiğini o da biliyordu. “Ne işe yarıyor? Her gece dünyaya geldiğinde ne yapıyorsun?”

“Ne yapabilirsem,” dedi. “Ve bunun yeterli olmadığını da biliyorum. Asla yeterli değildir. Dünya masallarla doluyken bile sürekli kötü şeyler oluyordu. Hey,” diye ekledi kesin bir dille, yüzünün düştüğünü görünce. “Merak etme. Vahşi büyü bazen iyileştiricidir. Belki onu da iyileştirir. Ve her ne yaparsa yapsın iyi bir şey olacak. Büyü her zaman iyidir.”

Bu sefer bu sözler kızı rahatlatmadı. “Beni neden buraya gönderdin? Konsey için yem olmam gerektiğini biliyorum. Peki neden burası?”

“Sana her şeyi sonra anlatacağım, Bid, söz veriyorum. Şimdilik sadece bana güven, tamam mı? Kesinlikle mecbur kalmasaydım seni buraya göndermezdim.”

Yeterince iyi değildi. Biddy aklına bu düşüncenin gelmesine engel olamadı. Rowan’a gerçekten güveniyordu. Ancak ona güvenmesi, Doğu Yakası’ndaki fakir bir okula kurulan bir tuzağa neden yem olarak bırakıldığını bilmeye hakkı olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu onun soru sorma hakkı olmadığı anlamına gelmiyordu. Kendi iyiliği için kızıdan kendini tehlikeye atmasını istemesi ve sözleri dışında hiçbir şey olmadan bunu yapmasını beklemesi haksızlıktı.

Ama adam yüzünde yumuşak, sessiz bir yalvarışla ona bakıyordu, sonunda her zaman yaptığı şeyi yapıp isteksizce başıyla onayladı.

Karşılığında Rowan hemen gülümsedi. “Teşekkür ederim. Bak, fazla kalamam ama yarın gece döneceğim.”

“Söz mü?” dedi ve bu sefer sesinin çocuk gibi çıkmasını umursamadı.

“Yemin ederim.” Onu tek koluyla kucaklayıp alnından öptü. “Biz yanındayız. Cesaretini koru. Yakında bunların hepsi sona erecek.”

Ertesi gün hem daha kolay hem de daha zordu. Artık neyle karşılaşacağını biliyordu; sabahları şiddetli soğuk, yemeğin yapış yapışlığı, sınıfta ona bakan temkinli gözler, gürültü, kokular ve ev hasretinin verdiği acı. Ancak bu döngü durumu daha da kötüleştirdi. Bu, buradaki yaşamın her gün böyle olduğu anlamına geliyordu. Buz gibi bir sabaha uyanmak. Yulaf lapasından önce dualar okumak. Bütün sabah süren derslere girmek, pis bir odada kalabalıkla beraber toplanmak. Yemek yemek. Bütün

öğleden sonra çalışmak. Akşam yemeğinde yine yulaf lapası yemek, daha fazla çalışmak ve ardından soğuk yatağa dönmek. Umutsuzluk derilerinin altına bir kir gibi yerleşene ve Anna'ya göre daha da umutsuz olan dış dünyaya atılana kadar erteleme ya da şefkat olmaksızın tekrar tekrar aynı şeyleri yapmak...

Rowan'ın dünyada büyüünün olduğu günlerden bahsederken ne demek istediğini nihayet anlamaya başlamıştı – bazen doğru ruh halindeyken, yani huzursuz, bıkkın ya da biraz içmişken böyle şeylerden bahsederdi. O zamanlar mucizeler olduğunu söylerdi. Bazen, hatta sık sık aileler yatağa aç girer ama sabah masalarına kurulmuş bir ziyafet sofrasıyla uyanırlardı; idamların arifesinde hapisane kapıları açılır ve bir ejderha gelip mahkûmu alır götürürdü; yetimler kapıyı açtıklarında ölümden dönmüş ailelerini karşılarında bulabilirdi.

Bir keresinde Rowan elindeki kitabı işaret ederek, “Bunun gibi kitaplarda bile,” demişti. Elindeki kitap *İki Şehrin Hikayesi* olabilirdi. “İnsanlar artık Victoria dönemi yazarlarının tesadüflere çok fazla bel bağladıklarını söylüyor ama bunu yapmalarının esas nedeni, büyüünün tamamen yok olmadığı bir dünyada büyümeleri. Uzun süredir kayıp olan akrabaların aniden ortaya çıkması ve gizemli ikizler gibi şeyler dünyadaki çatlaklar açırken meydana gelirdi. O zamanlar tam olarak işler daha iyiydi demiyorum, korkunç şeyler o zaman da oluyordu. Ama daha iyi şeylerin yaşanma şansı da daima vardı.”

Bu yerin –bu dünyanın– daha iyi bir şansa fena halde ihtiyacı vardı.

Bir kere daha küçük kafaların işin üzerine eğilmesini ve küçük parmakların sert ip parçalarını çekiştirmesini izleyemezdi. Yanındaki küçük kız burnunu çekiyordu, burnu rüzgârdan donmuştu ve Biddy'nin kalbi yeniden öfkeyle oldu. Sonuçta kimse onun Bayan Finchley'yi memnun etmesi gerektiğini söy-

lememişti. O bu dünyanın bir parçası değildi; onun kurallarına göre oynamasına gerek yoktu.

Kızın yanına çömeliip ona bir mendil uzattı. “Al bakalım,” dedi ve kız mendili almadan önce bir süre şaşkın, temkinli bir şekilde ona baktı. Muhtemelen sekiz ya da dokuz yaşındaydı, açık kahverengi saçları ve bir av hayvanınıninki gibi iri, koyu gözleri vardı.

Biddy olabildiğince nazik bir şekilde, “Adın ne?” dedi. Tarladaki yavru bir tavşana yaklaşıyormuş gibi hissetti. (Hutchincroft ona her zaman nazik ve dikkatli ama dosdoğru yaklaşmasını söylerdi. *Onları kandırmaya çalıştığını düşünürlerse tavşanlar senden hoşlanmazlar.*)

“Trotter,” dedi kız. “Elsie Trotter.”

“Elsie.” Biddy kızın ayaklarının dibindeki ipi işaret etti. “Bana bunu nasıl yapacağımı gösterebilir misin?”

Kız önce temkinliydi ama Biddy’nin dinleyip hareket etmediğini görünce rahatladı ve ipleri nasıl ayıracağını, gerekli olanı nasıl çıkaracağını, gerisini nasıl atacağını gösterdi. Kısa süre sonra çemberdeki kızların geri kalanı da onları izlemeye başlamıştı; Biddy ipi alıp onların yaptıklarını yapmaya başlayınca diğer birkaç kişi düzeltme yapmak veya tavsiyelerde bulunmak için konuşmaya dahil oldu. Göründüğünden çok daha zor bir işti; halatlar dayanıklıydı, rüzgâr soğuk esiyor ve parmakları çabuk uyuşturuyordu, ipler kabaydı, cildi çabucak tahriş ediyordu. Yarım saat içinde boynu ağrımaya, çok geçmeden da parmakları su toplayıp kanamaya başladı ama durmadı. Ne kadarını yapabilirse, kızlar o kadarını yapmaktan kurtulacak demekti. Elinden gelen tek şey buydu.

O gece gözlerini hemen kapayıp Rowan’ın gelmesi için uykuya dalmayı diledi. Onunla konuşması gerekiyordu. Başka bir şey olması gerekiyordu.

Ama Rowan gelmedi.

İlk zilin çalmasıyla uyandı, saat yine öylesine erkendi ki güneş daha çatıların üzerinden görünmeye bile başlamamıştı. Uykusunun neden bu kadar boş geldiğini anlaması birkaç puslu dakikasını aldı. Rüyaların bir kısmını hatırlayabiliyordu ama rüyasında yalnızdı.

Anna da hemen yanında uyanmakla meşguldü; boğuk, hırıltılı öksürükleri önceki sabahki kadar şiddetli değildi.

“Hadi ama,” dedi yorgun bir şekilde. “Duayı kaçıracaksın.”

“Peki duaları kaçırırsam *özler* miyim?” dedi Bidy hiç düşünmeden. Anna’nın hızlı, alışılmadık kahkahası onu şaşırttı.

“Şey, gitmezsen Finchley seni *özler*, sonra da seni kovar, bu sefer de işini *özlersin*.”

Bidy inleyerek doğruldu. “Daha iyi işler bulunur.”

“Peki.” Anna’nın sesi daha az yorgun geliyordu ve her zamanki haline daha çok benziyordu. “*Beni* *özlersin*.”

Bidy de kahkaha attı ve Rowan’ı düşünmemeye çalışarak ayağa kalktı. Belki yeterince derin uyumamıştı ve rüya yüzüğü işe yaramıyordu. Rowan geceyi atlatacaktı. Verdiği sözlerden hiç dönmezdi.

Ama o gece de, ondan sonraki gece de gelmedi. Günbegün bir kuzgunun görüntüsünü ya da sesini arıyordu; bakışları her pencereye kayıyor, ne zaman bir kuş kanadının çırpışını duysa kalbi hızlanıyordu. Fakat bir kez bile bir tüy görmedi.

Bazı açılardan kendine olan güveni o günlerde artmaya başladı. Nefes alışverişi düzeldikçe Anna’nın cesareti de geri geldi ve Bidy’nin yurda uyum sağlaması kolaylaştı. Dostlukları fırsat buldukça kök saldı; çocukları sınıflar arasında gezdirirken, yatmadan önceki fısıldaşmalarda, bebek odasında minikleri

uyuturken... Kendisinden yaşça büyük iki öğretmeni de daha yakından tanımaya başlamıştı: Yorkshire'dan gelen ve geri dönmek için can atan Agatha Grey; nişanlısı evlenebilecek parayı biriktirene dek öğretmenlik yapan ve öğretmenlerin en yaşlısı denebilecek otuz beş yaşındaki Molly Prescott. Ağzından şüpheyi yer bırakmayan cümleler çıktıkça yanlış bir şey söyleme korkusu da zamanla köreldi. Okuldaki herkes çok farklı dünyalardan geliyordu ama burada, hayatlarının örtüştüğü bir noktayı paylaşıyor ve onun dışındaki hiçbir şeyi fazla merak etmiyorlardı. Kızlar onu hiç sorgulamıyor gibiydi. Onlara göre öğretmenler onları denetlemek için ortaya çıkar ve ihtiyaç duyulmadığında ortadan kaybolurdu. Elinden geldiğince işlerine yardım etmesi ve ders sonlarında anlattığı hikâyeler hem hoşlarına gidiyor hem de ona şüpheyi bakmalarına neden oluyordu ama bu nedenle de Anna'yı zorlamaya cesaret edemedikleri kadar onu zorluyorlardı ama fazla ileri gitmiyorlardı. Bunun dışında bildikleri veya önemsedikleri tek şey onun bir Púca olabileceğiydi. Bu onun gerçek hayatı olsaydı, en azından hayatta kalabileceği konusunda kendini güvende hissedebilirdi.

Ama bu onun hayatı değildi. Bu Rowan'ın kurduğu bir tuzaktı ve şimdi Rowan ortalarda görünmüyordu. Ona bir şey olmuştu. Bu tuzağa devam etmek için elinden geleni ardına koymasaydı bile yüreği ezilmeye başlamış, midesine soğuk bir korku yerleşmişti.

Perşembe günü artık buna dayanamaz olmuştu.

Anna'ya, "Okuldan ayrılmamıza izin verilecek mi?" diye sordu o gece bebekleri beşiğine yerleştirirken. "Postaneye gitmek istiyorum ama sanki her zaman görev başındayız."

Anna, "Biz mahkûm değiliz," dedi ve sonra kendini beğenmiş tavrını esneyerek bozdu. Gözleri o sabahtan beri ağır ve gölgeliydi. Çocuk odasına giden merdiveni zar zor çıkmış,

nefes almak için durmak zorunda kalmıştı. “Sana ihtiyaç duyulmadığı sürece ve ona iyi bir neden sunarsan Finchley kasabaya gitmene izin verir. Ama ben olsam postaneye gittiğimi söylemezdim, kesin burnunu sokar. Sevgiline ya da öyle birine mektup yazdığını düşünür. Başka bir şey uydur.”

“Ne tür bir şey?”

“Bilmiyorum. Bir şey satın alman gerektiğini söyle. Amcan sana biraz para bıraktı, değil mi?” Cevap beklemeden tekrar esnemesi Biddy’yi rahatlatmıştı. Rowan ne olur ne olmaz diye para bırakmıştı ama aynı zamanda ne kadar olduğunu kimseye söylememesi konusunda da onu uyarmıştı ve o da yalan söylemekten nefret ederdi. “En iyisi cumartesi olur, öğleden sonra ders yok, sadece ekstra dua var. Okuma sıran gelmediği sürece yemekten sonra gitmene izin verir. Diğer her şeyi ben hallederim. Ama sakın geç kalma, yoksa ikimizin de başı belaya girer.”

Biddy kısık sesle, “Teşekkür ederim,” dedi.

İkimizin de başı belaya girer. Aptalcaydı ama o ana kadar burada olmasının Anna’yı gerçekten tehlikeye atabileceği hiç aklına gelmemişti; sadece işini değil, hayatını da. Ve sadece Anna’yı değil, Bayan Finchley’yi, diğer öğretmenleri, kızları, hatta üst kattaki odada uyuyan bebekleri bile. Şu anda tüm okul bir tuzaktı ve onların hiçbir fikri yoktu. Rowan gerçekten yakalanırsa ve Konsey Biddy’yi almaya gelirse yoluna çıkan insanları umursayacaklarından şüpheliydi. Bunun Rowan’ın aklına gelip gelmediğini ve aklına gelse bile buna nasıl izin verdiğini merak etti.

St. James Park’ındaki ağaç. Rowan, bir şeyler ters giderse oraya bir mesaj bırakabileceğini söylemişti. Henüz işlerin ters gidip gitmediğini bilmiyordu ama kesinlikle doğru gidiyor gibi de görünmüyordu. Ve birinin orada tuzak kuracağından emin olmadan daha fazla yem olamazdı.

St. James Parkı yetimhaneden yaklaşık beş kilometre uzaktaydı. Biddy oradan Whitechapel'e giden elektrikli tramvaya nasıl bineceğini biliyordu çünkü yetimhaneye gitmek için Rowan'la birlikte bunu kullanmıştı ama ters güzergâhta ilerleme fikri korkutucuydu. Alıştığı gibi yürümek daha kolay görünüyordu; Anna'nın söylediği üzere Bayan Finchley'nin yanına gitmiş ve iki saatliğine izin koparmıştı. Yolun büyük bölümünde Thames Nehri'ni takip edebiliyordu ve kaybolursa etrafta soracak insanlar olacağını biliyordu.

Gerçekten de pek çok insan vardı. Okulun sınırları içindeki öğrencilere alışmaya başlamıştı ama dışarıdaki kaos yüzüne haykırılmış bir çılgılık gibi geliyordu. Öğleden sonraydı, gökyüzü gri, hava serindi, ara sıra bulutların arasından görünen güneş ışığı ortamı ısıtıyordu ve rihtimin yanındaki pazar tam anlamıyla faaliyettedir. Nehrin kıyısına varmadan önce geçmesi gereken çok sayıda sokak vardı ve insanların yoğunluğu birkaç metre önünü görmesini zorlaştırıyordu. Binalar göğe uzanıyordu; soğuk, yüksek ve umursamaz. Şimdiye kadar eve dönme özlemine karşı hazırlıklı olması gerekirdi ama bu duygunun saldırıları çok farklı şekillerde olmuştu. Yetimhanede darbeleri zamanla uyuşan donuk bir sopayı andırıyordu. Tanımadığı binaları görünce duyduğu özlemse bir bıçak gibi saplanmış, korkudan ayırt edilemez hale gelmişti.

Fakat bir bıçak bile keskinliğini sonsuza kadar koruyamazdı. Yavaş yavaş nabızı sakinleşti. Etrafına önce ilgiyle, sonra gerçek bir zevkle bakmaya başladı. Yol kenarındaki bir fırından, çantasındaki bozuk paraları göstermemeye gayret ederek yapış yapış bir çörek aldı, ne kadar taze ve tatlı olduğuna inanamadı. Thames Nehri kıyısı boyunca yürürken yüklerini getiren bü-

yük gemilere, çamurlu kıyılarda pipolarını tüttüren balıkçılara ve kadınlara, sokaklarda tıkırdayan atlara, arabalara ve elektrikli tramvaylara bakmak için durdu, temkinliydi ama yine de büyülenmişti. Hutch'ın bir keresinde ona tavşanların, farelerin ve küçük yaratıkların böyle yaşadığını söylediği geldi aklına. Dünya tehlikelerle doluydu ama yine de onu seviyorlardı. Ayrıca hakkında her şeyi de bilmek istiyorlardı.

Demek ki gerçek dış dünya buydu. Onu koruyacak Rowan ya da Hutch olmadan orada tek başına duruyordu. Yürümeye devam ederse hiç kimse ya da hiçbir şey onu durduramayacaktı. Cebinde parası, sırtında kıyafetleri vardı. Avrupa'ya giden bir trene ya da Çin'e giden bir gemiye binebilirdi. İsteddiği yere gidebilir veya olmak istediği herhangi bir şey olabilirdi. Tüm endişelerinin ortasında, hain bir isyanın heyecanını hissetti.

Bu hisleri uzun sürmedi elbette. Rowan haklıysa Konsey'den birinin onu bulup büyü'nün peşine düşmesi uzun sürmezdi. Üstelik Rowan ve Hutch'tan kaçmak istemiyordu, hem de onların güvende olduğunu bilmeden... Ağaca bir mesaj bırakıp yetimhaneye geri dönmek istiyordu; şansı yaver giderse Rowan o gece yanına gelip onu endişelendirdiği için özür dilerdi. Şey, tam olarak özür dilemek değil çünkü Rowan'ın özür dilediğini hiç duymamıştı ama telafi ederdi.

Pis sokaklardan çıkıp Trafalgar Meydanı'nın taşlı ihtişamına vardığında ayakları tanıdık olmayan kaldırım taşları yüzünden ağrıyordu ve güneş gökyüzünde düşündüğünden daha alçaktaydı. İnsanlar evlerine dönmeye başlıyordu; kendisi gibi pejmürde insanlar yaya olarak ya da tramvaylara asılarak, iyi giyimli hanımlar ve beylerse özel taksilerde seyahat ediyor; geri kalanıysa yeraltındaki tren sistemine gittiğini bildiği istasyonlara akın ediyordu. Meydanın ortasında tereddüde kapıldı, Rowan'ın yalnızca birkaç gün önce onu hangi yöne götürdüğünü

hatırlamaya çalıştı ve yolu sormaya kalkarsa birilerinin ona ciddiye alıp almayacağını merak etti.

Aslında Nelson Sütunu'nun eteklerinde biri ona bakıyormuş gibi gelmişti. Meydandan geçen diğer birçok adam gibi takım elbise giymiş uzun boylu bir adamdı, şapkası yüzünü gölgeliyordu, bu yüzden gözlerinin kendisine çevrilip çevrilmediğini anlaması zordu. Belki sadece meydana bakıyordu; belki de kızın oraya ait değilmiş gibi tuhaf görünmesi dikkatini çekmişti. Rowan'ın kâbusunun ertesi sabahı aynaya bakıp Morgaine'i kıskanırken gerçek olmasından korktuğu şey buydu; sıradan bir sokakta fark edilmek.

Bir daha o tarafa bakmamaya özellikle dikkat ederek beyefendinin yanından hızla geçti. Zaten artık yolu hatırlamıştı.

Park, gölgeli alacakaranlıkta farklı görünüyordu; daha yumuşak, daha tehlikeli, şimdi hava karardıktan sonra her şeyin olabileceği Hy-Brasil ormanlarına daha çok benziyordu. Dondurmalarını yemek için oturdukları bankın hemen yakınındaki çınar ağacını buldu; bu bankta artık orta yaşlı bir çift oturmuş ördeklere bakıyordu. Mesajını göz hizasının üzerindeki küçük bir boşluğa bırakmak üzereyken aniden durdu.

Yakından bakıldığında ağaçta uzun çizikler olduğunu gördü. Tırnak izlerine veya uzun ince pençelere benziyorlardı. Belki bir hayvan tarafından ya da bir tür bahçe aleti tarafından yapılmıştı (burada ne olduğunu bilmiyordu). Sırtından aşağıya soğuk bir damla indi. Bu çizikler her neyse, Rowan ona ağacı ilk gösterdiğinde orada değillerdi. Onlardan hoşlanmadı.

Ağaçta ona bırakılmış bir not yoktu ve şimdi kendi notunu bırakıp bırakmama konusunda tereddüt ediyordu. Sonunda onu dikkatlice ağacın alt dallarına sıkıştırdı. Rowan ona güvenli olacağını söylemişti ve sonuçta notta tehlikeli bir şey yazmıyordu; sadece *umarım güvendesindir, lütfen benimle konuş yazmıştı*. Artık arkasında hiçbir şey bırakamayacak kadar ileri gitmişti.

Elektrikli tramvayları kullanmanın da aynı Whitechapel sokakları gibi umduğundan daha zor olduğu ortaya çıktı. Döndüğünde hava kararmış, çocuklar odalarına çekilmişti. Bayan Finchley, geç kaldığı için onu sert bir şekilde azarladı ve bunun bir daha olması halinde işini kaybedeceği konusunda uyardı. Bu Biddy'yi rahatsız etmiyordu, hatta kafası başka endişelerle dolu olmasaydı da etmezdi. Odasına dönüp Anna'nın kızları yatırdıktan sonra içeri girdiğini görünce bir suçluluk duygusu hissetti.

"Sana yardımcı olamadığım için özür dilerim," dedi. "Dönüş yolunda kayboldum."

Anna fazlasıyla umursamaz bir tavırla omzunu silkerek, "Sorun değil," dedi. "Küçükler sorun çıkarmadan indiler. Ama bana borçlusun."

Biddy, "Söz veriyorum," dedi. "Bana ihtiyacın olursa yarın hepsini yataklarına ben yatırırım."

"Sana ihtiyacım olmayacak, değil mi?" diye karşılık verdi Anna ve Biddy, kızın gerilen omuzlarından yanlış bir şey söylediğini anladı. Anna'nın bir kez daha ne kadar yorgun göründüğünü ve alnında bir ter parıltısı olduğunu çok geç fark etti. "Mektup gönderebileceğim kimse yok. Ve kastettiğin şey buysa bana verdikleri her işi yapabilecek kapasitedeyim."

"Kapasiten olmadığını söylemedim ki!" Sosyal etkileşime ilişkin yarım yamalak bilgisiyle, bozulmuş gibi görünen şeyi düzeltmenin bir yolunu aradı. "Sadece yaptığımı telafi etmeye çalışıyordum. Bir geceyi iş yapmadan geçirmenin hoşuna gideceğini düşündüm. İstersen yarın benim yulaf lapamı yiyebilirsin."

"Bu bir ödül mü yoksa tehdit mi?"

"Peki, peki, yarın senin yulaf lapanı ben alacağım!"

Anna kıkırdadı ve cevap verirken sesindeki soğukluk yok oldu. “Bunlardan birini kabul ediyorum ama bütün gece hangisini seçtiğimi merak edeceksin.”

Biddy gülümseyerek karışık verdi, kısmen rahatlamıştı. “Gözümü bile kırpmayacağım.”

“İşte hak ettiğin ceza.” Anna derin bir iç çekerek yatağa oturdu. Biddy’ye bakmadan, “Seni terslemek istememiştim,” diye ekledi. “Kim olursa olsun, mektup yazacağın birinin olmasına sevindim. Ve... yani teklifin buysa yarın akşam benim yerime geçmende de bir sakınca görmem. Son zamanlarda pek keyfim yok. İşi erken bırakmak iyi gelebilir belki.”

Biddy elinden geldiğince umursamaz görünmeye çalışarak, “Tabii,” dedi. Göğsü sıkıştı. “Aa... bak, sana bunları getirdim.”

Paylaşmak için getirdiği ekstra çörekleri ona verdi ve birini alırken Anna’nın yüzünde bir gülümseme belirdi. “Bak işte bunu bana daha önceden söylemen gerekirdi. O zaman sana kesinlikle kızmazdım.”

Çörekler yenip de ışıklar söndürüldüğünde Biddy gerçekten de uyuyamayacağını fark etti. Dışarıdaki kalabalığın itiş kakışı vücudunu bitkin düşürmüştü ama zihni dört dönüyor ve kalbi hızla çarpıyordu. Karşı tarafta Anna’nın düzensiz ve acı veren nefes alışını, ince duvarın öte yanındaki kızların burun çekme ve horlamalarını duyabiliyordu. Onları tehlikeye attığı için Rowan’a kızgındı ama Hutch’la ikisinin nerede olabileceğini düşününce de endişeleniyordu. Ve bunu kabul etmek istemese de karanlıkta yalnız başınayken kendisi için korkuyordu. Gözlerini her kapattığında St. James Parkı’ndaki o ağaçta gördüğü uzun çizikler gözlerinin önünde beliriyordu.

Bu nedenle dışarıdan gelen gürültüyü duyduğunda tamamen uyanıktı.

Hafif bir sest; bir tırmalama ya da kazıma sesi gibi bir şey. Evde, panjurların kapalı olduğu rüzgârlı gecelerde pencerenin

önündeki en yakın meşe ağacının dalları bu sesi çıkarırdı. Ama burası ev değildi. Burada pencerelerin yakınında hiç ağaç yoktu. Sert taşlardan, gri gökyüzünden ve avlunun dibindeki bodur çınar ağacından başka bir şey yoktu ama şimdi sesi daha da net duyabiliyordu. Avluya bakan kendi penceresinden değil, yan taraftaki kızların penceresinden geliyordu. Pencere yola bakıyordu.

“Anna,” diye fısıldadı Bidy.

Daha yüksek sesle fısıldamaya cesaret edemedi ama bir süre sonra Anna kıpırdadıkça yatak gıcırdamaya başladı. “Hı?”

“Bunu duydun mu?”

“Hımm.”

Bunun olumlu bir ifade olmadığını anlaması biraz zaman aldı: Anna tekrar dönmüş ve uykuya dalmıştı.

Bidy bacaklarını yataktan indirip zeminin soğuk dokunuşu karşısında irkildi ve sessizce ayağa kalktı. Yataklarının yanındaki mumda pek ışık kalmamıştı, bu yüzden kibrit yakma zahmetine de girmedi; ay ışığı vardı. Anna’yı uyandırmamaya çalışarak ve dikkatlice hareket ederek kızların uyuduğu odaya doğru ilerledi. Tırmık sesi artık daha da yükseliyordu, dallardan ziyade pençelere benziyordu.

Kapıyı açtığı anda oda tamamen sessiz görünüyordu. Yataklar odaya düzenli bir sıra halinde dizilmişti ve çoğunda tek bir kız uyuyordu ama en küçüklerin bazıları birlikte yatmak zorunda kalıyordu. Bidy kendi odasına dönmek üzereydi çünkü hava soğuktu ve ince battaniyesi bile çekici gelmeye başlamıştı, derken tuhaf bir şey fark etti. Lizzie Thatcher diğerleri gibi uzanmıyordu. Dirseğinin üzerinde doğrulmuş, hareketsiz bir şekilde uzaktaki duvara bakıyordu.

Bidy yatakların arasından ona doğru ilerledi. “Lizzie?” diye fısıldadı. “Ne oldu?”

Lizzie ona bakmadı; dudakları zar zor hareket etti. “Pencerenin altındalar.”

Hareketsiz durduğu söylenemezdi. Korkudan kaskatı kesilmişti.

“Kimler?”

Lizzie cevap veremedi tırmalama sesi yeniden geldi. Bu seferki açıkça belliydi: Tahtaya ve tuğlaya sürtünen uzun tırnaklar gibiydi. Biddy birden, Lizzie’den daha ufak olduğu günlerde, penceresinin altında bir ölüm perisi olduğundan emin olduğu o anları hatırladı. Aslında bunun zararsız, düzenbaz bir hayalet olduğu ortaya çıkmıştı. Ama doğaüstü bir şeyin sesini o zaman da biliyordu, şimdi de biliyordu.

Lizzie çok alçak bir sesle, “İçeri girmeye çalışıyorlar,” dedi.

Biddy kanına işlemiş olan felç edici soğuktan kurtuldu. “Burada kal,” dedi aynı sakinlikle. “Gidip ne istediğine bakacağım.”

Lizzie öfkeyle başını salladı. “Hayır...”

Pencere sarsıldı. Tabanındaki mandal kırılarak kopup yere düştü. Pencere sarsıntı ve gıcırtilarla yavaş yavaş yükselmeye başladı.

Daha sonra Biddy daha önce harekete geçmediği için kendi kendine küfretti. Bütün kızları uyandırmalı, onları odadan dışarı çıkarmalı, kapıyı arkalarından kapatmalıydı. İleriye doğru koşmalı ve tüm gücüyle pencereyi itmeliydi. Hiçbir fark yaratamayabilirdi; çok güçlüydüler. Ama en azından savaşmış olmanın rahatlığına sahip olacaktı.

Bunun yerine Lizzie gibi korkudan donarak pencerenin bir santim, iki santim, dört santim açılmasını izledi. Uzun pençelerin girdiği boşluğu genişletip odaya girmelerini izledi. Bunlar tırnak değil kemikti.

Kemikten kuşlar. Adaya gelen kuşlar kırlangıçlar ya da karatavuklardan daha büyük değildi ama bunlar devasa balıkçılar

veya kuğular kadar büyüktü. Başları Biddy'nin omzuna kadar geliyordu; bacakları şimdiye kadar gördüğü kuşların hepsinden daha uzun ve inceydi. İnce uzuvları beyaz ışıklarla parlıyordu ama tüyleri gölgelerle örtülmüştü. İleri doğru yavaş, abartılı bir adım attılar, pençeleri bellerinin üzerine çıktı, gagalı kafaları sanki şekilleri ayırt ediyormuş gibi eğildi.

Konsej onu bulmuştu. Sonuçta bir büyücü değil, ellerindeki en büyük güçleri göndermişlerdi. Ama Rowan ortalarda yoktu.

Ufak tefek Lizzie Thatcher sonunda ses çıkaracak gücü kendinde buldu. Biddy onu durduramadan çığlık attı.

Çığlık, bir büyü'nün bozulması gibi odanın sessizliğini bozdu. Yaratıkların kafaları Lizzie'ye doğru hızla döndü. Odanın diğer tarafındaki kızlar yatakta dimdik oturmuş aralarındaki canavarları izliyorlardı. Daha fazla çığlık havayı yırtarken yaratıklar birbirinden besleniyor, katman katman yayılıyordu.

En sonunda Biddy, "Korkmayın, kımıldayın!" diye talimat verdi. "Çabuk dışarı çıkın!"

Avludaki küçük kız Elsie Trotter, yatağından kapıya doğru koşturdu; yaratıklardan biri gölge kanatlarını açarak başının üzerinden atladı ve korkunç bir çığlıkla yolunu kapatmak için önüne kondu.

Anna odanın karşı tarafında kapı çerçevesinde belirdi; tökezliyor, hâlâ gözlerini açmaya çalışıyordu. Koyu bukleleri başının etrafında bir bulut halindeydi.

Nefes nefeseydi, yüksek bir sesle, "Neler oluyor?" diye sordu. Sonra olanları gördü.

Biddy onunla tanıştığından beri ilk kez ne yapacağını şaşırmıştı. Kızın yüzü ve uzuvları hareketsizdi; ağzı gevşedi, gözleri korkuyla parladı, gördüklerine inanamıyordu. Sanki ev sonunda onu taş çevirmişti. En yakın yaratık ona bakmak için başını çevirdi.

Biddy damarlarındaki korkunun akkora dönüştüğünü hissetti.

Ne yaptığını bilmez haldeydi. Mücadele mi ettiğini, teslim mi olduğunu, yoksa sadece öfkeye mi kapıldığını anlayacak kadar bile net düşünemiyordu. Sürülerin, arkadaşının ve koruması altındaki kızların arasından ilerledi.

Sanki sürüler yaramazlık yapan asi çocuklarmış da kendisi de odadaki tek yetişkinmiş gibi bağırdı: “Yeter!”

Yaratıklar ona döndü. Minik kemikleri tıkırdadı; gölge tüyleri bir fısıltı gibi hışırdıyordu. Bu ses midelerini ağzına getirdi ama hareket etmedi. Diğer çocuklar fal taşı gibi açılmış gözlerle ona baktılar. O anda kendine cesur olması gerektiğini hatırlamasına gerek kalmadı.

“İstediğin kişi benim. Onları rahat bırak.”

Bir kez söylemesine gerek bile yoktu, sürüler mesajı almıştı. Kükremeyi andıran bir sesle üzerine üşüştüler.

Parçalanmak gibi bir his duydu. Keskin tırnaklar kolunun yumuşak etine, ayak bileklerine, beline battı; öfkeyle mücadele etti ve ayaklarının yerden havalandığını gördü. Gölge tüyler sürülerin kollarından bir dalga halinde fırlayarak altında, dalgaların karaya attığı odunlar gibi ağarmış beyaz kemik kaldı. Gölgeler kolundan yukarıya doğru sürünerek bedenini sardı, vızıldayıp kanat çırpın bir böcek sürüsünün kırık bir kütüğü kaplaması gibiydi. Derisine iğneler batıyormuş gibi geldi, hem buz gibi hem de alev alevdi. Omzunda, boynundaydılar, göğsünden aşağı ve çenesine doğru ilerliyorlardı.

O anda özündeki öfke yok oldu ve cesareti de onunla birlikte gitti. Sadece bir kez bağırdı ve gölgeler başının üzerine kapandı.

Sekizinci Bölüm

Tüylerin burnunu ve boğazını tıkadığını hissediyordu, öksürerek ve öğürerek gözlerini karanlığa açtı. Birden paniğe kapıldı, hâlâ garip kuş pençeleri üzerindeymiş gibi geliyordu, gözleri gölgeler yüzünden körleştiği için göremediğinin farkındaydı. Sonra doğruldu ve bulunduğu yerin daha da kötü olduğunu fark etti.

Kare şeklinde, yüksek tavanlı bir odaydı burası ve tamamen pürüzsüz gri taşlardan yapılmıştı. Taş zeminde yatıyordu; arkasında taş bir duvar vardı. Hiç kapı yoktu. Tek ışık başının çok yukarısından sızıyordu; demir parmaklıklı küçük bir pencere vardı ama ardında bir gökyüzü görünmüyordu. İçeride küflü, nemli ve tozlu bir yer altı kokusu vardı.

Biddy kalede büyümüştü. Bir zindanı görür görmez tanırdı.

İşte, olabilecek en kötü şey olmuştu. Konsey onu eline geçirmişti. Nerede olduğuna ya da birinin onu nasıl bulabileceğine dair zerre kadar fikri yoktu. Görebildiği kadarıyla odanın ne bir girişi vardı ne de çıkışı. Zindanlar ve mahkûmların yukarıdan içeri atılıp unutulmaya terk edildiği kapısı olmayan karanlık odalar hakkındaki hikâyeler aklından geçti ve boğazındaki panik, sadece birkaç dakika önceki gölgeli tüyler kadar kalın ve boğucu bir şekilde yükseldi. Yetimhaneye kuşlar geldiğinde onu ele geçiren sıcak öfkeyi yeniden hissetmeye çalıştı ama bunu

yapmak dumanı yakalamaya çalışmak gibiydi. Bu, arkadaşını koruma arzusundan ve genç kızların onun yüzünden tehlikeye girmemesi konusundaki kararlılığından kaynaklanıyordu. Artık korumak istediği kimse yoktu. Tamamen yalnızdı.

Kes şunu. Nefes aldı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Rowan olsa ona durup düşünmesini söylerdi. Korktuğunda hep böyle yapardı. Küçük bir kızken, Rowan ona ağaçlara tırmanmayı öğrettiğinde, rüzgârda hareket eden dallardan korkarak yolun yarısında donup kalırdı. Bu bir güvence değil de tartışılmaz bir gerçekmiş gibi sakince, kendinden emin bir tavırla, İyi gidiyorsun, derdi. Sadece bundan sonra ne yapacağını düşün. Başına gelebilecek şeyler için endişelenme. Bundan sonra ne yapacaksın?

Henüz yapılacak hiçbir şey yoktu, bu doğruydı. Ama Konsey onu burada unutulmaya terk etmeyecekti herhalde. Onu istedikleri için buraya getirmişlerdi. Bu onu almak için geri gelecekleri anlamına geliyordu; muhtemelen yakında, hatta belki uyandığını anlar anlamaz. Tek yapması gereken beklemek, ne istediklerini görmektir, sonra üzerine kafa yoracak bir şeyi olacaktı. Zindanları düşünmeyi bırakıp kendini bunun yerine Château d'If'deki Edmond Dantès'i,¹ Bastille'deki Charles Darnay'i,² o kulelerdeki bütün prensesleri düşünmeye zorladı. Sonunda hepsi dışarı çıkıyordu. Tek yapması gereken beklemektir. Beklemek, umut etmek ve plan yapmak.

Çok beklemedi. Zindan duvarının diğer tarafından ağır ayak seslerini duyduğunda kalbi daha yeni sakinleşmeye başlamıştı; bu uyandığından beri duyduğu ilk sestir. Karşısındaki boş taş duvardaki gölgelerin derinleştiğini, yerleştiğini ve bir kapı şekline dönüştüğünü gördüğü anda ayağa kalktı. Kaya, bir per-

1 *Monte Cristo Kontu*'ndaki bir karakter. (ç.n.)

2 *İki Şehrin Hikâyesi*'ndeki bir karakter. (ç.n.)

denin aralanması gibi yarıldı. Ötesinde, titreyen meşale ışığını, karanlığa doğru kaybolan uzun taş koridoru görebiliyordu. Kapı eşiğinde bir adam duruyordu.

En azından bazı kısımlarının bir adama ait olduğu söylenebilmirdi. Uzun boyu, geniş omuzları, solgun, güçlü çeneli bir yüzü ve kabaca kesilmiş koyu renk saçları vardı. Zindanın soğuşuna bile fazla gelecek uzun, yünlü bir ceket giyiyor ve giyisinin kollarının içinde kaybolan deri eldivenler takıyordu. Bu yüzden de vücudu, dokusu veya tanımı olmayan büyük bir gölgeye dönüşüyordu.

Geriye kalan, diğer taraflara uymayan kısımları ise bir kuşa aitti. Sırtındaki siyah tüylü devasa kanatlar, ceketindeki yırtmaçlardan uzanıyordu; bunların ağırlığı omuzlarını kamburlaştırdığı için hafifçe topallıyordu. Gömleğinin yüksek yakasının üstünden görünen derisi de küçük tüylerle kaplıydı ve yer yer çene hattına kadar devam ediyordu. Bir gözü insaniydi ve maviydi; diğeri simsiyahtı ve irisi yoktu. Kuzguntaşının parlak karanlığını anımsatıyordu.

Daha önce buna benzer bir etki gördüğünü fark edince çok şaşırdı. Kuzgun formuna dönüşümün orta noktasında, saniyenin ufacık bir kısmında bazen Rowan'ı aynen böyle görüyordu. Hatta derisinin yüzeyindeki tüyler sanki dönüşmeye, yer değiştirmeye, şu ya da bu şekle girmeye çalışıyormuş gibi titriyordu. Ama değişmiyordu. Bu her kimse oydu.

Biddy bir saniyeden fazla bakmadı. Ayağa kalkıp başını dik tuttu. *Cesur ol*, diye hatırlattı kendine. Zeki ve cesur. Korkmuyorsun, şaşırmıyorsun ve ağlamak üzere değilsin.

Kanatlı adam başını bir yana eğerek ona şöyle bir bakış attı. "Demek uyandın, ha?" Sesi kaba ve sabırsız bir hırıltıdan ibaretti. "İyi. Gel benimle."

Ayaklarını yere sıkı sıkı basıyordu. Anna'nın merdivende kendisine bakışını düşündü ve arkadaşının özgüvenine uymaya çalıştı. "Neden? Nereye gidiyoruz?"

"Oraya varınca öğrenirsin." İlerledi, sonra refleks olarak geri adım attı. "Hadi."

"Burası neresi?" Sesi istemese de çatladı ve bu çatlaktan dışarı korkusu sızdı. "Lütfen. Hâlâ Londra'da mıyız?"

Cevap beklediği falan yoktu ama adam tereddüt ederek onu şaşırttı. "Altında," dedi sonunda sert bir şekilde. Kollarını kavuşturdu ve dev kanatlar omuzlarını kamburlaştırdı. "Burası Yeraltı Kalesi."

Biddy tam bir aptal gibi tekrarlardı: "Yeraltı Kalesi mi?" Tanındık geliyordu ama son birkaç haftadır çevresini saran yeni kelimelerin hayhuyunda bunu nereden bildiğini çıkaramıyordu. Zaten bu bilgiye artık ihanet edemezdi. Doğu Yakası'nın gecekondulu mahallelerinden çıkma genç bir kadın olması gerekiyordu. Büyüden hiç haberi olmayan genç bir kadın. "Ya sen kimsin? Adın ne?"

İnsan gözünün üzerindeki kaşı, sanki soru karşısında irkilmiş gibi hafifçe kalktı ki bu Biddy'ye o an çok doğal geldi. "Storm," dedi. "Adım Storm."

"Storm." Derin bir nefes aldı. Bir keresinde adadayken bir farenin ışık hızıyla yuva yapmasını, kuru otları toplayıp elemesini, kullanamadığı şeyleri atmasını, çalabildiğini çalmasını izlemişti. Beyni şimdi aynı şeyi sorularla, düşüncelerle ve yarım yamalak planlarla yapıyor gibiydi, ancak işe yarayacak hiçbir şey bulamıyordu. "Peki beni neden istiyorsunuz? Lütfen söyle."

Alaycı bir edayla burnunu çekse de cevap verdi. "Biz seni istemiyoruz ki. Rowan O'Connell'ı istiyoruz. Sanırım onun nerede olduğunu bilmiyorsun."

Yapabileceği tek şey irkilmemektir; belki bunu bile başaramamıştı. Şaşkınlığını kaşlarını çatarak saklamaya çalıştı.

“Rowan O’Connell diye birini tanımıyorum.” Bu kısmen doğru bile sayılırdı. Her zaman büyücülerin soyadlarının olmadığını varsaymıştı.

Kanatlı adam dudaklarını büzüştürdü. “Seni tanımasını umsan iyi olur. Eğer o büyüyü kalbinden biz çıkaramazsak tek şansın onu bizim yerimize Rowan’ın çıkarması olacak. Hem zaten bir çocuğun içine bu kadar önemli bir şeyi koyarken başka ne olmasını bekliyordu ki?”

Bu sefer kafası karışmış gibi davranmasına gerek yoktu. “Koymak derken?”

“Büyü,” dedi sabırsızca. “Kalbinin içindeki büyü.”

Hepsi yanılttı. Rowan’ın işin içinde olduğunu kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Kalbindeki büyüyü almak istemeliydiler, hatta o kadar çok istemeliydiler ki Rowan’ın gölgelerde onları izlediğini görmemeliydiler. Ama bunun yerine kalbindeki büyü’nün varlığını Rowan’a bağlıyorlardı. Onu oraya onun koyduğunu sanıyorlardı.

Söyleyecek başka bir şey bulamadığı için, “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi.

“Gerçekten mi?” Bu kelimeyi inanmadan söylediği çok belliydi. “Peki o zaman, bunu Konsey’e söyleyebilirsin. Seni bekliyorlar.” Başını salladı ve onu öne çağırırdı. “Kimilda.”

Adamın sesi tekrar gergin çıkmaya başladığında onu kaybettiğini anlamıştı; adam ona daha fazla bilgi vermeyecekti. Belki de ona bu kadar çok bilgi verdiği için sinirlenmişti. Yine de son bir girişimde bulundu. “Neden? Onlar ne..?”

Adam şaşırtıcı bir hızla odanın karşı tarafına geçti. Yakından bakıldığında, koyu renkli tüylerden ve kaslardan oluşan büyük bir kütleydi; parmakları kolunun üst kısmına kenetlenmişti, o kadar derindi ki parmaklarının kemiklerine sürtündüğünü hissetti. Kalbi sadece onun gücünden değil, aynı zamanda ani,

korkunç öfkesinden ve bu durum karşısındaki güçsüzlüğünden dolayı da hızla çarpıyordu. Ona bakan bu ısıltılı ve soğuk göz, siyah kuzgunun gözleriydi.

“Çünkü Büyünün Hizmetkârı seni ona götürmemi istedi,” dedi alçak ve yumuşak bir sesle. Parmakları kasıldı ve kız ağlamamak için dudaklarını ısırıldı. “Sana soru sormamı ya da cevap vermeme değil. Sen benim için götürmem gereken bir paketsin, başka bir şey değil. Anlaşıldı mı?”

Vücudu donmuş ve ruhundan ayrılmış gibi hissediyordu ama başını sallamayı başardı.

“İyi. Şimdi çeneni kapat ve *kımıl*da.”

Bir an için hiç hareket edemedi. Ona zarar verme gücü vardı ama tek sorun bu değildi. Parmaklarının tek hareketiyle kızın kolunu koparabilirdi. Bunu yapacağına emindi. Az önceki öngörülemeyen yumuşaması gibi ileriye doğru ani bir hamle yaptı. Ruh hali bıçak sırtındaydı ve en ufak bir seğirme her şeyi altüst edebilirdi.

Sonra Storm onu peşinden çekiştirince, Bidy bir adım atmak zorunda kaldı, tökezlemiş bile olabilirdi. Gözleri öfke ve utançtan yanıyordu. Daha önce de korku dolu anlar yaşamıştı ama hayatında ilk kez korkudan dolayı bir emre uymaya mecbur kalıyordu.

Storm onu yanan meşalelerle aydınlatılan dar geçitlerden, ahşap kapılardan ve taş kemerlerden geçirerek eğri merdivenden yukarı çıkardı. Bu kapılardan, büyük şömineli, seyrek bir şekilde dekore edilmiş, çoğu boş olan odalar görünüyordu ama içlerinden birinde, mum ışığında bir masada oturup bir kitaba bakan adamın uzun gölgesi vardı. Başını kaldırmadı; ara sıra yanından geçtikleri insanların hiçbirisi (hepsi erkekti), Bidy

koridorlarda sürüklenirken dönüp bakmadı bile. Üstü başı darmadağınık olmuş gecelikli bir kızın burada görülmesinin olağan bir durum olabileceğini düşündü ama bu pek mümkün görünmüyordu. Mevzu Storm'du. Her ne yapıyorsa –her ne yapıyorsa– bunu bilmek istemiyorlardı.

Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmemeye çalıştı; ayrıca Storm'un kanatlarının hıştırtısını, düzensiz adımlarının sesini, parmaklarının kolunu kavramasını da fark etmemeye çalıştı. Bunun yerine, macera romanlarında kaçırılan çocukların her zaman yaptığı gibi, yolların tüm dönemeçlerini ve kıvrımlarını ezberlemeye çalıştı ama onun durumunda bunun ne işe yarayacağından emin değildi. Kaçabileceği herhangi bir yere değil, görünüşe göre Büyücüler Konseyi'ne götürülüyordu.

Storm sonunda cilalı meşeden yapılmış geniş bir kapının önünde durduğunda birkaç kat çıkmışlardı. Bir kere çaldı ve sesini yükselterek, “Kızı getirdim,” diye seslendi.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Kuru, hatta eğlenen bir erkek sesiydi bu. Kapı duyulabilir bir tık sesi çıkardı. “İçeri getir.”

Zindan ve dar koridorlardan sonra kapının diğer tarafındaki uçsuz bucaksız alan Biddy'nin başını döndürdü. Hy-Brasil'deki Büyük Salon, kalenin terk edilmiş kısmındaydı. Tavan çökmüş, yüzyıllardır yağan yağmur yerleri çürütmüş, sarmaşıkların ve yabani otların taşları kaplamasına neden olmuştu. Bu salon, onların kaybettiği tüm ihtişamı taşıyordu: Kırmızı ve altın renginde duvar halıları asılmış, tavandan sarkan avizenin etrafında dönen ve yüksek tavana uyuşuk yaban arıları gibi çarpan ısıltılı kürelerle aydınlatılmıştı. Başka zaman olsa bu görüntü karşısında büyülenirdi. Bunun yerine dikkatini çeken şey, kapıya bakan at nalı şeklindeki büyük oval masa ve orada oturan on üç kişinin onu izlemesiydi.

Büyücüler Konseyi.

Rowan, Konsey'in yaşlı, zengin ve tozla kaplı insanlardan oluştuğunu söylerdi. Onun zamanında değiştiyse bile şimdi eski haline dönmüş demekti. Yalnızca bir iki tanesi beyaz saçlıydı –kâğıt gibi cildi olan, yüzü kırışmış bir adam, kızarmış yanaklı olanla daha tombulca olan diğeri– ama hepsi çok daha derin bir düzeyde yaşlı görünüyordu. Hepsi gösterişli giyinmişti ve hepsi tam anlamıyla tozla kaplı olmasa da sanki biri onları iyice silkelemeyeli uzun zaman olmuş gibi görünüyordu.

Tek bir kadın vardı. Biddy onu hemen tanıdı ve nefesi kesildi. Morgaine masanın en solunda oturuyordu, dantel eldivenli ellerini önünde kavuşturmuştu, yüzü soğuk ve duygusuzdu. Bu, Rowan'ın rüyasındaki kadının biraz daha yaşlanmış ve solgunlaşmış haliydi; aynı koyu saçlar, ama şimdi yumuşak bukleler halinde toplanmış ve başının arkasında bir düğüm halinde tutturulmuştu. Gözleri sadece bir kez Biddy'ye kaydı ve ardından neredeyse aynı hızla tekrar uzaklaştı.

Storm, "İşte kız burada," dedi ve kızın kolunu sıkan sert parmaklarını gevşeterek onu masaya itti. Biddy kendini toparlama fırsatı bile bulamadan çıplak ayaklarıyla masaya doğru sendeleyerek ilerledi.

"Görüyorum." Bu daha önce konuşan sesin aynısıydı –yumuşak, kelimeleri yuvarlayarak söyleyen tarzda, şaka olduğundan şüphe edilecek ölçüde nazik bir konuşmaydı– ve masanın ortasındaki adamdan geliyordu. Morgaine ve diğerlerinin yaptığı gibi rahatsız olup gözlerini kaçırmak yerine Biddy'nin tam yüzüne bakıyordu. At nalı şeklindeki masada oturmasının yanı sıra diğer Konsey üyelerinden farklı olduğunu gösteren bir şey de yoktu. Yine de bu o olmalıydı. Vaughan Carlisle, büyü zayıflamaya başladığında Konsey'i ele geçiren büyücü.

Hutch, Vaughan'ı takım elbise giymiş bir kaplan olarak adlandırmıştı. Rowan zeki, enerjik ve espri anlayışı olan biri

olduğunu söylemişti. Biddy ikisinin de ne demek istediğini anlayabiliyordu. Kaslı ve atletik görünüşlüydü, hemen hemen Rowan'ın boyundaydı ama daha geniş yapılı ve daha kaslıydı. Gözleri çok açık maviydi, saçları kırçilli sarıydı ve yüzünde gülümseme kaynaklı kırışıklıklar oluşmuştu. Ama gözlerinin ardında, omuzlarının ve çenesinin yapısında, ona açık bir merakla bakan tavrında gergin ve güçlü bir şey vardı.

Ve birkaç dakika sonra fark ettiği şeyin etkisiyle ikinci şoku da yaşadı: Bu gözleri daha önce de üzerinde hissetmişti ama bu sefer rüyada değildi. Bu gözler, kalabalığın içinde, Trafalgar Meydanı'nın karşı tarafından ona bakıyordu. Ve daha da önce, Rookwood Yurdu'nda Bayan Finchley tarafından eski püskü, birbirinin aynısı giysiler giymiş kızların arasından geçirilerek üst kata çıkarıldığı zaman da...

Vaughan ona, "Günaydın genç bayan," dedi. "Sizi Yeraltı Kalesi'nde karşılayan ilk kişi ben olayım, daha doğrusu Storm'un görgü kurallarına uyan biri olmakla tanınmadığını göz önünde tutarsak öyle olduğunu düşünüyorum diyeyim. Kim olduğumu biliyor musun?"

Biddy cevap vermeden sertçe yutkundu, aklında çılginca düşünceler dönüyordu. Vaughan'ın gözleri aynı görünüyordu ama içlerinden biri camdan yapılmaydı ve bu göze, ona bakanların en derin arzularını ve kırgınlıklarını görme büyüsi yapılmıştı. Hutch bunun aklını okuyabileceği anlamına gelmediğini söylemişti; çok şükür, yoksa çoktan kaybetmişti. Ama Hy-Brasili koruma, Rowan ile Hutch'i güvende tutma ihtiyacını ya da hayatı boyunca büyüye dair duyduğu sonsuz özlemi okursa bu onu ele verebilirdi. O mavi gözlerle karşılaşmak için başını kaldırırken en zararsız olana odaklanmaya çalıştı.

Eve gitmek istiyorum, diye düşündü. Hy-Brasile değil. Rowan ve Hutch'a değil. En belirsiz ve en soyut terimlerle, sadece eve. Zihnini bununla doldurursa diğer her şey yok olurdu.

“Storm, Büyünün Hizmetkârı’nın beni istediğini söyledi,” diye yanıtladı Vaughan’a. “Sanırım bu sen olmalısın.”

“Peki Rowan sana bu unvanın ne anlama geldiğini hiç anlattı mı?”

“Rowan adında kimseyi tanımıyorum,” dedi dikkatlice.

Eve gitmek istiyorum. Bu yerden kaçmak istiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum.

“Kesin öyledir.” Dudaklarında zar zor fark edilebilen bir gülümseme belirdi ve gözleri aralarındaki özel bir espriyi anlıyormuş gibi parıldadı. “Pekâlâ, burası Britanya Büyücüler Konseyi. Büyük Britanya’nın sihir topluluğunu koruyoruz ve ben de bu topluluğun başına atanma onuruna eriştim. Bu pozisyona, hepimizin, en güçlü olanımızın bile, bize emanet edilen büyük büyüü koruması ve ona hizmet etmesi gerektiğini hatırlatmak için ‘Hizmetkâr’ adı verildi.”

“Kim emanet etti?” diye sormadan duramadı.

“Sanırım büyüünün ta kendisi.” Bunu, Biddy’nin fark edebileceği bir ironi olmadan, dümdüz söylemişti. Ne var ki Rowan ve Hutch’in büyüden bahsettikleri zamanlardaki saygıdan ve zevkten eser yoktu. “Büyüye aşinasın herhalde?”

Konsey’in hepsi şimdi meraklı ve aç gözlerle ona bakıyordu; yanlış bir cevaba atlamaya hazırlardı. Biddy’nin onlara nasıl görüldüğü konusunda korkunç bir düşüncesi vardı; yırtık pırtık bir gecelik giymiş, saç örgüleri bozulmuş, yüzü kir ve gözyaşlarıyla çizgi çizgi olmuş, gereğinden fazla büyümüş tuhaf bir çocuk. Bunu yapamayacağını, onların çok yaşlı ve çok güçlü olduklarını, kendisinin çok genç ve önemsiz olduğunu ve hatta bir büyücü bile olmadığını biliyordu.

Kes şunu. Bu sefer Anna’yı değil, Rowan’ın Miss Finchley’ye bakışını, sırtını dikleştirip başını kaldırmasını, sesindeki umursamaz otoriteyi hatırladı. Kendi sırtının da böyle görünmek için dikleştiğini hissetti.

“Buna nasıl aşına olabilirim?” dedi. “Büyü diye bir şey yok ki.”

“Yine de kendini kemikten yaratıklar tarafından kaçırılıp Yeraltı Kalesi’nde bulduğuna şaşırmış gibi görünmüyorsun. Storm’a da pek şaşırmamış gibisin, oysa biz onu öyle şaşırtıcı buluyoruz ki gün ışığında dışarı çıkmasına bile izin vermiyoruz.”

Storm kımıldadığında tüylerin hisırtısı duyuldu. “Başka bir şey yoksa, lordum...”

“Hayır, orada bekle, Storm,” dedi Vaughan ona bakmadan. “Kızı yakında geri götürmen gerekebilir.”

Morgaine ilk kez konuştu. Sesi rüyadakiyle aynı soğuk ve sert tondaydı, sadece biraz daha alçaktı. “Daha kolay olacaksa ben de yapabilirim. Sorun olmayacağından eminim.”

“Çok naziksin, Morgaine ama ne kadar meşgul olduğunu biliyorum. Storm biraz bekleyebilir. Bekleyemez misin, Storm?”

Yeterince zararsız bir yorum gibi görünüyordu ama Storm dişlerini gıcırdattı. Cevap verirken sesi ironiden ağırlaşmıştı. “Tabii ki, lordum.”

Vaughan sanki hiçbir kesinti olmamış gibi Biddy’yle konuşmaya devam etti. “İşte bu yüzden zamanında en azından birkaç şaşırtıcı şey gördüğünü varsaymıştım.”

Midesi bulandı. Besbelli ki hata etmişti. Anna’nın ya da kızların Storm gibi biriyle karşı karşıya kaldıklarında muhtemelen davranacakları şekilde davranmalı, daha fazla dehşete kapılmalı ve inanmadığını belli etmeliydi. Ama Vaughan haklıydı. Öyle çok büyü görmüştü ki varlığına şaşıramıyordu, öte yandan gerçek dünyayı, neyi olduğu gibi kabul edebileceğini bilemeyecek kadar az görmüştü.

Artık bu konuda bir şey yapmak için çok geçti. Hem zaten bu hiçbir şeyi kanıtlamazdı.

“Ben Whitechapel’liyım,” dedi. “Beni şaşırtan pek bir şey olmaz.”

Masadaki büyücülerden biri kıkırdadı ve bunu öksürükle gizlemeye çalıştı.

Vaughan da gülümsedi. “Ben Salford’luyum,” dedi. “Bu yüzden demek istediğini anlıyorum. Artık kim olduğumu biliyosun. Bize kim olduğunu söylemek ister misin?”

“Adım Bridget,” dedi ve risk almaya karar verdi. Vaughan’ın sırf korkutucu görüldüğü için ondan korktuğunu düşünmesini istemiyordu. Hem Rowan olsaydı, o da böyle yapardı gibi gelmişti. “Bayan Finchley size bunu söylemedi mi? Onunla okulda konuştunuz. İçeri girdiğinizi hepimiz gördük.”

“Öyle mi?” Ağzının etrafındaki çizgiler gerildi. Sonra geriye yaslanıp yüzündeki ifadeden kurtuldu. “Peki. Kuş sürülerini göndermeden önce oraya bizzat gidip bakmayı severim. Çünkü göndermeye gerek olmayabilir.”

“Ama gerek olduğunu düşündünüz, öyle mi?” Kemik ordusu ve karanlığın anısına minnetle tutundu. Öfke, korkudan çok daha iyiydi. “O odada çocuklar vardı! Hiçbiri sizin için bir tehlike arz etmiyordu.”

“Ama bu tam olarak doğru değil, değil mi?” Gözlerini hâlâ kızın yüzünden ayırmıyordu. Bakmıyormuş da dokunuyormuş gibiydi. Cildine bir böcek değdiğinde yaptığı gibi eliyle itme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. “Bu bir tuzaktı. Kuzguntaşının büyüsünü biliyorum; bilmem de gerekir çünkü Storm’un koridorlarda kanat çırpışını onlarca yıl dinledik. O okula gittiğimde de Rowan’ın orada olduğunu biliyordum. Seni alıp getirmesi için tek bir büyücü gönderseydim Rowan tepelerine binerdi. Onu ortaya çıkarmak için buna değerdi, kabul ediyorum. Ama genel olarak kalbindekini göz önünde bulundurursak senin güvende olmanı tercih ettim.”

“Kalbimde ne varmış ki?” Kafa karışıklığı göstermelik değildi. Storm büyüden Rowan’ın sorumlu olduğunu düşünüyor, Vaughan da bunun ne olduğunu biliyor gibiydi. Oysa Rowan zerre kadar fikri olmadığını söylemişti. Durumunun tehlikeli görüntüsü Biddy’yi endişelendiriyordu.

“Bilmediğini iddia ediyorsun o zaman, öyle mi?”

“Hiçbir şey bilmiyorum!”

“Öyleyse on altı yıl boyunca bu büyüü içinde nasıl sakladın? Neden St. James Parkı’nda Rowan’a not bıraktın? Bunca zamandır neredeydin ve var olduğunu neden bunca zaman öğrenmedik?”

“Hiçbir büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorum!” Biddy şüphelerini bir kenara itip gözlerini olabildiğince kocaman açtı ve sevimli bir ifade takındı. “İsmim Bridget Adler. Ailem ben küçükken öldü ve beni amcam büyüttü. Benden hiç hazzetmezdi. Paralar suyunu çektiğinde kendi paramı kazanmam gerektiğini söyleyerek öğretmenlik yapmam için beni yetimhaneye gönderdi. Notu ağaca bir arkadaşım için bıraktım; merak ediyorsanız söyleyeyim, kendisi bir erkek.” Bu konuşmayı meydan okumayla kızarmasının doğru bir karışımıyla süslemeye çalıştı. “Sonra o canavarlar geldi ve beni buraya getirdiler. Bana kalbimde bir büyü olduğunu söylüyorsunuz, öyle mi? Hepiniz kafayı yemişsiniz. Böyle bir şey yok.”

Tuhaf bir şekilde, bunları söyleyerek daha güvende olacağını hissetmişti. Tüm bunlar, kızlardan duyduğu ve kitaplarda okuduğu hikâyelerin bir karışımıydı; umursamaz akraba doğrudan *Jane Eyre*’den geliyordu. Bu konularda Jane Eyre’in çocukluk koşulları bir bakıma kendi koşullarından daha zorluydu. Büyücülere de öyle gelmiş olmalıydı çünkü içlerinden birkaçı ona kararsız bakışlar attı.

Daha yaşlı olanlardan biri, “Belki de gerçekten hiçbir şey bilmiyordur,” dedi. “Rowan o büyüü yaptığında bu kız daha bebektir. Onu daha sonra hiç görmemiş olabilir.”

“Belki,” dedi Vaughan düşünceli bir tavırla. “Ama bundan süpheliyim. Dinlesenize. Aynı Rowan gibi konuşuyor.”

“Bu sadece lehçenin etkisi. Doğu Londra’da pek çok İrlandalı kız var. Bu onun Rowan’la tanıştığı anlamına bile gelmez.”

“Sadece lehçe değil. Sen ne düşünüyorsun, Morgaine?” Bidy odaya girdiğinden beri ilk kez gözlerini ondan ayırıp Morgaine’e çevirdi. Tıpkı Hutchincroft’un söylediği gibi parlıyorlardı. “Sen Rowan’ı hepimizden daha iyi tanıyordun. Benzerliği fark ediyor musun?”

Morgaine sakın bir tavırla, “Rowan’la konuşmayalı çok oldu,” dedi ama yanakları öylesine solgundu ki azıcık kızarması bile hemen fark ediliyordu. “Storm’a sor. Ama pek de fark etmez, değil mi? Haklıysan Rowan, Bridget’ı yem olarak kullanarak bize bir tuzak kurmuş demektir. Onu mutlaka geri almak isteyecektir. Geri almaya gelecek ve geldiğinde biz de onu bekliyor olacağız.”

Vaughan, “Ben bundan o kadar da emin değilim,” dedi. “Onu geri isteyeceğinden eminim. Tek sorun bunu ne kadar isteyeceği. Bu büyüünün ne işe yaradığını öğrenene kadar ne kadar önemli veya eşsiz olduğunu bilemeyiz. Yakalanma riskine değmeyeceğine de karar vermesi mümkün.”

Bu saçmalıktı. Rowan böyle bir riskten kaçmazdı. Hiç tanımadığı insanlar için büyü çalmak amacıyla buraya girmişti. Bidy için muhakkak gelirdi.

Ama neredeydi? Hutch’la ikisi ortadan kaybolduklarında düşmanların eline düştüklerinden korkmuştu ama görünüşe göre durum hiç de böyle değildi. Düşmanların tam karşısında duruyordu ve Rowan’ın nerede olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu. Rowan’ı Bidy’den koparan onlar değilse kim olabilirdi?

Bidy’nin sessiz kalması gerekirdi ama kendisi odada değilmiş gibi onun hakkında konuşmalarına dayanamadı. O ger-

çekten bir hiçmiş, geçen sefer Rowan'ı tuzaga düşürmek için bıraktıkları tılsımdan daha önemli bir şey değilmiş gibi. Sanki Rowan için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi...

"Affedersiniz." Kafalar şaşkınlıkla ona döndü. "Size söyledim, büyü, sihir gibi şeylere inanmıyorum. Ama kalbimdeki bir şeye ihtiyacınız varsa buradaki sorunun ne olduğunu ya da o kişiye neden ihtiyacınız olduğunu da anlamıyorum. Kalbimdeki şeyi alıp beni bıraksanız olmaz mı?"

"Olmaz," dedi Morgaine ama sesinde bir nezaket vardı. "Büyüyü yapan büyücü dışında birinin o büyüyü kaldırması neredeyse imkânsızdır ve seninki de çok uzun zamandır oradaydı. Bu yüzden Rowan'a ihtiyacımız var."

Rowan sadece büyüyü yapan büyücünün onu kaldıracabileceğinden hiç bahsetmemişti. Mantıklıydı. Ama o büyücü Rowan değildi; olamazdı.

"Ama buna neden ihtiyacınız var?" dedi ısrarla. "Bunun ne olduğunu düşünüyorsunuz? Neden bu kadar önemli?"

Morgaine cevap vermek için ağzını açtığı anda yaşlı büyücü sabırsızca, "Ona söylemenin hiçbir anlamı yok," dedi. "Ya zaten biliyordur ya da bu ona hiçbir anlam ifade etmeyecek. Bize yardım edemez."

"Merak ediyorum," diye lafa girdi Vaughan. Ellerini birleştirdi ve öne doğru eğildi. Artık yüzünde hiçbir ironi belirtisi yoktu. Sesi ve gözleri son derece ciddiydi. "Bridget. Sana böyle hitap edebilirim, değil mi? Rowan ya da büyü hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ettiğini biliyorum. Lütfen seninle sahtekârlık yapıyormuşsun gibi konuşmama izin ver; aslında neden burada olduğunu tam olarak bilen çok akıllı bir genç kadınmışsın gibi. Yanılıyorsam eğer zarar görmeden, herhangi bir nezaketsizlik de yapılmadan hücrene geri dönersin ve bu konuda daha fazla konuşmayız. Ne diyorsun?"

Biddy hiçbir şey söylemedi. Bu Vaughan'ı tatmin etmiş benziyordu.

“Kalbindeki büyüünün doğasından tam olarak emin değiliz,” dedi. “Bildiğimiz şey şu: On altı yıl önce –herhalde sen o zamanlar çok küçüktün, yani bebektin– Rowan O’Connell dünyada bir çatlak buldu. Onlarca yıldır ilk kez böyle bir şey oluşuyordu. Hemen yanımıza gelmeliydi. Ama o bize gelmek yerine, yalnızca kendisinin bildiği nedenlerden ötürü bunu gizlemeyi seçti. Onu yakaladığımızda son zamanlarda başka bir dünyadan gelen o büyüden çok daha güçlü bir büyüünün, vahşi bir büyüünün izlerini taşıyordu.”

Rowan, Konsey’in kendisini yakaladığını söylemişti, Biddy birden bunu hatırladı. Biddy adaya gelmeden kısa bir süre önce olmuştu. Kastettikleri zaman bu olmalıydı.

Vaughan, “Ondan bize çatlağın nerede olduğunu söylemesini istedik,” diye devam etti. “Önce kibarca, sonra biraz zor kullanarak. Reddetti.”

Biddy o zaman sessiz kalamazdı. “Eğer ona da bana davrandığınız kadar iyi davrandıysanız, size neden güvenmemiş olabileceğini bilmiyorum.”

“Ah, sonunda ona çok daha kötü davrandık.” Sanki o ve Biddy birlikte çok gizli bir sır biliyormuş gibi gözlerinde bir parıldama daha belirdi, sadece kısacık bir anlığına. “Ama bana güvenmek zorunda değildi. Rowan’la aramızdaki ne gibi kişisel anlaşmazlıklar olursa olsun, konu büyüünün dünyaya yeniden girme ihtimali olduğunda bunların hiçbir anlamı yok. Bu çatlağa ihtiyacımız var, Bridget. Yetmiş yıldır dünyada kimse başka bir çatlağın izine rastlamadı. İsteddiği her şartı sunabilirdi; benim yerime Hizmetkâr olarak adlandırılmayı ve benim zindana atılmamı isteyebilirdi, hiçbirimizin itirazı olmazdı. O bunun yerine dünyayı karanlıkta bırakmayı seçti.”

Rowan bunu yapmaz. Kelimeleri diline ulaşmadan çok önce geri yuttu ve Vaughan'ın cam gözünün göremeyeceği bir yerlere sakladı. Rowan bunu yapmazdı, bu doğrudu. Ama Rowan hiçbir zaman bir çatlağa da rastlamamıştı; bundan emindi. Ona bulunacak başka bir şey olmadığını söylemişti. Ya Konsey bunca yıl önce bir hata yapmıştı ya da –çok daha büyük olasılıkla– ona yalan söylüyorlardı. Nedenini anlayamıyordu.

“Bunun kalbimdeki şeyle ne alakası olduğunu anlamadım,” dedi dikkatlice.

Bu sefer Morgaine konuştu. Yüzünü okumak imkânsızdı. “Rowan'ın bu çatlağı bizden nasıl sakladığını bilmiyoruz,” dedi. “Ama bildiğimiz bir şey var. O da kalbindeki büyüünün Rowan'ın yakalandığı gece yapıldığı. Onu yakalamamızın üzerinden sadece dakikalar ya da saatler geçmişken yapılmış. Çatlağı gizlemek için her ne yaptıysa anahtarının sende olduğunu düşünüyoruz.”

“Lütfen, Bridget.” Biddy duyduklarını hazmedemeden Vaughan araya girdi. Gözleri Biddy'nin gözleriyle buluştu; öyle solgun ve öyle maviydi ki gökyüzünü andırıyordu. Efsanevi Kral Balor'u, onun kötücül bakışlarını hatırladı ve ilk kez birinin sırf kendisine bakıldığı için nasıl ölebileceğini anladı. “Bize Rowan'ın nerede olduğunu söylemeni istiyoruz.”

“Bilmiyorum,” derken boğazı düğümlendi. Sonuçta gerçek buydu.

Vaughan, “Eminim ki bilmiyorsundur,” dedi. “Seni yakalamamıza izin vermeden önce bundan emin olmuştur. Ama nerede olabileceğini biliyorsun, değil mi? Bunca yıldır bir yerlerde saklanıyordu, öyle olmasaydı onu uzun zaman önce bulurduk.”

Hy-Brasil. Yüzüne soğuk su çarpılmıştı sanki. Hy-Brasil'den bahsediyordu. Rowan'ın o kuşların geldiği gün endişelendiği şey tam da buydu. Vaughan, Hy-Brasil'in varlığından haberdar

olmayabilirdi ama Biddy'nin söylemesini istediği şey buydu. Onun Rowan'a ihanet etmesini istiyorlardı ve bunu yaparken aynı zamanda evine de ihanet etmiş olacaktı.

Hy-Brasil kendini korumuştı. Ama şimdi onlara, onu nerede bulacaklarını söylerse ulaşmanın bir yolunu bulabilirlerdi. Gidip büyüsünü alırlardı. Daha sonra da Rowan'ı ve Hutchincroft'u bulurlardı.

"Rahatlamanı sağlayacaksa eğer ona zarar vermeyeceğime söz verebilirim," dedi Hizmetkâr. Onca endişenin üzerine bu durum öyle sert bir etki yarattı ki Biddy direnişinin faydasız olduğunu anladı; adam, ruhunun her köşesini görmüştü. "Tanrı aşkına, ona zarar vermek *istemiyorum*. Bir zamanlar bu Konsey'in saygın bir üyesiydi. Ona dostum demekten gurur duyuyordum. Tek istediğimiz büyünün dünyaya geri dönmesi."

Morgaine, "Rowan sana bizim hakkımızda ne söylemiş olursa olsun, ona güvenemezsin," dedi. Biddy ona baktığında Rowan'ı kâbuslarında güvenli bir yere kaçmaya çağıran kadını göremiyordu. Sesi yalnızca küçümseyici, hatta aşağılayıcı geliyordu. "İyi niyetli biri ya da bir zamanlar öyleydi. Ama başlangıçta bizimle neden savaştığını unutuyor. Onun kafasında biz savaş halindeyiz ve savaşta her şey mübahtır. Büyüyü bizden uzak tutmak için her yolu deneyecek; bu, büyünün geri gelmesini engellemek anlamına gelse bile. O tehlikeli biri."

Bu Rowan'ın sevdiği kadındı; hayatta kalmak için kendi büyümlü hayvanını öldüren kadın. Biddy hoş bir tiksinti dalgası hissetti ve korkularının ortasında ona bir sal gibi tutundu.

"Size yardım edemem," dedi ve sesine meydan okur gibi bir ton yansıdı. "Aynı şeyi söyleyip duruyorum. Bütün bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Rowan'ın kim olduğunu bilmiyorum. Nereye saklandığını bilmiyorum. Lütfen bırakın beni."

Artık eve gitme isteğine odaklanmasına gerek yoktu. Gözünün önüne kavisli taş duvarlar, ahşap yatağıyla yatak odasının görüntüsü geldiğinde göğsü acıdı. Ona ihanet etmektense ölmeyi yeğlerdi. Ama ölmek de istemiyordu. *Tanrım, lütfen ölme-me izin verme. Lütfen, Rowan ve Hutch gelsin.*

Büyünün Hizmetkârı içini çekerek sandalyesine yaslandı. “Çok güzel,” dedi. “Madem böyle istiyorsun... Korkarım zindana geri dönmen gerekiyor. Ama Storm’un sana bakmasını ve rahat olduğundan emin olmasını sağlayacağım.”

Dokuzuncu Bölüm

Bir defasında Hutchincroft, Biddy'ye büyücülerin büyü-
lü hayvanlarını nasıl edindiklerini anlatmıştı. Dünyada
çatlaklar oluştuğu zaman, bir insanı içine alacak kadar büyük
olanlar ortaya çıkmıştı. Geleneğe uygun olarak on yedi yaşına
gelen genç büyücüler bu çatlaklardan birine gider ve oradan ge-
çerlerdi. Rowan, Inverness'te, sisle kaplı bir dağın ortasındaki
bir çatlağa gitmişti.

Çok tehlikeliydi. Çatlağın öteki tarafında aydınlık, karanlık
ve kaos vardı; haritası çıkarılamayacak veya anlaşılamayacak
kadar saf bir büyüydü. Ruhların biçimsiz, isimsiz ve tuhaf bir
şekilde pusuya yattığı, yakalanıp bağlanmayı beklediği yerdi
burası.

Hutchincroft ona, “Büyücülerin çoğu buldukları ilk ruhu
tuzağa düşürür,” dedi. “Bir insan kendi dünyasının dışında çok
uzun süre kalırsa solmaya, kendini unutmaya başlar ve sonra
sonsuzlukta kaybolur. Güvenli olan, bir ruhu yüksek gökyü-
zünden kapmak, bağlamak, onu şekil alacağı ve büyü-
lülü hayvana dönüşeceği dünyaya sürüklemektir. Ama bir ruhun kendilerine
gelmesini bekleyenler de vardır – kendi istekleriyle kendilerini
bağlayıp büyücülerıyla birlikte geri dönmelerini bekleyenler.
Kimse gelmezse büyü-
lülü hayvanları olmadan geri dönmeleri ge-
reker; çok uzun süre beklerlerse kaybolurlar. Ama bir büyücü-

le onları seçen bir ruh arasındaki bağ, zorla alınandan çok ama çok daha güçlüdür.”

Rowan ve Hutch’ın birbirlerini seçtiklerini zaten biliyordu ve bundan gurur duyuyordu. Yine de o gece saf büyüye dönüşmenin, biçimini, duyusunu ve hafızasını kaybetmenin dehşetiyle uykusu kaçmıştı. Bu onun büyüden, daha önce hiç olmadığı kadar korkmasına yol açmıştı. Ve ona bir kez daha büyüyle hiçbir bağlantısı olmadığını, zamanın ve mekânın dışındaki o dünyada anında kaybolacağını hatırlattığı için de çok korkmuştu.

Zindanın karanlığı ona o uzun, dehşet dolu saatleri hatırlattı. Sanki dünyanın kenarından kaymış gibiydi.

Vaughan Konsey odasına girerken günaydın demişti, öyleyse daha önce ızgaradan sızan zayıf ışık günün sonu değil başlangıcını gösteriyor olmalıydı. Yine de muhtemelen güneş yalnızca belirli bir saatte görülebiliyordu, çünkü Storm onu içeri ittiğinde ve arkasındaki kapı kaybolduğunda hava aysız bir gece kadar zifiri karanlıktı. Güneşi veya yıldızları göremiyordu; karanlıktan başka bir şey göremiyordu ve bu, hiç görmemekle aynı şeydi. Yer çıplak tenini ısıırıyordu, soğuk ve acımasızdı; bu his ve nefesinin hızlı hırıltısı olmasaydı yok olup giderdi. Çok uzun sürerse kim olduğunu unutacağından korkuyordu.

Korkma. Yerden çok yükseklerde rüzgârın savurduğu dallara tutunan Rowan’ın sesini yeniden hatırlamaya çalıştı. *İyi gidiyorsun. Bundan sonra ne yapacaksın?*

Ama bundan sonra ne yapacağını sormanın hiç faydası yoktu. Hiçbir şey yoktu. Planları ve umutları sadece gölgeydi ve Storm’un yakaladığı kolunun zonklaması, zindanın soğuğu, Vaughan’ın gözlerinin teninde bıraktığı kalıcı yanma fazlasıyla katı ve gerçekti. Bu bir kitap değildi ya da öyleyse bile onu okuyup anlamak için çok genç ve deneyimsizdi, tıpkı yedi yaşında, devrimin ne olduğunu bilmediği zamanlarda *Sefiller*’i okumayı denemesi gibi.

Ayrıca kendine korkmaması gerektiğini söylemenin faydası da yoktu. Çünkü fena halde korkuyordu.

Rowan ve Hutch'tan günlerdir haber alamamıştı. Her yerde olabilirlerdi. Nerede olduğunu bilmiyor da olabilirlerdi. Ölmüş olabilirlerdi. Rowan'ın onu kaderine terk edeceğine bir an bile inanmamış olsa da ona tüm gerçeği söylememiş olabileceğine dair kafasının içinde yankılanan fısıltıyı susturamıyordu. Hayatının büyük bir kısmında Rowan ondan bir şeyler saklamıştı. Planında ona söylediklerinden daha fazlasının olması da gayet muhtemeldi.

Bunu düşünmek istemese de, kötü bir rüyaymış gibi gözlerini kapatsa da Vaughan bir konuda haklıydı. Kendisinin ve Hutch'ın Londra'da nerede olduklarını sorduğunda bile Rowan ona söylememişti. Onun kaçırılacağını hiç düşünmemişse bunu neden saklasındı ki? Konsey büyüü kimin ne zaman yaptığını bu kadar kolay söyleyebiliyorsa nasıl oluyordu da Rowan bu konuda hiçbir şey bilmiyordu?

Her şeye karşın Rowan'ın onu rüyalarında bu sefer bulacağını umarak taş zeminde iki büklüm uyumaya çalıştı. Ama soğuk ve korku onu uyanık tutuyordu, yakalamayı başardığı birkaç uyku kırıntısı da boşa gitmişti.

Saatler, belki de daha fazlası bile geçmişti. Zamanın ilerlediğini anlamasının tek yolu midesini kemiren açlığın büyümesiydi; bu ve dışarıda ara sıra yüreğini korkuyla sıkıştıran yumuşak ayak sesleri. Bir keresinde kapı açıldı ve bir meşale ışığı odayı doldurdu. Yüzü buruş buruş olmuş yaşlı bir adam elinde bir sürahi ve metal bir tabakla gelerek bunları taş zemine bıraktı. Biddy'ye hiç bakmadı ve kızın onunla konuşma girişimlerini de görmezden geldi. O gittikten sonra kendini yemeğin bırakıldığı yere

doğru sürünmeye zorladı, el yordamıyla ulaşmaya çalışırken az kalsın sürahiyi deviriyordu. Su ılıktı, metalik bir kokusu vardı ve tabaktaki ekmek bayattı ama Rookwood'dakinden daha kötü değildi. Ekmeği yerken gözyaşları akıyormuş gibi davranmaya çalıştı.

Lütfen. Sözcükler zavallı bir ouroboros¹ gibi kafasının içinde dönüp duruyordu. *Lütfen Rowan, gel ve beni al. Lütfen beni burada bırakma.*

Kapı tekrar belirdiğinde artık gözyaşları kurumuştı ve bir gelgitin yükselişi ve zirvesi gibi korkunun yerini can sıkıntısı almıştı. Karanlıkta uzun süre kaldıktan sonra gözlerini delen meşale ışığıyla bir gardiyan içeri girdiğinde, eskisi gibi temkinli ve duvara yaslanmış halde oturuyordu.

Bu sefer Storm da yanındaydı.

Yaşlı adam tabakları alıp tuvalet kovanını köşeye koyarken kapı eşiğinde kocaman bir gölge gibi duruyordu. Biddy onu izledi; ışığa bakarken gözlerini kısmıştı, kalbi hızla çarparken tekrar duvara bakıyordu. Gardiyan gittiğinde Storm'un da gideceğini varsayıyordu. Gardiyan da öyle düşünüyormuş gibiydi: Döndü ve kanatlı adamın kapıya ulaşmasını bekledi. Ama Storm tereddüt etti.

Gardiyan aniden, "Sen git," dedi. "Bir dakika bile sürmez."

Yaşlı adam şaşırmış görünüyordu ama tek kelime etmeden gitti. Kapının ardında gözden kayboldu ama Storm kaldı. Titreşen meşale ışığı arkalarındaki duvara yansıyan gölgesini inanılmaz derecede büyütüyordu; sırtındaki titreyen kas ve tüy yığını da uzun ve tuhaf bir görünüm almıştı.

Storm, "İşleri kendin için daha kolay hale getirebileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi. Sesi derin ve yumuşak, neredeyse nazikti. Bu tavrı Biddy'nin içini korkuyla doldurdu. Onun ken-

1 Mitolojide kuyruğunu yiyen yılan. (ed.n.)

disine ne kadar yakın olduğunun fena halde farkındaydı; sadece ikisi, bir kapı bile olmadan kalenin derinliklerine kilitlenmişlerdi. “Hizmetkârı duydun. Bize Rowan’ın nerede olduğunu ya da en azından onu nasıl bulabileceğimizi söylemen yeterli. Büyüyü kalbinden ne kadar çabuk çıkarırsak o kadar çabuk gidersin.”

Biddy dizlerine sarılıp geceliğinin kıvrımları arasında yumruklarını sıktı. “Size söyledim ya,” dedi. “Rowan’ı tanımıyorum.”

Bunu ne kadar sık tekrarladığı önemli değildi. Storm ona inanmadı.

“Seni kurtarmaya niyetli olduğunu mu sanıyorsun? Senin yerinde olsam bunu unuturdum. Senin burada olmanı istiyor. Seni tuzağa düşürdü.”

Bu doğru değildi. Biddy bunu kendi kendine defalarca tekrarladı. Bu doğru değildi.

“O hep bunu yapar zaten.” Artık acı duyuyordu. “Seni kendine ihanet etmen için kandırıyor. Benim böyle olmamın sebebi o, bunu biliyor muydun? Artık insanların arasına giremememin nedeni, yetmiş yıldır neredeyse gün ışığını hiç göremememin nedeni, bedenim ve ruhumla bir canavar olmamın nedeni o. Eminim bunu sana hiç söylememiştir.”

Rowan ona Storm’dan hiç bahsetmemiştir ama bunu da belli etmedi.

Hayli cüretkâr bir tavırla, “Peki bunu hak ettin mi?” diye sordu.

Storm, “Bu olduğu zaman,” diye karşılık verdi, “hak etmemiştim. O zamanlar hak etmemiştim. O zamanlar arkadaşık ya da öyle olduğumuzu sanıyordum. Daha sonra ne olduysak, yani ben ne olduysam hepsi onun yüzünden.”

Her ne olduysa. Gözleri sırtındaki büyük kambur kanatlara, insan yüzündeki siyah kuzgun gözüne, koyu renk paltoya ve keskin tüylerin üzerine sarılmış eldivenlere kayd.

“Acıyor mu?” diye sordu. “Kanatların yani.”

Birden başını kaldıran Storm, sanki hakarete uğramış gibi irkildi “Hayır,” dedi, tavrı öylesine savunmacıydı ki Biddy yalan olduğunu biliyordu.

Ama Storm, Rowan hakkında yalan söylemiyordu, bundan emindi. Vaughan güvenilemeyecek kadar sinsi ve inandırıcıydı. Ona yalan söylüyor olabilirdi; Morgaine de yalan söyleyebilirdi, tüm Konsey yalan söyleyebilirdi. Storm’da vahşi bir hayvanın zalim, düşüncesiz dürüstlüğü vardı. Gerçekten inandığı şeyleri söylüyor gibiydi. Rowan’ın ona zarar verdiğine inanıyordu; Rowan’ın sihri onun kalbine yerleştirdiğine inanıyordu. Haksız olsa bile bu durum rahatsız ediciydi. Onu, kendisini haksızlığa uğramış, sapkın ve acı içinde gördüğü haliyle görmek çok kolaydı.

Kanatlı adam birdenbire, “O gece Rowan’ı yakalayan bendim,” dedi. “On altı yıl önce sana büyü yaptığı gece.”

“Bana büyü yapmadı.” Storm inanmasa da bunu söylemeye devam etmek önemli görünüyordu.

“Sana böyle mi söyledi?” Cevap beklemedi. “Nereden bileceksin ki? Kaç yaşındasın, on altı mı? On yedi mi? Hatırlamazdın zaten.”

Tabii ki Storm haklıydı. Hatırlamıyordu. Bu konuda tek bildiği Rowan’ın söyledikleriydi. Herhangi bir konuda tek bildiği sadece Rowan’ın söyledikleri olurdu. Bundan şüphe etmek hiç aklına gelmemişti.

Storm, “Kimse bunu yapabileceğimi düşünmedi,” diyordu. Biddy’nin neden bahsettiğini hatırlaması biraz zaman aldı. “Herkes onun bana kıyasla çok daha hızlı, çok daha akıllı olduğunu düşünüyordu. Ama ben onu herkesten daha iyi tanıyordum, Morgaine’den bile. Zayıf yönlerini biliyordum. Bu yüzden peşinden gitmek yerine bekledim ve büyülü hayvanına tuzak

kurdum. İşte o zaman bir an bile tereddüt etmeden karşılığında kendini bana verdi. Bunu yapmayı başka kimse düşünmemişti. Sadece ben düşündüm.”

Rowan, kaçmadan önce onu bir hafta boyunca tuttuklarını söylemişti. Hutch'ın özgürlüğü karşılığında kendini feda ettiğinden hiç bahsetmemişti. Konuşmadan önce ağzında biriken safrayı yutması gerekiyordu. “Ona ne yaptın?”

“Rowan’a mı?” Kanatlı adamın ağzı seğirdi. “Yeteri kadar şey yapmadım. O zaman yapmadım. Ama yakında onu tekrar ele geçireceğim.”

“Neden?” Bunun akıllıca olmadığını biliyordu –en iyi şansının küçük ve kafası karışmış bir çocuk gibi davranmak olduğunu biliyordu– ama gözlerinin önünde önce Hutch'ın, sonra da Rowan'ın bu kapalı yerde yalnız ve birbirlerinden ayrı kaldığına dair görüntüler belirdi. Storm'a karşı içinde alevlenen sempati kıvılcımını bastırdı. “Yıllar önce onu konuşturamamışken neden bu kez konuşturabileceğini sanıyorsun anlamıyorum. Bu Rowan denen adam her kimse artık,” diye ekledi gecikerek.

“Bu Konsey'in hatasıydı. Bana daha fazla büyü verselerdi onu konuşturabilirdim. Eğer bana hak ettiğimi verselerdi, onu bulup derhal konuşturabilirdim.”

Biddy, “Oradakiler öyle düşünmüyorlardı,” diye sertçe karşılık verdi. “Gördüğüm kadarıyla Vaughan dışında kimse seni fark etmedi bile.”

Çarpık yüzü karardı ve hiçbir uyarıda bulunmadan elini uzatıp daha önce hiç duymadığı bir dilde bir şeyler söyledi. Biddy göğsünün derinliklerinde bir şeyin titrediğini hissetti; geri çekildi ama taş duvar onu durdurdu.

“Ne yapıyorsun?” Kalbi hızlı ve acı verici bir şekilde atıyordu. Bunun sebeplerinden biri de korku olabilirdi. Geri kalanıysa tamamen başka bir şeydi. “Bırak beni!”

Dinlemedi. Kaşları çatılmıştı; bu sefer sebep öfke değil kon-santrasyondur. Şimdi daha sert bir şekilde çekiyordu.

Büyüyü zorla kalbinden çıkarmaya çalışıyordu. Onun dik-katsiz ve acımasız dokunuşunu sert parmaklar gibi içinde his-sedebiliyordu. Biddy tekrar çekilip duvara yaslanırken acı ve şokla dolu bir çığlık attı.

Konsey yalnızca büyü yapan büyücünün onu kolayca kal-dırabileceğini söylemişti. O büyücü her kimse, Storm olmadığı belliydi. Bunu yapmaya çalışırken onu öldürecek.

“Kes şunu!” Korkarken bile karanlıkta ışık gibi bir öfke pa-rıltısı belirdi. Buna nasıl cesaret edebilirdi? Evet, Biddy pek önemli biri olmayabilirdi. Büyücü değildi, hiçbir gücü yoktu, karanlıkta tek başına, bir çift ayakkabısı bile olmayan bir kızdı. Ama kalbindeki büyü her neyse ve oraya nasıl ulaşmışsa, belli ki oraya Storm için bırakılmamıştı. “Alamazsın. O benim.”

Kalbi göğsünde deli gibi çarparken çığlık attı.

Kanatlı adam şahin gibi ciyaklayarak geriye düştü.

Ve sonra Biddy kendini birdenbire başka bir yerde buldu.

Onuncu Bölüm

*R*owan'ın rüyasına yeniden girmek gibiydi.
Bir düşünüş daha.

Altüst olmuş bir mideye ve hızla boşalan ciğerlere neden olan bir düşünüş daha.

Sersemlemiş ve havada süzülüyormuş gibi hissetmesine yol açan bir çarpışma daha, suluboya gibi süzülen renkler...

Başka bir yeni dünya.

Nefes alıp veriyor, nefesi kesiliyordu; havanın duman, bayat bira ve pişen bir şey koktuğunu, zindanda geçirdiği günün ardından ışığın daha parlak görünerek gözlerini kör ettiğini zar zor fark ediyordu. Umursadığı yegâne şey göğsündeki korkunç sancının körelmesi, Storm'un varlığının bir gölge gibi geçip gitmesiydi. Ne olduğu ya da nerede olduğu umurunda değildi. Durmuştu. Şu an her neredeyse daha iyi bir yer olmalıydı.

Bu en fazla bir dakika daha sürdü. Sonra kendini tuttu, uzuvlarını açılmaya zorladı ve yavaşça ayağa kalktı. Büyü hakkında öğrendiği bir şey varsa o da her şeyin daha da kötüye gidebileceğiydi.

Bir kez daha yerin üstündeydi; pencerelerden giren güneş ışığı havadaki toz zerreciklerine karışarak benek benek görünüyordu. Işık, isten kararmış bir şöminesi, geniş bir masası ve çıplak ayaklarının altında hareket eden çarpık döşeme tahtaları

olan alçak tavanlı bir odaya düşüyordu. Belki de bir meyhanenin üst kattaki odasıydı burası. Biddy, Dublin'deki misafirhaneyi saymazsa böyle bir odaya asla girmemişti ama Dickens kitaplarını ve *Tom Brown's School Days*'i okumuştı ve bu tarz bir yeri görünce tanınmasına yetecek kadar resim görmüştü.

Pencereler, dar ve dolambaçlı bir sokağa, yüksek ve birbirine yakın binalara ve taş kaldırımli yollara bakıyordu. Antik, Orta Çağ'a ait bir yeri andırıyordu ve bir an için zamanda çok geriye gitmiş olabileceğini düşününce başı döndü. Sonra beyni beraklaşıp kalbinin çılgın atışı da yavaşladığında diğer ayrıntıları yakaladı: Şömine rafındaki saat, sokaktaki elektrik direkleri, erkeklerin silindir şapkaları ve dışarıdaki kadınların hışırtılı elbiseleri. Dünyadaki pek çok sokağın şu anda bile Orta Çağ'dan kalma göründüğünü hatırladı.

Yine de zamanda geriye gitmişti, en azından biraz uzaklaşmıştı.

İlk düşündüğü gibi odada yalnız değildi. Masada biri kadın, diğeri erkek iki kişi oturuyordu. Biddy, kadının Morgaine olduğunu görünce irkildi. Yine Rowan'ın kâbusundaki Morgaine'di bu. Bu sefer kırmızı olan elbisesi, sürülerin geldiği gecekiyle aynı tarzdaydı ve saçları yeniden bukle bukleydi.

Adamı da tanıdı. Bu Storm'du.

Refleks olarak geriye doğru seğırtti, yüreği küt küt atarken silah olarak kullanabileceği bir şey bulmaya çalıştı. Ama onun tanıdığı Storm değildi bu. Bütündü, insandı, artık yarı kuş biçiminde değildi ya da sırtında işe yaramaz korkunç kanatları yoktu. Saçları simsiyahtı ve yeni kesilmişti; yüzü şaşırtıcı ve beklenmedik derecede yakışıklıydı, şekillendirilmiş cilalı mermer gibiydi, güçlü kaşları ve şahin gibi bir burnu vardı.

Ve bir şey daha vardı. Storm'un yanında zayıf ve kehribar gözlü gri bir kurt oturuyordu. Büyülü hayvanı. Hızlıca Morgai-

ne'e baktı, yanındaki masaya tünemiş, altın gözlü, pençeleri sert ahşaba saplanan bir baykuş vardı. Tilda; Morgaine, Rowan'ın rüyasında ona böyle demişti, ölümü henüz ruhunda tazeydi.

Başka bir rüya, başka bir anıydı bu. Öyle olmalıydı. Dünya Rowan'ın kâbusundaki gibi belirsiz, soyut görünüyordu; Storm'un berrak mavi gözleri Biddy'ye baktı ama onu görmüyordu. Bu, büyü'nün dünyadan kaçmasından, büyücülerin hayatta kalmak için kendi büyü'lü hayvanlarının gücünü toplamasından önceki zamandı.

Biddy'nin aklındaki tek soru buraya nasıl geldiği idi.

Storm, "Ama bu mantıklı," diyordu; ses tonuna bakılırsa birçok kez tartıştıkları bir konu, tekrar gündeme getiriliyordu. Sesi daha yumuşaktı, güzel konuşuyordu ve günümüzdeki gibi homurdanmıyordu. "Eğer büyü dünyayı terk ediyorsa onu toplayıp önemli bir şey için saklamamız gerekiyor. Bir daha ne zaman büyü elde edebileceğimizi bilemeyiz."

"Peki neyin önemli olduğuna kim karar veriyor?" diye yanıtladı Morgaine. Yanındaki baykuş sarımtırak kanatlarını çırpıyordu. "Vaughan mı? Gerçekten ihtiyaç duyulan yerde kullanılmasını sağlayacağını düşünüyor musun? Büyü onun gibi insanların eline geçtiğinde diğer herkes bu büyüden mahrum kalacak. İnsan dünyasına büyü dağıtan sınır cadıları, şifacılar ve büyücüler ne olacak?"

"Önemli olan büyü'yü depolamamız değil mi? Dağıtım konusunda daha sonra endişelenebiliriz."

Odanın karşı tarafından hayal kırıklığı dolu sert bir ses geldi. "Peki o zaman çok geç olacağını düşünmüyor musun?"

Biddy, uzaktaki pencerenin yanında duran üçüncü kişinin varlığını konuşuncaya dek fark etmemişti. Belki de hafızanın kurallarına göre daha önce orada değildi. Ama sesi hemen tanıdı. Rowan'ın dönüp masaya gelmesinden çok önce de o olduğunu biliyordu, Hutchincroft da peşindeydi.

Rüya tuzağı gibi değildi. Rowan orada tıpkı bugünkü gibi görünüyordu; yalnızca sözleri ve geçmişten gelen duyguları yankılanıyordu. Buradaysa gözle görülür şekilde daha gençti, yüzü temiz tıraşlıydı ve çenesi köşeliydi. Gömleği ve yeleği ona biraz büyük geliyordu, sanki yeni kilo vermişti – Biddy onun hasta olmadığını bilmeseydi bir hastalıktan yeni çıktığını zannedebilirdi. Üstelik güçsüz de görünmüyordu. Zayıflamış, enerjiye, kaslara ve büyüye odaklanmış görünüyordu; Storm'un gözlerinin içine bakarken bedeni öfkeyle gerilmişti. Hutchincroft da fizikselliliğin ötesinde bir bakıma daha güçlü, daha parlak görünüyordu. Biddy'nin onları gördüğüne sevinmesi gerekirdi ama emin olamayarak geri çekildi.

“Ne demek çok geç?” dedi Storm. Masum bir soruydu ama ses tonunda hafif bir alay vardı.

“Sen söyle, Storm.” Rowan masanın üzerinde öne doğru eğildi, dengesini bulmuştu ve kavgaya hazırdı. “Son birkaç ayda neler olduğunu gördün. Tüm büyüünün Konsey'e devredilmesini emretmek başka bir şey ki bundan hoşlanmıyorum ve katılmıyorum ama tamam, bu iyi niyetle alınmış bir acil durum önlemi. Ancak Vaughan'ın bunu uygulamak için aldığı önlemler giderek daha da kötüleşiyor. Geçen hafta sırf tılsım dağıttığı için üç sınır cadısı zindana atıldı. Ve Morgaine haklı. Şimdi böyleyse dünyada kalan her büyü kırıntısının kontrolünü ele geçirdiğinde nasıl olacak sence?”

Storm, “Kontrol onun elinde olmayacak,” diye yanıtladı. “Konsey'e hesap vermesi gerekiyor.”

“Konsey'in sahibi o.”

Storm homurdandı. “Eh, sen de biliyorsundur, Konsey'i ona verenler Morgaine'le ikinizdiniz ve hatırladığım kadarıyla bunu yaparken çok mutluydunuz.”

Biddy kaşlarını çattı. Rowan'ın bundan bahsettiğini hatırla-

mıyordu. Konsey'in Vaughan'a acil durum yetkileri verdiğini ve kendisinin de Konsey'de yer aldığını söylemişti. Ama...

Rowan hararetle, "Neyin peşindesin?" dedi. "Bunun bizim hatamız olduğunu kabul etmemizi mi istiyorsun?"

Morgaine sözünü kesti. "Bu bizim hatamızdı. İkimizin, hepimizin. Vaughan'ın işleri yoluna koyacağını düşünmüştük ama daha da kötüleştirdi."

Storm umursamaz bir tavırla, "Yerinizde olsam kendime bu kadar yüklenmezdim," dedi. "İhtiyar Quirtle'ın ortaya çıkan kriz karşısında ne yapacağına dair zerre kadar fikri yoktu. Konsey'dekilerden çoğu harekete geçmekten korkuyordu. Vaughan harekete geçti. Onunla ilgili istediğini düşünüp söyleyebilirsin ama o, her şeye rağmen bir şeyler başaran bir büyücü."

Rowan yavaşça güldü ve gülüşünde Biddy'nin kâbusta kol-yeyi Morgaine'in boynundan çıkarırken duyduğu tehditkâr hava vardı yine. Nedenini bilmeden ürperdiğini hissetti.

"Tahmin etmeliydim," dedi. "Sana bir şey için söz verdi, değil mi? Konsey'de bir yer mi verecek?"

Storm ona meydan okuyan gözlerle baktı. "Hayır."

"Hayır mı? O zaman durum daha da kötü. Sadık küçük bir kucak köpeği gibi yanında kaldığın sürece sana bir şeyler vade-deceğini *umuyorsun*."

Storm'un yanındaki kurt ya Storm'a yapılan hakaret karşısında ya da kucak köpeklerinden bahsedildiği için hırladı. Morgaine derin bir iç geçirdi. "Tanrı aşkına. Rowan..."

"Bence o, bu iş için en uygun büyücü." Artık Storm'un sesi yükselmişti. "Ama bir gün bana Konsey'de bir yer teklif ederse ne olacak? En azından oraya aitim."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Rowan.

Storm'un ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hiç."

"Hayır, devam et. Hayatında bir kez olsun cesur ol. Ne demek istedin?"

“İkiniz de şunu kesecek misiniz?” Morgaine’in bıkkınlığı artık sesinden anlaşılıyordu. “Bir faydası yok.”

Storm, gözlerini Rowan’dan ayırmadan açık açık, “Bir şey vadedilen o kişi sensin,” dedi. “Konsey’de aldığın yer benim olmalıydı, bunu herkes biliyordu. Seni Konsey’e almalarının tek nedeni seni oraya Vaughan’ın getirmesiydi. İşini yaptın ve onu iktidara taşıdın, artık sana ihtiyacı yok. Dayanamadığın şey bu, değil mi? Sen ve büyüünün dünyadan neden çekildiğine dair çılgın fikirlerin, onun için bir utanç kaynağısın.”

Rowan, “Peki ya bu fikirler doğruysa?” diye karşılık verdi. Storm’un diğer suçlamalarına gözle görülür bir tepki göstermemişti ama Hutchincroft’un tüyleri kabarmıştı. “Ya bu olanların nedeni bizsek? Ya çok fazla büyü kullanmışsak, çok hızlıysak ve onları açık tutacak kadar boşluk bırakmadığımız için çatlaklar kapanıyorsa? Çünkü bu doğruysa Vaughan’ın kalan son kırıntıları toplamak için yaptığı her şey işleri daha da kötüleştiriyor demektir. Ve bunun neden utanç verici olduğunu merak ediyorsun. Bu onu nasıl bir konuma düşürür?”

Storm, “Tam olarak olduğu yere,” diye karşılık verdi. “Çünkü bu doğru *değil*. Büyü, altın ya da petrol veya dolaptaki lanet olasıca un gibi bir şey değildir. Ona zarar veremeyiz ve yardımcı olamayız. Sadece kullanılmak için oradadır, hepsi bu.”

“*Sadece kullanılmak için mi oradadır?*” Rowan başını salladı. “Gerçekten dünyanın senin yararın için var olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” Cevap beklemedi. “Peki. Bana bir şeyi açıkla. Büyünün kaybolmasının bizimle hiçbir ilgisi yoksa, bu doğal bir olaysa ve bizim hatamız değilse o zaman neden büyü aldıkça çatlakların kapanması hızlanıyor?”

Storm, “Öyle olduklarını kanıtlayamazsın,” dedi. “Büyüsünü alalım ya da almayalım çatlakların aynı hızla kapanması ihtimal dahilindedir ki bu da kapanmadan alabildiğimiz kadarını almamızı daha da önemli kılıyor.”

“Bu teoriyi öylece kafamdan atmadım, sen de biliyorsun. Böyle bir düşünce yüzyıllardır var. Bir çatlağın tam da içindeki gücü almaya çalışırken kapandığına bizzat tanık oldum. Morgaine de aynı fikirde.”

“Değil!”

“Ben buradayım, farkında mısınız?” diye bağırdı Morgaine. “İşin aslı neye inandığımı da bilmiyorum. Henüz bunu söylemenin bir yolunun olduğunu sanmıyorum. Ben daha çok Hizmetkâr kontrolden çıkmadan önce onu nasıl dizginleyeceğimiz konusunda endişeleniyorum.”

İkisi de onu dinlemiyordu. Sözleri neredeyse hiç duyulmuyordu, sanki Storm’un anıları bile bastırılmıştı. Rowan’la Storm arasındaki gerilim alev alev, baş döndürücü ve boğucuydu. Her şeyi içine alıyordu.

Storm, “Gerçekten dünyayı parçaladığınızı düşünüyorsanız,” dedi, “o halde siz hepimizden daha kötüsünüz. O taşı yapman için Vaughan sana ne kadar büyü verdi?”

Rowan duygusuz bir tonla, “Kapa çeneni,” dedi. Yanındaki Hutch da uyarı mahiyetinde bir homurtu çıkardı.

“Kapamazsam ne olur? Bir kuşa dönüşüp uçarak gider misin?” Attığı ok hedefi on ikiden vurduğu için sesinde bir zafer havası vardı. “Duyduğuma göre pek de işe yaramıyormuş.”

“Sen... sen daha iyisini yapabiliyorsun, öyle mi?”

“Neden yapmayayım?” Storm’un dudağı kıvrıldı. “En azından ben iyi bir aileden gelen İngiliz bir hava büyücüsüyüm. Büyücüler Konseyi’nde İrlandalı bir ağaç büyücüsünün adını duyan var mı? Bu çok saçmaydı ve bunu herkes de biliyordu; Vaughan bile. İkinizin kafa kafaya verip kuzguntaşlarından, büyümlü adalardan ve adil halktan bahsettiğiniz tüm o saatler boyunca onun gerçekten ilgilendiğini mi sanıyordun? İstedliğini alana kadar sana iltifat ediyor ama arkandan gülüyordu. Yıllar-

ca sana büyü verdi ama ortaya bir kuzguntaşı falan çıkaramadın. Ve artık ondan faydalandığın günler sona erdi...”

“Peki bakalım.” Rowan’ın eli yıldırım hızıyla cebine girdi ve masaya bir şeye çarptı. Biddy kara taşın parıltısını gördü ve onu tanıyınca kalbi yerinden oynadı. Gümüş bir zincire bağlıydı, alışık olduğu deri ipinde değildi ama yine de sert, simsiyah ve tehlikeli bir biçimde parlıyordu. “Denemek ister misin?”

Storm dikkatle dengelediği küçümseme duygusundan sıyrıldı; başı öne eğildi ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Bu da ne?”

“Kuzguntaşı.”

“Ama...” Dünyayı yeniden düzene koymak istermişçesine başını iki yana salladı. “Vaughan başarısız olduğunu söylemişti.”

“Tabii ki ona başardığımı söylemeyecektim, değil mi? İşler böyleyken söyleyemem. Taş çalışıyor.”

“Neredeyse!” diye Morgaine araya girdi. Eski ahşap masanın üzerindeki taşı görünce gözleri irileşmişti. “Neredeyse geri dönmeyecektin.”

Rowan, “Ama döndüm,” diye karşı çıktı. “Üstelik Storm’un da dediği gibi neden benden daha iyisini yapmasın ki? Sonuçta o İngiliz bir büyücü. Dünyanın en iyileri olmaları gerekmiyor mu?”

Hutch’ın kürkü hâlâ diken dikendi ama artık belirsizleşmişti. Storm’un kurdunun kuyruğu bacaklarının arasındaydı.

“Doğru mu söylüyor?” Storm kadına döndü. “Gerçekten bir kuzguntaşı mı dövdü?”

Morgaine içini çekti. “Birlikte yaptık. Konsey’e söylemeyecektik. Vaughan bunu tehlikeli bir şekilde kendi avantajına kullanacağını biliyorduk. Ama bu taşın ehlileştirilmesi gerekiyor. Hâlâ çok güçlü.”

“Peki kullandı mı?”

“Güvenli değil, Storm. Seni canlı canlı yer.”

“Onu canlı canlı *yememiş*.”

Biddy’nin midesi bulanıyordu; vücudundaki bütün sinirler bunun berbat bir fikir olduğunu, çok geç olmadan durdurması gerektiğini haykırıyordu. Ama hareket edemiyordu. Ayrıca etse bile hiçbir işe yaramayacaktı. Bu bir rüya değildi; onları uyandırılmazdı. Bu geçmişti. Bunlar zaten olmuştu.

Morgaine kesin bir tavırla, “Şanslıydı,” dedi. “Ve bir yıldan fazla zamandır bunun üzerinde çalışıyor. Bense henüz denemedim bile.” Hiçbir yere varamayacağını anlamış olmalıydı çünkü yarı öfkeli, yarı cazibeli bir tavırla Rowan’a döndü. “Rowan, Tanrı aşkına, bu kadar aptal olma!”

“Hiçbir şey yapmıyorum.” Rowan’ın sesi alçak ve yumuşaktı ama nezaketten eser yoktu. Biddy’nin hayatı boyunca tanıdığı sese hiç benzemiyordu. “Storm bunun üstesinden gelebileceğini düşünüyorsa onu durdurmayacağım. Buna hazır olduğunu düşünmüyorsa...”

Storm’un gözleri parladı. Dimdik ve güçlü bir tavırla durduğunda Biddy içgüdüsel olarak geri çekildi. Rowan’ın uzun boylu olduğunu düşünmeye alıştı ama Storm daha uzundu ve omuzları çok daha genişti.

“Tabii ki hazırım!” Yanındaki kurt, endişeli bir sızlanma sesi çıkardı. Storm bunu görmezden geldi. “Ben her zaman buna hazırdım!”

“Eh,” dedi Rowan hafifçe. “Şimdi bunu kanıtlama şansın var, değil mi? Kim bilir? Vaughan bunu duyarsa sonunda seni Konsey’e bile alabilir. Herkesi zindana tıktığında orada birine ihtiyacı olacak.”

Morgaine, Rowan’a bakıyordu; Biddy gibi Storm’un çenesinin kasıldığını görmedi. Adamın elinin ışıltılı kuzguntaşını yakalayıp boynuna asmasını engellemek için çok geç kaldı.

“Hayır!” Morgaine dönüp aynı şeyi haykırırken Biddy de bunun faydasız olduğunu bilmesine rağmen bağırdı.

Çok geçti.

Storm yere çöktü. Vücudu titriyor, esniyor, derisi dalgalanıyor ve kasları spazm geçiriyordu. Bacakları altından dışarı fırladı, masayı kavrayan parmakları pençelere dönüştü.

Biddy Morgaine'in seslendiğini belli belirsiz de olsa duyabiliyordu, sözleri karmakarışık. Rowan hiçbir şey söylemedi. Biddy onun nerede olduğunu bile bilmiyordu. Dünya önce beyaz, sonra gri renkte parlıyordu, dönen kan kırmızısı çizgiler vardı. Bu Storm'un anıydı ve parçalanan yalnızca bedeni değildi. Bu onun aklydı.

"Storm..."

Kuzgun oradaydı. Biddy onların vahşi, paniklemiş ve kapana kısılmış halde olduklarını, taştan başlayarak Storm'un vücuduna doğru ilerlediklerini hissedebiliyordu. Storm'un gözlelerinden biri ortadan ikiye bölünerek siyah bir bulut haline geldi. Hâlâ kendisine ait olan ağzı, yardım çağırmak için kelimeler bulmaya çalışıyordu. Bunun yerine korkunç bir çığlık havayı yırttı; bir kuş çığlığı, ardından insan ıstırabının çığlığı.

"Storm!"

Biddy'nin göğsündeki ağrı alevlendi. Kalbindeki büyü ürpertici, sarsıcı bir çekişme yarattı; Storm'un sırtı kamburlaşmış dev tüyler omuzlarını yırtarak fırlarken nefesi kesildi.

Storm.

"Storm!"

Bu bir kadın sesiydi; net, kırılgan ve öfkeli. Biddy'nin göğsündeki ıstırap dalgası azaldı ve kadın nefes nefese taş zemine çöktü.

Zindanlara geri dönmüştü. Handaki o odanın hatırası silinmişti ama acısı, korkusu ve kafa karışıklığı kanında bir uyuşturucu gibi dolaşıyordu. Storm tepesinde dikiliyordu; kızarmıştı,

tüyleri dalgalanıyordu, ağır nefes alıyordu. Arkasındaki duvarlar ikiye ayrılmıştı ve birisi, arkadaki koridordan gelen ışıktaydı duruyordu.

Morgaine'di bu. Bu seferki ne Rowan'ın ne de Storm'un anılarından idi; gerçek ve somuttu, yüzü öfkeyle gerilmişti. Biddy şaşırılmayı düşünmedi bile. Sanki onlarla birlikte anıların dışına çıkmış gibi Morgaine'in de orada olması kaçınılmaz görünüyordu. Sadece büyülü hayvanları kayıptı. Ve Rowan...

Rowan. Rowan sert ve acı bir ifadeyle bakıp gülmüş, Storm'u kendisini bir canavara dönüştürecek büyünün içine itmişti.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Morgaine.

Storm başını kaldırdı. Yüzünde meydan okuyan bir ifade olsa bile sesinde hafif bir utanç vardı. "Konsey'in kızın kalbinde olan şeye ihtiyacı var."

"Ama senin onu kızdan koparıp almana ihtiyacı yok!" Morgaine öne çıkarken kapı arkasında kayboldu. "Bu şekilde büyüye onarılamayacak zararlar vereceksin. Rowan'a ihtiyacımız var."

Storm, "Rowan'ı ilk yakalamaları elli yıldan fazla sürdü," dedi. "Ve bir hafta bile geçmeden kaçtı. Ona ihtiyacımız yok. Büyüsünün nasıl çalıştığını biliyorum."

"Ben de biliyorum. Yine de o olmadan bu sorunu çözmeye çalışmıyorum." Morgaine Biddy'ye döndü. "Yaralandın mı?"

Biddy konuşabileceğinden emin olmadığı için başını evet anlamında sallamakla yetindi. Storm'un hâlâ titrediğini görmesini istemiyordu.

"Hizmetkâr burada olduğunu duyarsa..." dedi Storm ve Morgaine onun sözünü kesti.

"İlerleme umuduyla büyüü ondan almak istediğini ve büyüü tehlikeye attığını duyacak. Bunu bu yüzden yapıyordun, değil mi? Hizmetkâr'ın seni ödüllendirmesini istiyorsun. Ama

şu yaptıkların kulağına giderse seni ödüllendirmez. Ayrıca Rowan'ın geçen sefer nasıl kaçtığını da hatırlıyor olmalısın."

Storm'un tüyleri kabardı, Morgaine'e doğru bir adım attı ve sesi Biddy'nin zar zor duyabileceği kadar alçaldı.

"Rowan'ın kaçtığı geceyle ilgili ona söyleyeceğim birkaç şey olabilir."

Morgaine çekinmedi. "Storm, sana kendi iyiliğin için durmanı söylüyorum." Sesi alçaktı ama aniden yumuşayarak daha ikna edici bir hal aldı. "Konsey'de olmak istiyorsun. Ben de senin orada yanımızda olmanı isterim. Ama bunu yapmanın yolu bu değil. Şimdi kızı rahat bırak, ben de iyi olup olmadığına bakacağım." Yerinden kıınıldamadı ve Storm yavaşça kenara çekildi.

Morgaine Biddy'nin yanına çöktü, bir elini kızın omzuna uzattı. "İyi olduğuna emin misin? Sana zarar vermedi, değil mi?"

Biddy, Storm'un sadece birkaç adım ötede durduğunun gayet farkındaydı ve başını tekrar onaylarcasına salladı; ayrıca Rowan'ın nişanlandığı ve ona ihanet eden kadının, Hutchincroft'un güvenilmemesi gerektiğini söylediği kadının Morgaine olduğunun da son derece farkındaydı. Storm'un anılarının görüntüleri silinerek beyninin arka kısmına itilirken Biddy bunların daha da uzağına gitmesini istiyordu. Kalbindeki yırtılma donuk, sessiz bir zonklamaya dönüşmüştü.

"İyiyim."

Morgaine de garip bir şekilde rahatsız görünüyordu, artık ilk endişe dalgası geçmişti. "İyi. Peki. Rahat olduğundan emin olmak için geliyordum. Sana battaniye ve yastık getirdim."

Hareketleri dikkatli ve ölçülüydü, Biddy her an harekete geçebilecek vahşi bir hayvanmış gibi davranıyordu. Bu, Biddy'nin de uzanıp yumuşak gri yığını alırken dikkatli olmasını sağladı.

“Teşekkür ederim,” dedi ve ciddiye; donuyor olmasına rağmen battaniyeler için değil, müdahale ettiği için teşekkür ediyordu. Kendini neden Storm’un anılarında bulduğuna dair hiçbir fikri yoktu, bu Storm tarafından kasıtlı olarak mı yapılmıştı, yoksa büyüü tamamen ortadan kaldırmak için bir aşama mıydı veya başka bir şey miydi bilmiyordu ama çok büyük bir tehlike altında olduğundan emindi.

“Bana teşekkür etme,” dedi Morgaine. “Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Yıkanman için sana su verdiler mi?”

Biddy tekrar başını iki yana salladığında Morgaine içini çekti.

“Yarın sabah verilecek, söz veriyorum. Elimden geleni yapacağım.”

“Hadi, Morgaine,” dedi Storm sabırsızca. “Senin burada olman gerekli mi gerçekten?”

“Geliyorum.” Morgaine Biddy’ye son bir bakış atıp doğruldu, Biddy bu bakışı nasıl yorumlayabileceğini bilmiyordu.

Bu kez kapı arkalarında kaybolduğunda Biddy hareket edemediğini fark etti. Titreyerek kıvrıldı, battaniyeleri sanki buzlu suda yüzen enkazlarmış gibi göğsüne bastırdı. Akli yetmiş yıl önceki görüntülerle doluydu. Storm’un bükülmesi, dönüşmesi, çılgınlıkları... Morgaine’in öfkeli, yalvaran, ikisine de durmalarını emreden sesi... Rowan. *Aman Tanrım, Rowan, ne yaptın sen?*

Hikâyenin tamamını bilmediğini kendine hatırlatmak için nefes almaya çalıştı. Storm’un anısının nereden geldiğini bile bilmiyordu; doğru olup olmadığını nasıl bilebilirdi ki? Öyle olsa bile Storm da pek nazik biri değildi. Aralarında neler geçtiğini, Rowan’ı her zaman tanıdığı kişiden bu kadar farklı davranmaya iten şeyin ne olabileceğini bilmiyordu. Hepsi doğrudu ya da en azından mantıklıydı. Ne var ki son birkaç günde çok fazla belirsizlik yaşamış, etrafındaki dünyanın şeklinin değiştiğine pek çok kez tanık olmuştu. Bu bir zamanlar çok fazlaydı.

Üstelik mesele sadece Storm'la olan kavga değildi. Storm o gün Vaughan'ı Rowan'ın iktidara getirdiğini söylemişti; Rowan da bunu inkâr edecek hiçbir harekette bulunmamıştı. Vaughan daha o sabah Rowan'la arkadaş olduklarını söylemişti; Storm, Rowan'ın da arkadaşı olduğunu söylemişti. Rowan o günlerde nasıl biriydi? Ona söylemediği başka neler vardı? Storm'un kalbindeki büyüyü çıkarmaya çalıştığı anlarda kalbi, yaralı bir kuşun korku dolu kanat çırpışları gibi titriyordu.

Sonsuza kadar titreyemeyeceği için yavaş yavaş durdu. Nefesi sakinleşti ve bununla birlikte düşünceleri de sakinleşti.

Rowan'ın nerede olduğunu bilmiyordu. Belki de her zaman inandığı gibi onu bulmak için geliyordu. Belki de kendini kurtarmaya ihtiyacı vardı. Belki de –kendini bunu düşünmeye zorladı– gerçekten de gelmeyi hiç planlamamıştı. Her iki durumda da bekleyemedi.

Oradan çıkmak istiyorsa çok geç olmadan ve Storm kalbindeki büyüyü bir kez daha çıkarmaya çalışmadan önce harekete geçmeliydi. Bir dahaki sefere onu öldürecekti.

Fakat Rowan'ın kaçışının ona yardım etmesi pek mümkün değildi. O kaçış büyü içeriyordu ama Biddy'de hiç büyü yoktu. Gerçi o buna alışmıştı. Bunun tek anlamı başka bir yol bulması gerektiği idi.

Yavaşça ayağa kalktı, kasları düğümlenmiş gibi ağrıyordu. Battaniye hâlâ kollarındaydı; onu açtı, silkeledi ve omuzlarına sardı. Tam o sırada içinden sert ve parlak bir şey çıkıp tıngırdayarak taş zemine düştü.

On Birinci Bölüm

Yüreği hopladı. Vücudunun kaskatı kesildiğini unutup dizlerinin üzerine çöktü. Parmakları taşlarla, kirle buluştu ve en sonunda pürüzsüz bir şeyle karşılaştı.

Biddy'nin tıngırtıyı ilk duyduğunda aklına gelen şey bir anahtar olmuştu; sonuçta Morgaine de onun tarafındaydı ve dışarı çıkması için gereken şeyi ona vermişti. Ama bu bir anahtar değildi. Bu bir aynaydı; küçük, yuvarlak, yaldızlı bir ayna, avucundan daha büyük değildi. Zifiri karanlığa rağmen duvarların aynaya yansıdığını görebiliyordu. Açıkça görülüyor ki bir büyü, akşamları pudrasını tazelemek isteyen bir hanımefendi için muhtemelen yararlı bir büyü söz konusuydu. Ama Biddy'nin pek de işine yaramayacağı kesindi, değil mi? Biddy aynayı eğdiğinde iri gözleri ve dağınık siyah saçlarıyla birlikte kendi solgun yüzünü gördü. Kaşlarını çattı, şaşkındı ve hayal kırıklığına uğramıştı ve ayna da bunu yansıtıyordu.

Düşün. Derin bir nefes aldı, aynalar ve büyü hakkında bildiği her şeyi bulmak için beynini taradı. Sonuçta Morgaine'in onu bırakmasının bir nedeni olmalıydı. Ona herhangi bir şey getirmek bir riskti.

Evdeki kehanet camına yaptığı gibi yüksek sesle, "Hy-Brasil'den Rowan, lütfen," dedi ama herhangi bir yanıt alamamasına şaşırmadı. Ayna küçücüktü. Kendi kehanet camlarıysa çok

daha büyüktü ve Hutchincroft her zaman bunun ihtiyaç duyulan büyü için çok küçük olduğundan endişelenirdi.

Karanlıkta net bir yansıma gösterdi. Bunun bir şekilde önemli olması gerekiyordu.

Arkasındaki duvarı yansıtacak şekilde camı tekrar eğdi. Taşlar yansımada farklı görünüyordu; daha soluk, daha pürüzsüz, kıvrımları düzleşmişti.

Rowan bir keresinde ona, “Aynalar orada ne olduğunu gösterir,” demişti. *Dracula*’yı okumasından ve vampirlerin yansımaları olmadığının doğru olup olmadığını öğrenmek istemesinden hemen sonraydı. “Aynada görünmeyen bir şey olduğunu hiç duymadım. Bir vampir aynaya baktığında kendisini gerçekte olduğu gibi dişleri, kırıksıklıkları ve daha başka neyi varsa hepsiyle birlikte görmesi daha muhtemeldir. Çok yazık. Aynalara baktığında yalan söylediklerini düşünmek güzel olurdu.”

Biddy ona sert bir tavırla, “Aynaya baktığında harika görüldüğünü düşünüyorsun,” demişti.

Rowan güldü. “Çünkü neredeyse hiç bakmıyorum.”

Kehanet camını en son yaklaşık iki hafta önce, rüya tuzağının olduğu gece kullanmıştı.

Kalbi hızlandı.

Rüya tuzağı.

Rüya tuzağına düştüklerinde Rowan, büyücülerin kendi büyülerine hapsolmaları ihtimaline karşı her zaman kapılar inşa ettiklerini söylemişti. Zindanın kapısı da sadece dışarıdan açılabilen bir büyüydü. Peki ya biri yanlışlıkla içeride mahsur kalırsa ne olacaktı? Ya yalnızca nerede olduğunu bilen birinin bulabileceği başka bir kapıysa?

Veya aynası olan birinin... Orada ne olduğunu gösteren bir ayna.

Biddy, Storm'un her an geri dönebileceğini, ayrıca tamamen yanlış bir fikir üzerinde zaman harcamakta olabileceğini bilip artan paniğe karşı direnerek odanın çoğunu aynayla araştırmıştı ki ayna en sonunda orada olmayan bir şeyi yakaladı. İlk başta, ışığın olmadığı bir köşede bir ışık parıltısı vardı. Nefesini tutarak aynayı eğdi. Ve sonra, sanki başından beri oradaymış gibi aynaya yansıyan bir kapı belirdi; eski, çatlak, ahşap bir kapı, zindanın geri kalanına karşı şaşırtıcı derecede sıcak görünüyor ve ev hissi veriyordu.

Biddy'nin zindanda geçirdiği uzun saatler boyunca kapı yoktu. Duvarlar pürüzsüz ve aşılmazdı, kayaların Storm'un içeri girmesine izin vermek için ayrıldığı yerde bile. Fakat Biddy kalbi hızla çarparak oraya döndüğünde kapı oradaydı.

Ona doğru ilerlerken kapı yerinde kaldı ve titreyen elini uzatıp demir tokmağını kavradığında da kaybolmadı. Gerçektir. Tek soru onu bulmasına neden izin verildiği idi.

Morgaine onu Storm'un büyüünden kurtarmıştı; şimdi de ona bir kaçış yolu sunuyordu. Yalnızca iki olası açıklama vardı. Ya yıllar önce Rowan'a planladığını söylediği gibi gerçekten de Konsey'e karşı içeriden çalışmaya başlamıştı ve bunu Rowan'a bir kez bile söylememişti...

Ya da bu bir tuzaktı. Sonuçta Konsey'in Biddy'ye aynayı verip dışarı çıkmasına izin vermesi ve nereye giderse gitsin onu takip etmesi dünyadaki en kolay şey olurdu. Rowan'ı istiyorlardı; Biddy'nin onları ona götüreceğini düşünebilirlerdi.

İşin ironik tarafı Rowan'ın nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrinin bile olmamasıydı. Onunla iletişime geçmenin, hatta Hy-Brasil'deki evine gitmenin hiçbir yolu yoktu. Eğer biri, Yeraltı Kalesi'nden kaçmasına izin verip sonra da onu izlemeye kalkarsa bir döngü içine gireceklerdi. Bu düşünce gözyaşlarına dönüşmeden önce bir kahkaha atmak zorunda kaldı.

Sadece düşün. Sadece bundan sonra ne yapacağını düşün.

Bunun bir tuzak olup olmadığı önemli değildi. Dışarı çıkmak için başka bir yolu yoktu ve olduğu yerde kalarak kazanacağı hiçbir şey de yoktu. Zaten yakalanmıştı. Daha kötüsü olamazdı. En azından o gece Storm döndüğünde zindanda olmayacaktı. Onun öfkesinden, kalbindeki büyüye uzanan sert yumruğundan ve bildiği her şeyi küle çeviren anılardan uzakta olacaktı.

Kolu çevirdi ve kapı kolayca açıldı.

Ayak sesleri.

Biddy daha çevresini inceleme fırsatı bulamadan onları duydu. Storm'un ağır adımları değildi, buruşmuş kanatların hışırtısı duyulmuyordu ama birden fazla ayak sesi vardı ve hızlı hareket ediyorlardı.

Çabucak etrafına bakınarak yönünü tayin etmeye çalıştı. Neredeyse bir tünel denecek kadar küçük ve dar bir koridordu. Zemin soğuktu ve duvarlar meşalelerin titrek ışıklarıyla aydınlanıyordu. Yeraltı Kalesi'nin en alt katında herhangi bir yerde olabilirdi. Yüzeye nasıl ulaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ayak sesleri olmasaydı hangi yöne gideceğiyle ilgili umutsuzluğa kapılacaktı. Ama şimdi, bu sesler ona tek bir seçeneği olduğunu anlatıyordu. Düşünmeye vakti yoktu, daha doğrusu yalnızca tek bir düşünceye vakti vardı. Ayak sesleri arkasından geliyordu, bu yüzden hızla ileri gitmesi gerekiyordu.

Şans bir noktaya kadar onun yanındaydı. Sadece birkaç metre aşağıdaki taş duvarda bir kapı vardı ve dokunmasıyla birlikte açıldı. Arkasında şaşırtıcı derecede tanıdık bir şey vardı: Hy-Brasil'deki mutfığa çok benzeyen, yıpranmış masası ve bir fırın için yapılmış geniş, yüksek şöminesiyle küçük, eski püskü

bir oda. Masa bir dizi oyun kâğıdı ve yıkanmamış eski bardaklarla doluydu, odada hafif bira ve kirli çorap kokusu hâkimdi. Belki de bir muhafız odasıydı burası ki bu da zindandan pek de fazla uzaklaşmadığı anlamına geliyordu.

Ne yazık ki ikinci bir kapı yoktu. Tek çıkış yolu geldiği yoldan geri dönmekti. Ve ayak sesleri giderek yaklaşıyordu.

Şömine. Saklanacak bir yer bulmak için odada gezinen gözleri oraya takıldı. Yanmıyordu ve ocağının üzerine gri küller yığılmıştı. Gölgelelerin Rowan'ın üstüne çöktüğü o gece, Rowan bir kuzguna dönüşmüş ve bacadan yukarı uçmuştu. Kendisi kuzgun değildi ama çok zayıf olmasa da yaşına göre küçüktü ve şömine onu alacak kadar geniş görünüyordu.

Üstelik hayatı boyunca ona bir yerlere nasıl tırmanılacağı öğretilmişti.

İçerisi umduğundan daha sıkıştıktı. Bacadaki demir basamaklar olmasa bunu başaramazdı. Umutsuz bir sıçrayışla parmak uçları en alt basamağa dokundu; ikinci sıçramada daha sıkı basabildi. Kollarındaki kaslar itiraz edercesine yanıyordu ama panik ona güç verdi. Kıvrınarak ve sürtünerek kendini ayağa kaldırdı; yüzüne düşen küller onu boğarken ayakları çıkıntıları kavramaya çabalıyordu. Aşağıdaki odanın kapısının açıldığını duyduğu anda ayak parmakları da tutunmayı başardı.

Tam zamanında gelmişti. Sesler bacaya ulaştı: Önce kapı kapandı, sonra mırıldanmalar, bir öksürük, hafif vuruşlar, cama çarpan şişenin tıngırtısı, sıvının sıçraması. Sıcak alnını taş duvara dayadı, nefesini tutmaya çalıştı ve sesleri ayırt edebilmek için kulaklarını zorladı.

Aşağıdan “Uzun bir gece olacak,” diyen birini duydu. Bir erkek sesi, huysuz bir tavır ve tanımlayamadığı bir aksanla konuşuyordu. “Storm öfkeleni. Rowan buranın bir mil yakınına bile yaklaşmıyor. Bekleyeceğimizi biliyor.”

“Dün gece Yorkshire’daydı.” Bir sandalyenin sürtünmesi ve masanın üzerine uzanan botların çıkardığı ses. Demek ki en az iki adam vardı. Ama pek tabii ki sessizce oturup içkisini içen başkaları da olabilirdi. “Augustus ve ben neredeyse onu yakalıyorduk.”

Cevap duyulmuyordu; kuş sürüleriyle ya da muhtemelen çatlaklarla ilgili bir şeyler vardı. Onu asıl etkileyen ilk kısımdı. *Uzun bir gece.* Demek ki bütün gece orada olacaktı.

Yapamayacaktı. Demir basamaklar ellerini acıtıyordu. Sırtı ve kolları alev alev yanıyordu. Bu korkuyla dolu uzun ve soğuk günden o kadar bezmişti ki hemen oracıkta gözyaşlarına boğulabilirdi. Karanlıkta saatlerce duvarın kenarına tutunmasının imkânı yoktu. Her an onu duyabilirlerdi; ayağının kayması ya da bir hapsirlik onu ele verebilirdi.

Şömineyi yakabilirlerdi.

Bu düşünce onu ürküttü. Cadıların kazığa bağlanarak yakıldığı kitapları, koyu siyah duman çıkaran kelimeleri ve alevlerin keskin dillerini hatırladı ve içi ürperdi. Bunu yapmasalar bile, Biddy kendini ele vermese ya da kayıp düşmese bile şafak vakti geldiğinde zindanı boş bulacak ve onu ciddi bir şekilde arayacaklardı. Nasıl olmuşsa tuzağa düşmüştü. Metali daha sıkı kavradı, gözlerini kapadı ve nefes bile almamaya çalıştı.

Lütfen, diye düşündü, ne olursa olsun, dünyada kalan mucizenin herhangi bir parçası adına... *Lütfen.*

Daha sonra o anı hatırladı; çılgın bir gecenin sakin bir noktasını. Tam o anda aşağıdan bir bağırış yükseldi.

İlk başta gülünç biçimde tek düşünebildiği birinin bir örümcek ya da yılan gördüğüydü. Aniden duyulan telaşlı patırtılar, aralarındaki yırtıcı bir hayvana doğru havalanan kuşlarınkine benziyordu. Sandalyeler yere sürtüldü, yerde gümbürdeyen ayak sesleri geldi, biri camın kırılmasına küfretti. Ancak büyü-

cüler yırtıcı hayvanlardan korkmazdı. Nöbetçi odasındaki insanlar kaçmıyor, bir şeye doğru koşuyorlardı.

Biri zindanın boş olduğunu fark etmişti. Mevzu bu olmalıydı. Onun kaybolduğunu biliyorlardı ve onu aramak için çağrılmışlardı. Bacaya bakmaları kesinlikle uzun sürmeyecekti; bu o kadar açıktı ki hemen bakmadıklarına inanamıyordu. Korktuğu şey buydu.

Ama yine de bu aynı zamanda onun şansınaydı ve Biddy bu düşünceye tutundu.

Oda yine boş olacaktı. Bir an önce aşağıya inip oradan çıkması gerekiyordu. Düşününce midesi bulandı ama kendini bununla yüzleşmeye zorladı. *Aşağı in, gözlerden uzak dur, yüzeye çıkmaya çalış.* Bir çıkış yolu olmalıydı. Sonuçta Rowan bunu uzun zaman önce başarmıştı.

Sesler azaldı. Kapanan kapının sert sesini duydu. Yakında. Yakında aşağı inecekti. İçeride hâlâ orada biri varsa bu onun şanssızlığı olurdu. Sonsuza kadar bacada kalamazdı ya.

Bir anda ensesine hafif bir şey çarptı. Yukarı baktı ve o şey yine, bu sefer gözlerinin arasına geldi. Soğuk ve ıslak bir şey. Su damlaları. Sanki bir yerlerde yağmur yağıyordu.

Kalbi hızlandı.

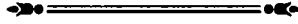
Yerin derinliklerindeydi; şüpheye gerek yoktu, Storm ona bunu zaten söylemişti. Hutchincroft ona siyah tavşanların kazdığı yeraltı tünelleri hakkında her şeyi anlatmıştı. Onlarla ilgili en önemli şey, iyi havalandırılmalarının gerekmesiydi. Elbette bu bacanın dumanı tahliye etmek için bir noktada yüzeye çıkması gerekiyordu; bu nedenle aşağı hava gönderecek shaftlar olmalıydı. Sonuçta zindanlara gün ışığını gönderen bir pencere vardı ve Konsey odasına giden yolda daha fazlasını görmüştü.

Her şey hâlâ aşağıdaydı. Aşağı inmek istiyorsa muhtemelen nöbet odası boş olacaktı. Korkusuna rağmen bunu tercih eder-

di. Baca dardı ve yukarı baktığında bacanın daha da daralacağını fark ediyordu.

Ama bacadan yağmur damlaları geliyorsa, o zaman yüzeye çıkan ve çok da uzak olmayan bir açıklık olması gerekirdi. Tek yapması gereken rüzgârın yönünü takip etmekte. Sonuçta bu onun çıkış yolu olabilirdi. En azından bu kadar tehlikeli bir şey yaparken yakalanması pek mümkün olmazdı.

Biddy yüzünü hafif esen havaya doğru çevirdi, derin bir nefes aldı ve tırmanmaya başladı.

Göründüğü kadar basit değildi.

Yağmurun yağmaya başladığı doğrudu ama çok geçmeden baca onun geçemeyeceği kadar daraldı. Baca, sağında daha geniş, yatay bir kanala ayrılıyordu. Ya onu takip edecek ya da geri dönecekti. Bir açıdan buna minnettardı çünkü omuzlarının arasındaki ağrı öyle keskinleşiyordu ki artık acı eşiğinin zirvesine gelmişti ama aynı zamanda onu endişelendiriyordu da. Yukarı çıkması gerekiyordu, başka seçeneği yoktu. Yerin altında koca bir kale vardı, bacalar duvarların arasında imkânsız bir labirent oluşturuyordu.

Mümkün olduğunda yukarı doğru ilerlemeye devam et. Elbette yukarı doğru ilerlemeye devam ettiği sürece bir yerlere çıkacaktı.

Çok uzun bir yol boyunca sürünerek ilerledi; o kadar uzun süre ilerledi ki buranın büyülediğinden, daireler çizdiğinden ve gün ağardıktan sonra kendi hücreesine geri dönerken yakalanabileceğinden korkmaya başladı. Devasa bacalar yolunu kestiğinden çoğu zaman yeniden tırmanabiliyordu ama bacalar sık sık yan tarafa ayrılıyordu. Tıkalı bir shaft, aşağı inmek zorunda kalması anlamına geliyordu ve küçük boşluktan aşağı doğru

kafa üstü sıkışma korkusu, taş duvarların ardında kaybolduğu ve biri ateş yaktığı anda öleceği kesinliğiyle iç içe geçmişti. O anda klostrofobi onu ele geçirdi ve kendine hâkim olana kadar bir süre dehşetten donakaldı.

Onu yakaladıklarında iyi ki üzerinde geceliği vardı; bir iki kez korseyle tırmanmıştı ve bu, karanlık taş bir labirente korseyle tırmanamayacağını öğrenmek için yeterli olmuştu. Yine de ince kumaş kaba tuğla parçalarına takılıp yırtılmıştı; çok geçmeden dizleri de morarıp kanamaya başladı ve avuçları öylesine hassastı ki ne zaman ağırlığını üzerinde verse çığlık çığlığa ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Teri cildinde kurumuştu ve iliklerine kadar üşümüştü.

Zaman zaman yanından geçtiği şöminelerden tuhaf sesler yükseliyordu; tüylerin hışırtısı, yılan sesi ya da kaçan buhar gibi bir tıslama, fokurdayan bir kazanın sesi ve kısık sesli ilahiler. Bir keresinde ağlayan birinin hafif inlemesini duydu ama yardıma ihtiyacı olan var mı diye bakmak için aşağı inmeye cesaret ettiğinde sadece boş bir oda ve ölüm gibi bir soğukla karşılaştı. Bacadan yukarı tırmandıktan sonra bir titreme nöbeti daha geçirdi ve bu kez çenesinin titremesini durdurup yola devam etmesi daha da uzun sürdü. Ara sıra yağmur damlalarıyla karışık hava akımlarını hissetmekse artık şaka gibi gelmeye başlamıştı. Yoktan var oluyorlardı sanki.

Ama sonra, herhangi bir yerden çok uzakmış gibi gelen bir yere ulaştığında taşların arasındaki boşluktan titreyen bir ışık gördü. Sonsuz karanlıkta bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki durdu, dar alanın izin verdiği ölçüde ona doğru döndü ve içeriye baktı.

Boşluk, yüksek bir odanın tavanına bakıyor denebilirdi; daha doğrusu toprağın derinliklerine gömülen bir oda diye kendini düzeltti. Oda kavisli, geniş ve ortasındaki devasa bir kaya dışında boştu. Kaya, Biddy'nin boyunun hemen hemen

iki katıydı ve pürüzsüz yüzeyinin altında soluk yeşil-altın rengi ışıltılarıyla parlıyordu.

Bu ışığı daha önce görmüştü. Rowan kabuğuna sihir uyguladığı zaman, Yaşlı Meşe’de de böyle parıltılar belirmişti. Ve bir defasında da kehanet camında, duvardaki bir parıltının yeralındaki bir odada büyülü bir uykuda olan Rowan’ı uyurken aydınlatıldığını görmüştü.

Burası, Rowan’ın eve neredeyse hiç gelmediği o gece Biddy’nin büyü çalmak için geldiği odaydı. Rowan buraya “kasa” adını vermişti. Konsey’in servetini peri altınları gibi istiflediği yerd burası.

Aklında bir şüphe belirdi ve tırnaklarını içine baktığı boşluğa geçirdi. Taş, parmaklarının arasından kolaylıkla kayıp gitti; hemen tekrar yerine koydu ama bu, birinin onu kasten gevşettiğini, duvarda bir delik açtığını açıkça gösteriyordu. Bir insanın, hatta bir çocuğun bile geçebileceği kadar büyük değildi. Ama bir kuzgun için yeterince büyüktü.

Ölmek üzere olan umut bir kez daha titreşti. Rowan kasaya bu şekilde girdiyse, bu geçitte de pek çok kez bulunmuş demekti. Yüzey çok uzakta olamazdı.

Değildi de.

Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu. İlerideki çatıdan bir ışık huzmesi süzüldü ve içindeki minik damlalar tatarcıklar gibi parıladı. Biddy yorgunluktan o kadar bitap düşmüştü ki ışığın ne anlama geldiğini anlayamadan yolun yarısına kadar gelmişti. Elinden geldiğince hızlı sürünerek ilerledi, sıyrılan ellerinin ve dizlerinin acısını unutmuştu, nefesi boğazında düğümleniyordu.

Işığa yaklaştıkça tünel genişledi, böylece boynunu uzatıp iki metrelik shaftı dümdüz görebildi. Yağmur, hemen yandaki dar

bir açıklıktan geliyordu; küçük bir açıklıktı ama sığabileceğini düşündü. Sığamasa da dert değildi. Gerekirse tırnakları ve dişleriyle genişletirdi. Onu korkutan şey, üzerindeki paslı parmaklıkların siluetiydi. Eğer cıvatalar sıkıysa bu kadar yolu boşuna gelmiş olacaktı. Başka bir kaçış yolu bulmaya da vakti yoktu. Belki de çoktan sabah olmuştu. Işık, yıldız ışığı olamayacak kadar parlak görünüyordu.

Aslında yüzünü ızgaraya yaklaştırdığında ışığın ne yıldızlar ne de güneşten geldiğini, kaldırım taşlarının arasından süzülen bir sokak lambası olduğunu görebiliyordu. Onun ötesinde, Londra terk edilmiş gibiydi ve şafaktan önceki erken saatlerde ıslaklıkla parlıyordu. Oluk hizasındaydı, muhtemelen bir tür kanalizasyon olarak kullanılan bir açıklıktan dışarı bakıyordu. Kendi dışında hiç kimse yağmur ızgaradan hafifçe yağmasına rağmen kaldırım ve oluklardan bir gram bile su akmadığını fark etmeyecekti.

Daha da iyisi, ızgarayı delirmiş gibi ittiğinde bir kez bükülüp bir takırtıyla dışarı düştü.

Zar zor da olsa sığabileceği bir açıklık oluşmuştu. Saatler süren tünel gezintilerinden sonra zaten yara bere içinde kaldığını ve derisinin soyulduğunu düşünüyordu. Bu son itmeyle, son moda korseler gibi kemiklerini bükerek şeklini bozdu. Acı dolu birkaç dakika boyunca kalçalarının yarısı içeride yarısı dışarıda sıkışıp kaldı ve tırnaklarını kaldırım taşlarına geçirdi. Yağmur ensesinden aşağı süzülüyordu. Son bir itiş ve ardından gelen kumaşın yırtılma sesiyle serbest kaldı. Big Ben'in parlayan yüzü karşısındaydı; Thames Nehri ona doğru kıvrıla kıvrıla yaklaşıyordu. Dışarıdaydı ve özgürdü.

Yerde yatıyordu, yorgundu, kasları yanıyor ve göğsü ağrıyordu. Yağmur başına, sırtına, parçalanmış geceliğine yağıyordu ve bu, şu ana dek hissettiği en hoş şeydi. Tek istediğini gözlerini

kapatıp ıslak kaldırıma gömülmekti. Uzuvarları çok uzaktaydı sanki ve o kadar sert ve ağırdı ki asla hareket edemeyeceklerini düşünüyordu. Onu hareket halinde tutan tek şey kaçma isteğiydi ve artık kaçmıştı. Bundan sonra daha fazlasının olması adil değildi. Yine açık havadaydı. Artık taşlarla çevrili bir zindanda değildi. Bu şimdilik yeterliydi.

Güçlkle başını kaldırmaya çalıştı.

Henüz değil. Özgürdü ama bunun bir anlamı yoktu. Tekrar kolayca yakalanabilirdi. *Güvende* olması gerekiyordu.

Biddy daha ayağa kalkamamıştı ki bir şey onu yakaladı.

Panik halinde ilk düşündüğü şey bunun bir ip olduğuydu. Onu sıkıca sardı, kollarını iki yanına sabitledi ve ayak bileklerini bağladı. Çılgına dönmüş halde aşağı baktığında hiçbir şey göremedi. Yine de orada bir şeyler vardı. Kendini kurtarmak için omuzlarını bükerek öne doğru tökezleyerek ilerledi. Kesik kesik nefes alıyordu ama sebebi korkudan ziyade öfkeydi. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Bu kadar *yaklaşmışken* olmaz...

Dinlenmek için durmamalıydı. Keşke durmasaydı...

“Dur!” Kollar etrafını sarıyor ve onu görünmez ipin yanında sımsıkı tutuyordu. “Dur lütfen, sadece benim. Sana aynayı vermiştim, hatırladın mı? Sana yardım etmek istiyorum.”

Morgaine.

Biddy mücadele etmeyi bıraktı. Kısmen şaşkınlıktan, kısmen de kaçmaya çalıştıkça Morgaine’in onu daha sıkı tutacağını fark ettiğinden hareketsiz kalmıştı.

Morgaine rahat bir nefes aldı ve onu serbest bırakırken arkasındaki girişe hızlıca bir göz attı. Görünmez halatlar çözüldü. Biddy derhal kaçabilirdi ama bunu yapmadı. Çünkü fazla uzağa gidemezdi.

“Çok iyi bir kaçış performansı sergilemenden çok korktum. Aynayı sana zindanın arkasındaki gizli kapıdan çıkasın diye

verdim ama Storm'la uğraşmak zorunda kaldım; tam da ondan kurtulup geri dönmeyi başarmıştım ki bu sefer de seni bulamadım. Sabaha kadar güvende olacaksın ama Storm'un ne yapacağı belli olmaz.”

Öyleyse Storm Biddy'nin kaçtığını bilmiyordu. Konu kendisinin ortadan kaybolması değilse nöbetçi odasındaki o kargaşanın sebebi ne olabilir diye bir an merak etti. Düşünülecek çok fazla şey vardı.

Morgaine, “Fazla zamanımız yok,” diyordu. “Storm hücrenin boş olduğunu anladığı an sürülerini sokaklara salacak ve kalbindeki büyü de onları cankurtaran düdüğü gibi çağırarak.”

O zaman Biddy konuşacak gücü kendinde buldu. “Cankurtaran düdükləri insanları çağırır. Uzakta durmanız için bir uyarıdır.”

Şaşkın bir kahkaha yükseldi. “Önemi yok. Sürüler uyarılardan pek anlamaz. Ve senin de peşini asla bırakmayacaklar.”

Bacadayken sürüleri pek de düşünmemişti. Esas korkusu Storm'du. Şimdi o korkunç gölge tüylerinin anısı teninde geziniyordu. “Bu sefer saklanacağım. Beni tekrar ele geçirmelerine izin vermeyeceğim.”

“Kesinlikle.” Morgaine'in sesi alçak ve telaşlıydı. Yağmur saçlarını nemlendiriyor, ıslak saç tellerini nazıkçe yüzüne yapıpıştırıyordu. “Bu yüzden seni bulmak istedim. Benim yanımda saklanabilirsin.”

Gözlerini kırptırdı. “Senin yanında mı?”

“Evet. Evim onlardan gizli; bizzat kalkıp aramaya gelmedikçe seni göremezler. Orada güvende olacaksın. Söz veriyorum.”

Bunun gerçek olmasını delicesine istiyordu. Yalnız ve çaresizdi, yardıma ihtiyacı vardı. Ama bu ayna daha en başından beri bir tuzaksa o zaman Morgaine'in söyleyeceği şey tam olarak bu olurdu.

“Ben düşman değilim, Bridget, yemin ederim. Sen ve ben daha önce tanışmıştık. Hatırlıyor musun? Rüyalarında...”

İlk başta kafası karışan Biddy’nin düşünebildiği tek şey Rowan’ın rüyasıydı: Düz, küçük ve karanlık bir yer, kuş sürülerinin camları kıran çığlığı, Rowan’ın korkunç şoku.

Morgaine, “Sen çok küçükken,” diye ısrar etti. “Üç ya da dört yaşındayken. Bazı geceler rüya görürdün ve rüyalarına bir kadın girerdi. Muhtemelen sana o zaman çok yaşlı görünüyordu. Birlikte oyunlar oynuyordunuz.”

Tabii ya. Morgaine, Rowan’ın rüyasında farklı görünüyordu –daha genç, daha sert– yoksa onu daha önce tanıyabilirdi. Bu haliyle bile Morgaine’in tanıdık olduğunu her zaman biliyordu.

Yavaşça, “O sendin,” dedi.

Morgaine ferahlamış bir ifadeyle gülümsedi. “Doğru. Arkadaş olduğumuzu düşünüyordum.”

Öyleydiler.

Rüyalarındaki kadın ilk kez dört yaşındayken gelmişti, hemen ardından birkaç kez daha gelmişti. Ziyaretlerinin herhangi bir düzeni ya da sebebi yok gibiydi; yaz ve güz mevsiminde, iyi ya da kötü ve sıkıcı rüyalarda, soğuk ve sıcak gecelerde gelirdi. İlk başta Biddy’yi gördüğüne şaşırılmış görünüyordu ama daha sonra bilerek onu ziyarete ve onunla oynamaya gelmişti.

Biddy, “Seni kafamda kurduğumu sanıyordum,” dedi. “Ben beş yaşına geldiğimde ortadan kaybolmuştun. Düşündüm ki... şey... Seni hayal ettiğimi sanıyordum çünkü...”

“Çünkü ne?”

Biddy bakışlarını yere çevirdi, yanakları yanıyordu. Eskiden annesi ya da ablası olduğunu hayal ettiğini bu kadına söylemeyecekti. “Hiç.”

Bu hâlâ bir hile olabilirdi. Sonuçta bu Morgaine’di. Kendini kurtarmak için büyüleri hayvanını öldürmüştü. Rowan’a ihanet etmişti. Rowan ondan nefret ediyordu.

Ama aynı zamanda Rowan’la nişanlanmıştı. Onu kuş sürülerine karşı çok geç de olsa uyarmaya çalışmıştı. Şimdi Biddy’nin yüzüne bakan yüzünde okunan tek şey endişe ve kaygıydı.

Morgaine sessizliğin içinde, “Londra’nın öte yakasında,” dedi. “Beni bekleyen bir araç var. Bana güvenmen için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum ama lütfen gelir misin?”

Garip bir şekilde onu ikna eden şey o aracı düşünmek oldu. Gidecek ve saklanacak bir yeri yoktu. Yorgunluktan titriyordu ve teni ıslaktı. Nerede olduğunu bilmiyordu. Bir araç onu alıp bir yere götürecekti. Tabii ki bir tuzak bile zindana dönmekten daha iyiydi.

Sadece bir kez başını onaylarcasına salladı ve Morgaine onun elini tuttu.

“Teşekkür ederim.” Rahatlayan yüzüne yumuşacık bir ifade yerleşti. “Beni takip et. Kısa bir yolculuk yapacağız ve sonra güvende olacağız.”

On İkinci Bölüm

Biddy yıkık dökük bir kalede, bir tavşanla ve soğuk çay fincanıyla gezinen ve saçlarını hiç taramayan bir büyücüyle birlikte büyümüştü. Morgaine'in şehirdeki evi kadar yumuşak, temiz ve güzel bir yerde hiç bulunmamıştı.

Götürüldüğü oturma odası, daha birkaç dakika önce onların kullanımı için yeniden tasarlanmış gibi görünüyordu. Duvarlar saf beyazdı; sıcak tondaki meşe zemin kaplaması, güvercin rengi koltuklar ve soluk mavi perdeler pırıl pırıldı. Morgaine elektrik lambalarını açtığında kış güneşinin altındaymış gibi bir etki oluştu. Şöminenin etrafındaki raflarda sıralanan kitaplar bile deniz mavisi, orman yeşili ve leylak grisi yumuşak kapaklarıyla yepyeni görünüyordu. Hy-Brasil'deki kütüphanedeki kitapların aşınmış ciltleri birbirleriyle uyumsuzdu ve Biddy onları her açtığında, gevşek sarı kâğıtlar konfeti gibi yerlere saçılıyordu. Biddy aniden utandığını hissetti, sanki bakmak bile bu kitapların üstünde kirli parmak izleri bırakacaktı.

Morgaine, "Banyo koridorun diğer ucunda," dedi. Rowan'ın yalnızca tembelliği veya müsrifliği tuttuğu zamanlarda yaptığı gibi büyümlü sözleri fısıldayıp parmağının bir hareketiyle ateşi yaktı. Görünen oydu ki Konsey üyelerinin en azından böyle şeylere harcayarak büyüleri vardı. "Çok yorgunsundur. Senin için banyoyu ısıtacağım, giyecek temiz bir şeyler bulacağım ve banyodan çıktığında yemen için de yemek hazırlayacağım."

Biddy, sıcak ve kuru olma özlemiyle tereddüt etti, sıcak banyo ve akşam yemeğini vaadi onu gardını indirmeye zorluyordu. Yine de Yeraltı Kalesi'nin girişinin hemen dışında tamamen Morgaine'in kontrolü altındaydı zaten. Her ne planlamış olursa olsun, onu Londra'nın öbür ucuna, sırf geri götürülsün diye sürükleyecek hali yoktu ya.

"Teşekkür ederim," dedi.

Morgaine odadan zaten çıkmak üzereydi; Biddy'nin onu reddedeceği fikri belli ki aklının ucundan bile geçmemiştir. "Çay ister misin? Ya da kahve?"

Bunların hiçbirini istemiyordu. Rowan'ın gelip bu kadar endişelendiği için ona gülmesini istiyordu, Hutchincroft'un kollarına atlayıp kıvrak, yumuşak bedenini göğsüne yaslamasını istiyordu. Her şeyin her zaman olduğu gibi olmasını istiyordu. Ama teklif edilenler arasında bu yoktu.

Bunun yerine, "Sıcak çikolatan var mı?" diye sordu.

Morgaine gülümsedi. "Sanırım ayarlayabilirim."

Banyo da harikaydı; beyaz mermer, seramik ve altın kaplamalı armatürleriyle parlıyordu, pençe ayaklı küvet yardımsever bir ejderha gibi banyonun ortasına tünemişti. Musluklardan sıcak su dökülüyordu; bunun sihir olmadığını biliyordu ama öyle de olabilirdi. Evde özel günler için teneke bir küvetleri vardı ama onu dolduracak dere kaleden biraz uzaktaydı, bu yüzden genellikle mümkün olduğu kadar çabuk soyunup odasındaki bir leğende yıkanırdı. Bu küvet onu içine çekip sıyrıklarını ve morluklarını acıttı ve sonra rahatlattı. Son birkaç günün kirleri yumuşarken zonklayan kasları iradesi dışında gevşedi. Derin bir esneme bedenini sardı. O kadar yorgundu ki yalnızca beden değil, aynı zamanda tetikte olmaktan, herhangi bir yanlış adım için kendine sürekli dikkat etmekten ve kime güveneceğini bilememekten de yorulmuştu. Sonunda sudan çıkmak,

kabarık lavanta rengi havlularla kurulanmak, Morgaine'in bıraktığı yumuşak gecelikleri giymek ve düşmanı olabilecek kadının beklediği oturma odasına geri dönmek büyük bir çaba anlamına geliyordu.

Artık şöminenin yanında küçük bir masa vardı ve Morgaine, St. James Parkı'ndaki restoranda çay servisinde kullanılabilecek benzeyen gümüş bir tepsi koymuştu. Sıcak tereyağlı kızarmış ekmek, pembe beyaz kremalı minik kekler ve yanlarında yassı gümüş bir bıçağın olduğu farklı reçellerle dolu tabaklar serilmişti. Bir fincan sıcak çikolata bir tabağa konmuştu; Morgaine, tıpkı Rowan'ın her zaman yaptığı gibi fincanı bir büyü patlamasıyla ısıttı.

"İşte oldu," dedi memnuniyetle. "İç hadi. Çok yorgun olmalısın."

Biddy itaatkâr tavrıyla bir yudum aldı, ağzı anında sıcaklık ve tatlılıkla doldu. Gözleri istemsizce kapanırken yanındaki ateşin titrek kıvılcımları odayı uykulu gölgelere boğdu. Uyanık kalmak için kendini dik oturmaya zorladı.

"Çok iyi," dedi. "Teşekkür ederim."

"Yeteri kadar var mı?" diye sordu Morgaine. "Buraya birileri gelmeyeli çok zaman oldu, özellikle de genç biri. Artık genç büyücülerimiz yok. Senin geleceğini öğrenince hizmetçilere bu gece ve yarın için izin verdim, bu yüzden mutfak benim için biraz gizemli bir bölge. İstersen sana haşlanmış yumurta getirebilirim. Yumurtanın nasıl haşlanacağını biliyorum."

Hizmetçiler. Her ne kadar dışarıdan bakıldığında ev çok yüksek görünse de ve Morgaine büyü yoluyla bile herhangi bir ev işini tek başına yapabilecek bir tipe benzemese de büyücülerin hizmetçileri olabileceği aklına bile gelmemişti. Biddy pırıl pırıl yüzeylere şimdi yepyeni bir gözle bakıyordu ve yetimhanedeki genç kızların hizmete gitmek için para biriktirdiğini

düşünmek, açık bir pencereden içeri giren soğuk hava gibiydi. Hâlâ yorgundu ama duyuları keskinleşmişti.

“Hayır, gerek yok. Bu iyi.” Ne kadar az bildiğini ifşa etmemekle başka bir şekilde nasıl öğreneceğini bilmemek arasında kararsız kaldı. “Burası neresi?”

“Burası şehir merkezindeki evim.” Morgaine karşısındaki sandalyeye düzgünce oturdu. Biddy onun belki de en az kendisi kadar endişeli olduğunu fark edince şaşırdı. Endişesini saklamakta iyiydi ama yüzünden anlaşılmayan siniri kendini kucağında durmadan esnettiği ellerinde gösteriyordu. “Primrose Hill’deyiz.”

“Rowan’ın yaşadığı yer de orasıydı.”

“Evet.” İrkilmiş gibi biraz kımıldadı. “Evet öyle. Demek Rowan’ı tanıyorsun.”

“Beni o büyüttü.” Morgaine’e aksini iddia etmenin bir anlamı olmadığına çoktan karar vermişti. Zaten yalan söylediğinde de kimse ona inanmamıştı. “Bebekliğimden beri. O ve Hutchincroft.”

Morgaine’in kahkahası hem acıyla hem de sevinçle doluydu. “Rowan ve Hutch genç bir kız yetiştiriyorlar, öyle mi? Ah, bunu görmeyi çok isterdim.”

“Göreceksin.” Akmasını istemediği yaşlar gözlerini yaktı ve elinden düşmesin diye fincanını daha sıkı tuttu. Porselen sıkınca buruşacak bir kâğıt inceliğindeydi. “Burada kalırsam... Benim için geleceklerine söz verdiler.”

Böyle söylemek çocukça gelmişti, Noel Baba’nın geleceğini iddia edermiş gibi. Morgaine’in yüzündeki yumuşama da bunu doğruluyordu. “Özür dilerim. Gülmemem gerekirdi. O ikisi senin için geleceklerini söyledilerse geleceklerdir. Onlarla mesajlaşabilmenin bir yolu var mı?”

“Yok.” Sonuçta bu doğrudu. Açıkçası St. James Parkı’ndaki ağaç artık güvenli değildi. Teorik olarak Rowan’ın onunla teması geçmesinin bir yolu vardı ama Morgaine’e rüya yüzüğünden bahsetmeye niyeti yoktu. En azından şimdilik.

“Anlıyorum.” Morgaine şüpheyle baksa bile başka bir şey sormadı. “Peki o zaman, bir şeyler düşünürüz. Merak etme. Bu arada sana adımı hiç söylemedim, değil mi? Ben Morgaine Trevelyan.”

“Biliyorum. Rowan bana senin hakkında her şeyi anlattı. Hutch da öyle.”

“Öyle mi? Ne dediler?”

“Konsey’de olduğunu. Sen ve Rowan’ın nişanlandığınızı ve evlenmek üzere olduğunuzu.” Tereddüt etti, ne kadar ileri gitmesi gerektiğinden emin değildi. Yine de Morgaine’in ne diyeceğini görmek istiyordu. “Bana büyümlü hayvanını öldürdüğünü de söylediler.”

“Ah, söylediklerine hiç şüphem yok.” Morgaine bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı, hüsrana uğramış ve çaresiz görünüyordu. Gözlerinin ardında öfkeli ve acı bir şeyler parlardı. “Bu ve sonrasında yaptığım her şey için hakkımda ne düşündüklerini biliyorum. Ama kesinlikle anlamadılar. Başka seçeneğim yoktu. Bazen altındaki dünya kayıp gider ve ayaklarını mümkün olduğunca sıkı basman gerekir.”

Son cümle sık sık tekrarlanmış gibiydi, prova edildiği belliydi. Bidy, Morgaine’in bu oturma odasına çok benzediğini fark etti; aydınlık, güzel, ama güzelliği bir cam kesicinin ya da bir saatçinin hassasiyetiyle işlenmişti ve ışıktandırma, ortaya çıkardığından daha fazlasını gizleyecek şekilde tasarlanmıştı. Önemli olan her şey kimsenin bakmayacağı bir yere saklanmıştı.

Morgaine, “Ben Konsey’deyim,” dedi. Saçları ve sesi artık düzelmişti. “Bildiğin gibi bu kadarı doğru. Ama yaptıkları her

şeye katılmıyorum. Fırsat buldukça fikirlerini değiştirmeye çalışıyorum. Yapamadığımda da bazen meseleyi bizzat ele almak zorunda kalıyorum.”

“Nasıl yani?”

Morgaine’in ağzının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. Bu hareketin içinde bir zamanlar Rowan’la evlenmeyi kabul etmiş birinin gölgesi vardı. “Şey... Şu an buradasın, değil mi?”

Biddy dürüstçe, “Evet ama nedenini bilmiyorum,” dedi. “Benden ne istiyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedi Morgaine kararlı bir edayla. “Yemin ederim. Sadece yardım etmek istiyorum. Seni o zindanda Storm’un insafına bırakamazdım ya da onun insafsızlığına diyelim.”

Storm’dan bahsetmek boynunun arkasına soğuk bir parmak değmiş gibi bir etki yarattı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Beni öldüreceğini düşünmüştüm.”

“Neredeyse öldürüyordu da.” Gayet sakın bir tavırla söylese bile ellerinin kasılması başka bir hikâye anlatıyordu. “Bugünlerde o zindanda sürekli insanlar ölüyor; yasadışı büyü bulundurma şüphesiyle sadece tutuklanması gereken büyücüler, küçük çaplı büyü yapmaktan suçlu bulunan sınır cadıları. Herkes fark etmemiş gibi davranıyor çünkü bunu emreden Vaughan mı yoksa Storm kontrolü kaybettiği için mi böyle oluyor emin olamıyorlar. Muhtemelen ikincisidir ama Vaughan’ın hoşuna gitmese bunun devam etmesine izin vermezdi.”

Biddy, kalbindeki büyüye saldırmadan önce Storm’un yüzünde beliren parıltıyı, boynunun kuş gibi bükülmesini düşündü. Ateşin sıcaklığına rağmen titredi.

Ayrıca bir şeyi de fark etti. Morgaine insanların zindanda sürekli öldüğünü söylemişti. Bu da genellikle onları kurtarmadığı anlamına geliyordu.

“Madem aynı fikirde değilsin, neden onlarla kalıp tüm bunların olmasını izliyorsun?” diye sordu. “Rowan senin onunla kaçmanı ve onlara karşı savaşmanı istemişti.”

Morgaine homurdanma ya da tiksinti dolu feryada benzeyen bir ses çıkardı. “Ah, Rowan on yıllardır bunu yaptığını sanıyor, değil mi? Onlara karşı savaşmak. Kasaya girerek, bizden teker teker büyüleri çalarak ve çaldıklarını dünyaya geri vererek. Kahraman olma fikri her zaman hoşuna giderdi.”

“Büyüyü ihtiyacı olan insanlara verdiğini söylüyor.”

Morgaine, “Fakat sonuç olarak Vaughan da baskısını artırıyor,” diye karşı çıktı. “Konsey’i yasaları gevşetmeye, artakalan büyüünün tam olarak Rowan’ın istediği yere yönlendirilmesine izin vermeye ikna etmeye çalışıyorum, ama Rowan kaynaklarımızı kurutmaya devam ettikçe bu konuda hiç umut yok. Bireylere yardım ediyor olabilir; sistemse değişmeden kalıyor. Ve bu arada ona yardım ettiğinden şüphelenilen büyücüler cezalandırılıyor. Kendisi ve başkaları için tehlike arz ediyor ama bunu görmüyor.”

Tehlike. Biddy, Storm’un anısını, Rowan’ın zalimliğini, Storm’un ıstırabını ve korkusunu düşünmemeye; tıpkı bir güvenin ışığa doğru uçarken bir pencereye çarpıp geri sekmesi gibi bunları dışlamaya çalışıyordu. Artık o pencere çatlamıştı; kuzguntaş etini içeriden parçalarken Storm’un insanlık dışı çılgınlıklarının sesi içeri girdi. Ellerinin titremesini gizlemeye çalışarak fincanını dikkatlice bıraktı.

“Konsey’de de böyle söylemiştin,” dedi elinden geldiğince normal bir şekilde. “Rowan’ın tehlikeli olduğunu ve ona güvenmem gerektiğini. Seninle neden kavga ettiğini unuttuğunu ve bunu yapmak için beni kullandığını. Kastettiğin gerçekten bu muydu?”

“Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum.” Morgaine kendini ya da başka bir şeyi hatırlayarak biraz çekingen bir şekilde doğruldu. “Yetmiş yıldır Rowan’la konuşmadım. Ne olursa olsun Vaughan’a bu çatlakların nerede olduğunu neden söylemediğini de anlıyorum. Konsey’in bir parçası olduğu günlerde bile Konsey’e asla güvenmezdi; şimdi de nadir bir büyü kaynağını Vaughan’a teslim etmesi mümkün değil. Ama serbest kaldıktan sonra neden bunu bu kadar uzun süre saklamaya devam ettiğini ve anahtarı vererek neden seni tehlikeye attığını gerçekten anlamıyorum. Benim tanıdığım Rowan bunu yapmazdı.”

“Yapmadı da zaten.” İtiraz cümlesi bir anda ağzından çıkıverdi. Morgaine’in başından beri ondan almaya çalıştığı şey bu olabilirdi; bunların hepsi bir hile olabilirdi. Umurunda bile değildi. Rowan’ın düşündüğü kişi olduğunu bilmesi gerekiyordu, bu da Morgaine’in de bunu kabul etmesine ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. “Senin kastettiğin anlamda değil. Tıpkı Vaughan’ın söylediği gibi benim yem olmam planlanmıştı. Ama sırf sorgulayabileceği bir büyücüyü kendisine çekebilmek için. Konsey’in son zamanlarda onu yakalamak için neden bu kadar çabaladığını ve bunu yapmak için neden bu kadar çok büyüye gerek olduğunu öğrenmek istiyordu. Yardım edeceğimi söyledim. Hiçbir zaman bir çatlak falan bulamadı ve bana asla büyü yapmadı. Bunların hepsi yalan.”

Morgaine inkârdan çok kafa karışıklığıyla başını salladı. “Öyle değil Bridget, yemin ederim. On altı yıl önce Rowan’ı getirdiklerinde oradaydım. Kesinlikle bir çatlağın yakınındaydı. Ve dün gece kuşlar seni buraya getirdiğinde kalbindeki büyüyü gördüm. Bu Rowan’ın onu yakaladığımız gece yaptığı büyüün işaretini taşıyordu. Sana başka bir şey söylediyse de *bu* yalandır.”

“Neden yalan söylesin ki?”

Bunun kulağa bir meydan okuma gibi gelmesini istemişti ama Morgaine bunu ciddi bir soru olarak algıladı. “Bilmiyorum. Üzgünüm.” Durdu. “Onu neden yakalamaya çalıştığımıza gelince; bildiğim kadarıyla her zamankinden daha fazla yakalamaya çalıştığımız falan yok. Kesinlikle ona yeni bir büyü tahsis edilmedi. Vaughan izin verseydi Storm ava çıkmayı çok isterdi ama bugünlerde ona neredeyse hiç büyü verilmiyor. Bu onun için hassas bir nokta.” Ağzı alaycı bir şekilde büküldü. “Pek çok hassas noktadan biri.”

Biddy huzursuzluğunu gizlemek için sıcak çikolatasından bir yudum daha aldı. Artık soğumaya başlamıştı ama tadı öyle tanıdıktı ki kalbi sızladı. Gözlerini tekrar kapadığında, kendisini kalenin mutfağında, masanın altında Hutchincroft’a ekmeğinin kabuklarını yedirirken ve Rowan’ı da parmaklarını kupasına dolamış ve gözleri parlayarak mutfak tezgâhına yaslanmış halde hayal edebiliyordu. Gözlerini açık tuttu.

Bu doğru olamazdı. Hayır. Rowan Storm’u incitmiş olsa bile, Morgaine haklı olsa ve yaptıkları kahramanca değil de tehlikeli ve yanlış yönlendirilmiş olsa bile, onu asla kullanmazdı. Ona asla yalan söylemezdi.

Morgaine sessizliğin içinde, “Şafak sökmek üzere,” dedi. Her zaman yaptığı gibi eteğini düzelterek ayağa kalktı. “Sana bir yatak hazırlayayım. Rowan’ı nasıl bulacağımıza...”

Biddy sözünü kesti. Aklına bir anda hoş bir fikir gelmişti ve bu fikre sarıldı. Tabii ki. “Rowan o büyüü kalbime koymuş olamaz,” dedi. “Onu yakaladığınız gece çatlağı bulup sakladığını düşünüyorsanız bu mümkün değil. O zaman beni tanımıyordu.”

Rowan, *Konsey beni sen gelmeden birkaç ay önce yakaladı, demişti. Her zaman güvendeydin, yemin ederim.*

Morgaine kaşlarını çatarak tekrar yerine oturdu. “Bu doğru olamaz.”

“Neden? Yetmiş yıldır onunla konuşmadığını söylemiştin.”

“Konuşmadım. Ama...” Morgaine tereddüt ederek dudağını ısırды ve Bidly ne söyleyeceğini hesaplamaya çalıştığını fark etti, aynı hareketi Rowan’da da pek çok kez görmüştü. Her şeyi anlatma kararının tam olarak belirlediği anı gördü. “Bridget. Rowan’ın gümüşten yapılmış, dışına ağaç oyulmuş bir madalyonunun olduğunu gördün mü?”

Bidly, “Rowan’ın hiçbir zaman böyle bir şeyi olmadı,” dedi. “Bir keresinde doğum günümde Yaşlı Meşe ağacından bana bir madalyon yapmıştı, çünkü bir kitapta madalyonlar hakkında bir şeyler okumuştum ve benim de madalyonum olsun istiyordum. Kendisinin madalyonu olmadığını söylemişti.”

Morgaine dikkatle, “Bunu söylediğine eminim,” dedi. “Ama bir madalyonu vardı. On altı yıl önce teslim olduğunda bu madalyonu ondan almıştım.”

Bidly birden bu hikâyeyi gerçekten dinlemek istediğinden emin olamadı. O parlak umut ışığı, nedenini bilmesi de sönüyordu. “Sen de mi oradaydın?”

“Onu yakalayan ekibin bir parçasıyıldım.” Başını gururla kaldırdı ama yanakları kıpkırmızıydı. “Ekibin parçası olmayı ben istemiştim. En azından zarar görmesini engelleyebileceğimi düşünmüştüm.”

“Engelleyebildin mi?”

“Hayır. Çok sert karşılık vermişti; aptalcaydı, kuş sürülerleriyle savaşamazsın. Ama taşıdığı iki tılsımı, başka birinin üstünü aramasına fırsat vermeden aldım. İlk kuzguntaşığı; bunu çok iyi tanıyordum. Onu teslim etmeliydim ama Storm’un ya da Konsey’in onu almasını istemedim. Faydalı olabileceğini düşündüm.”

“Yaa.” Yapbozun bir parçası yerine oturmuştu. Daha önce aklından çıkan Storm, şimdi tekrar korkutucu bir sisin içinde

belirmişti. Rowan'ın geçen sefer kaçtığı geceyle ilgili ona söyleyebileceğim birkaç şey olabilir. "Kuzguntaşını ona geri verdin, değil mi? Bu şekilde kaçtı."

"Evet. Bir haftamı aldı. Bir gece onu baygın halde zindanlara getirdiklerinde, bulabileceği bir yere taşı bıraktım. Orada olduğumu bile bilmiyordu. Oradaki küçük pencereden dışarı çıktı, pencereyi sen de görmüşsündür. O zamanlar üzerinde ızgara yoktu. Storm onu yakaladığında bu taşı gözden kaçırdığını varsaydılar. Diğer tılsımsa bir madalyondu. Üzerindeki büyüyü görebiliyordum ama ne için olduğunu bilmiyordum. İçinde bir tutam saç vardı. Sıcak çikolatan bitti mi? Biraz daha kızarmış ekmek ister misin?"

Sıcak çikolata fincanının dibinde sadece tortu kalmış olmasına rağmen başını iki yana salladı, tepsideki yiyeceklereyse hiç dokunmamıştı. "Hayır, teşekkürler. Madalyon ne içindi?"

"Hâlâ bilmiyorum. Ama onu sakladım çünkü içindeki saçın Rowan'a ait olduğunu sanıyordum. Öyle *olmalıydı*. Bunun bir büyünün parçası olduğu açıktı; bir büyüde saç ya da kan varsa bunun kaynağı genelde büyücünün kendisine aittir. Büyü, başka birinin fedakârlığının karşılığını sana vermez. Ve... Rüya yüzüğünün nasıl çalıştığını biliyor musun?"

"Bir kere kullanmıştım," dedi çok yavaş bir sesle.

"O zaman ziyaret etmeyi planladığın kişiye ait bir şeye ihtiyacın olduğunu bilirsin. Kaçtıktan sonra bunu, rüyalarına girip onu bulmak için kullanabileceğimi düşündüm. Onu yakalamaya çalışmıyordum," diye ekledi hızla, sanki Biddy onu suçlamış gibi. "Sadece onunla konuşmak istemiştım. Onun bilmesini istemiştım..." Sustu.

"Neyi?"

"Ah, bilmiyorum." İçini çekti ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Yıllar önce aramızdaki işlerin bu şekilde sona ermesini iste-

mediğimi bilsin isterdim. Benim de Konsey'e karşı çalıştığımı ve belki birbirimize yardım edebileceğimizi... Ama onu kullanmaya çalıştığım da onun yerine seni buldum. Şimdi sana bakınca saçlarınızın aynı tonda olduğunu görüyorum. O zamanlar daha da yakın tondaydı. Herhalde büyüdükçe koyulaştı."

Ağzının kuruduğunu hissetti. "Neredeydim? Rowan'la birlikte miydim?"

"İlk seferinde onunla değildin. Seni örümcek ağları ve yanıp sönen ışıklarla dolu bir kâbusun içinde bulmuştum. Çok küçüktün, henüz konuşamıyordun ve Rowan'ın kim olduğunu bilmiyordun. Bunu rüyamdan anlayabiliyordum. Kimsen yoktu. Sen uyanana kadar yanında kaldım ve seni rahatlattım. Bu durumun ne anlama geldiğini de hiç anlamamıştım."

Kimsesi yokken. Hy-Brasil'e gelmesinden önce, gemi kazasından önce, henüz konuşacak kadar büyümemişken. Ama Rowan'ın kim olduğunu bilmiyorsa, Rowan, Bidy'nin adaya gelmesinden önce yakalanmışsa, o zaman saçları nasıl Rowan'ın boynundaki madalyonun içinde olabilirdi ki?

Aman Tanrım. Hayır, lütfen olmasın.

"Tekrar geldiğini hatırlıyorum." Kendi sesini duyabiliyordu, fazlasıyla sakın ve kesin. "Dört yaşındaydım."

"Biliyorum." Morgaine gülümsedi ama bu hüznü bir gülümsemeydi. "Bana söylemiştin. O seferki güzel bir rüyaydı; ağaçlar ve siyah tavşanlarla dolu bir rüya. Sana adını ve nerede olduğunu sordum ama sen bana Rowan'ın, adil halktan biri olma ihtimaline karşın asla adını ve evini bir yabancıya söyleme dediğini anlattın. Ve sonunda Rowan'ı bulduğumu anladım."

Rowan bunu küçükken söylemişti. Bir süre sonra unutmuştu çünkü asla bir yabancıyla tanışmamıştı. Artık hepsinin adı vardı; Storm, Morgaine, Bayan Finchley ve Anna; Bidy, Rowan'ın yardım etmesini sağlayamadan kaçırıldığı için muh-

temelen ölecek olan Anna... Üstelik artık Rowan'ın herhangi birine yardım edebileceğinden de emin değildi.

Morgaine, kendisinin bir kahraman olduğu fikrinden her zaman hoşlandığını söylemişti.

Morgaine, "Onunla orada -orası her neresiyse- ne yaptığınızı hiç anlamadım," diyordu. "Ve sen de bana asla söylemedin. İlk seferden sonra sana sormadım. Sadece seni görmek ve mutlu olduğunu bilmek hoşuma gitti. Seni birkaç kez ziyaret ettim, sonra bıraktım. Sen kendi kendine sorular sormaya başlamıştın ve aynı soruları Rowan'a sormaya başlayabileceğinden endişeleniyordum."

"Ama ilk seferinde onunla birlikte değildim." Sözcüklerin ondan çekildiğini hissetti; büyüünün yaptığı gibi kalbinden değil, daha derin ve daha acı verici bir yerden. "Öyle değil mi?"

Morgaine başıyla onayladı. "Karanlık bir yerde yalnızdın. Seni bulabilmeyi çok istemiştin."

"Ve yakalandığında madalyon Rowan'ın üzerindeydi. Bundan emin misin?"

"Tabii ki. Bunu ondan başka türlü alamazdım. Yani sen henüz onunla yaşamıyor olsan bile, en azından seni daha önceden tanıyor olmalı." Biddy'nin artan dehşetini geç de olsa fark etmiş gibiydi. "Belki de demek istediği buydu ve sen yanlış anladın."

"Yanlış anlamadım." Midesi bulandı, sıcak çikolata midesinde çalkalanıyordu. "Yeraltı Kalesi'den kaçtıktan birkaç ay sonra bir gemi kazasının akabinde yanına geldiğimi söyledi. Beni bulduğu zaman bu büyü zaten içimdeymiş. Ama yakalandığında üstünde olan madalyonda saçım varmış."

Morgaine küçükken rüyalarına geliyordu. Bu, tüm söylentilerin, vaatlerin ve hikâyelerin arasında Biddy'nin sorgusuz sualsiz doğru olduğunu bildiği bir şeydi. Biddy'nin saçı olmasaydı bunu yapamazdı. Madalyon hakkında yalan söylüyor olması,

Biddy'nin saçını başka bir yolla, başka bir zamanda elde etmiş olması mümkündü. Ama bu ihtimal dışı bir yalandı, Biddy'ye anlatılan hikâyeye uyacak şekilde yeniden şekillendirilemeyecek kadar küçük bir parçaydı. Doğru geliyordu.

Bu da Rowan'ın ona söylediklerinin doğru olmadığı anlamına geliyordu.

"Storm haklıydı, değil mi?" dedi. "Hepiniz haklıdınız. O gece o büyüü kalbime Rowan koydu."

"Şey," dedi Morgaine dikkatle. "Senin gelişinle ilgili yalan söylemiş olabilir, bunu kabul ediyorum. Ama bu, büyüü kalbine onun koyduğu anlamına gelmez."

"Ama sen öyle olduğunu düşünüyorsun." Bu bir soru değildi.

"Evet. Üzgünüm ama büyüünün onun işaretini taşımasının başka bir sebebi olabileceğini sanmıyorum. Ya da güçlü bir büyüünün parçası olmasaydı o madalyonda neden senin saçın olsun ki?"

"Bana yalan söyledi." Korkunç bir şarkının nakaratı gibi kafasında sürekli tekrarlanan kısım buydu. "Yalan söyler, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Morgaine. Sesindeki acı ton geri dönmüştü. "Gerektiğini düşündüğünde yalan söyler."

Biddy hiç kıpırdamadan oturuyordu. Storm'un yaptığı hiçbir şey kalbine böyle bir etki yapmamıştı. İçinde, derinlerde bir şeyler çatlıyordu ve herhangi bir hareket onu paramparça edebilirdi.

Nereden biliyorsun? Rowan'ın ona büyü yapmadığı konusunda ısrar ettiğinde Storm ona bu soruyu sormuştu. *Hatırlamazsın.* Haklıydı. Hayatı boyunca herhangi bir konuda sadece Rowan'ın sözünü duymuş ve buna tereddüt etmeden inanmıştı. Çünkü onu seviyordu, çünkü o cesurdu, gülüyordu, nazik ve harikaydı, çünkü o, onun tüm dünyada sahip olduğu tek insandı.

Ama bilmesine ihtiyaç duyana kadar ona kalbindeki büyüden hiç bahsetmemişti. Ona Konsey'den, Vaughan'dan, Morgaine'den ya da Storm'dan hiç bahsetmemişti. Hayatı boyunca bir şeyleri ondan saklamıştı ve şimdi ona söylediği bazı şeylerin doğru bile olmadığını anlıyordu. Ve işler buraya geldikten sonra Bidy artık söylediği hiçbir şeye inanmıyordu. Kendisi için olduğu ya da yaptığı hiçbir şeye inanamıyordu. Her şeye rağmen geçen hafta onu yetimhaneye bıraktığında gerçekten de onu orada bıraktığına, yanında götürmek istemediğine inanmıyordu. Asıl planlarının ne olduğunu bilmiyordu.

Morgaine onun orada olduğunu hatırlıyor gibiydi. "Bridget," dedi daha da yumuşak bir sesle. "Tanrı biliyor ya, Rowan'ı savunmak istemiyorum. Ama faydası olacaksa söyleyeyim, hataları ne olursa olsun, asla isteyerek kimseye zarar vermez. Öncelikle Hutch ona izin vermez."

Hutch. Onu düşünmek durumu daha da kötüleştiriyordu. Son birkaç gündür Rowan'la ilgili şüpheye düşse bile Hutchincroft'tan asla şüphe etmemişti. Ama Rowan, Hutch'ın haberi olmadan hiçbir şey yapamazdı. Rowan ona yalan söylemişse Hutch da yalan söylemişti.

Bidy, "Storm'a zarar verdi," dedi. "Onu bir canavara dönüştürdü, değil mi? Bu yüzden Storm ondan bu kadar nefret ediyor."

Hiçbir şey yapmıyorum. Storm'u kendi yıkımına sürüklerken hafif bir zalimlikle söylediği sözler... Kendi kendine bunun kulağa Rowan'ın sözleri gibi gelmediğini, Storm'un bunu hayal etmiş olabileceğini söylemişti ama bu doğru değildi. Rowan, rüyadaki Morgaine'in boynundan anahtarı aldığı anda bunu kendisi de duymuştu.

Yaptığı şey bu. Kendinize ihanet etmeniz için sizi kandırır.
"Bridget..."

“Sanırım şimdi uyursam Rowan beni bulabilir,” diye sözünü kesti. Morgaine’in söyleyeceği her şeyin kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacağını biliyordu ve birdenbire bunu duymaya dayanamayacağını fark etti. “Daha önce de bir rüya yüzüğü vardı. Belki onu tekrar kullanabilir.”

Son birkaç gecedir onun yanına gelmemişti, bu doğrudu. Ama diğerleri haklıysa ve amacı onun Konsey tarafından yakalanmasıysa o zaman kesinlikle şimdi nerede olduğunu görmek için gelirdi.

Morgaine başını sallayarak onayladı. Gözleri endişeyle Biddy’nin yüzünü inceliyordu. “Peki. Uyumanın sana iyi geleceğine eminim. Sana arkadaki yatak odasını versem sorun olur mu? Küçük ve bir misafir için doğru düzgün havalandırılmamış olabilir ama diğer odaların hepsi evin ön tarafında. Sokaktan görünmeni istemem.”

Biddy gülmeye başladı ve gözyaşlarına boğulmadan önce dudaklarını birbirine bastırdı. O gece bir zindandaydı, önceki gece de bir yetimhanedeydi. Arka yatak odası her nasılsa muhtemelen hayatında gördüğü her şeyden daha rahat olurdu. Ama yine de bir daha uyuyabileceğini hayal dahi edemiyordu.

Elbette çok güzel bir odaydı. Üst katta, Morgaine’in olması gereken daha büyük yatak odasının merdiven boşluğunun hemen karşısındaydı. Alt kattaki odalardan daha karanlık ve daha yıpranmıştı, bir bakıma gözden uzaktı – koyu renkli ahşap mobilyalar muhtemelen değiştirildikten sonra diğer odalardan taşınan eski parçalardı ve bu da ona uyumsuz, darmadağın bir görünüm veriyordu. Ama duvar kâğıdı narin bir mavi-gri tonundaydı, yatak çok büyüktü ve soluk krem rengi yastıklarla kaplıydı. Yatak örtüsü yumuşak yeşil renkteydi ve eğer bu kadar

zengin, bu kadar lüks ve Londra'daki pahalı bir mağazanın ürünü olmasalardı ona evindeki orman yosununu hatırlatabilirdi.

Biddy çarşafaların altına yerleşirken Morgaine, "Yarın kıyafetlerimden bazılarını ödünç alabilirsin," dedi. "Sana çok yakışacaklar bence."

Hy-Brasil aynasında kendine eleştirel bir gözle baktığı ve kendisini Morgaine'in zahmetsiz tarzına göre yargıladığı o sabah komik bir şekilde özlemini duyduğu şey tam da buydu. Artık o kadar da önemli görünmüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi çünkü Morgaine ona çok nazik davranıyordu ve bunun dışında her şey kendine acıma gibi geliyordu.

"Hiç sorun değil." Morgaine'in eli sanki uzanıp Biddy'nin saçını okşayacak ya da omzunu sıkacakmış gibi hafifçe kalktı. Ama sonunda yatağın yanındaki gaz lambasını kapattı. "İyi uykular. Bir şey istersen aşağıda olacağım."

Morgaine haklıydı: Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Yatağın yumuşaklığı yüzünden kasları zonkluyordu ve gözleri öyle ağrıyordu ki artık kapatması gerekiyordu. Ama düşünceleri fırtınanın pençesindeki deniz gibi çalkalanıyordu. Ne zaman dalmaya çalışsa, gözünün önüne gelen görüntüler bir zamanlar Hy-Brasil kıyılarına atıldığı şekilde onu tekrar yüzeye fırlatıyordu. Konsey masasında oturan ve güvenilmez biri olan Morgaine'in görüntüsü; ışığı kapatmadan önce gözlerindeki sempati... Ateşin verdiği aydınlıkta yumuşak ve sakin bir sesle hikâyelerini anlatan Rowan; Storm'u kışkırtırken sesinde beliren keskinlik... Yetimhanede sıraya dizilmiş halde yulaf ezmesi yiyen çocuklar... Storm'un çılgınlıkları. Vaughan'ın ruhunu tarayan gözleri...

Şömine rafındaki saat defalarca tik tak ettikten sonra nefesi yavaşladı ve rüyalara daldı.

Rüyasında Londra'nın sert, zalim ve acımasız sislerle kaplı sokaklarını görüyordu. Rüyasında birinin onu aradığını gördü, kendisi de onları arıyordu ama neye benzediklerini bilmiyordu. Uykusunda kaşlarını çattı ve yorganın altında iyice kıvrıldı.

Bu sefer Rowan'ı görmedi. Ama sonunda çok uzaktan onun kendisine seslendiğini duydu.

"Biddy? Biddy, beni duyabiliyor musun?"

Sesi öylesine tanıdıktı ki alışılmadık şüphelerin ortasında bir darbe etkisi yarattı. Cevap verebilmek için boğazındaki yumruyu bastırmak zorunda kaldı. "Buradayım!"

"Biddy." Bu kelime rahat bir nefes aldırdı. "Tanrıya şükür. Her yerde seni arıyorduk. Hutch bir ara uykuya dalman gerektiğini söyledi ama... Neredesin?"

"Morgaine'in evindeyim." Biddy kendi sesini tarafsız tutmaya dikkat etti. Gözyaşları gözlerini yakıyordu ama bunların rahatlama mı yoksa öfkeden mi kaynaklandığından emin değildi.

Bir yanı onu hiç bulamamayı umuyordu. Şimdi onunla uykusunda konuşabiliyorsa son birkaç gündür neredeydi? Onu kaçıranların elinden çoktan kaçmışken neden şimdi geliyordu?

"Morgaine mi?" Düşünürken kaşlarının nasıl çatılacağını gözünde canlandırabiliyordu. "Sen ne..?Güvende misin?"

"Evet. Yeraltı Kalesi'nden çıkmama yardım etti. Beni burada saklıyor." Tereddüt etti, sadakat vicdanını acıtıyordu. "Bu bir tuzak olabilir."

Rowan'ın şüpheleri varsa bile belli etmedi. "Neyse boş ver. Tuzaklara doğru yürümeyi severim. Sana adres vermemiştir herhalde, değil mi?"

"Primrose Hill."

"Primrose Hill'in neresinde? Bekle. Benim için bölgeyi gözünde canlandırabilir misin?"

Biddy elinden geleni yaptı. Etraflarındaki sert taş sokaklar titreşerek evin ön kısmına, ardından beyaz duvarları, uçuk mavi perdeleri ve süslü şöminesiyle oturma odasına, ardından daha ağır ahşap mobilyalarıyla yatak odasına doğru ilerliyordu.

Rowan duyması gerektiğinden emin olmadığı bir şeyler mırdandı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Buraya ne yapmış böyle? Tamam, nerede olduğunu kesinlikle biliyorum. Hemen orada olacağız. Sadece bekle.”

Cevap veremedi gitmişti.

Sokaklar yeniden soğuk ve ıssızdı. Uzun süre oralarda dolaştı.

Biddy boğuk ve öfkeli seslerle uyandı. Hiç kafa karışıklığı ya da yavaş yavaş farkına varma falan yoktu; nerede olduğunu, yatağın neden bu kadar yumuşak, gece kıyafetlerinin neden bu kadar sıcak ve ipeksi olduğunu, önceki gece ne olduğunu tam olarak biliyordu. Seslerin kime ait olduğunu da. Ve onun bir parçası, Rowan’ın sonsuza dek uzak durmasını isteyen kısmı, geri dönüp yatak örtülerinin altına kıvrılıp saklanmaktan başka bir şey istemiyordu.

Bunun yerine battaniyeyi geriye attı ve sert kasları itiraz ederken yüzünü buruşturarak doğruldu. Dizleri ve sırtı, sanki o bacalarda geçirdiği saatler onu yüz yıl yaşlandırmış gibi ağrıyordu. Perdeler sımsıkı çekilmişti ama kapının altından sızan ışık huzmesi şömine rafındaki saati görmesine yetiyordu. Sekize geliyordu. Yeraltı Kalesi’ndeki yokluğu çoktan fark edilmiş olmalıydı.

Merdivenlerden aşağı, oturma odasına doğru onları takip ederken sesler daha da netleşti. İlk duyduğu ses Morgaine’in sesiydi; bir balo salonunda sohbet ediliyormuş gibi sözler du-

yuluyor ve havada bir süre asılı kalıyorlardı. “Bizi buldun yani, öyle mi?”

“İşimizi pek de zorlaştırmadın.” Rowan. Gözlerini devirdiğini sesinden anlayabiliyordu. “Burası benim evim.”

“Hatırladığım kadarıyla kontratta Vaughan’ın adı yazıyordu. Ayrıca bu yetmiş yıl önceydi. Geri dönmeyeceğin de gün gibi ortadaydı.”

“Dönmemem için elinden geleni yaptın zaten, değil mi? Yoksa on altı yıl önce beni yakalaması için Storm’a yardım ettiğini kafamda mı kurdum?”

“Of, büyü artık, Rowan! Seni korumaya çalışıyordum tabii ki.”
“Evet, harika bir iş çıkardın. Yara izlerim hâlâ duruyor.” Sesi yumuşadı. “Morgaine, seninle kavga etmeye gelmedim. O nerede?”

Biddy oturma odasının kapısını iterek içeri girdi.

Rowan ve Morgaine, ateşin soğuk közünün yanında neredeyse burun buruna duruyorlardı, tıpkı Biddy’nin Rowan’ın büyülu kâbusunda gördüğü gibi. Hutchincroft, Rowan’ın ayaklarının dibindeydi; tüyleri diken diken olmuş, kulakları geride ve kuyruğu kalkıktı. Darmadağın görünen ve is lekeleriyle kaplı Rowan’ın elleri belindeydi. Morgaine’in üzerinde önceki geceden kalma kıyafetleri vardı ve uykudan yeni kalkmış gibi saçları tokalarından fırlamıştı. Biddy ilk bakışta çekilmiş perdelelerin önünde garip bir şekilde donmuş bir tabloyu andırdıklarını düşündü. Sonra Hutchincroft Biddy’yi gördü ve büyü bozuldu.

Kulakları öne doğru yattı ve bir anda odanın diğer tarafına geçti. Biddy’ye doğru atılıp kendini omzuna gömerken kız da onu kucaklamaktan, sıkıca sarmaktan, yüzünü yumuşak kürküne gömmekten kendini alamadı. Rowan ne yapmış olursa olsun, Hutch’in sevgisi sıcak, coşkulu ve koruyucu bir şeydi. Onu çok özlemişti.

Sonra Rowan'ın neşeli ve rahatlamış gülüşünü duydu ve kalbi katılaştı.

“İşte buradasın! Nerelerdeydin? İyi misin?”

“Yaklaşma bana!” diye çıkıştı; adam ileri doğru bir adım atmıştı ve Biddy, Hutchincroft'a sarıldığı gibi onun da kendisine sarılacağını biliyordu. Ama böyle bir şey olursa ona istediği kadar kızgın kalabileceğinden emin değildi. Tamamen aynı görünüyordu; artık Storm'un Rowan'ı ve hatta Morgaine'inki de değildi; kendi Rowan'ıydı. Bu Biddy'nin şüphe ve kuşkulardan yola çıkarak oluşturmaya başladığı hayalindeki halini yerle bir etse de hiçbir şey yokmuş gibi davranamazdı.

“Bir adım daha atma. Bana yalan söyledin.”

“Ne?” Rowan durdu, çok şaşırılmıştı. “Ne hakkında yalan söylemişim?”

“Her şey!” Hutchincroft kafası karışmış halde geri çekildi; Biddy onu yere bırakıp sonra kollarını göğsünde sıkı sıkı kavuşturdu. “İlk olarak bana iskelet kuşların okula gelmeyeceğini söylemiştin. Bana tek bir büyücü gelecek demiştin; tüm süre boyunca beni izleyecektin ve geldiklerinde de beni götürmelerine engel olacaktın.”

Rowan'ın yüzü artık ciddiydi. “Benim niyetim de buydu, sana yemin ederim. Hata ettim, büyük bir hata. Seni yakalaması için bu kadar büyük bir güç göndereceklerini düşünemedim.”

“Peki neredeydin? İlk günden sonra öylece çekip gittin.”

“Biliyorum.” Rowan'ın bakışlarını hızla başka yere çevirmesini, kendini toparlamasını, sonra bir kez daha ona doğru dönmesini izledi. “İlk günden sonra sokakta iskelet kuşlardan görmeye başladık. Vaughan'ın sürüleri olduğunu düşündük. Çatılarda beliriyor, duvarlara tırmanıyor, pansiyonumuzun etrafındaki sokak lambalarının ışığıyla aydınlanıyorlardı. Dikkatlerini çekmemek için büyü kullanmayı tamamen bıraktık,

bu yüzden artık geceleri seninle konuşamıyor veya okula yaklaşamıyorduk. St. James Parkı'ndaki ağaca senin için bir not bırakmıştım, suç niteliği taşıyacak bir şey yoktu ama olur da endişelenirsen ve gelip bakarsan diye işte. Ama aynı gece kuş sürüleri ağaca hücum edip onu aldılar. Başımızın belada olduğunu tam da o zaman anladım işte.”

Ağaçtaki pençe izleri. Vaughan'ın meydandaki gözleri Biddy'nin notunu bırakmasını izliyordu. Öfkesi yok olup gitmedi ama dinleyecek kadar yatıştı.

Rowan, “Yaklaşıyorlardı,” diye devam etti. “Onları senden uzaklaştırıp sonra ters yöne gidersem onları kaybedebileceğimi düşündüm. Bir günbatımında yaklaşmalarına izin verdik, sonra onları York'a kadar götürdük. Seni yakalaması için bir büyücü göndereceklerse onu gün ışığında göndereceklerinden eminim ve o zamana kadar da dönebileceğimi biliyordum. Ama yanılmışım. Nasıl olduğunu anlamıyorum ama senin bir tuzak olduğunu fark etmiş olmalılar. Sana bir şey söylediler mi?”

Acı acı güldü. Soru canını yakmıştı. “Bana bir şey söylediler mi diyorsun, öyle mi? Bütün gün beni alıkoydular! Storm büyü-yü benden zorla koparmaya çalıştı.”

Rowan'ın gözlerinde sert ve karanlık bir şey titreşti ve Biddy orada Storm'un Rowan'la ilgili anısını gördü, aşağı inip bulmaktan korktuğu şey tam da buydu. “Onu öldüreceğim.”

“Onu boş ver! Neden beni Yeraltı Kulesi'nden kurtarmaya gelmedin?”

Hem Rowan'ı buraya geri getirmek hem de cevap almak için konuyu değiştirmişti ve bu soru, her ikisine de yaradı. Öfkesi, mum gibi yeniden sönüp gitti. “Geldik ya da denedik diyelim. Sen bu konuda bizden daha iyi çıktın. Hava karardıktan sonra ön taraftaki girişten içeri girdik. Sana ulaşip bir plan yapabilmem bu kadar uzun sürdü. Kasaya birçok kez girmiştim ama Yeraltı Kalesi zindanlarından dışarı kimse çıkamadı.”

Biddy, “Sen hariç,” diye belirtti.

Sanki bir hatasını kabul ediyormuş gibi kısık sesle, “Ben hariç,” diye kabul etti. “Oraya vardığımızda zindan boştu. Neredeyse yakalanacaktık.”

Bu Biddy’yi duraklattı. Bacada saklanırken koridorlarda duyduğu kargaşayı hatırladı; gardiyanların odadan koşarak çıkmasına yol açan bir şey olmuştu. Yokluğunun fark edildiğini sanmıştı ama Morgaine’in bu konuda hiçbir bilgisi yoktu. Rowan ve Hutch’ın o karanlık yeraltı labirentinde onu bu kadar az farkla kaçırmış olmaları tamamen mümkündü.

Rowan sessizliği, “Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum,” diyerek böldü. “Kaçırılmanın benim yüzümden olduğunu biliyorum, sana böyle olmayacağına dair söz vermiştim. Tabii ki kızmışsındır. Ama gerçekten bunun olmasını istediğimizi mi düşünüyorsun? Planımızın bu olduğunu mu sanıyorsun?”

En karanlık anlarında, Rowan’la ilgili anılarının yabancı ve bilinmeyen bir şeye dönüştüğü zamanlar olmuştu. Şimdi gün ışığında karşı karşıya dururken Biddy bundan çok da emin değildi. Hatta Rowan’ın yanılmaz olduğuna ve her şeyin her zaman onun istediği gibi gerçekleştiğine dair eski bir inancın parçası olarak çocukça görünüyordu. Kalbinin etrafındaki soğuk el gevşedi ama yeterli değildi. En kötüsü bu değildi.

“Nereden geldiğim konusunda bana hâlâ yalan söylüyorsun,” dedi. “Konsey bana anlattı.”

“Bunu nasıl..?” Biddy’nin bir şey söylemesine fırsat kalmadan yorgun bir şekilde içini çekti. “Önemli değil. Evet. Tabii. Bu konuda yalan söyledim ve bu yanlış bir hareketti.”

Derinlerde, bu konuda da yanıldığına dair son bir zayıf umut vardı ama Rowan’ın ağzından bunları duymak bu umudu kökünden söküp attı. “Beni bulduğunda içimde bu büyü yoktu. Onu oraya sen koydun.”

“Ne? Hayır!” Yüzündeki şaşkınlık geri dönmüştü. “Seni bulduğumda o büyü oradaydı. Bu yüzden de seni korumak istediğim için yanımda götürdüm.”

Morgaine ilk kez konuştu, sözleri asit gibi yakıcıydı. “Onu güvende tutmak istiyorsan belki de büyüyü kalbine saklayıp sonra da Konsey tarafından yakalansın diye buraya göndermemen gerekirdi.”

“Birilerini güvende tutmaktan bahsetmeye cüret bile etme.” Rowan dik dik baktı. “Hele de kendini güvende tutmak için yaptıklarından sonra... Onun kalbine hiçbir şey saklamadım. Bu konuda gerçeği söyledim. Yemin ederim ki gerçeği söyledim, Biddy. Seni bulduğumda o büyü kalbindeydi. Sadece seni nerede bulduğum konusunda yalan söyledim. Adaya tek başına gelmedin.”

Gemi enkazı. Onu kıyıya getiren dalgalar. Bilmeliydi; artık dünyadaydı ve bunun kulağa doğru gelmediğini biliyordu. Kitaplarda okuduğu bir şeye benziyordu. Ama hayatı boyunca sahip olduğu tek şey kitaplardı. Buna rağmen fark edememişti.

Bir sonraki sorusu boğazında düğümlendi. Konuşmaya başlamadan önce birkaç kez yutkundu, sorusunu sorduğunda her şeyin değişeceğini biliyordu.

“Hy-Brasil’e nasıl geldim?”

“Seni buldum,” dedi Rowan. “Londra’da. Seni bir gece, Storm’un beni yakalamasından birkaç ay sonra büyü ararken buldum. Seni adaya getirdim.”

O uzun gece boyunca kendini hazırladığı şey bu değildi. Bu farklı bir yalandı, bu yüzden onu tamamen hazırlıksız yakaladı. Ellerini canı acıyana kadar sıkıca yumruk yaptı.

“Beni nereden aldın?” dedi ve sesinin titremesini engellemeyi başardı. “Beni ailemden mi aldın?”

“Hayır.” Sanki ona dokunacakmış gibi ileri doğru atıldı ama kız geri çekilince o da durdu. “Hayır, seni birkaç gece önce götürdüğüm yerden aldım.”

“Okuldan mı?”

“Okuldan. Rookwood Yoksul Kızlar Yurdu’ndan. Yaklaşık bir yaşındaydın; tam olarak ne zaman doğduğunu bilmiyorlardı. Annen seni oraya getirmiş ve hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Başka bir yakının da çıkmamıştı. Ama o zamanlar bunların hiçbirini bilmiyordum. Tek bildiğim, şafaktan önceki karanlık saatlerde Spitalfields’tan geçtiğim ve büyünün yankılandığıydı. O kadar keskin ve aniydi ki bir şahinin havadaki saldırısı ve çığlığı gibi pençelerini bana sapladı. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bunun bir tılsım ya da özellikle güçlü bir büyü parçası olduğunu sanıyordum. Takip edip seni bulduğum zaman inanamadım. Büyü tesadüfen insanın kalbine gömülmez. Bunu sana biri yapmış olmalı ama kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ da bilmiyorum.”

“Eğer bu doğruysa,” dedi Morgaine, “neden üzerinde senin büyü işaretin var?”

“Yok,” diye çıkıştı Rowan. “Varsa bile bunun nedeni muhtemelen yıllar boyunca onu dışarı çıkarmak için pek çok kez uğraşmış olmamdır. Ona bunu söyledim. Onu bulduğum gece çıkarmayı denedim. Çok sıkı kilitlenmmişti. Bu yüzden bir karar vermem gerekiyordu.” Biddy’ye döndü. “Seni orada bırakabilirdim. Ama o büyünün çağrısı çok güçlüydü; Konsey’in seni bulması sadece an meselesiydi. Seni mutlaka alıp götüreceklerdi ve sana ne yapacaklarını bilmiyordum. Diğer alternatifse seni yanıma alıp güvende tutmaya çalışmaktı. Büyüyü serbest bırakabileceğimi ve sonra seni anakaraya, oradan daha iyi bir yere geri götürebileceğimi düşündüm. Ama asla yapamadım.”

“Biz asla yapamadık.” Hutchincroft insan formuna geçmişti. O kadar yumuşak bir geçiş olmuştu ki Biddy görmemişti. “Rowan’a seni almasını söyledim. Ondan nefret ediyorsan, Biddy, benden de nefret etmelisin. Ama doğruyu söylüyor, yemin ederim. Seni bulduğumuzda büyü oradaydı.”

“Sizden nefret etmiyorum.” Boğazındaki yumruyla konuşmak çok zordu. “Demek beni Rookwood’a bu yüzden götürdün.”

Hutchincroft, “Başladığın yer orasıydı,” diye onayladı. “Hızlı bir şekilde bulunma şansının en yüksek olduğu yer de orasıydı; büyüünün en güçlü sinyali vereceği yer. Hepimizin iyiliği için bu sürecin bir an önce bitmesini istedik.”

Rowan, “Benim öyle istediğimi söylemek istiyor,” diye ekledi. “Bu benim planımdı ve aptalcaydı. Hem okulun hem de senin gireceğiniz riskleri daha fazla düşünmeliydim.”

“Ama...” Yeni hikâyesinin kafasında dönen parçalarını bir arada tutmaya çalışırken burnunun köprüsünü sıktı. “Konsey dünyada bir çatlak bulduğunu söyledi. Büyünün girebileceği bir çatlak. Anahtarını da kalbime sakladığını söylediler.”

Rowan gülmek istemiş de yarı yolda vazgeçmiş gibi tuhaf bir ses çıkardı. “Tanrım, bu da doğru değil. Geçen sefer orada olduğum süre boyunca bana çatlaklardan bahsedip durdular. Hutch ilk yakalandığında ikimiz bir çatlak arıyorduk; Doğu Yakası’nda kitaplarda görebileceğin türden bazı mucizeler oluyordu ki bunlar genelde yeni çatlakların çevresinde olur. Ama bunun seninle tanışmadan aylar önce olduğunu söylemiştim. Çatlak falan da bulamadık. Bulmuş olsaydım bu zamana dek kullanmaz mıydım sence?” Hayal kırıklığı içinde başını iki yana salladı. “Unut bunu... Morgaine, Storm’un beni konuşturmak için ne yaptığını biliyorsun. Onun istediği sırrı bilseydim, gerçekten ona söylemeyecek kadar cesur olabileceğimi mi sanıyorsun?”

“Evet,” dedi sanki şaşırmış gibi. “Tabii ki böyle sanıyorum.” Aralarında neredeyse tanıdık gelen garip bir parıltı oluştu. Rowan, “Ama değildim,” dedi. “Hiçbir şey de bulamadım.” “Emin misin?”

Bu seferki gülüşü daha iyiydi. “Gayet eminim, evet. Bu hatırlayacağım türden bir şey.”

Hatırlamak. Belki de bunun nedeni Biddy’nin, Storm’un Rowan’la ilgili anısına takılıp kalmamak için çok çabalamasıydı ama bu kelime, kıyıda harabelerde oluşan o tuhaf yankılar gibi içinde yankılanıyordu.

“Storm büyüü kalbimden çıkarmaya çalıştığında,” dedi yavaşça, “ona direndim. Ve kendimi Storm’un anılarından birinde buldum; büyüünün dünyayı terk etmesinden önceki bir anı. Bu neden oldu?”

Rowan şaşırarak döndü. “Bilmiyorum,” dedi. “Ne tür bir büyü kullanıyordu?”

Morgaine Biddy’nin yerine, “Sadece bir çağrı sözcüğü,” diye yanıtladı. “Oradaydım. Bu, anıların herhangi bir şekilde değişmesine neden olmamalı. Öyle olduğundan emin misin, Bridget?”

Tam adının tanıdık olmayan tınısı neredeyse kendisinden şüphe etmesine yol açıyordu. Sonuçta o bir büyücü değildi. Büyü hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu şüpheyi bir kenara itti. “Tabii ki eminim. Bu hayal edebileceğim bir şey değil, değil mi?”

Hutchincroft insan formuna geçse de hâlâ tavşan formunda kalmaya devam eden gözleri irileşti. “Rowan. Dünyadaki çatlak. Peki ya bulduysan ve hatırlamıyorsan? Biddy’nin kalbine yerleştirdiğin şey tam olarak bir anı olduğu için hatırlamıyorsan?”

Çok uzun bir sessizlik oldu.

Rowan, “Öyle bir şey olamaz,” dedi ama sesi pek de emin gibi gelmiyordu. Şöminenin yanındaki duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu, sanki aniden ayaklarının yere bas-

tığından biraz daha az emin olmuştu. “Olsa bilirdim. Sen de bilirdin.”

“Ben seninle değildim. Ben zaten yakalanmıştım. Birlikte geçirdiğimiz onca gün içinde ne yaptığını bilmediğim tek gün buydu. Ve bu, Storm’un onu çıkarmaya çalıştığında neden ona geri döndüğünü ve karşılığında kendisine ait bir anıyı tetiklediğini açıklar. Hafıza büyülerini bazen bunu yapar.”

“Kaldırmaya çalıştığımda asla böyle bir şey olmadı.”

Hutch mantıklı bir şekilde, “Olmaz tabii,” dedi. “Çıkarmaya çalıştığın anı zaten sana aitse olmaz. Bu, neden bir büyü işareti bulamadığını da açıklar. Kendi büyüünün geri yansıdığını zannedersin.”

Rowan ikna olmadan başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Bir çatlak arıyorduk. Yaklaşmıştık. Onu bulmuş olabilirsin. Ve onlar seni götürmeden hemen önce bu bilgiyi zihninden çıkarıp saklamış olabilirsin, böylece sana işkence yapsalar bile onu senden alamazlardı.”

“Bir çocuğun kalbine mi? Bunu yapacağıma inanıyor olamazsın herhalde.”

“Başka seçeneğin yoktu belki.” Hutchincroft’un sesi giderek daha emin tınlamaya başlamıştı. “Bu kadar önemli bir anı, çok güçlü bir büyü olabilir. Bunu bir taşta ya da ağaçta saklayamazsın; yaşayan bir ruhun içinde olması gerekir. Biddy’nin o sırada nerede olduğunu ya da aylar sonra Rookwood Yetimhanesi’ne nasıl geldiğini bilmiyoruz. Kalbi tek güvenli yer olabilirdi. Gayet mümkün.”

Morgaine yavaşça, “Vaktin olacaktı,” dedi. “Sadece... Konsey senin karşılığında Hutch’in gitmesine izin verdi. Sen buraya getirildiğinde o zindanda değildi, ne yaptığını fark edemezdi.”

“Ben kaçtıktan sonra fark ederdi! Hutch, aklımın bir parçası eksik olsaydı adaya döndüğümde mutlaka...”

“Efendim, aklın hasar görmüştü,” dedi Hutchincroft. Biddy, onun büyüleri hayvanlarla büyücüler arasındaki geleneksel hitabı kullandığını ilk kez duyuyordu. “Yedi gündür Yeraltı Kalesi’nde ydün. Kanında bulunan büyüün her zerresini almış ve seni feci şekilde hırpalamışlardı; bir kuzgun gibi beş yüz mil uçmak da elinde kalan her şeyi alıp götürmüştü. Eve geldiğinde beni zar zor hatırlıyordun. Kuledeki pencereden geçmeyi başardın, en azından büyük ölçüde insana dönüşebildin, hepsi bu. Orada yerde yatıyor ve titriyordun. Ne yapacağımı bilmiyordum. Çok üşümüştün, çok hastaydın ve benim sana yardım edecek kendime ait bir büyüüm yoktu. İnsana bile dönüşemedim.”

“Hey. İyi iş çıkarmıştın.” Sesi yumuşadı. “O kadarını hatırlıyorum. Benimle ilgilendin. Muhtemelen hayatımı kurtardın. Senin insan olmana ihtiyacım yoktu.”

“Vardı,” diye itiraz etti. “Yaraların kanıyordu ama durduramıyordum. Susamıştın ve sana su getiremedim. Aptal dişlerimle battaniyeni sürükleyebildim ama seni yatağa götüremedim ya da ısıtamadım. Hayatımın en kötü günleriydi.”

“Sonunda iyileştin.”

“Evet iyileştin. Umursadığım tek şey buydu. Yani hayır, sonunda yeniden bir araya geldiklerinde anılarından birkaç parçanın eksik olup olmadığını fark etmedim. Fark etseydim bile bunun üzerine düşünmezdim. Geri dönmene çok sevinmiştim. Sadece daha iyi olmanı istiyordum.”

“Ama ben neden fark etmedim?” Huzursuzdu ve hüsrana uğramıştı, yaslandığı duvardan uzaklaştı. “Eğer haklıysan ve bu anımı bir kız çocuğuna sakladıysam, geri dönüp onu almayı düşünmüş olmalıydım! Bunu düşünmeliydim. Onu öylece tehlikede bırakmazdım. Unutup geçemezdim. İşler güvenli hale geldikten sonra kendime o anıyı tetikleyecek bir şey bırakırdım. Zindanda benden bir şey aldılar mı?”

Hutch inkârdan ziyade kafa karışıklığıyla başını iki yana salladı. “Bilmiyorum! Sana söyledim ya! Düşündüğüm tek şey sendin.”

Biddy, “Morgaine bir şey aldı,” dedi. Başı hâlâ dönüyordu ama tuhaf bir şekilde sakın hissediyordu. Bu baş dönmesi her şeyi yerli yerine getiriyordu; atlıkarınca gezintilerinin de her zaman böyle sona erdiğini hayal ederdi. “Senden bir madalyon almış. Ve senin benimle tanıştığını söylediğin zamandan aylar önce bu madalyonun içinde benim saçlarım varmış.”

Susma sırası Morgaine’e gelmişti.

Rowan yavaşça, “Tuzağa düşmüş olsaydım ve Konsey beni yakalamak için geliyor olsaydı,” dedi. “Dünyada bir çatlağın nerede bulunabileceğini bilseydim ama Konsey’in bunu bilmesini istemeseydim ve bu bilgiyi onlar bana ulaşmadan aklımdan silip bulabildiğim en güvenli yere gömseydim... O zaman tam da böyle yapardım. Hafızanın kilidini açacak bir şeyi bulurdum, böylece geri dönüp onu tekrar çıkarabilirdim. İçinde çocuk saçı olan bir madalyon gibi. Onu üzerimde bir yere saklamayı denirdim ve kimsenin bulamayacağını umardım.”

Morgaine, “Paltonun gizli cebindeydi,” dedi. Küçümseyen tavırları bir anda uçup gitmişti; şimdi hafif hasta görünüyordu. “İnsanların almasını istemediğin şeyleri nereye sakladığını biliyordum. Ve onu senden aldım.”

Rowan, Biddy’nin şimdiye kadar birbirleriyle konuştuklarını hiç görmediği kadar nazik bir tavırla, “Senin hatan değildi,” dedi. “Sen almasaydın senin yerine muhtemelen Konsey bulup alırdı. Senin elinde olması onların elinde olmasından daha iyidir.”

Morgaine, “Bu benim hatam,” diye düzeltti onu. “Çünkü onu geri vermedim. Kaçabilmen için sana kuzguntaşını verdim. Aynı zamanda madalyonu da sana geri verebilirdim. Ama onu sakladım. Ve bu şekilde Biddy’yi asla bulamayabilirdin.”

“Ah, ama onu buldum,” dedi alaycı bir edayla. “Bu, Konsey’in neden onun kalbindeki büyünün sesini fark etmediğini açıklıyor. Aylar sonra tekrar yanına gelip onu uyandırana kadar uykudaydı. Olması gerektiği gibi beni çağırıyordu. Ama ne olduğunu bilmiyordum. Tanıyamadım bile. Ama neden? Büyüyü saklayabileceğim onca yer varken masum küçük bir kızdan daha iyisini tabii ki bulabilirdim.”

Hutchincroft, “Bunların hiçbirinin gerçekleştiğini kesin olarak bilmiyoruz,” dedi; belki de bir şeyin kesin olmasından hoşlandığı için böyle söylüyordu ama Biddy, Rowan’ı bu kadar dehşete düşmüş görmekten nefret ettiğinden şüpheleniyordu.

Rowan, “Biliyoruz,” dedi. “Mantıklı olan tek şey bu. Ayrıca artık bu anının eksik olduğunu hissedebiliyorum. Hani bir yerini kesersin de aşağı bakıp kanı görünceye dek fark etmezsin ya, öyle işte. Kaçırılmadan önceki gün ne yaptığımı bilmiyorum ve bunu öğrenmeliyim.”

Takip eden sessizliği Biddy’nin, “Biz ne yapıyorduk?” diyen sesi bozdu. Sanki orada olduğunu unutmuşlar gibi şaşkınlıkla ona baktılar. İşte o anda hoş bir öfke patlaması yaşadı. “Ee? Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı. Her zaman sorunu çözmenin çözümünün yarısı olduğunu söyler durursun.”

Rowan çok yumuşak bir şekilde güldü. “Tanrım, öyle mi diyorum? Bu kulağa çok saçma geliyor.”

Hutchincroft, “Madalyonu almamız lazım,” dedi. “Eğer alırsak, Biddy’nin kalbindeki anıyı açığa çıkarabiliriz. Neler olduğunu öğrenebiliriz. Ve daha sonra... ve daha sonra ne yapacağımızı buluruz.”

Morgaine Rowan’a, “Eğer bir çatlak bulduysanız, o zaman belki de tam olarak kapanmamıştır,” dedi. “Belki de yıllar önce üzerinde çalıştığımız yolu daha da açmanın bir yolu vardır.”

“Belki.” Rowan’ın kaşları çatılmıştı ve gözleri karanlıktı. Fazla derin düşüncelere dalmadan önce kendini silkeledi ve Morgaine’e döndü. “Göreceğiz. Madalyon sende mi?”

“Burada değil tabii ki,” dedi. “Konsey ziyarete geldiğinde bu evde senin büyüünü bulmalarını isteyecek halim yoktu! Ama güvende.”

“Nerede?”

Morgaine ilk defa gözlerini kaçırmıştı. “Yeraltı Kalesi’nde.”

“Ne?” Kaşları biraz şaşkınlık biraz da bıkkınlıkla havaya kalktı. “Orada ne işi var?”

“Onu bir yerde saklamam gerekiyordu, değil mi?” Eğer bu kadar açıkça telaşlanmış olmasaydı kulağa mantıklı gelebilirdi. “Oradaki masamda, yıllardır orada.”

“Anılarımın anahtarını yedek kalemlerin arasında bıraktığını bilmek güzel.”

“Ah, Tanrı aşkına. Belli ki güvenli bir şekilde korunuyor. Bu kadar çocuk olma. Onu buraya getirebilirim.”

Rowan, “O halde biz de bunu yapacağız,” deyip başıyla Hutch’a işaret verdi. “En önemli şey bu anının kilidini açmak. Her şey düzelecek, Biddy. Söz veriyorum.”

Biddy hiçbir şey söylemedi. Artık böyle bir söz veremeyeceğini biliyordu.

@ayisigikitap

On Üçüncü Bölüm

Biddy, bin yıldır duvarların arasına hapsolmuş gibi hissediyordu. Kendini hiçbir zaman açık havada yaşayan biri olarak düşünmemişti. Rowan'ın aksine o, gökyüzü tehditkârlaştığı zaman kütüphanede şöminenin yanına kıvrılmayı ve kar yağdığında panjurları kapatmayı severdi; geniş ve açık alanlardan ziyade kalabalık sokaklar ve sıkışık binalarla ilgili hikâyeler her zaman onu daha çok cezbederdi. Ama Hy-Brasil'deki kalenin, yıkık dökük duvarları ve asla kapanmayan pencerelerinden ısıklık çalan rüzgârı ve yağmuruyla, içeride olma fikrinin gerçek bir ölçüsü olmadığını anlamaya başlıyordu. Gerçek anlamıyla su almayan tek oda denebilecek kütüphanede bile her zaman bir esinti hissedilirdi. Morgaine'in, perdeleri Londra'nın puslu göğünü bile göremeyecek kadar sıkı kapatılmış evi, Yeraltı Kalesi'nin duvarlarının derinliklerindeymiş gibiydi. Eve döneme-se bile en azından bir an için kapıdan dışarı çıkmanın, yüzünde güneş ışığı ve çevresinde boşlukla, gözlerinde ve kulaklarında binlerce görüntü ve ses varken ayakta durmanın özlemini çekiyordu. Kalbindeki büyü'nün şehirdeki tüm büyücülerini kendisine çekmesinin tehlikeli olacağını biliyordu ama hissedemiyordu. Korkuları tamamen karanlıktan kaynaklanıyordu; Storm'un kanatlarının hışırtısı ve kayaların yavaş yavaş içe işleyen soğukluğuyla küçücük bir alanda hapsolmak...

Ama bu mümkün değildi. Bunu, boğuk bir iç çekişle kabul etti. Rowan ikisine de yetecek kadar şikâyet ediyordu.

Morgaine eldivenlerini ellerine geçirirken Rowan, “Hâlâ seninle gelmem gerektiğini düşünüyorum,” dedi.

Gün ışığında, dün geceki ıstırabın öte yanında Bidby, Morgaine’in kıyafetleriyle yeniden ilgilenecek gücü kendinde bulabildi. Rowan’ın rüyasında gördüğü tarzda değillerdi ama yine de aynı baş döndürücü ihtişam ve güzellik söz konusuydu; giyen kişinin Bidby’nin hayal bile edemeyeceği bir havayla caddede yürümesine ve *oraya ait olmasına izin veriyorlardı*. Ah, teknik olarak artık kendisi de bu kıyafetleri giyiyordu: Morgaine ona beyaz dantelli bir elbise ayarlamıştı, sadece bazı yerleri biraz fazla boldu, bulut parçaları gibi uçuşan uzun iç eteklikleri vardı. Aynı şey değildi. Kıyafetleri kendi giymiyormuş da kıyafetler onu giymiyormuş ve onu çok küçük buluyormuş gibi kaskatı ve tuhaf hissetti. Oysa Morgaine kendi kıyafetini hiç düşünmeden, ikinci bir deri gibi zahmetsizce üzerine geçiriyordu. Bugün siyah şeritli, ince çizgili, gri bir takım giymişti ve başının üzerinde toplanan saçları yüzünü yumuşak dallar gibi sarıyordu. Saçını yaparken Bidby’nin kendisini izlediğini gören Morgaine, bu saç stilinin adının pompadour¹ olduğunu söylemişti. Bidby’nin saçını da aynen bu şekilde yapmayı teklif etmişti ama Bidby, zaman alacağı gerekçesiyle üzülerek reddetmişti ve Rowan da muhtemelen beklemekten patlamak üzereydi.

Morgaine, “Yaa, gerçekten mi?” diyerek döndü. “Peki bunun arkasındaki mantığı açıklar mısın?”

“Bu anı benim anım. Büyü de benim büyüm.”

“Peki, sana göre burası da senin evin, değil mi?” Cevap beklemedi. “Gelmemen gerektiğini biliyorsun, Rowan. Bu senin

1 Saçı geriye tarayarak hacimli bir görünüm elde etmeye dayanan bir saç stilidir. Adını Madame de Pompadour’dan alır. (ç.n.)

için, Hutchincroft için ve en önemlisi Bridget için çok tehlikeli. Sadece bir veya iki saate kadar dönerim.”

“Peki dönerken Storm’u da getirmeyeceğini nereden bileceğiz?”

Morgaine kaşlarını kaldırdı. “Yine huysuzluğun üstünde, değil mi? Her iddiasına varım ki bu sabah çay da içmemişsindir.”

“Tabii ki içmedim! Gece boyunca Yeraltı Kalesi’ne girmeye çalıştım; buraya gelmeden önce çay molası verecek halim yoktu herhalde. Ayrıca huysuzluğum da üstümde falan değil,” diye biraz gecikmeli olarak ekledi. “Yeniden ihanete uğramaktan kaçınmaya çalışıyorum.”

“*Sana ihanet etmeyi planlayıp planlamadığını* sorarak mı? Bu genellikle işine yarayan bir şey midir?” Geniş kenarlı, beyaz, krem kurdeleli bir şapka seçti. “Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa söyleyeyim, böyle bir planım yok. Mutfakta kahvaltı var. Mümkün olduğu kadar bu odada, pencerelerden uzakta kalın. Buraya gelirken birileri sizi takip etmediyse güvende olursunuz. Takip edilmediniz, değil mi?” Rowan’ı şöyle bir süzdü. “Eline ne yaptın?”

Bandaja göz atarak, “Yaktım,” dedi kısaca. “Bir hafta kadar önce bana bir tılsımla tuzak kurdular da.”

“Sanırım içinde gömülü olan büyüden ve bir kez dokunduktan sonra nereye gidersen git seni takip edeceğinden haberin vardır, değil mi?”

Rowan gözlerini devirdi. “Tabii ki var! Bu yüzden yaktım ya zaten.”

Biddy, “Tılsımın yaktığını söylemiştin!” diye çıkıştı. Diğer tüm yalanların ve yarı gerçeklerin arasında bunun özellikle canını sıkmaması gerekirdi ama sıkı.

Biddy'ye pek bakmadan, "Tılsımın değdiği yerde bir yanık oluştuğunu söyledim," diye düzeltti. "Gerçekten de oluştu. Bir büyü işareti bıraktı. Ben de eve gelmeden önce onu yaktım. Artık güvenli."

"Öyle mi?"

"Eh, öyle olsa iyi olur! Çok acıdı. Bu acıyı boşu boşuna çekmiş olmaktan nefret ederim."

"Ne olursa olsun," dedi Morgaine şüpheli bir tavırla, "burada uzun süre güvende olacağımızdan şüpheliyim. Hazır gitmişken, sırf mutlu olsun diye Storm'u da ziyaret etsem iyi olur."

Rowan kaşlarını kaldırdı. "Demek öyle, ha? Peki onu tam olarak nasıl mutlu edeceksin?"

Morgaine, hayal kırıklığının etkisiyle Hutchincroft'unkileri andıran küçük bir homurtu çıkardı. "Sana yardım etmeye çalışıyorum! Ne yapacağımın ne önemi var?"

"Sen söyle. Ne önemi var?"

"Bilginiz olsun diye söylüyorum, onu ziyaret etmeyi, benim tutsakla birlikte şüpheli bir şekilde ortadan kaybolmadığımı görmesini ve Bridget'ın nereye kaçtığına dair elinde herhangi bir ipucu olup olmadığını öğrenmeyi istiyorum. Bu kabul edilebilir mi? Yoksa onunla yatmamı mı tercih edersin?"

Rowan omuz silkti. "Bu konuda herhangi bir söz hakkım olduğunu düşünmüyorum. Beni dinlemeyi yetmiş yıl önce bırakmıştın zaten."

"Of, kapa çeneni, Rowan!" Morgaine şapkasındaki son iğneyi de tutturdu, o kadar öfkeliydi ki Biddy bu iğnenin doğruca kafasına saplanmasından korktu.

Morgaine kapıya ulaşmadan hemen önce durdu ve geri döndü.

"Yetmiş yıl önce o sabah yakalanmaktan kıl payı kurtulduğunuz hiç aklına geldi mi?" dedi vakur bir tavırla. "Sen ve

Hutch eve biraz daha erken gelseydiniz sizi yakalayacakları ve o anda bağlılığınızı kanıtlamaya zorlayacakları aklına geldi mi? Ne yapardın o zaman? Reddeder miydin? Karşı koyup ölür müydün?” Cevap beklemedi. “Bazıları bunu yaptı, karşı koyup öldüler. Neden yaptıklarını anlıyorum, vicdanları rahat ama bunun bize bir faydası olmadı, değil mi? Ölü büyücülerden kimseye hayır gelmez.”

Rowan kahkahaya benzer bir ses çıkardı ve keskin bir nefes aldı. Belki o da Biddy gibi bu sözlerin Morgaine’in yetmiş yıl önce söylediklerinin neredeyse kelimesi kelimesine aynısı olduğunu fark etmişti. “Ah, ama senin hayrın oldu, öyle değil mi?”

“Seni Hizmetkâr’ın zindanlarından çıkardım ve Storm’dan uzaklaştırdım! Dün gece Bridget’ı dışarı çıkardım!

“Biliyorum, biliyorum.” Sesi yumuşadı. “Ve bunun için gerçekten minnettarım. Ama genelde yaptığın şey bu değil, değil mi?”

“Sistemin içinden bazı şeyleri iyileştirmeye çalışıyorum.”

“Konforlu evinde, Konsey’deki konforlu pozisyonun için yüklü bir meblağ ödenirken... Anlıyorum.”

Gözleri parladı. “*Konforlu* derken? Bunca yıldır ruhumun bir parçası eksik şekilde yaşayarak, sürekli takip edilerek, sürekli Konsey’in dünyadaki büyüünün son kırıntılarını emmesini izleyerek eğlendiğimi mi sanıyorsun?”

“Peki sence biz eğleniyor muyuz?” Hutchincroft bedenini ona doğru dikleştirdi. “Ve ilk soruna da cevap vereyim, evet kıl payı kurtulduğumuzu biliyorum. Yoksa ölmüş olurdum.”

“Öyleyse senin değil de benim yakalanmam iyi olmuş.” Sesi yakıcıydı ama Biddy gözlerindeki parlaklığın bir kısmının göz yaşlarından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. “Artık içeriden birinin yardımına ihtiyacın olduğuna göre... Ben dönmeyen Bridget’ın tekrar yakalanmasına müsaade etmemeye çalış.”

Kapı arkasından kapanırken Rowan yumruğunu şömine rafına vurdu; yüzündeki hayal kırıklığı ve öfke karışımına Biddy az kalsın gülecekti.

Burnu öfkeyle seğiren Hutch'a, "Biliyorum," dedi. "İnanılmaz biri."

Biddy, "Beni o *kurtardı*," diye belirtti. Söylemeden duramazdı. Morgaine ne yapmış olursa olsun, ister haklı olsun isterse de haksız, yalnızlığı ve pişmanlığı o kadar yaralayıcıydı ki Rowan'ın bunları hissedememesine şaşıyordu. "Bence ne derse desin büyülü hayvanı için üzülüyor. Ve senin için de öyle. İlk etapta madalyonu seni bulmak için çalmış."

"Kesin öyledir." Hafif bir iç çekişle şömine rafına yaslandı ve alnını ovuşturdu. "Ona Hy-Brasil'den bahsetmedin ya?"

"Tabii ki bahsetmedim! Zaten nerede saklandığını falan bulmak istemiyordu. Sadece seninle konuşmak istedi. Bu kadar huysuzluk etmene gerek yok." Ona daha yakından baktı. "İyi misin?"

"Ben mi? Daima." Biddy yüzüne baktığında gülümsemesi biraz kederli bir hal aldı. "Biraz başım ağrıyor galiba."

"Senin başın ağrımaz."

"Eh, yetmiş yıldır Morgaine'le uğraşmak zorunda kalmadım da ondan." O zaman onunla tekrar göz göze geldi, bu kez yüzü daha ciddiydi. "Aslında nereden geldiğin konusunda sana yalan söylemek istemedim, biliyorsun."

Biddy ne söyleyeceğinden emin değildi. Bu, Rowan'ın özür dilemek yerine sık sık söylediği türden bir şeydi; aslında o kadar sık söylüyordu ki bir şeyi yapmaya niyetli olmamanın onu yaptığı için üzgün olmakla aynı şey olmadığını farkında mı acaba diye merak bile etmişti. Anakaradan bir şey almayı unutmak, ocağı söndürmeden bırakmak ya da kendi işine dalıp çocuğun erken yatması gerektiğini unutmak gibi şeyler söz konusu ol-

duğunda sorun değildi. Ama bu farklıydı. Ona yalan söylemişti; bunun nasıl kazara yapılabileceğini anlayamıyordu. Ve Rowan af dilemediği sürece de onu affedemezdi.

Biddy sonunda onu yanıtlamış gibi Rowan yavaşça nefes verdi ve ateşin yanındaki koltuğa çöktü. “Devam et,” dedi. Yüzü onunkiyle aynı hizadaydı ama perdeler kapalı olduğundan oda gayet loştu ve yüz ifadesini net bir şekilde göremiyordu. “Merak ettiğin bir şey varsa sorman yeterli.”

Birkaç gün önce olsa, bu sözü duymak için her şeyini verirdi. Şimdiyse, Rowan’ın bunu içinden gelerek söylediğini biliyordu ama artık çok geç olduğunu hissediyordu. “Annemle babamın kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu. “Gerçekten.”

“Hayır,” dedi. “Gerçekten bilmiyorum.”

“Hiç onları bulmayı denedin mi?”

“Yıllar boyunca denedim. Ama elimizde hiçbir ipucu yoktu. Sen kimsesiz bir çocuktun. Hepsi buydu işte.”

Biddy zorlukla yutkundu. “Hâlâ büyücü olduklarını düşünüyor musun?”

“Kalbindeki büyü yüzünden böyle düşünmüştük. Onu oraya koyan onlar değil de bensem...” Omuz silkti ve bu sefer kayıtsız değil çaresiz görünüyordu. “Bu mümkün sanırım. Belki de çatlakların bulunmasına yardımcı oldular ve Vaughan da peşlerine düştü. Bilmiyorum, Bid. Londra büyük bir şehir ve Whitechapel... Her türden insan oradaki rıhtıma sürükleniyor ve iz bırakmadan ortadan kayboluyor.”

Bu doğrudu. Hayat girdabının insanları Doğu Yakası’na attığını bizzat görmüştü. Bir bakıma gemi kazası hikâyesinden pek de uzak değildi. Her yerden gelmiş olabilirdi.

“Ne kadar dikkatli aradın?” Tüm çabalarına rağmen sesinde acı bir suçlama vardı.

“Çok,” dedi Rowan kesin bir dille. “İnan bana.”

İnandı. Ama sorun şuydu ki kendisinin bir gemi kazasıyla buraya geldiğini söylediğinde de inanmıştı. “Ailemi bulsaydın ve onlar da beni isteseydi, beni onlara veremezdin. Bunu yapamazdın. Büyü hâlâ kalbimdeydi.”

“Veremezdim,” diye onayladı. “Ama onlara güvende olduğunu söyledim. Sana da kim olduklarını söyledim. Biliyorsun, sürekli bu büyüyü çıkarmaya çalışıyordum. Sana bir gün anakaraya gideceğini söylediğimde kastettiğim buydu. Şimdiye kadar büyü konusunu çözebileceğimizi ve senin de ailenin yanına ya da gitmek istediğin herhangi bir yere gidebileceğini düşünmüştüm.”

Bu sözler karşısında acı dolu karmaşık duygular hissetti. Adaya geliş şekline kızgın olsa bile Rowan’ın onu göndermeye çalıştığını öğrendikten sonra ne hissettiğinden emin değildi. Ama onu, tam da bu nedenle yeterince çaba göstermemekle suçlarken kalkıp laf edemezdi.

Köşeleri pervazlı, ortasında kürelerle bezeli bir avize bulunan beyaz tavana baktı. Morgaine’in evinin zengin, kendinden emin ve güvenilmeyecek kadar yeni olduğunu düşünüyordu. Yine de bir zamanlar burası Rowan’ındı ve Morgaine, kira kontratında Vaughan’ın adının olduğunu söylemişti.

“Konsey’e Vaughan sayesinde mi katıldın?” diye sordu.

Bu soru Rowan’ın aniden irkilmesine yol açtı, gerçi konu değiştiği için de şaşırmış olabilirdi. “Bunu kim söyledi?”

“Önemli değil. İstedğim her şeyi sorabileceğimi söylemiştin. Bu doğru mu?”

Çok rahatsız olduğu ama bunu göstermediğini düşündüğü zamanlarda yaptığı gibi oturduğu yerde kıpırdandı. “Bir bakıma öyle. Morgaine de öyleydi. Vaughan ipleri eline aldı ve yaşlı üyeler ayrıldığında bize yer buldu. Sana normalde Konsey’in yanına asla yaklaşamayacağımızı söylemiştim.”

Sana söylemiştim demesi bardağı taşıran son damla olmuştu. Bidy'nin göğsünde kısa süreli ama canlı bir öfke alevlendi. "Bana Konsey'e girdiğini söylemiştin. Vaughan Carlisle sayesinde girdiğini hiç söylemedin. Desteğine karşılık onunla bir anlaşma yaptığını hiç söylemedin. Üstelik bana onun Büyünün Hizmetkârı olmasını sağlayan şeyin, senin desteğin olduğunu da kesinlikle söylemedin."

"Söyledim!" En azından ses tonuna bakılırsa gerçekten şaşkına dönmüş gibiydi. "Ya da en azından... senden saklamak falan istemedim. Bütün bunların önemli olduğunu düşünmedim ki."

"Bunun önemli olduğunu düşünmedin mi?" Soğukkanlı olmak istemişti ama sesi istemese bile yükseldi. "Vaughan senin sayende iktidarda!"

"Doğru," diye onayladı ve Bidy, Rowan'ın sesinin de istediği kadar sakın çıkmadığından şüphelendi. "Öyle. O iktidarda çünkü biz genç, aptal ve hırslı bir avuç büyücüyduk ve o da cam gözüyle dünyayı değiştirmeye yönelik her isteğimizi okuyup bundan sonuna kadar yararlandı."

"Bunun bir bahane olması mı gerekiyor?"

"Aa, hadi ama Bidy, beni iyi tanıyorsun!" Tek bir hareketle durdu, olağan huzursuzluğu sonunda onu alt etti. "Bu bir mazeret değil tabii. Böyle olacağını bilmeliydim. Ne yaptığını görebiliyordum; her şeyi ona borçlu olan, gelecek vadeden sadık büyücülerle dolu bir Konsey kuruyordu. Ama ondan hoşlanmıştım. Ona kimsenin inanmadığı farklı projelerden bahsetmek için saatler harcıyordum, o da dinliyordu. Ya da en azından dinlediğini düşünüyordum."

Gerçekten ilgilendiğini mi düşündün? diye alay ediyordu Storm. İstedikini alana kadar sana iltifat ediyordu ama arkandan gülüyordu.

Dünyada kimsenin Rowan'ı kandırabileceği aklına bile gelmemişti. Vaughan'ın onu kandırdığını düşünmek, Rowan'ın bilerek bir anlaşma yapmasından çok daha kötüydü.

"Ve sana bu güzel evi aldı," dedi ruhsuz bir ifadeyle.

Rowan, "Vaughan beni satın aldı," dedi. Biddy'nin kastettiği şeyi açıkça anlamıştı. "Duymak istediğin bu mu? Buysa doğru. Hepimizi satın aldı. Sadece para, ev ve diğer şeyleri kastetmiyorum. Vaughan, başkalarının göremediği insanları görüyor. Eğer görülmemeye alışkın insanlardan biriysen buna direnmek zordur."

Bu sefer sesini kontrol altında tuttu. "Peki Storm'u da mı satın aldı?"

"Storm..." Yüzündeki ifade sanki bir perdeyle örtülmüş gibi değişti. "Storm'u onu *görmeyerek* ya da en azından görmemiş gibi davranarak satın aldı. Storm'un her şeyi vardı; para, dış görünüş, klas. Kendisine bir şeyler verilmesine alıştı. Vaughan, bu koşullar altında almak için her şeyi yapacağını bildiğinden onları ulaşamayacağı bir yerde tuttu. Bildiğim kadarıyla hâlâ öyle yapıyor. Neden Storm'u soruyorsun?"

O ana dek gördüklerini ona anlatıp anlatamayacağını bilmiyordu. Bunu sormak için yanıp tutuşuyordu ama her şeyin alevler içinde kalmasından da bir o kadar korkuyordu. Artık çok geçti. "Büyüyü kalbimden almaya çalışırken Storm'un anısını gördüğümü sana söylemiştim ya," dedi. "Bu anı seninle ilgiliydi."

"Öyle mi?" Kayıtsız görünüyordu ama omuzları kasılmıştı. "Hangisi?"

"Dönüştüğü gün." Rowan'ın yüzünde beliren ifadeyi gördü ve daha fazla ayrıntıya gerek olmadığını anladı. "Üçünüz bir yerlerde bir handaydınız; Yeraltı Kalesi'nde değildiniz. Dışarıda gökyüzünü görebiliyordum. Sokaklar eski ve biraz eğri büğrü görünüyordu."

“York.” Biddy’nin kısmen hatırladığı bir şarkıyı ya da çok daha küçükken okuduğu bir kitabı tanımlarken yaptığı gibi kelimeler pek düşünmeden ağzından çıkmıştı. “Marney’nin yeri. Eskiden bunun gibi bir sürü küçük cep vardı. Büyü olmadan onların içine giremezdin; Yeraltı Kalesi gibi. Kapıda tılsımlar vardı, bu yüzden kanında büyü depolanmayan herkes oraya baktığında boş bir duvar görürdü.”

Başka bir zaman olsa bununla ilgilenirdi. “Sen farklıydın.”

“Eh, yaklaşık yetmiş yıl önceydi.” Biddy hiçbir şey söylemedi, Rowan da biraz yumuşadı. “Nasıl bir farktan bahsediyorsun?”

Biddy kelimelere sıkıca tutundu. Daha sert, daha öfkeli, daha zalim. “Aksanın daha güçlüydü,” dedi zayıf bir sesle. Birkaç gün önce Rowan’ın aksanının olduğunu farkında bile olmadığını düşünmeden edemedi. Artık bu sesin kiminle konuştuğuna bağlı olarak değiştiğini biliyordu ve onun gerçek sesinin kendisiyle birlikteyken kullandığı ses olabileceğini düşünüyordu.

“Peki,” dedi ihtiyatlı bir tavırla. “Evet. Bunlar Storm’un hafıza oyunları olabilir. Ya da dürüst olmak gerekirse, bilerek biraz abartmış olabilirim. Morgaine, Storm’un desteğini almak istediğimde bunu yaptığımı söylemişti.”

“Neden Storm’un desteğini almak istiyordun?”

İçini çekti. “Bu konuyu bir kenara bırakabilir miyiz, Bid? Uzun zaman önceydi ve şu anda aklımda her şey altüst olmuş durumda. Storm, Morgaine ve benim aramda olup bitenlerin tam ayrıntılarını hatırlayamıyorum.”

“Storm hepsini hatırlıyor.”

“Storm orada takılıp kaldı. Bu konuda hiçbir şey yapamam.”

“Yapmak istiyor musun ki?”

Gülüşünde neşeden eser yoktu. “Storm’la son görüştüğümüzde, içimi yeniden düzenlemek için çok zaman harcadı. Aklımdaki *ilk şey* onun duygusal sağlığı değilse beni bağışla.”

Biddy'nin şüphesi gözlerinden anlaşılıyor olmalıydı çünkü Rowan hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Ne söylememi istiyorsun, Biddy?"

"Bilmiyorum!" Bunun asla yaşanmamasını istiyordu. Bunu hiç görmemiş olmayı istiyordu. Sadece birkaç hafta önce yaşadığı dünyaya, Rowan'ın sinir bozucu ama onu seven harika koruyucusu olduğu ve başka bir şeyin olmadığı dünyaya geri dönmek istiyordu. Bu mümkün değildi; bunu biliyordu. Hatta bunun adil olmadığını da anlamıştı. Rowan mükemmel biriymiş gibi davranmamıştı. Ama Biddy, daha iyi biriymiş gibi davrandığını düşünmeden edemiyordu.

En sonunda, "Bana Storm'un bunu yanlış hatırladığını söylemeni istiyorum," dedi.

Rowan, "Eminim yanlış hatırlıyordur," dedi ama Biddy onun anlamadığını biliyordu. "Eminim ben de yanlış hatırlıyorumdur. Ama kendi anılarımda Storm'dakinden daha iyi görünmemi istiyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın. O zamanlar nazik biri değildim. Başka bir şey var mı?"

Tabii ki vardı. Çok daha fazlası vardı; uçsuz bucaksız bir okyanus dolusu soru vardı. Ancak duygularını nasıl soruya dönüştüreceğini bilmiyordu. Bunlar, dünyadaki çatlakların ötesindeki, görülmeyen, bilinemeyen ve onun anlayışının ötesindeki büyü gibiydi.

Üstelik ona söylemeyecekti. Sesindeki değişikliği hissetmiş, ayağa kalktığını görmüş ve yaşadığı acı tecrübelere dayanarak onu yeniden kaybettiğini anlamıştı. Şimdi herhangi bir cevabı belirlemeye çalışmak, kuvvetli bir rüzgârda bir hayali yakalamak gibi olacaktı.

"Hepsi bu," dedi. "Neden kalbime bir büyü yerleştirip beni orada bıraktığın sorusu dışında. Ama buna cevap veremezsin, değil mi?"

“Hayır,” dedi sessizce. “Veremem.”

Ağına yoğun, acı bir tat doldu. Ne olduğunu anlaması bir dakikasını aldı. Birlikte geçirdikleri yıllar boyunca Rowan’a kızmış, onun için korkmuş, sık sık ona şaşırılmıştı; hatta dün gece birkaç mide bulandırıcı saat boyunca ona hiç güvenemeyeceğini bile hissetmişti. Ama daha önce ona dair hiç hayal kırıklığına uğramamıştı. Artık öyleydi ve bu hayal kırıklığı ihanetlerin en kötüsüydü.

Bu adil değildi. Onun elinden geleni yapmaya çalıştığını görebiliyordu; hatta birkaç gün öncenin aksine yorgun, endişeli ve kendi geçmişindeki boşluk nedeniyle gerçekten sarsılmış olduğunu bile görebiliyordu. Ama ona cevaplar borçluydu. Zaten bu kadarını da itiraf etmişti. Biddy ondan istenilen her şeyi yapmış ve ölümün eşiğinden dönmüştü. Sıra onun gerçekten anlaması gereken şeye geldiğindeyse Rowan’ın verecek hiçbir şeyi yoktu.

Hutchincroft elbette onları önceden uyardı. Biddy, şömine rafının üzerindeki kitaplardan biriyle yatakta kıvrılmış, okuyormuş gibi yapıyordu; itiraf etmeliydi ki bu kısmen Rowan’la konuşmaktan kaçınmak içindi. Görünüşe göre endişelenmesine gerek de yoktu. Rowan hiçbir şey yapıyormuş gibi davranmıyordu ve konuşmayı da çoktan bırakmıştı. Morgaine’in bıraktığı çaya henüz dokunmamıştı ve sosisler, yumurtalar ve çeşitli unlu mameullere bakmamıştı bile. (Biddy, Rowan’ın Anna’nın bahsettiği, o en ufak bir endişeyle bile iştahlarını kaybeden sinir bozucu insanlardan birinin olduğunu anlamaya başlıyordu. O da endişeliydi ve mutsuzdu ama bunun mükemmel bir yaban mersinli keki mahvetmesine izin vermek için hiçbir neden göremiyordu.) Yirmi dakikadır kapalı pencereye yaslanmış, perdelerin arasından dışarıyı izlemek için başını eğmiş, çok düşünürken

yaptığı gibi dalgınlıkla parmaklarını ısırmişti. Hutch, bir arada ve güvende oldukları sürece yeterince memnundu ve onun yanında uyukluyordu. Ama Biddy sayfayı çevirirken birden doğruldu. Kulaklarını dikti, vücudu kasılmıştı.

Rowan bir anda ayağa kalktı. “Geliyorlar mı?”

Hutch, Biddy’ye yaptığı gibi başını sallamadı ama Rowan’ın tepkisine bakılırsa cevap vermiş olmalıydı. Biddy daha önce onun küfür ettiğini hiç duymamıştı.

“Vaughan mı?” diye sordu.

“Hayır. Bu sefer değil. Storm.”

O konuşurken rüzgârın uğultusu duyuldu ve duvarlara ani bir yağmur savruldu. Açık camlı oturma odasında olsalar ses sağır edici olurdu; buz damlacıklarıyla dolu soğuk bir esinti bacadan aşağıya doğru akıyordu. Biddy, Rowan’a baktı. Bembeyaz olmuştu.

Rowan fırtınalı havalarda her zaman biraz gerilirdi. Hy-Brazil kışın ve şiddetli bahar aylarında sık sık fırtınalara maruz kalıp hırpalanırdı. Biddy ise böyle zamanlarda rüzgârın uğultusuna, gök gürültüsünün şiddetine aldırış etmeden hızlanan yağmurun ortasında tavukları ve keçileri eski kaleye doğru kovalamak için koşturmayı severdi. Üçü, ellerinde bisküviler, sıcak süt ve bir sürü gotik romanla ateşin başına kıvrılıp fırtına dinene dek orada kalır, korkunç kısımları okuyup kıkırdarlardı. Çoğu zaman fırtına bütün gece devam eder, yanında Hutch’la birlikte minderlerin üzerinde uykuya dalar, parlak güneş ışığıyla uyanır ve dünyanın yenilendiğini görürdü. O gecelerin güvenli geceler olduğunu düşünüyordu; rüzgâr bir kuzgunun uçamayacağı veya bir geminin yelken açamayacağı kadar kuvvetliydi, bu yüzden kimse bir yere gitmiyordu. Rüzgâr estiğinde Rowan’ın parmaklarının kupasının çevresini nasıl sıktığını, özellikle şiddetli bir yıldırım çarpmasından sonra nasıl nefes

alıp verdiğini, yağmur panjurları dövdüğünde Hutch'ın ona ne kadar rahatlatıcı bir şekilde yaklaştığını ancak son aylarda fark etmişti.

İkisinin de korktuğu şey buydu demek. Ona söylemedikleri ortak korkuları her ne olursa olsun, Bid dy de artık bunun ortasında ydı.

“Ne yapacağız?” diye sordu.

Doğru soruydu bu. Rowan sanki bir rüyadan uyanmış gibi gözlerini kırptırdı. “Şey, pencerelerden dışarı çıkmayacağız. Mahzeni deneyelim. Çabuk!”

Evin bir mahzeni olduğunu bilmiyordu ama elbette Rowan ve Hutchincroft evin hem içini hem de dışını biliyorlardı. Hutch yataktan fırladı ve Bid dy onun arkasından kendini neredeyse yataktan aşağı attı.

Mahzen merdiven boşluğunun dibinde, kiler olduğunu tahmin ettiği yeşil bir kapının diğer tarafındaydı. Başta sıkışmıştı; Rowan kolu sertçe yukarı itti ve kapı açıldı.

“O da bu kapıyı hiç tamir ettirmemiş,” dedi başını sallayarak. “Bunca yıl boyunca bana laf edip durmuştu.”

Bid dy gergin de olsa gülümsemeyi başardı.

Kapının öte yanında serin ve loş bir oda vardı; duvarları ve zemini paslı kırmızı tuğladan yapılmıştı. Ufacıktı, kilerden çok da büyük değildi ve yarısı kömürle doluydu ama yukarıda, sokak seviyesindeki küçük bir pencere parlıyordu. İçeri giriyordu ki Rowan onu kolundan yakaladı.

“Geri gel!” Kolunu o kadar sıkı tutuyordu ki canı acıdı. “Yukarı. Hemen!”

“Neden...”

Kelimeler boğazına takıldı. Bodrumun dışarıdaki zeminle buluştuğu köşedeki çatlaktan su damlıyordu. Bid dy, yaşadıkları kaledeki gibi buradaki çatının da sızdığını düşündü. Hut-

chincroft her zaman onlardan şikâyet ediyordu. Ama suyun damladığı yerden bir şey yükseliyordu; keskin kenarlı, buz beyazı, uzun bacaklı ve şekilsiz, ısıltılı damlacıklarla çevrelenmiş bir şey.

Kuş sürüleri. Yağmur damlalarından oluşan kuşlar su ve soğukta uçuşuyordu. Bunlar Storm'a aitti.

Çılgılık olmadığını umduğu küçük bir haykırıyla merdivenlerden yukarı çıktı.

Hutch orada ikisini de bekliyor, bıyıkları heyecandan titriyordu. Rowan geçerken kolunu bıraktı ve onun yerine ahşap tırabzanı tuttu. Gözlerini yağmurda beliren şekillere sabitleyerek birkaç kelime mırıldandı; merdivenler hafifçe gıcırdayıp esnedi ve tırabzanlardan kanatları kıymık kadar keskin altı küçük tahta kuş fırladı. Adadaki iskelet kuşlarla mücadele eden porsuk ağacı kuşlarla karşılaştırıldığında cılız ve küçüktüler, kuştan çok böcek denebilirdi ama öfkeyle vızıldayarak, gıcırdayan savaş çılgınlıklarıyla yükselen sesleriyle, yağmurdan oluşan yaratıklarına doğru uçtular. Rowan kapıyı arkasından çarparak kapattı.

“Eh, bu onları birkaç dakika idare eder,” dedi nefes nefese. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve Biddy'yi ileri doğru itti. Kapalı kapının arkasından gelen uğultu ve gıcırtı, korkunç bir ciyaklama ve dolu sesiyle karışmıştı. “Hadi. Oturma odasına.”

Biddy koştu, Hutchincroft da yanlarında hızla ilerliyordu. Oturma odasından dışarı çıkamıyorlardı; yağmur yüksek pencerelere çarpıyordu ve her damla canlanmaya hazırdı. Ama Rowan'ın bir planı olması gerekiyordu. Her zaman bir planı olurdu.

Şimdi de vardı. Oturma odasına vardıklarında durdu. Aydınlik oda artık dışarıdaki fırtına bulutları nedeniyle loştu ve gölgelerle doluydu.

“İşte.” Rowan bir şey fırlattığında Biddy içgüdüsel olarak onu yakaladı.

Bu kuzguntaşydı. Avucunun içinde duruyordu; keskin kenarlı ve simsiyah parlıyordu. Şok içinde Rowan’a baktı ve Rowan ona gülümsedi.

“Hep denemek isterdin.”

“Ama...” Yanındaki Hutch yüksek bir ses çıkardı. “Sadece bir taş var.”

“Ve bu senin için... yani sen ve Hutch. Buradan bacaya çıkabilirsiniz. Biraz sıkışık ama biz birkaç saat önce buradan inmiştik. Uçmayı dert etmeyin, kuzgunlar uçmayı bilir. İşin püf noktası kim olduğunu hatırlamak, tamam mı? Hutch sana hatırlatacak.”

Biddy konuşamayınca başıyla onayladı.

“Storm’un başına gelenleri gördüğünü biliyorum.” Belki de Biddy’nin isteksizliğini gerçekten yanlış anlamıştı ama büyük olasılıkla yanlış anlamış gibi numara yapıyordu.

“Senin başına böyle bir şey gelmeyeceğine söz veriyorum. O zamanlar taş toy ve vahşiydi; şimdi çok daha sakın. Bunu yapabilirsin. Buradan kurtulduğunuzda Hy-Brasil’e uçun. Güvende olacağınız tek yer orası. Saklanın ve özgür olun. Fırsat bulunca yanınıza geleceğim.”

“Hayır!” İtirazı bir fısıltıdan ibaretti ama bir haykırış kadar şiddetli ve öfkeliydi. “Seni bırakmam.”

“Evet, bırakacaksın.” Artık yüzünde gülümsemeden eser bile yoktu. “Sen de öyle Hutchincroft, o yüzden kes şunu. Başımın çaresine bakarım. Onları alt ettikten sonra arkanızdan geleceğim.”

“Peki ya alt edemezsen?”

“Şey, burada güven oylaması yapacak durumda değiliz ben-
ce, ne dersin?” Biddy hiçbir şey söylemedi. Yapamayacağını

hepsi biliyordu. “Hatırlasana, bunu daha önce de yapmıştım. Seni götürdükleri yere beni de götürdüler. Geçen sefer çıktım.”

Geçen sefer ona Morgaine yardım etmişti. Rowan ondan bahsetmiyordu ve Biddy bunun nedenini biliyordu. Rowan, Morgaine’in onlara ihanet ettiğini düşünüyordu. Evden ayrılmıştı ve şimdi de Storm ordusuyla birlikte geliyordu.

“Hutch, gel buraya.” Hutch çabucak geldi, ön patileri Rowan’ın botlarının üzerindeydi, kulaklarını geriye yatırmış, yalvaran gözlerle bakıyordu. Rowan onu kucağına aldı, bir an sıkıca tuttu, sonra alnından öptü ve yere bıraktı. “İşte. Elimde kalan büyü’nün büyük kısmı bu. Onları uzak tutmak için birazını da kendime saklayacağım ama daha fazlasına gerek yok. Yakalanırsam Yeraltı Kalesi’ne götürüldüğümde onu benden alırlar.”

Biddy, “Gitmiyorum,” diye tekrarladı. Gözyaşlarından gözleri yanıyordu.

“Gidiyorsun,” diye karşı çıktı Rowan. “Sen gitmezsen Hutch da kaçamaz. Uçmak için sana ihtiyacı var. Ve Hutch, sen de Biddy’ye göz kulak olmazsan ya gitmeyecek ya da kendi başına gidip kaybolacak. Birbirinize ihtiyacınız var. Biddy,” diye ekledi, sesi çok alçak ve yumuşaktı, “tekrar görüşeceğimize söz veriyorum. Lütfen. Lütfen ikiniz de benim hatırım için gidin.”

Gidemezdi. Bunu yapamazdı. En son konuştuklarında tartışmışlardı. Son saatini öfke sisi içinde geçirmişti. Bu onların hayatlarında birbirlerine söyledikleri son sözler ve son konuşmaları olamazdı. İstemese de kuzguntaşını boynuna astı. Beklediğinden daha ağırdı ve ikinci bir kalbin hızlı atışı gibi göğsünün üzerinde titriyordu.

Rowan başıyla onayladı. Omuzlarındaki yük hafiflediğinden rahatlamıştı. “Teşekkürler.”

Oda artık kararıyordu ve pencerelere yağın yağmur kurşun gücündeydi. Altındaki cam bükülüp çatladı. Hutchincroft,

Rowan'ın onu bıraktığı yerde acı içinde duruyordu ama Biddy onu kucağına aldığı anda kendini bıraktı ve direnmedi.

Dönüşüm için kuzguntaşını nasıl kullanacağını sormak istemişti ama ihtiyaç yoktu. Büyü oradaydı, çırpınıyor ve kullanılmak için can atıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Kuşa dönüşmek değil asıl dönüşmemek istiyorsa çaba sarf etmesi gerekirdi. Düşüncelerinin en ufak bir dürtüsüyle derisi karıncalanmaya, bedeni kendi içine kapanmaya başladı. Başına gelecekleri bilmese nasıl da korkardı. Bildiği halde, Storm'un dönüşümünün bir görüntüsü kafasında belirdi –bü-külen uzuvlar, beyninin korkunç bir şekilde yarılması, küçülen ciğerlerinden kopan çığlıklar– ve dehşet içinde neredeyse irkilerek geri çekildi. Eğer dönüşümün ortasında olsaydı bir facia yaşanabilirdi. Ama Rowan'ın dönüşümünü pek çok kez görmüştü ve Hutchincroft zaten içindeki kuzgunu sakinleştirmeye başlamıştı ve böylece kolları kanatlar biçiminde uzarken ayakları pençelere, derisi tüylere dönüştü ve Hutch ellerinden sıyrılıp kalbine doğru kıvrılırken korkusu saf bir merakla yumuşadı. Odanın ortasında bir kuzguna dönüşmüştü ve bir fırtına yaklaşıyordu.

Bacadan yukarı, Biddy. Kafasındaki Hutchincroft'un sesiydi. Her şeyden önce bu onu şaşırttı; onu Rowan'ın her zaman duyduğu gibi duyabilmeyi beklemiyordu. Sesi kederden gergindi ama kararlı ve güçlüydü. *Buradayım. Seninleyim. Bırak da kuzgun uçuşsun.*

Rowan haklıydı. Kuzgun uçmayı biliyordu. Kanatlarını açtı, bir kez çırpı ve doğrudan bacaya doğru uçu.

Aklına ilk gelen şey öleceği oldu. Bu, önceki gece içinden geçtiği yeraltı bacalarına hiç benzemiyordu. Sıkışık ve zifiri karanlıktı,

hava o kadar yoğun ve kasvetliydi ki neyin ne olduğunu anlayamıyordu. Zihninin kuzgun tarafı paniğe kapılmıştı, kanatlar acı verici şekilde dar alana çarpıyordu ve kurum tüylerini kaplayıp gözlerine batıyordu. Kuzgunun korkusu Biddy'nin korkusuyla birleşip sonra onu alt etti. Nefes alamıyordu. Göremiyordu.

Yapabilirsin, dedi Hutchincroft. *Sadece ışığa yönel.*

Ve başlarının üstünde ışık *vardı*. Karanlık bir gecede ay gibi küçük bir daireyi görebiliyordu ve kuzgunun olmayan dişlerini gıcırdatarak kendini bacadan yukarı doğru itti. Pençeleri umutsuzca tuğlayı sıyırdı.

Artık arkasında ışık yoktu. Bıraktığı oda tamamen gün ışığıyla dolu olsa da son derece karanlıktı. Arkasında duvarlara çarpan yağmurun sesini, sonra da korkunç bir şekilde kırılan camların sesini duyabiliyordu. Aklında Hutchincroft'un kasıldığını hissetti.

“O nerede?” Bu Storm'un sesiydi; kale zindanlarında geçirdiği uzun gün boyunca sık sık duyduğu o derin hırıltılı ses. Bu ses onu kelebeğin içinden geçen bir iğne gibi yerine sabitledi.

Rowan'ın kahkahasını duydu; net, kısık ve tehditkâr. “Seni de tekrar görmek çok güzel. Özellikle gün ışığında, dışarıda. Tebrikler.”

O sırada sanki metal metale çarpıyormuş gibi bir ses duyuldu ve altındaki şömine yeşil-altın rengi bir ışıkla parladı.

Hadi! Hutchincroft zorlayınca Biddy hızlandı. Kanatlarını son bir kez itip pençelerini sürttükten sonra bacanın kenarından dışarı çıktı. Yağmur buz gibi üzerine iniyordu, gri gökyüzü dayanılmaz derecede parlak ve soğuktu, tüyleri isle kaplıydı ve her yanı acıyordu. Kanatlarını öfkeyle, çılgınca çırpı ve işte havadaydı.

Yan taraftan bir şey ona çarptı. Keskin pençeler, şiddetli bir soğuk; bu sefer kemik değil, buz ve yağmurdur. Bir hayalet kuş.

Kuzgun çılgılık attı, mücadele etti, dondurucu pençeler sıcak tüylerine batarken kanatlarını çırpı. Biddy, korkusunu ve öfkesini kontrol altına almaya çalışarak onu yakaladı.

Dövüş! diye emretti. Bunu söyleyen kendisi miydi yoksa kuzgun muydu bilemiyordu ama birlikte havada döndüler, böylece kuşla yüz yüze geldiler. Yüzü şeffaftı, gagası bir buz parçasıydı. Kuzgun pençelerini ıslak göğsüne batırdı ve onu çılgın bir güç patlamasıyla bir, iki ve üçüncü kez geri itti. Kuşun pençeleri kuzgunun tüylerinden ayrıldı ve yağmura dönüştü.

Özgürdüler, önce yağmurda, sonra birden güneş ışığında gökyüzünde spiraller çizerek ilerliyorlardı. Londra bütün büyü ve ihtişamıyla altlarında dönüyordu.

Şehirdeydi ve uçuyordu. Dünyada her zaman en çok istediği iki şeydi bunlar ama şimdi umurunda değildi. Arkasında bir savaş sürüyordu ve Rowan bunu kazanamazdı, ama Biddy'nin gitmesi ve onun kaybetmesine göz yumması gerekiyordu. Biddy ağlayabilirdi ama kuzgun ağlayamazdı.

Durma. Hutchincroft'un şiddetli, net ve güzel sesi ona güven verdi. *Seni de kaybetmeyeceğim. Uçmaya devam et.*

Uçmaya devam etti ve kuzgunun her kanat çırpışında Rowan'ı daha da geride bıraktı.

Nerede olduğunu, nereye gittiğini bilmiyordu. Hutchincroft olmasaydı hem kendisi hem de akli kaybolurdu. Artık Rowan'ın kuzguntaşını kullanmasına neden asla izin vermediğini, yeni dövülmüş ve vahşiyken neden Storm'u mahvettiğini anlıyordu. Çok güzel bir büyüydü ama güçlüydü; neredeyse Biddy'nin taşıyamayacağı kadar güçlü. Düşünceleri sürüklendiğinde, keder ve yorgunluktan bitap düştüğünde, kendini kuzgunun bedeninde bir gölete batarken buldu; sadece Hutch'ın sesi onu çekip

çıkartıyor ve su üstünde kalmasını sağlıyordu. Güneş etraflarında doğup battıkça, gökyüzü griye döndükçe, altlarındaki zemin şehirden düz yeşil kırlara döndükçe bunun giderek daha sık gerçekleştiğini hissetti.

Hutchincroft *batıya doğru ilerlemeye devam et dedi. Güneşi takip et. Hy-Brasile gidiyoruz, Biddy. Bunu aklından çıkarma. Kim olduğunu ve nereye gittiğini hatırlamalısın.*

Hy-Brasil. Hy-Brasil'i hatırlayabiliyordu. Her santimini biliyordu, belki de Rowan'dan daha iyi biliyordu çünkü neredeyse tüm hayatı boyunca orada yaşamıştı, oysa Rowan'ın hayatının sadece bir kısmı orada geçmişti. Ağaçlarını, kayalarını, dağınık çimenlerini biliyordu. Deniz kabukları, çakıl taşları ve yapraklardan oluşan koleksiyonuyla yatak odasını, tavşanların etrafında otladığı rüzgârdan uzak çimenliklerdeki en sevdiği okuma noktasını, yüzmek, tırmanmak ve hayal kurmak için en iyi yerleri biliyordu.

Adanın onu seçtiğini düşünmüştü. Çocukluğunda onu ölümcül denizlerden kurtarmıştı çünkü ebeveynleri özel insanlardı ya da kendisi öyleydi, belki de gerçekleşmesi gereken büyük bir kaderi vardı. Kendiyle ilgili bütün fikirlerini bu düşünceler üzerine kurmuştu: Adanın onu bir nedenden dolayı kurtardığı düşüncesi. Ama öyle olmamıştı. Gerçek hikâye ne olursa olsun, Rowan ne yapmış olursa olsun Hy-Brasil onu istememişti. Tehlikede olan bu kadar çok şey varken bunu umursamaması gerekirdi ama çaresizce devam ediyordu.

Artık kim olduğunu bilmiyordu.

Hayır. Hutch'ın sesi sertti, içinde sadece hafif bir panik vardı. Hayır, daha çok çabalamalısın. Lütfen, Biddy, benimle kal.

Çok yorgundu. Kanatları acıyordu, ruhu da... Sanki ezelden beri uçuyorlardı ve asla durmayacaklardı. Hy-Brasil'in bu kadar uzakta olduğunu bilmezdi.

Hutch, dört yüz elli mil civarında dedi. Bidly o zamana kadar onun da kendisini duyabildiğini fark etmemişti. *Gerçek bir kuzgunun oraya uçması –eğer başarabilirse– bütün bir gün ve gecenin yarısını alırdı. Ama bu gerçek bir kuzgun değil. Hiçbir gerçek kuşun çıkamayacağı hızlara çıkabilir ve yorulmaz. Sadece sen yorulacaksın. Bu iş bu kadar zor olduğu için üzgünüm, gerçekten. Keşke zorluğu sen değil de ben çeksem. Ama devam etmelisin.*

Artık altında siyah, sert ve ışıltılı bir okyanus vardı. Kuzgun karanlıkta iyi göremiyordu. Rüzgâr çok soğuktu ve onları evlerinden uzaklaştırıyordu.

Devam etti.

Kuzgun formuna girmek acı vermemişti ama çıkmak veriyordu. Eski haline dönmek için mücadele etmek zorunda kaldı ve uzuvları bükülüp tüyleri çözülürken çığlık attı. Ama her şey bittiğinde, tozlu ahşap bir zeminde kıvrılmıştı ve Hutchincroft yine kollarına kıvrılıp onu endişeyle dürten bir tavşana dönüşmüştü. Kuzguntaşını boynunun etrafından titreyerek çıkardı ve taşın çırpınması kesildi.

Konuşmaya mecali olduğu an Hutch'a, "İyiym," dedi. Ama hiç de iyi hissetmiyordu. Fena halde titriyordu, teni soğuktu, kemikleri buz gibiydi ve zemin kıyafetinin kumaşından tenini ısıırıyordu. Uzuvlarından hiçbirisi kendine ait gibi gelmiyordu. Ama şimdilik güvendeydi. Akıllı bir kez daha berraklaştı. Kuzguntaşını cebine koydu ve doğrulmayı başardı.

Rowan'ın çalışma odasında yerdeydi. Kuzgun onu Rowan'ın her gece açık pencereden çıkıp suyun üzerinden geçerek şafaktan önce eve dönebilmek için uğraştığı o yolculuğa çıkarmış ve onu eve getirmişti.

“O nerede?” diye sordu Biddy Hutch’a. Boğazı hırıltılıydı ve sözleri boğuk bir fısıltı halinde çıkıyordu. “Kaçtı mı?”

Hutch başını iki yana salladığında şaşırmadı ama yine de canı acıdı. Bu gerçekten olmuştu. Rowan düşmanlarının eline düşmüştü ve ne kadar beklerse beklesin bu sefer asla eve dönmeyecekti. O artık yoktu.

Hayatı boyunca Rowan olmadan Hy-Brasil’de bir geceden daha uzun süre kalacağını hayal etmemişti. Adayı terk etmeyi binlerce kez hayal etmişti, evet, ancak Rowan ve Hy-Brasil onun aklında her zaman iç içe geçmiş iki şeydi.

“Onu görebiliyor musun?” Hutch başını çaresiz bir tavırla salladığı zaman Biddy elini, rahatlatmak için kulaklarına koydu. Yaşlar gözlerini yakıyordu ama akmalarına izin vermedi. “Her şey iyi olacak. Kurtulabilir. Sonuçta yapacağını söyledi. Onu bekleyeceğiz. Geri gelecek.”

Bunu Hutchincroft için söylüyordu, kendisi için değil; saf büyüden oluşan ölümsüz bir varlık değil de teselliye ihtiyacı olan minik bir altın tavşanmış gibi onu rahatlatmaya çalışıyordu. Hutch Biddy’ye yaklaştı ama rahatlamamıştı.

Titremeleri yavaş yavaş dinerken yerini ölümcül bir bitkinlik aldı. Sert zemine sırtüstü uzandı, dizlerini göğsüne çekti, eli Hutch’ın üzerindeydi. Yatağının alt katta, aynen bıraktığı gibi olduğunu biliyordu; ulaşabilecek olsa bile ulaşmaya çalışmak istemiyordu. Hareket etmek bir şekilde vazgeçmek gibi gelmişti. Hareketsiz yatıyordu ve tüm kalbiyle Rowan’ın güvende olmasını diliyordu.

Şafaktan önceki hafif gri saatlerde, korkunç bir sesle uyandı; kalbini donduran tiz, delici bir çığlık. Bu bir tavşan çığlığıydı. Bunu daha önce yalnızca bir kez, kalenin yakınındaki genç si-

yah tavşanlardan birine bir şahin saldırdığında duymuştu. Bu sefer daha kötüydü. Hutchincroft'un çılgılığıydı bu, körü körüne bir panik değildi ama yüksek bir öfke, dehşet ve keder tonuydu.

“Hutch!” Karanlıkta elini ona uzattı ve kollarıyla sararak onu sakinleştirmeye çalıştı. Küçük yuvarlak vücudu o kadar çok titriyordu ki artık sarsılmaya başlamıştı. “Hutch, onu öldürdüler mi? Hutch, lütfen dur. Lütfen. Söyle bana. Rowan öldü mü?”

Her zamanki gibi şiddetle titremesine rağmen sustu. Neyse ki cevabı başını iki yana sallamak oldu. Ama bu rahatlama kısa sürdü.

“Ona zarar veriyorlar, değil mi?” Midesi altüst oldu; başı dönerken tırnaklarını avucuna batırdı. “Hutch?”

Hutch başını kolunun kıvrımına gömdü, fena halde titriyordu ve kız ona daha da sıkı sarıldı.

Çok uzun bir geceydi.

On Dördüncü Bölüm

Biddy sabahın erken saatlerindeki hafif ışık ve belli belirsiz bir duman kokusuyla uyandı. Gözlerindeki kumları silip yüzünü buruşturarak yattığı yerden doğrulduğunda, Hutchincroft'un mavi alevler saçan bir ateşin üzerinde insan formunda durduğunu gördü. Her zamankinden daha ufak tefek görünüyordu, yumuşak yüzü yorgun ve sıkıntılıydı. Biddy'yi görünce gözlerinde bir sıcaklık belirdi ama insan ifadeleri konusunda içinden gelmese de gülümseyebilecek kadar tecrübesi yoktu.

Hutch sessizce, "Özür dilerim," dedi. "Dün gece seni korkutmak istememiştim."

"Ben olsam ben de ağlardım." Belki de zaten ağlamıştı. Gözleri yorgundu ve gözyaşlarından şişmiş gibiydi.

Hutch, "Daha iyi misin?" diye sordu. "Sana bir şey getireyim mi?"

"İyiyim," dedi ve daha öncesine kıyasla gerçekten biraz daha iyiydi. Artık üzerinde iki battaniye ve başının altında da bir yastık vardı; bunlara yanına bırakılmış, soğumakta olan bir kâse haşlanmış elma da eşlik ediyordu, muhtemelen bu da Hutch'ın eseri idi. Her yeri ağrıyordu ve ölesiye üşüyordu ama zar zor da olsa ayağa kalkabildiğini ve hatta Hutch'ın yardımıyla ateşin yanındaki koltuğa doğru aksayarak birkaç adım yürüyebildiğini fark etti. Hutch, Rowan'dan öğrendiği insani tavırla tek koluyla

ona sarıldı ve kız da ona doğru dönmeden vücudunu minnetle onunkine yasladı.

“Rowan’dan ne haber?” Ellerin ateşin sıcak parıltısının üzerinde tuttu ve hızla ovuşturdu, sadece ısıtmaya değil, tuhaf bir şekilde onları hatırlamaya da çalıştı. Kuzgun, şimdi zihninde tüylü bir gölgeydi. “Güvende mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Hutch. “Zindanlarda, benden gizliyorlar.”

“Dün gece nasıl görebildin?”

“Görmemi istediler.” Sesi çok ama çok sakindi. Bidy, Hutch’ın sesini pek iyi tanımıyorsa da ruh halini biliyordu ve bu onu ürpertti. “Koruma büyülerini kaldırdılar, böylece kalbinden benim için yükselen çılgılığı duyabildim. Karşılığında seni onlara geri götürmemi istiyorlar. Onun böyle acı çekmesini durdurmak için dünyadaki son büyüğü de kendimi de bir an olsun düşünmeden feda edeceğimi biliyorlar.”

Bidy, yükselen mide bulantısı karşısında gözlerini kapamak zorunda kaldı. “Sana mı sesleniyordu?”

Hutch aynı sakın ses tonuyla, “Evet,” dedi. “Evet, tabii. Kalbinin yaptıklarına engel olamazsın. Ama aynı zamanda bana, o acının ortasında nefes aldığı anlarda bu sesi dinlemememi de söyledi. Ben de ona güvende olduğumuzu ve endişelenmememi gerektiğini söyledim. Rowan seni çok sevdiğini söylememi istedi.”

Bidy, Rowan’ın onu sevdiğini biliyordu. Onun hakkındaki her şeyden şüphe ettiği o en karanlık anlarında bile bunu her zaman bildiğinin farkındaydı. Eline her dokunuşunda, gözlerinin kenarlarındaki her kırıksıklıkta, ona bakarken yumuşayan her gülümsemesinde bu sevgiyi hissediyordu. Ama bunu asla dile getirmezdi. Şimdi bunu yapmış olması Bidy’yi kalbinin derinliklerine kadar ürpertmişti.

“Peki sen beni geri götürmek ister misin?” diye sordu ve cevabı, gelmeden önce biliyordu.

“Asla.” Mavi gözlerinde bir şiddet belirdi. “Onlar anlamıyor, Konsey anlamıyor. Bu dünyada Rowan kadar sevdiğim tek şey sensin. Onlara her şeyi götürebilirdim ama seni götürmem. Ve onlar Rowan’ı incittikçe, sana büyü yapmalarına izin vermeme konusundaki kararlılığım da artıyor.”

Biddy kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu. “Rowan her zaman büyüünün iyi olduğunu söylerdi. Zarar veremeyeceğini...”

“Kendi başına zarar veremez. Ama insanlar verebilir.” Hutch başını salladı. “Storm’u ilk tanıdığımızda kırık kemikleri iyileştirebilecek bir taşı vardı. Bunu Morgaine onun için yapmıştı çünkü bir taş büyücüsüydü. İyi bir büyüydü, çok kullanışlı ve nazik. Geçen sefer Rowan’ı hapsettiğinde Storm vücudundaki bütün kemikleri kırdı, sonra onları iyileştirdi, sonra da onları tekrar tekrar kırıp parçaladı ve tekrar iyileştirdi. İnsanlar herhangi bir şeye zarar vermenin yolunu her zaman bulur.”

Rowan, *Storm’la son görüştüğümüzde içimi yeniden düzenlemek için çok zaman harcadı* demişti. Biddy ne demek istediğini hiç anlamamıştı; biraz düşünse bunun mecazi bir şey olduğu aklına gelirdi. Şimdi Storm’un zindanın aşılmaz kapı aralığında belirdiğini, aniden yükselen öfkesini, büyüünün kalbini sert bir şekilde kavrayışını ve boğazına yükselen safrayı hatırlıyordu.

“Şimdi ona yaptıkları bu mu?”

“Bilmiyorum. Muhtemelen. Storm’un hayal gücü pek gelişmiş değildir.” İnsanların çıplaklığın kötü olmasını düşünmesinden ötürü kendilerini pelerinle sarmaları gibi Hutch’ın durup kasıtlı olarak iyimser bir hava takınmaya çalıştığını gördü. “Ama ihtiyaçları olduğu müddetçe onu hayatta tutacaklar. Bu arada sen de güvendesin ve...”

“Hayır.”

Belki de hayatının en büyük çabasıyla başını kaldırdı ve dişlerini sıktı. Bu olamazdı. Bu olamazdı işte. Tam olarak cesur

olduğundan değil, umutsuzluk kendine özgü bir cesaret getiriyorsa tabii. Asla durmayacak bir yırtıcı tarafından takip edilen vahşi bir yaratık, eninde sonunda ya dönüp savaşmak ya da korkudan ölmek zorunda kalıyordu. Konsey asla durmayacaktı. Bütün gece çok korkmuştu; öyle ya da böyle uyanıp kendini Yeraltı Kalesi'nin zindanlarında bulduğundan beri dehşet içindeydi. Artık korkamazdı. Dönmesi gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağını bilmemesi, bu düşüncenin onu korkuyla doldurması, bir parçasının ölmeyi tercih etmesi... Bunların hiçbirisi mühim değildi.

"Rowan'la beni bir arada istiyorlar çünkü birlikte olursak onlara çatlağın yerini gösterebileceğimizi düşünüyorlar, değil mi?" diye sordu.

Hutch ihtiyatla, "Evet," dedi. "Ama... önerdiğin şey buysa yani kendini ellerine bırakamazsın. Kalbinden büyüü alsalar bile seni serbest bırakacaklarını kesin olarak bilmiyoruz. Ve Storm kesinlikle Rowan'ı bırakmak istemez."

"Peki ya çatlağı onlara verirsek?" Bu sözcükleri söylemekten bile nefret ediyordu. Ama söyledi çünkü tek yolu buydu. "Ya onu bulup Rowan'ın özgürlüğü karşılığında onlara vermeyi teklif edersek?"

Hutch gözlerini kırıştırdı. "Çatlağı onlara mı vereceğiz?"

"En çok istedikleri şey bu. Rowan onu ilk bulduğunda Vaughan, karşılığında her türlü talebi kabul edeceklerini söylemişti. Storm bundan hoşlanmayacak ama Storm'u dinlemiyorlar zaten. Ve kendi çatlakları olursa ne Rowan'a ne de kalbimdeki büyüye ihtiyaçları kalır."

Hutch başını salladı; kulaklarının sallanmasına alışık birinin hızlı, biraz abartılı baş sallamasıydı bu. "Rowan bundan nefret ederdi. Büyünün Konsey'in eline geçmesine izin vermektense ölmeyi tercih eder."

“O halde bunu on altı yıl önce, çatlağın yerini güvende tutmak için içime yerleştirip onu orada unuttuğunda düşünmesi gerekirdi!”

Bir gece önce Morgaine’in yumruklarını sıkıp yüzünü sakinleştirdiğini gördüğü gibi kendini toplamak için durdu. Hutch onu endişeli gözlerle izliyordu.

“Konsey’in çatlağın kontrolünü ele geçirmesini istemediğini biliyorum,” dedi. “Bunu iyilik için kullanmak istediğini de biliyorum. Ama şu anda hiçbir işe yaramıyor, değil mi? Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Konsey bunu ele geçirirse en kötü ne olabilir ki?”

Hutch hemen, “Ele geçirebildikleri tüm büyüü tüketecekler,” dedi. “Daha da güçlü olacaklar ve kimse bu büyüünün zerresini göremeyecek. Üstelik Rowan’ın teorilerinin doğru olduğunu varsayarsak, çok fazla kullanırlarsa bu çatlak sonsuza kadar tekrar kapanabilir.”

Biddy hiç etkilenmeden, “Konsey zaten bulabildiği tüm büyüü elinde tutuyor,” dedi. “Biraz daha artmasından zarar gelmez. Ve eğer sonsuza kadar kapanırsa durumumuz eskisinden daha kötü olmaz.”

“Olur,” diye düzeltti Hutch. “Dünyayı yeniden büyüyle doldurma şansını kaybederiz. Bunca yıldır Rowan’ın gerçekten umduğu şey buydu. Tek bir çatlağımız olursa onu diğerlerini açmak için kullanabiliriz.”

Morgaine de evde bundan bahsetmişti. Anlaşılması gereken o kadar çok şey vardı ki Biddy ne demek istediğini sormamıştı. “Bu yapılabilir mi?”

“Şey... Kimse bilmiyor,” diye itiraf etti Hutch. “Ama Rowan bunun mümkün olduğuna inanıyordu.”

“Rowan pek çok şeyin mümkün olduğuna inanıyor, Hutch! Bunları nasıl gerçekleştireceğini bilmediği sürece pek bir anlamı yok.”

Hutch cesaretini toplayıp, “Ben de bunun mümkün olduğuna inanıyorum,” dedi.

“İyi!” Battaniyeyi üzerinden atarak hayal kırıklığıyla ayağa kalktı. “O zaman bunu yapmak için başka şansımız da olacak yani, değil mi? Başka bir çatlakla ya da eğer Konsey kapatmazsa bununla.”

“Rowan dedi ki...”

“Ben Rowan değilim!” Bu sözler ağzından bir acı patlamasıyla çıktı. Dünyada büyü olması umudu, bir aptal gibi Hy-Brasil’in onu bir nedenden dolayı dalgalardan kurtardığına inandığı çocukluk günlerindeki tatlı hayallerine çok yakındı. “Ben bu işe büyüğü geri getirmek için girmedim. Dünyaya açılmayı kabul ettim çünkü bu adayı ve üçümüzü güvende tutmak istiyordum. Beni kovalamayı asla bırakmayacaklarını ve beni bulurlarsa Hy-Brasil’i de bulacaklarını bilerek burada kalıp saklanamam. Rowan’a ölene kadar işkence yapmalarına izin vermem ve inan bana Hutch, Vaughan onun hayatta kalmasını istesin ya da istemesin, Storm er ya da geç onu öldürecek.”

“Storm’un onu öldürmesine izin vermeye hiç niyetim yok.” Hutch’ın sesindeki inanç bu kez gerçektir. “Sahip olduğum son büyü kısıntısını bile kullanmam gerekse de onu kurtaracağım. Ama düşmanlarına daha fazla gücün anahtarını vermemizi istemez. Çatlağı riske atmamızı istemez. Ve en önemlisi seni riske atmak istemez.”

“Beni riske attı ama,” dedi. “Bebekken beni riske attı. Beni düşmanlarına yem olarak o okula bıraktığı zaman riske attı.”

Hutch kesin bir tavırla, “Kendi hayatını kurtarmak için değil,” dedi. “Bundan eminim.” Çimenlikte bir yabancının yaklaşmasını izleyen bir tavşanın temkinli ve tereddütlü bakışıyla ona baktı. “Ona çok mu kızgınsın?”

Biddy öyle derin bir iç çekti ki ciğerlerinin bu kadar havayı alabilmesi mümkün değildi.

“Evet,” dedi dürüstçe. “Ona çok kızgıyım. Ama ne yapmış olursa olsun ben de onu seviyorum. Onu o zindanda bırakmayacağım. Gerekiyorsa büyüyle dolu bir dünya olmadan da yaşayabilirim.”

“İyi o zaman...” Hutch tereddütle kıpırdandı. Kazanmak istemediği bir savaş veriyordu ve ikisi de bunu biliyordu. Rowan’ın isteklerini savunmanın bir görev olduğunu hissediyordu; ama kendi başına hareket edebilirse, Rowan’ı güvende tutmak için sadece büyüü değil dünyanın geri kalanını da feda edebilirdi. “Çatlağı nasıl bulmayı düşünüyorsun?”

Düşünceler ve endişe yüzünden deli gibi zonklayan şakaklarını ovuşturdu. “Konsey bir konuda yanılıyor. Büyüyü çözmek için Rowan’a ihtiyacımız yok. Madalyona ihtiyacımız var. Morgaine’i bulup ondan madalyonu almalıyız.”

Hutch inanamayarak güldü. “Morgaine bize ihanet etti! İhtiyacımız olan son kişi o.”

“Bize ihanet ettiğinden kesin olarak emin değiliz.” Sözleri kendi kulaklarına bile pek inandırıcı gelmiyordu. Morgaine, Storm’u görmek için daireden ayrılmıştı ve bir saatten az bir süre sonra Storm pencerenin önündeydi. Tabii ki Morgaine ihanet etmişti. “Ama ettiyse bile önemli değil. En azından bir konuda yalan söylemiyordu: Çocukken beni ziyaret ediyordu. Bunu yapmak için saçımın bulunduğu madalyonu kullanmış olmalı. Madalyon ya hâlâ ondadır ya da Konsey almıştır. Öyle ya da böyle, nerede olduğunu biliyordur.”

“Peki onun nerede olduğunu bize söyleyeceğini düşünüyor musun?” Hutch’ın kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. “Onu dün gece gördüm, Biddy.”

Kararlılığına rağmen bu Biddy’yi şaşırttı. “Dün gece mi?”

“Onlar orada... Rowan’ın gözlerinden baktığımda gördüm. Tabii ki işkence eden Storm’du ama Morgaine de onun yanında duruyordu. İzliyordu. Ve hiçbir şey yapmıyordu.”

İstemediği başka bir görüntü: Morgaine, Storm'un yanında duruyor, yüzü ve saçları düzgün; Storm ise insan kemiklerini bir tilkinin tavuğu parçalaması gibi kırıyor. Rowan'ı bu görüntüye yerleştiremedi; dayanamadığından değil, Rowan'ın acıya irkilmeden daha fazla bir tepki verdiğini hiç görmediğinden. Yüzünün nasıl bir hal alacağını ya da çığlık atarken sesinin nasıl çıkacağını hiç bilmiyordu.

Tekrar konuşmayı başarabildiğinde, "Bence numara yapıyor olabilir," dedi.

"Rowan öyle olmadığından emindi. Onca şeyin içinde bunun da onu incittiğini hissediyordum. Onu hâlâ seviyor biliyorsun."

Biliyordu. Bir önceki sabah, onlarca yıldan sonra ilk defa yüz yüze geldiklerinde; ikisinin bulunduğu odaya darmadağınık, gözleri kamaşmış ve hassas bir halde girdiğinde görmüştü bunu. Birbirlerini çok derinden yaralayan ve bu acıdan başka herhangi bir konuda kavga etmeye çalışan iki kişinin şiddetli kavgasını dinlerken işitmişti. Ama kendi duygularının karışıklığı sayesinde sevginin, bir kişiyi net bir şekilde görmek anlamına gelmediğini de öğreniyordu.

Ve eğer Morgaine onlara ihanet etmeseydi, Rowan'ın evinde bulunmasından sonra yapacağı hiçbir numara Vaughan'ın ona olan güvenini devam ettiremezdi. Tabii ki bu durumda Storm'un yanında durmazdı, bir tutsak olarak o da Rowan'ın yanında yerde yatıyor olurdu. Ama Rowan'ın yanında değilse, sevdiği birinin paramparça edilmesini izliyorsa, kendi güvenliği uğruna umursamıyormuş gibi yapıp hem Vaughan'ı hem de Rowan'ı buna ikna ediyorsa, o zaman bu neredeyse ihanetten de kötüydü. Canavarlıktı.

Morgaine'in gümüş tepsinin üzerindeki ateş ışığında yumuşayan yüzünü, ışığı söndürmeden önce Biddy'ye dokunmak için uzatıp geri çektiği elinin hareketini düşündü.

Kendini zorlayarak, “Bize ihanet ettiğinden eminim,” dedi ama sonra bu sözlerin kulağa aptalca geldiğini söyledi kendine. O, Morgaine’i Tanrı bilir ne zamandan beri seven Rowan değildi. Onu pek tanımıyordu. Rüyalarında onunla oyun oynayan kadınla ilgili birkaç yarım yamalak anı, Morgaine’in onu kurtardığı ve bunun yalan gibi gelmediği bir gece... Onu bir arkadaş, bir gün konuşabileceği biri olarak görmeye başladıysa bu kendi hatasıydı, değil mi?

“Ona güvenmemiz gerektiğini kastetmedim,” dedi. “Başından beri planımız Konsey’in bir üyesini yakalamaktı, hatırlıyor musun? Yapmamız gereken şey bu. Sadece bu sefer birinin gelmesini beklemeyeceğiz. Biz ona gideceğiz.”

“*Morgaine’i* tuzağa düşürmeyi kastediyor olamazsın. O çok güçlü bir büyücü. Sense bir tuzak çemberi bile oluşturamıyorsun.”

“O zaman hangi büyüyü *yapabileceğimi* bulmam gerek.” Hy-Brasil’de geçirdiği onca yıl boyunca bunu hiç bu şekilde düşünmemiş olması şimdi tuhaf geliyordu. “Sonuç itibarıyla halihazırda büyülenmiş olan her şeyin üzerine büyü yapabilirim. Burada bu tarz şeylerle, tılsımlar, kehanet camları ve Rowan’ın eve getirdiği ıvır zıvırla dolu bir oda var. O kapının ardında büyü kitapları, defterler ve koca bir kütüphane var. Büyücü olmamam tüm büyülerden uzak olduğum anlamına gelmiyor.”

“Öyle olduğunu asla söylemedim!” Bu sözlerde öfke tınısı vardı ama bunun tamamen şaşkınlıktan kaynaklandığından şüpheleniyordu. “Bunu nasıl düşünebilirsin? Ben bir *büyüyüm*. Bu adanın tamamı büyü. Seni asla bunun dışında bırakmayız.”

Rowan’ın çalışma odasının kapısı kendisine kapatıldığında ya da soruları cevapsız kaldığında kendini pek çok kez dışlanmış hissettiği *doğruydu* ve çok da uzun olmayan bir süre önce bu yüzden öfkeyle söylenebilirdi. Şimdiyse, hayatının en kötü

gecesinin ardından gelen günün soğuk aydınlığında bunun haksızlık olduğunu biliyordu. Rowan ona her zaman büyülerini göstermiş ve başa çıkabileceğini düşündüğü objeleri denemesine izin vermişti; Hutch, sesi olduğu sürece ona adanın gizemlerini anlatmaktan asla çekinmemişti. Onu uzak tuttıkları yer, tüm tehlikeleri, sırları ve yalanlarıyla yetişkinlerin dünyasıydı. Kendini büyüden uzak tutmuştu çünkü büyü'nün onu istemediğini hissetmişti. Çok yazık.

“Sadece denemem gerektiğini söylüyorum,” dedi. “Artık güçsüz olmayı veya güvende tutulmayı kaldıramam. Bir şey yapmalıyım. Büyüsü olsun ya da olmasın Rowan bunu yapardı. Bunu sen de biliyorsun.”

Hutch belli ki aynı fikirdeydi, belki de Rowan'ın Yeraltı Kalesi'nde olduğu düşüncesi dayanamayacağı kadar ağırdı. İcini çekti.

“Sana elimden geldiğince yardım edeceğim. Ama maalesef elimden çok fazla bir şey gelmez. Büyüler ve tılsımlara erişimim yok. Ve daha uzun süre insan olarak da kalamam, Bidy. İstiyorum. Beni duyabilmeni istiyorum. Ama çok fazla büyü gerekiyor.”

Aklına korkutucu bir düşünce geldi. “Hutch. Eğer... Eğer Rowan sana büyü vermek için burada olmazsa bu, büyü bittiğinde solup gideceğin anlamına mı gelir?”

Tereddüt etti, sonra başını sallayarak onayladı.

“Ne kadar vakit var?”

“Belki birkaç hafta,” dedi çok düşünmeden. “Mümkün olduğu kadar az kullanırsam daha uzun sürer.”

“O halde kendi haline dön!” diye emir verdi Bidy. “Çabuk! Seni de kaybedemem.”

“Kaybetmeyeceksin,” dedi. “Söz. Gücüm yettiğince dayanaçağım. Ama kendini yalnız hissetmen hoşuma gitmiyor.”

“Sen buradayken kendimi asla yalnız hissetmiyorum,” dedi.
 “Yemin ederim.”

Ama çoğu zaman kendini yalnız hissediyordu.

Geceler en kötüsüydü. Yorgun halde kendini yatağa bırakıyor, gece boyunca zindanın soğuğu, kuzgunun dehşeti ve Hutchincroft’un çılgınlıklarının anılarıyla kıvranıyordu. Keder ve korku pürüzlü dalgalar halinde geliyordu. Bazen uyuşuyordu ve bir daha ağlaması imkânsız geliyordu. Sonra etrafında dar bir daire şeklinde olan gölgeli ve aşılmaz duvarları görüyordu; Storm’un öfke patlamalarını ve ani korkunç yakınlığını hissediyordu; Rowan’ın tam o anda orada kırıldığını, onarıldığını ve yeniden kırıldığını hatırlıyor ve karanlıkta hıçkırıklara boğuluyordu. Hutchincroft kendini çenesinin altına sımsıkı gömüyor, Bidy de onun yumuşak kürküne tutunuyordu ama bu, çocukluğundakiyle aynı değildi. Onun kendisini rahatlattığı kadar onun da Hutchincroft’u rahatlattığının farkındaydı ama ikisi de tam anlamıyla rahatlayamıyordu.

En azından gündüz vakitlerinde zihnini meşgul edebiliyordu. Hayatta kalmak endişe verici ve zaman alan bir işti. Rowan yokken ada daha farklıydı; düşman değilse de vahşi, hatta temkinli. Tavşanlar gergindi, Bidy yaklaştığında çekiniyor, şüpheci kara gözleriyle yan yan bakıyorlardı. Sebze bahçesi, uzakta oldukları birkaç gün boyunca, normalde olabileceğinden çok fazla büyümüştü ve Rowan’ın tahmin ettiği gibi tavşanlar içeri girip lahanaların ve havuçların üst kısımlarını midelerine indirmişlerdi. Keçiler, insan müdahalesinden kısa süreliğine kurtulduktan sonra iyice dik başlı olmuş ve tavuklar ya az sayıda yumurta bırakmış ya da onları iyice saklamışlardı.

Anakaradan gelen malzemelerin de tamamı tükenmişti. Haşlanmış patates, buruşuk elma ve son kalan sardalye konserve siyle idare ediyordu; tavşanların bıraktığı sebzelerden ve ormanda bulabildiği, yenmesi güvenli olan şeylerden çorba yaptı. Açlığın keskin acısını her an hissediyordu ve yakında yiyecek hiçbir şeyinin kalmayacağı düşüncesi acıyı daha da keskin kılıyordu. Kış yaklaşıyordu ve Hy-Brasil’de kış, en iyi zamanlarda bile sert geçiyordu.

Kışın burada yalnız kalamazdı. Bunu kendine tekrar tekrar söyledi. Ya Rowan’ı geri getirecek ya da kendisi de geri dönecekti.

Geri kalan zamanı Rowan’ın sıklıkla geçirdiği gibi geçiriyordu: Çalışma odasına kapanıyor, tekrar tekrar silinip yazılmış parşömenlerden oluşan not defterlerini yayıp büyü dünyasına girmeye çalışıyordu. Kullanabileceği giriş noktalarının sayısı sinir bozucu derecede azdı. Rowan rüya yüzüğüyle birlikte en kullanışlı tılsımları da yanına almıştı; muhtemelen bunlar artık Yeraltı Kalesi’nde ydi. Harabelerde birkaç nesne vardı, bazıları çarpıcı derecede güçlüydü; tüm suyu arındıran bir bardak, parçaları her türlü engeli delebilecek kırık bir kılıç. Ama Rowan bunların kullanılmaması konusunda daima uyardı ve zaten suyu arıtmak da istemiyordu. Onu büyülemek için yem olarak bırakılan Yeraltı Kalesi’nin kasasındaki gümüş tılsım masanın üzerinde duruyordu ama ne işe yaradığını bilmiyordu. Geriye çoğunlukla ıvır zıvır kaldı: Her türlü hava koşulunda yanık kalan bir mum, her kapıyı açabilecek ama Yeraltı Kalesi’nin daha güçlü büyüüne karşı işe yaraması pek mümkün olmayan bir anahtar, reçeli tereyağına dönüştüren bir bıçak ki bunun tam tersini yapması gerektiğini düşünmeden edemedi. Bunlar bile kullandığında ona karşı koyuyordu sanki, ama eskiden böyle yaptıklarını hatırlamıyordu.

Uzun bir günün sonunda yanmayı reddeden muma bağırdı: “Kes şunu! Rowan olmamak benim elimde olan bir şey mi? Hiç kimse olmak?”

Mum inatla yanmamaya devam etti. Bunun mumun değil, kendisinin hatası olduğundan şüphelenmeden edemiyordu. Büyünün ikna edilmesi gerekiyordu. Büyü bütün kalbini ister ama sana karşılığında hiçbir söz vermezdi. Kendi kalbi fazlasıyla bölünmüştü ve hem korku hem de şüpheyle dopdoluydu. Hutchincroft’a söylediği gibi, büyüün onu isteyip istemediğini umursamadığını söylemek çok iyiydi. Ama umurundaydı. Her zaman büyüün onu davet etmesini istemişti ve şimdi büyüün onu hiç davet etmediğini biliyordu. Onu seçen tek kişi Rowan’dı ve o bile nedenini bilmiyordu.

Elindeki en iyi silah kuzguntaşydı ve kendini her akşam onunla pratik yapmaya zorluyordu. Tekneleri hâlâ anakaraya bağlıydı. Eğer Londra’ya dönecekse, gittiği gibi aynı şekilde dönmesi gerekecekti. Hutch, onun aklından endişe duyarak isteksizce onunla gelirdi. İlk başta kendi zihni için endişeleniyordu. Kuzgun yeni partnerinden memnun değildi. Korku ve öfke, pençelerinin bacayı tırmaladığı gibi düşüncelerini tırmaladı ve Hy-Brasil’in üzerinde yavaş, çalımlı daireler çizerken tutunmak için yapabileceği tek şey buydu. Kalbi mücadele ve kaçıştı, buna katlanmak onu sarsmıştı. Kuzguntaş yeni dövülmüş ve halen vahşiyken Rowan’ın Storm’un anısında neden bu kadar zayıf, yıpranmış ve gergin görüldüğünü anlamaya başladı.

Yine de yavaş yavaş sakinleşti. Yatıştırmaya ve uçuşunu nazikçe yönlendirmeye odaklanırken kendini nasıl tutacağını öğrendi. Uçuşunu fark edecek kadar rahatlayabilmeye, ağaçların tepesinden aşağıya ya da kayalıkların üzerinden yukarıya doğru süzülürken duyduğu heyecanı hissetmeye başladı. Kuzgunun tüylerinin rüzgârda dalgalanmasını, gagasının havayı te-

miz bir şekilde kesmesini, Hutch'ın sesinin zihninde sanki her zaman tanıdığı biriymiş gibi sürekli fısıldamasını seviyordu. Bu son düşünceyi mümkün olduğunca bastırmaya çalıştı. Suçluluk duygusuyla, Rowan'ın gitmesini dilemek gibi bir şeydi bu.

Günbatımında ormanların üzerinde uçarken Hutch, *Anlıyorsun*, dedi. *Birbirinizi dinliyorsunuz.*

Ağzı olsaydı gülümserdi.

Ama bu yeterli değil, dedi. Kendi düşüncelerini kuzgununkilerden ayırmayı yakın zamanda öğrenmişti, böylece Hutchincroft'un uçarken yaptığı konuşmalara yanıt verebiliyordu. Hâlâ zaman zaman bir zafer gibi geliyordu; söyledikleri inkâr edilemeyecek kadar doğru olmasaydı şimdi de gelirdi. *Bunların hiçbirisi yeterli değil. Yüzlerce yıldır pratik yapan büyücülere meydan okuyorum ve benden hoşlanmayan bir tereyağı bıçağımla bir mumum var.*

Mum artık seni daha çok seviyor. Neredeyse her zaman yanıyor.

Çok güzel, ama çatlağı mum yakarak bulamam. Konsey'in haberi olmadan Morgaine'i kendi topraklarında ele geçirmenin bir yolunu bulmaya ihtiyacım var. Yardımcı olabilecek herhangi bir büyü bilmediğinden emin misin?

Bunu sorarken cevabı biliyordu. Hutchincroft, önceden de uyardığı üzere pek yardımcı olamamıştı. Sorun artık neredeyse her zaman bir tavşan olması değildi. O bir büyülü hayvandı. Ona göre büyü etraflarını saran hava gibiydi, orada olmasa fark ederdi ama olduğunda açıklayamazdı; ciğerleri olmayan birine nasıl nefes alınacağını açıklayamayacağı gibi.

Ben hiçbir zaman tam olarak büyü yapmadım, dedi Hutch beklendiği üzere. *Ne büyü ne de tılsım. Bunlar insan büyücüler içindir. Rowan'ın diğer dünyayla konuşmak için bunlara ihtiyacı vardı. Benimse sadece dünyalar arasındaki çatlaklara ihtiyacım var. Not bırakmamış mı? Her zaman bir şeyler yazardı.*

Bırakmış. Onun notlarına saatler harcadım. Ama kendisi için yazmıştı ve neyle uğraştığı hakkında hiçbir fikrim yok. Mesela Konsey'in gümüş tilsimi. Biz ayrılmadan önceki gece bu konuda bir ilerleme kaydetmiş gibi görünüyor ama not defterinde sadece altı üç kez çizili bir "evet" yazıyor. Bu ne anlama gelir?

Hutch, bunun kendine bir soru sorduğu anlamına geldiğini söyledi. Ve cevap evetti. Üç kez altı çizilmiş bir evet.

Ama soru neydi? Sen oradaydın.

Evet, oradaydım, diye kabul etti Hutchincroft. Ama çoğu zaman uyuyordum. Ya da akşam yemeğini düşünüyordum.

Biddy gülmek zorundaydı çünkü ağlamaktan bıkmıştı.

Kuzgun kanatlarını açarak yukarı giden hava akımını yakaladı ve Biddy de buna izin verdi. Artık uçurumların üzerinden denize doğru uçuyorlardı ve dalgalar gri gökyüzünün altında sert ve parlak bir şekilde ışıldıyordu. Artık kuzgunun korkusu yatıştığında, bunun altında yatan başka şeyleri giderek daha sık hissedebiliyordu; merak, kötülük, mizah ve ısıltılı zekâ. En kötü düşünceleri, endişeleri ve gerginlikleri bir nehrin dibine çökmüş de kendisi berrak suda yüzüyormuş gibi, kuzgunun gözlerinde kendini kaybetmenin tuhaf bir neşesi vardı.

Harabeler siyah tavşanlarla doluydu; içlerinden biri ona bakmak için başını kaldırdı ve Biddy irkilerek gözlerinin bu mesafeden bile altın gibi parladığını gördü.

Dikkatli ol, diye uyardı Hutch.

Bu sefer kelimeleri bulması biraz zaman aldı. Neden? Neyi yanlış yapıyordum?

Hiçbir şey. Demek istediğim neredeyse buydu. Rowan son kez Yeraltı Kalesi'nden döndüğünde, çok kötü durumdayken vaktinin büyük kısmını kuzgun olarak geçiriyordu. Şu an yaptığı gibi sadece bütün gece değil, aynı zamanda bütün gün, bazen günlerce. Bazen onunla konuştuğumda beni duymuyordu. Başka bir şeye dönüşmek için büyüü kullanmak tehlikelidir.

Böyle bir şey yapmıyorum. Bunun doğru olduğundan pek de emin değildi. En azından zar zor tanıdığı dürtülerin kelimelere döküldüğünü duymak ve bunların başka birine ait olduğunu fark etmek şaşırtıcıydı. En azından fark etmedim yani. Kontrol bende olacak. Hutch?

Ne oldu?

Artık geriye dönmüş olsa bile altın gözlü tavşandan hiçbir iz göremiyordu. Belki orada hiç bulunmamıştı ama bundan şüpheliydi. Döndüğünden beri alacakaranlıktaki altın parıltısını ilk kez görmüyordu.

Ya Púca? diye sordu.

Hutchincroft'u göremiyordu ama tehlikeyi hisseden bir tavşan gibi kasıldığını hissetti. *Ne olmuş ona?*

Rowan, bu aynı zamanda saf büyüden oluşan bir varlık, ama bu dünyada çok uzun zamandır yaşıyor demişti. İnsanlar gelmeden önce bile varmış. Binlerce yıldır oyunlar oynanıyor. Büyücüler tuzağa düşürecek bir büyü biliyor olabilir.

Hutchincroft, eğer öyleyse bunu bizimle paylaşmaz, dedi.

Ben o kadar emin değilim. Son zamanlarda onu her zamankinden daha sık görüyorum. Ben dönmeden önce bile, Vaughan'ın kuş sürülerinin geldiği gün oradaydı. Bana bir şeyler anlatmak istiyor olabilir.

Seni istiyor. Bu şeyler insanlara oyun oynamak için yaşar.

Kadim hikâyelerde anlaşmalar yaptıkları söylenir. Rowan onunla hiç konuştu mu?

Hutchincroft, Rowan'ın ara sıra Púca'yla ilgilendiğini gönulsüzce de olsa kabul etti. *Ondan bilgi almaya çalışıyordu. Ama bunu yapabilmek için ona kendi sırlarını vermesi gerekirdi. Tehlikeli bir iş.*

Rowan için mi tehlikeli?

Hutchincroft homurdandı. Rowan bu tür tehlikeleri umursamaz. Dünya için tehlikeli demek istiyorum. Bir büyücü Púca'ya güvenemez. Onlar meşum yaratıklardır. Daima büyücülerin sırlarını ele geçirmeye çalışırlar, bu sırlarla nasıl bir yıkıma yol açacaklarını kim bilebilir?

O zaman güvende olurum, dedi Biddy. Ben bir büyücü değilim. Hiçbir sırrım da yok.

Güvende olmayacaksınız! Bu şeylerle ilgili güvenli olacak hiçbir şey yok. Onlar... onlar bizim gibi değiller. Açıklamak için kelime bulmakta zorlandı. Büyücüler kurallara uyar. Büyülü hayvanlar da bağlandıktan sonra aynısını yapar. Púca, adil halk ve Hy-Brasil gibi şeyler kadim büyüdür. Kendilerinden başka kimsenin tarafında olmaz, ne isterlerse onu yaparlar.

Bu, sevdikleri şeyin tehlikeli olması gerektiği anlamına gelmez. Belki bu durumda yardım etmek daha eğlenceli olabilir. Konsey'in pek hoşuna gitmeyeceği kesin ama...

Rowan bundan uzak durman gerektiğini söyledi.

Kendini tutamayıp Rowan doğru olmadığı ortaya çıkan pek çok şey söyledi, değil mi? dedi. Hayatının özündeki yalanları düşünmemeye, en azından onlara kızmamaya çalışıyordu. Rowan'ın kilometrelerce uzakta, korkunç bir acı ve korkunç bir tehlike içinde olması, üstelik onu kurtarmak için kendini bu belanın ortasına atmış olması geliyordu. Ama canı acımişti. Bazen bunu düşünmemeye çalışmanın canını her zamankinden daha çok acıtıp acıtmadığını merak ediyordu.

Hutch, Morgaine'i tuzağa düşürmenin bir yolu olsa bile fayda sağlamayacağını belirtti. Düşüncelerinin gizli akıntılarını hissetmiş olsa bile belli etmiyordu. Bunu Konsey görmeden yapmanın bir yoluna ihtiyacın olur. Evi gözetlenecek.

Belki bu konuda da yardımcı olabilir, dedi ama inancı azalmıştı artık. Her nasılsa bu daha az olası görünüyordu; bir büyü

ya da numaradan daha fazlasına ihtiyaç duyulan türden bir şeydi bu.

Hutch kesin bir tavırla, *ona güvenemezsin*, dedi. Biddy'nin tereddüt ettiğini hissetmiş olmalıydı. *Lütfen. Onunla konuşmayacağına dair bana söz ver.*

İçini çekti. *Tamam* dedi. *Konuşmayacağım.*

Bu bir söz değildi.

Biddy, Morgaine'in ortadan kaybolduğunu ilk gördüğünde yedi gündür adadaydı. Bir yandan Rowan'ın karalanmış not defterlerinden birinin şifresini çözmeye çalışırken (iki sayfasında büyük bir çay lekesi olması işleri daha da kötüleştiriyordu) göz ucuyla kehanet camından onu izliyordu. Morgaine öğleden sonraları Primrose Hill'deki parkta gri bir gökyüzünün altında tek başına yürüyordu. Biddy boş gözlerle izliyordu ama bakışlarını çevirdiği birkaç saniye içinde Morgaine'in ortadan kaybolduğunu fark etti.

Biddy son birkaç gündür kehanet camının başında bir hayli vakit geçirmişti. Bu, kullanmayı başarabildiği büyülü objelerden biriydi ve artık onu istediği zaman denemesine engel olacak kimse de yoktu. Rowan'ı sorduğunda zindanı gizleyen ince beyaz sisten başka bir şey görünmüyordu. Storm'un ismini söylediğinde, muhtemelen o da her zaman zindanda olduğu için herhangi bir görüntü belirmiyordu; Vaughan'ı bir kere sokakta görmüştü ama camın öte yanındaki gözleri, Biddy'nin gözleriyle o kadar net bir şekilde buluştu ki kız daha fazla bakmaktan korkarak geri çekildi. Vaughan'ın kendisine bakıldığını bildiğinden hiç şüphesi yoktu ve o lanetli gözün de kendisini görebileceğinden kuşkulanıyordu.

Morgaine'in dairesi, hatta binanın dışı bile bu camda görünmüyordu. Morgaine'in kendisi başka bir hikâyeydi zaten. Biddy, Morgaine'i sık sık görüyordu: Bir arabanın arka koltuğunda yolculuk ederken, kafelerde çay içerken ya da sadece geniş, düz bahçelerde kolları kavuşturulmuş ve başı öne eğik şekilde yürürken. Yüz ifadesini yorumlayamıyordu ve bunun ardında neyin yattığını da tahmin edemiyordu. İhanetinden ötürü suçluluk mu duyuyordu? Biddy öğrenecek diye endişeli miydi? Morgaine'in görünür olabileceği zamanları öğrenip hareketlerini takip etmeye çalışarak onu gitgide daha fazla izlemeye başlamıştı. Bu bir strateji meselesiydi. Nereye gittiğini ve muhtemelen nerede olabileceğini bilmek mantıklıydı. Ama daha az mantıklı olsaydı da takip ederdi. Morgaine onu hem büyülüyor hem de rahatsız ediyordu ama buna bir açıklama getiremiyordu.

Hutch, Morgaine'in görüntüsünü camda görmekten hiçbir zaman pek de memnun olmuyordu. Biddy onlara ihanet eden kadını görmeye tahammül edemediğini düşünüyordu. Bir zamanlar Rowan'ın çalışma odasında tek başına oturup Morgaine'i kehanet aynasından izleyip izlemediğini merak ediyordu.

Morgaine gözden kaybolduğunda Hutch şöminenin yanındaydı; Biddy'nin keskin çılgılığı onu yanına çekti. Camda yalnızca gümüş rengi bir sis perdesi görünüyordu. Morgaine'in gizli bir yere gittiği belliydi. Ama neresi olduğunu söylemek imkânsızdı.

Biddy defteri ve elmanın çoğunu bitirmeye çalışırken Hutch da kulakları dik, gözlerini ayırmadan üç saat boyunca kehanet camını izledi. Sonra Biddy de katıldı, hayal kırıklığı içindeydi ama başka bir şeye de odaklanamadığından camı izliyordu. Morgaine nihayet yeniden kehanet camının görüş alanına girdiğinde hava kararmıştı; Biddy'nin kalbi sızladı. Manzara Morgaine gittiği zamankiyle aynıydı ama Morgaine şimdi ters yön-

de yürüyordu: bir tepenin yamaçları, geniş patikalar, uzun ağaç öbekleri. Bu ona hiçbir şey anlatmıyordu.

Hutchincroft ise sevinçle kulaklarını oynatarak masadan atladı. Yere indiği anda insan olmuştu, yüzü tavşan yumuşaklığına kaybetmeden kelimeler ağzından dökülmeye başladı.

“Nerede olduğunu biliyorum!” diye haykırdı. “*Burası* bir kütüphane.”

Biddy kaşlarını çatı. “Kütüphane mi?”

“Onların kütüphanesi. Rowan ve Morgaine’in.” Sarı saçlarını alnından geriye doğru itti ve camı işaret etti. “Primrose Hill’de, hemen tepede bir yerde. Yıllar önce oraya bir kütüphane inşa etmişler, gizli bir kütüphane. Ona buranın güvenli olmadığını söylememe rağmen Rowan bazen oraya gidiyor... şey.” Hutch cümlesini yarıda bıraktı, coşkusu azaldı. “Gidiyordu yani.”

Onu bu düşünceden uzaklaştırmaya çalıştı. Kendisi de buna çok uzun süre takılmıştı. “Peki bu kütüphane... Konsey’in bundan haberi olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Aslında haberlerinin olmasından korkuyordum. Bu yüzden Rowan’ı gitmemesi için uyarıyordum. Sonuçta Morgaine yerini biliyor ve eğer Konsey’e yardım etmek isteseydi bunu onlarla da paylaşırdı. Ama Morgaine oraya tek başına, görülmek istemiyormuş gibi gizlice gidiyorsa...”

Morgaine’in bildiği ama Konsey’in bilmediği bir yer. Bu da bir şeydi. Günlerdir bir plana en çok yaklaştıkları şey buydu.

Hutchincroft, “Onu tuzağa düşürmenin bir yolu hâlâ yok,” diye hatırlattı. İhtiyatlı bakışları kızın yüzüne dikilmişti.

Biddy de aynı fikirdeydi. “Bir yolu yok ama nasıl bulacağımı biliyorum,” dedi.

Hutch ne demek istediğini hemen anlamıştı. Hiç söz vermediği onun da dikkatinden kaçmış olamazdı. İtiraz etmek için ağzını açtı ama kız onu susturdu.

“Hutch,” dedi mümkün olduğunca sakın bir sesle. “Morgaine neden şimdi o kütüphaneye gidiyor olabilir? Rowan’ın onu orada hiç görmediği belli, demek ki oraya o kadar da sık gitmiyor.”

“Birçok nedeni olabilir!” dedi sesini yükselterek. “Belki de sadece düşünmek istiyordur. Belki bir şey arıyordur.”

Biddy bekledi.

“Ya da belki izlerini silmeye çalışıyordur,” dedi kabullenmişlikle. “Belki de artık Rowan’ı yakaladıkları için onunla tüm bağının sona erdiğinden emin olmak istiyordur. Çok yakında o kütüphaneyi yok edebilir bile.”

“Kesinlikle.” Konuyu bu şekilde düşünecek denli bilgisi yoktu ama düşünceleri benzer çizgideydi. “Bu, beklemeyi göze alamayacağımız anlamına geliyor.”

Gerçekten de bekleyemezlerdi. Hutch’ın bunu ondan daha iyi bildiğinden şüpheleniyordu. Rowan bir haftadır Storm’un elindeydi. Hutch o ilk geceden beri hiç sesini çıkarmamış ve Konsey’in Rowan’ı bir daha görmesine asla izin vermediğini ısrarla savunmuştu. Ama zaman zaman ürperiyor ya da kulakları geriye yatıyordu ve Biddy, Yeraltı Kalesi zindanlarının büyüünden keskin ve acı veren bir şeyin kaçtığını biliyordu. Kendisi de her gün büyüünü kaybediyordu. Tavşanlar zayıflıklarını gizlemekte iyiydi ama bunu, Hutch’ın insan yüzünde daha net görebiliyordu; gözlerinin etrafındaki yorgun çizgiler, tenindeki hafif solgunluk, yuvarlak omuzlarının çökmesi... Bekleyemezlerdi.

Hutch, “Rowan bunu istemezdi,” dedi ama bu sefer kızgın bir tavırla söylemiyordu. Rowan onun şu anda yaptığı şeylerden hiçbirini yapmasını istemezdi zaten.

Biddy, “Rowan burada değil,” diye kestirip attı. “Ama ben buradayım.”

O akşam sis yoğundu. Adayı gümüş tonlarına bürüyor, sis altında otlayan siyah tavşanlar gece yarısı zerrelere gibi görünüyordu. Bidy yavaşça yanlarına gelip ortalarına çömeldiğinde onu görmezden geldiler.

“Lütfen,” dedi çok sakın bir sesle. Biri başını kaldırdı, gözleri irice açılmış ve suluydu, ağzından bir tutam ot sarkıyordu. Yanındaki kişiyi ya da kilometrelerce uzaktaki küçük bir gürültüyü dinliyor olabilecek bir tavşanın esrarengiz bakışıyla baktı. “Púca’yı görürsen onunla konuşmak istediğimi söyler misin?”

On Beşinci Bölüm

Çayırıldaki tavşanlara Púca'yı bulmalarını söylemesinden üç gün sonra Púca nihayet geldiğinde, Biddy Yaşlı Meşe'nin yanındaydı. Gökyüzündeki ışık solmaya başlamıştı. Kütüphanede geçirdiği sinir bozucu bir sabahtan ve öğleden sonrakı uzun bir uçuşun ardından bitkin düşüp acıkmıştı. Uçuş en azından iyi geçmişti ama bu da hayal kırıklığının kaynaklarından bir diğerydi: Kuzguntaş konusundaki becerisi artık durağanlaşmıştı ve yalnızca Hy-Brasil çevresindeki kısa uçuşlarla bu yeteneği mümkün olduğunca kontrol altında tutabileceğini biliyordu. Kuzgun adadan ayrılmaya hazırdı. Biddy de korkusuna rağmen ayrılmak istiyordu. Ama hâlâ çok az büyüsü vardı ve hiç planı yoktu. Zindan kâbusları ve çığlıklara ağırlaşmış bölük pörçük bir uykudan uyanmasının ve bütün gün hem umutsuzlukla hem de şiddetli bir baş ağrısıyla mücadele etmesinin ona faydası olmadı.

Biddy bu savaşa o kadar odaklanmıştı ki her kuşun sesi ve her ağacın hışırtısı bir mum misali teker teker sönüyormuş gibi açıklığın üzerine çöken sessizliği az daha kaçıracaktı. Gözleri büyük ağaçtaydı, dallarında yeni büyü depolanmadan bu kadar uzun süre geçirmesinden sonra herhangi bir çürüme veya hasar belirtisi var mı diye onu inceliyordu. Dikkatini çeken şeyin

kısmen farkında olarak arkasına baktı ve Hutchincroft'un görürnürde olmadığını anlayınca irkildi.

"Hutch?" diye seslendi ve sesinin sessizlikte garip bir şekilde yankılandığını duydu. İleriye doğru bir adım attı, ayak sesleri bile boğuk geliyordu. Cebindeki kuzguntaşını daha da sıkı tuttu. "Neredesin?"

Bir dal çatladı, keskin ve kasıtlı bir sestti. Biddy arkasına döndü.

Biddy, Púca'yı sık sık alacakaranlıkta görüyordu. O gün harabelerde olduğu gibi genellikle siyah bir tavşan şeklini alıyordu. Bir keresinde Rowan'la birlikte yürürken onu yüksek boynuzlu siyah bir geyik olarak görmüşlerdi; başka bir zaman yatak odasının penceresinden dışarı baktığında tepelerin üzerinden dörtnala koşan siyah bir midilli görmüştü. Her iki seferde de uzaktan bile onun gözlerini tanımıştı.

Bu seferki bir tavşandı, Hutchincroft'tan ve hatta çayırlarda yaşayanlardan daha büyük, parlak ve koyu siyah, gümüş benekli. Ormanın içinden geldi, çalılarının arasında abartılı bir özenle yolunu bulmaya başladı.

"Merhaba Bridget Hutchincroft-O'Connell," dedi Púca. Sesi yüksek ve hoştu, ne erkek ne de kadındı. "Uzun zamandır bana gelmeni bekliyordum."

"Biliyorum." Mümkün mertebe dik ve sakın duruyordu ama kalbi küt küt atıyordu. "Seni penceremden görüyordum, çayırlardan beni izliyordun. Kuş sürülerinin geldiği gün de oradaydın."

"Ben her zaman buradayım. Kişisel algılama."

Bu, her şeye rağmen onu gülümsetmişti.

"Kişisel algılamıyorum. Ama Hutch, Púca'nın insanlara oyun oynamayı sevdiğini söylemişti. Burası senin için sıkıcı olmalı."

“Her yer kadar sıkıcı değil,” dedi. “Büyü olmayınca, dünya gri ve kasvetli bir yer haline geldi. Ve zalim ki bu sıkıcı olmasından daha beterdir aslında.”

Biddy, “Hutch nerede?” diye sormaya cesaret etti. “Ona ne yaptın?”

Siyah tavşan patilerinin üzerinde kıpırdandı. “Güvende. Baş başa konuşmamız gerektiğini düşündüm. Senin için tam olarak ne yapabileceğimi düşünüyorsun?”

Şu an Hutch için endişelenemezdi ama endişeleniyordu işte. Artık Púca’yla burun buruna gelince, Hutch’ın ne demek istediğini anlayabilmişti. Kötü niyetli değildi ama *başkaydı*. İki canlı arasındaki konuşmanın nasıl yürütüleceğine ilişkin kuralların hiçbiri ona uygulanmıyordu. Sorularına cevap verebilir veya konuşmayı tamamen bırakabilirdi. Yalan söyleyebilir, doğruyu söyleyebilir, ona yardım edebilir ya da zarar verebilir ve o anda onu en çok eğlendirecek şey neyse başka hiçbir gerekçeye ihtiyaç duymadan onu yapabilirdi.

“Konsey Rowan’ı yakaladı. Onu kurtarmaya çalışıyorum.” Bunu elinden geldiğince resmi bir şekilde, sanki kalpten bir ricayla değil de bir iş meselesinden bahsediyormuş gibi söyledi.

“Sana yalan söylese bile mi?” Bir cevap beklemiyordu. “Onu nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Büyücülerin birbirlerine ne yapacağı beni ilgilendirmiyor.”

“Nasıl kurtaracağını galiba ben biliyorum. Ama başka bir büyücüyü tuzağa düşürmem gerekiyor. Onu nasıl yakalayacağımı senin bildiğini umuyorum çünkü bahsettiğim büyücü çok güçlü.”

“Beni pohpohlama, çocuğum. Ben bir Púca’yım, sıradan bir ejderha falan değilim. Rowan sana bir büyücüyü nasıl tuzağa düşüreceğini gösterdi zaten.”

Púca'nın bunu nereden bildiğini sorgulamak aklına bile gelmedi. Bilmeyeceğini düşünmek hakaret olurmuş gibiydi. "Bana bunu nasıl yapmayı düşündüğünü gösterdi. Tuzak çemberi. Ama ben yapamam. Ben bir büyücü değilim."

"Ben de değilim. Sana söyledim, birbirlerine ne yaptıkları beni ilgilendirmiyor. Eğer arayışında sana yardım etmemi istiyorsan bundan daha iyisine ihtiyacın olacak."

"Mesela?"

Kızı santim santim inceliyormuş gibi altın rengi gözleriyle ona baktı. Sonunda, "Bridget Hutchincroft-O'Connell," dedi. "Kalbinde büyü olan kız. İlk tanıştığımız gün benimle gelmeliydin, biliyorsun. Dört yaşındayken seni sırtına binmeye davet eden o midilli bendim. Seninle eğlendikten sonra Rowan'a bu anıyı ve neler yaşattığını anlatacaktım."

Sözcükler soğuk bir yağmur gibi yüzüne çarptı. "Bunu biliyor muydun?"

"Tabii ki biliyordum. Kendisi tanımasa bile Rowan'ın büyü işaretini tanıyabiliyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri biliyorum."

"Neden ona söylemedin?"

"Hiç sormadı ki. O sadece bu dünyayla ötesindekiler arasındaki çatlakların nasıl açılacağını bilmek istiyordu. Yine de ilginç olan... iş o raddeye vardığında bilmeyi yeterince istemedi."

"*Bana senin bildiğini* mi söylüyorsun?" Hiç düşünmeden, bildiği her kurala karşı gelerek bir adım daha yaklaştı. "Büyüyü dünyaya nasıl geri getireceğini biliyor musun?"

"Bunun yapıldığını gördüm."

Biddy'nin nefesi kesildi. "Nasıl? Yani... kim tarafından?"

Bunlar iki farklı soruydu; ikincisine cevap verdi. "Onlar tarafından. Kadimler, bir zamanlar bu adada yaşayanlar."

“Kalıntıları bırakan insanlar mı? Tuatha Dé Danann mı yani?” Rowan’ın ağzından sadece birkaç kere duyduğu isme takılıp kaldı. “Bu ne zamandı?”

“Çok, çok uzun zaman önce. Yüzlerce, binlerce yıl olmalı. O zamanlar gençtim ve şimdi, gençliğimin üzerinden çok zaman geçti.” Duraksadı. “Sonunda neredeyse dünyanın tüm büyüünü de çaldılar. Sadece onlar bunu olması gerektiği gibi yapabilişti.”

“Nasıl? Bunu nasıl yaptılar?”

“Neden bilmek istiyorsun?” Soruda hiçbir suçlama yoktu, yalnızca Biddy’nin nasıl yorumlayacağını bilmediği yumuşak ve örtülü bir şey vardı. “Amacın büyüü dünyaya geri getirmek mi?”

“Nasıl getirilebilir?” Göğsünde biriken heyecan, tuzun suya karışması gibi bir anda eriyip gitti. Dilinde acı bir kalıntı bıraktı. “Sana söyledim, ben büyücü değilim. Büyü konusunda hiçbir şey yapamam.”

Púca gözünü bile kırpmadı. “Benim istediğim bu değildi.”

“Hayır.” Derin bir nefes aldı ve gözlerini tehdit eden sıcak yaşları geri itti. Ne onun ne de Rowan’ın kendine acımaya sabrı kalmıştı; Púca’nın bunu yapacağını da hayal edemiyordu. “Hayır, değildi.”

Púca bekledi. Bir cevap almadan hareket etmeyeceği aşikârdı ama Biddy yanlış bir cevabın onu kaçırabilme ihtimalini de düşünüyordu. Hangi cevabı aradığını veya neden aradığını bilmiyordu.

“Eskiden dünyaya büyüü geri getirecek kişinin ben olabileceğimi düşünürdüm,” dedi sonunda. Bir itiraf gibiydi. Daha önce böyle bir şeyi Hutch’a bile, hatta çok küçükken bile söylememişti. Bu, kendi kafasında kibirli bir ses gibi yankı buluyor, şimdi dünyayı ve onun içinde kendi önemsizliğini gördüğünde düpedüz aptalca geliyordu. Yanakları kızardı ama devam etti.

“Eskiden, büyücü olmasam da adaya gelmemin bir nedeni olduğunu düşünüyordum. Efsanelerde görebileceğin türden bir yazgım vardı. Ama yokmuş, değil mi?”

“Hayır,” dedi Púca. “Yok. O dediğin şeyler zaten efsanelerde olur. Çok dikkatle oluşturulmaları gerekir; doğal ortamında böyle bir şeyle karşılaşmak çok nadirdir.”

“Ve ben de...” Konuşmaya devam etmeden önce kelimelerini dikkatlice düzenlemek için durakladı. “Ben de özel birinin çocuğu falan değilim. Bir büyücünün, bir kraliçenin ya da...”

“Sen sadece iki insandan dünyaya gelmiş bir insansın,” diye sözünü kesti. “Türünün geri kalanından bir farkın yok.”

Her nasılsa bu sözleri duymak tahmin ettiği gibi sarsıcı olmamıştı. Korktuğundan daha kötü değildi. “İyi o zaman. Rowan’ı Yeraltı Kalesi’nden çıkarmak istiyorum. Hepimizin güvende olmasını istiyorum. Bunu yapabilirsem, umduğumdan fazlasını elde etmiş olurum.”

Cevap vermedi ve Biddy neden cevap vermediğini anlıyordu. Söylediği şey doğru değildi. Aslında çatlağı Vaughan’a sunma fikrinden her zaman nefret etmişti. İlkelerine uymamasından çok, büyük bir ihanet gibi geliyordu. Vaughan zalimin tekiydi ve zalim insanların güçlenmesine yardım etmek iyi olmazdı. Şu anda düşünemeyeceği kadar büyük bir şeydi. Oysa o ayakta bile zor duruyordu.

Ama yine de.

“Eğer bir çatlak *bulsaydım*,” dedi yavaşça, “ve bu çatlak canlı ve sağlamsa, bu dediğimi yapabilir miydim? Diğerlerini açmak için onu kullanabilir miydim?”

“Tek başına olmaz,” dedi Púca. “Sen yapamazdın. Ama evet. Yapılabilirdi. Sana gösterebilirdim. Ama karşılığında ben de senden bir şey isterdim. Gizli bir pazarlık yapardık.”

Bu beklenmedik bir durumdu ve bir an için dikkatini dağıttı. “Ne isterdin?”

“Sır. Sana ne olduğunu söylemeyeceğim.”

Gözleri pek kötü niyetli olmasa da kesinlikle belalı bir fikrin etkisiyle parlıyordu. Küçük bir öfke alevi belirdi. “Bu hiç adil değil. Ne olduğunu bilmeden bunu kabul etmemi bekleyemezsin.”

“Hiçbir şey beklemiyorum ki.” Bela artık açıkça görülüyordu. “Sadece teklif ediyorum. Bilmek istersen söyleyeyim, aynı şeyi Rowan’a teklif ettiğimde o da aşağı yukarı aynı şeyi söylemişti.”

“Hiç şaşırmam. Hutch, sahip olmaman gereken büyü bilgisini almandan endişelendiğini söyledi.”

Púca, “Bu adaya yeni geldiği günlerde durum böyleydi,” diye onayladı. “Cevabı kendi başına bulabileceğini düşünüyordu. Son birkaç yılda, çaresizliği daha da arttığından bana yasak bilgiyi vermekten çekinmeyebilirdi bence. Ama o zaman da seni isteyeceğimden korkmaya başlamıştı.”

Bu onu anlaştmanın kendisinden daha fazla şaşırtmıştı; bazı açılardan, Púca’nın Hy-Brasil’in kadim sakinlerinin büyüü geri getirmesini izledikleri iddiasından da daha fazla. “Beni mi? Beni neden isteyecekmişsin?”

“Seni mi? Ben bir Púca’yım. Tek istediğim bela. Rowan bunu çok iyi anlamıştı. Bu yüzden onun bile alamayacağı bazı riskler vardı.”

Kalbi sıkışsa da gülümsedi. Son birkaç gündür Rowan’ın hem kendi hayatı hem de Biddy’nin hayatı açısından almaya-acağı hiçbir risk olmadığını düşünmüştü. Büyüyü dünyaya geri getirmeyi her şeyden çok istediğini düşünmüştü, hatta kendisinden bile.

Biddy yüksek sesle konuşsa da Púca yumuşak bir tonla “Peki ya sen Bridget Hutchincroft-O’Connell?” dedi. “Sen ne istiyorsun?”

Daha önce söylediklerinde ciddiydi. Tek bir şey seçebilecek olsaydı, yaptığı ve hakkında yalan söylediği her şeye rağmen Rowan'ın güvende ve iyi olmasını seçerdi. Derinlerde, kendine bile itiraf etmek istemediği kadar derinlerde, her şeyin birkaç hafta önceki haline dönmesini istiyordu: Üçü adada olsun, dış dünya ufukta şekilsiz bir bulanıklıktan ibaret olsun, aralarında güvenli ve vahşi deniz bulunsun. Ne kadar sıkıldığı ve hayal kırıklığına uğradığı önemli değildi. Rowan'ın her gece nereye gittiğini de umursamıyordu, hatta doğru olduğuna inandığı birçok şeyin yanlış olmasını da öyle. Gerçeği asla öğrenmediği sürece ne önemi vardı? Ne de olsa tüm hayatı hikâyelerle geçmişti.

Ama işler öyle yürümedi. Adadan ayrılmıştı. Whitechapel'deki bir okulda üşüyen sefil çocukları görmüştü, sokaklarda daha da kötüsünden kurtulmuşlardı; Anna'nın ince, sert bir yataкта hasta yattığını ve yaşlı bir adamın Ulusal Galeri'nin basamaklarındaki iki büklüm halini görmüştü; bu insanlara yardım etmekten her şeyi istifleme tercih eden Konsey'in yeraltındaki krallığını görmüştü. Dünyayı görmüştü ve dünyanın büyüye ihtiyacı vardı. Rowan bilerek ya da bilmeyerek her konuda yalan söylemişti belki ama bu konuda haklıydı. Bunu şimdi biliyordu, belki de ondan daha kesin bir şekilde biliyordu, çünkü normalde büyüünün varlığından asla haberdar olmayacak ve yine de onun özlemini umutsuzca hisseden sıradan insan yaratıklardan biriydi. Bunu bilmek, elinden geliyorsa yardım etme sorumluluğunu da beraberinde getiriyordu.

Ve başka bir şey daha vardı. Büyü geri gelirse sadece bir damla değil, tamamen ve bütünüyle geri gelirse, Vaughan'ın Konsey üzerindeki demir pençesinin gücü zayıflayacaktı. Artık gücün son kırıntılarını da kendisi için biriktiremeyecekti. Yıllar boyunca biriken tüm büyü parmaklarının ucunda olan binlerce büyücü olacaktı ve ondan memnun olmayabilirlerdi.

Zayıf bile olsa görevinin nihayete erme ihtimali vardı. Daha da güçlenebilir, intikam almak için Rowan'ı öldürebilirdi elbette. Yine de bir şans vardı. Rowan bir keresinde ona büyüünün “daha iyi şeyler için bir şans” anlamına geldiğini söylemişti.

Hutchincroft gibi Biddy de risklerden hoşlanmazdı. Ağırlığını taşıyacağından emin olmadığı bir dala çıkmaktan, altındaki dalgalardan emin olmadan bir uçurumdan atlamaktan hiç hazzetmezdi, yağmur yağma ihtimaline karşı dışarı çıkarken yanına her zaman bir ceket alırdı. Tüm pervasızlığına karşın Rowan, ona cesur olduğu kadar zeki olmayı da öğretmişti. Bu büyük bir riskti – bir Púca'yla pazarlık yapmak da öyle, sadece kendisi için değil başkaları için de bir riskti. Bunun büyüklüğü onu dehşete düşürüyordu. Ama yapmamak için bir neden de göremiyordu.

“Senin gizli pazarlığına yokum,” dedi yavaşça. Kafasında düşünceler şekilleniyordu ve günlerdir ilk kez bir plana benzemeye başlamışlardı.

Púca tavşan kafasını eğdi. “Öyleyse birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz yok. En azından bir dahaki sefere kadar.”

Púca arkasını dönmeden Biddy, “Daha bitirmedim,” dedi. Zorlukla yutkundu. “Bunun yerine *başka bir pazarlığa* varım. Bana çatlakları nasıl açacağımı ve dünyaya büyüüyü nasıl geri getireceğimi gösterirsen bunu gerçekleştirmek için elimden gelen her şeyi yaparım.”

Sadece bir tavşanın yapabileceği gibi hareketsiz kaldı. “Bunu neden kabul edeyim ki?”

“Çünkü beladan başka bir şey istemediğini söyledin ama bunun tamamen doğru olduğunu düşünmüyorum. Bana kalırsa sen büyüünün geri gelmesini istiyorsun, belki de bizden bile daha çok. Kendin söyledin: Onsuz dünya çok sıkıcı.” Kelimeler artık geri alınamayacak kadar hızlı bir şekilde ağzından dökü-

lüyordu. “Adaya geldiğimden beri kalbimdeki büyü’nün ne anlama geldiğini bilerek beni izliyorsun. Rowan seninle bir anlaşma yapsaydı ona her şeyi anlatacağını söylemiştin. Bence sen, ona yardım etmek için bahane arıyordun ve bunca zamandır sana bir bahane sunacağımı umuyordun. İşte bahanen! Sana büyüyle dolu bir dünya vadeliyorum. Benden almayı planladığın her ne ise bu kadar önemli olamaz. Ben büyücü değilim. Hiç büyüm yok, hiç bilgim yok, hiç numaram yok.”

“O kadar emin olma.” Burnu seğiren Púca kalçasının üzerine oturdu. “Aferin sana. Biri beni şaşırtmayı çok olmuştu.”

“Bu kabul edeceğin anlamına mı geliyor?”

Tekrar konuşmaya başladı ama bir süre, en azından doğrudan bir cevap vermedi. Púca, “Tavşanlar seni seviyor,” dedi. “Rowan’ı sevdikleri gibi seni de seviyorlar ve sebebi de aynı. Burada bulunduğunuz bunca yıl boyunca onları hiç avlamadınız.”

“Tabii ki avlamayacağız,” dedi şaşkınlıkla. “Neden avlayalım ki?”

“Çünkü avlayabilirdiniz. Çünkü burada kışlar soğuk geçiyor ve tavşanların da etleri yenebiliyor. Çünkü kendiniz için yetiştirdiğiniz yiyecekleri yiyorlar. Çünkü vahşi ve neşeliler, kendilerinden başka kimseye ait değiller, bazı insanlar buna dayanamazdı.”

Biddy kendini biraz rahatsız hissetti. Sonuçta hiç hayvan eti yemiyor değillerdi. Aklına böyle bir şey gelse bile Hutchincroft’u pastırmayı bırakmaya asla ikna edemezdi.

“En kötü kışlarda bile Hy-Brasil’de asla avlanmayız,” dedi dürüstçe. “Ada sadece bize ait değil. Ve diğer nedenler de kesinlikle geçerli nedenler değil.”

“Belki sana göre öyledir.”

Bu seferki sessizlik daha da uzundu ve Biddy kendini, belki de zamanın bir Púca için hiçbir şey ifade etmiyor olabileceğini

düşünürken yakaladı; bütün gece, hatta birçok gece boyunca düşünceli bir sessizlik içinde oturup hiçbir şey düşünmemeye gayet yetenekli olması da ihtimal dahilindeydi. Bunun Púca için sessizlik olup olmadığını, altın gözlerinin kendisinin göremediği şeyleri görüp göremediğini ve şu anda bile bir kitabın sayfaları gibi zihninde gezinip gezinmediğini merak etti. Akşam yemeği için eve gitmek üzere olduğunu ve hâlâ aç olduğunu nihayet hatırlayabildi. Sonuçta bunu yapacak kadar cesur olup olmadığını düşündü. Hutch'ın gerçekten güvende olduğunu umuyordu.

“Pekâlâ,” dedi sonunda.

Biddy kaşlarını çattı, temkinliydi. “Bu da ne demek oluyor?”

“Pekâlâ demek oluyor.” Siyah tavşan sırtını bükerek gerindi, sonra ileri atıldı. Havada bedeni büküldü; ön ayakları tekrar yere değdiğinde artık pati değil toynak haline geldiler ve karışık yelesi, siyah tüylü vahşi bir midilliye aittiler. Púca'nın altın rengi gözleri parlıyordu. “Sırtıma tırman.”

Biddy güldü. “Hayır.”

“Neden?”

“Aptal değilim de ondan! Şüphelenmeyen gezginlere yaptığınız şey budur. Onları sırtınıza tırmanmaya ikna edersiniz, birlikte yola çıkarsınız, içlerindeki canlı aydınlığı korkutarak kaçırsınız, işiniz bittiğinde onları diken ve ısırgan otları yığınınına bırakırsınız. Küçükken Rowan bana her şeyi anlatmıştı ve sen de neredeyse aynısını bana yapıyordun.”

O gün, üç ya da dört yaşındaydı, Morgaine'in ziyaretinin hemen öncesiydi. Birkaç an haricinde bunu gerçek bir olay değil bir hikâye olarak hatırlıyordu: Sıcak bir yaz akşamı, küçük çıplak ayaklarının üzerinde dikenli otlar, bir midillinin boynunun kavisi ve altın rengi gözlerin parıltısı, bir kuzgun çağrısının gökleri yarmasından önce at kılınının o ince hissi.

Nefes almayan bir yaratığın tiz, tuhaf gülüşüyle gülme sırası Púca'daydı. "Rowan bana çok kızmıştı. Sen görmedin; Hutchincroft seni alıp götürmüştü. Bir daha böyle bir şey yaparsam beni adadan kovana kadar pes etmeyeceğine yemin etti. Bunu yapabilir miydi, bilmiyorum. Tehditten daha fazlasını yapmalıydı. Ama bir daha asla denemedim. Şimdiye dek anlatılan her masal, bir büyücünün kızına bulaşmanın kötü bir fikir olduğunu söyler."

Daha önce hiç kimse, ne Hutch ne Rowan ne de kendisi ondan bu şekilde bahsetmişti. Ve şimdi bunu duymak Rowan'la olan ilişkisini o kadar net ve berrak hale getirdi ki canı acıdı. Hâlâ onun kim olduğunu ya da yaptığı bu kadar çok şeyi neden yaptığını bilmiyordu. Ama onu kim olarak yetiştirdiğini biliyordu. Belki Biddy'nin babası değildi ama Biddy onun kızıydı en azından.

"Bu yüzden mi şimdi bunu deniyorsun?" Gözlerinde güven harici her şey vardı. "Gitti diye mi?"

"Hayır." Púca'nın altın gözlerindeyse hiçbir şey yoktu. "Sırıma tırmanan ve hiçbir şeyden haberi olmayan gezginlerin başına ne geldiğini tam olarak biliyorsun Bridget Hutchincroft-O'Connell. Küçük bir çocukken yaz alacakaranlığında çimenliklerde karşılaştığın güzel siyah bir atın baştan çıkarıcılığına aldansaydın senin de başına bu gelecekti. Ama artık şüphelenmeyen bir gezgin değilsin. Aldatılmıyorsun. Ne yaptığını tam olarak biliyorsun ve bunu isteyerek yapıyorsun. Bu bir fark yaratıyor. Üstelik bir pazarlık yaptık."

Púca'nın pazarlıklara uyup uymadığını bile bilmiyordu. "Bunun da başlı başına bir numara olmadığını nereden bileyim?"

"Bilemezsin. Büyünün hiçbir zaman garantisi yoktur. Ne olacağını asla bilemezsin. Yapabileceğin tek şey, kendini tüm kalbinle suya atmak ve çılgın bir yolculuktan başka bir şey beklememek."

Biddy derin bir nefes aldı. Sonuçta beklediği şey buydu. Adanın büyüsünün yüzeyini araştırıyor, geçmesine izin verebilecek çatlakları ve zayıflıkları bulmaya çalışıyordu. Hiç değilse bu, derinliklere dalmanın ve orada ne olduğunu görmenin bir yoluydu.

Bir şeyler yapması gerekiyordu. Yapılacak şey de buydu.

Ve Púca, bir büyücünün kızına bulaşmanın kötü bir fikir olduğunu söylemişti.

Çocukluğundaki o akşam yaptığı gibi uzandı ve Púca'nın ince siyah yelesini kavradı. Şaşırtıcı bir şekilde, yaratık hemen dizlerinin üzerine çöktü ve o da bacağını yana doğru sallayıp yıkıntıların yanındaki eski duvarlara tırmanırken yaşadığı zorluktan daha fazla zorluk çekmeden üzerine oturdu. Şaşırtıcı derecede sert ve yuvarlaktı, katı kaslardan oluşan bir varil gibi.

Aklındaki son tutarlı düşünce buydu. Púca ayağa kalktı, başını bir kez salladı ve koşmaya başladı.

Biddy hiç ata binmemişti; çocukluğunda onu neredeyse Púca'nın sırtına oturtacak olan hissin bir parçası da bu konudaki isteğiydi. Ama Londra'da resimler görmüş ve at arabalarının hızla geçişini izlemişti, bunun bir at olmadığını biliyordu. Bir midillinin vücuduydu bu ama bir tavşanın inanılmayacak kadar hızlı sıçrayışıyla hareket ediyordu. Kasları esneyip arka bacakları tekmeler atarken sırtı kavisliydi ve esniyordu. Başta dizlerini kilitleyip sırtını düz tutarak onunla hareket etmeye çalıştı çünkü böyle yapıldığını okumuştı. Bu, dörtlü hızla hareket ettiği birkaç adımda işe yaramıştı da. Sonra gerçekten koşmaya başladı ve Biddy'nin ellerini yelesine sıkıca dolayıp tüm gücüyle ona tutunmaktan başka bir şey yapma şansı kalmadı.

Orman, yanlarından giderek daha hızlı akıyordu. Ağaçlar uzun bir renk şeridiydi ve sonra hiç renk kalmadı. Rüzgâr yüzünü öyle bir kuvvetle kırbaçlıyordu ki nefes alamıyor, hareket edemiyordu; rüzgârın etkisini yüzünün yanından geçen dalların fiziksel etkisinden ayırt edemiyordu. Hayatı boyunca tanıdığı manzara baş döndürücü, alışılmadık ve anlamsızdı. Önünde yalnız Púca'nın boynu vardı; geri kalan her şey bir kaos girdabıydı. Eğer çıkarsa kaybolacaktı.

Kes şunu. Gözlerini yakan gözyaşlarını, elini kesen ince at kıllarının acısını, göğsünden yükselmeye çalışan vahşi dehşeti görmezden gelmeye çabaladı. *Púca öldürmez. Oyun oynuyor. Ölmeyeceksin.*

Kendi de söylediklerine inanamadı. Sonuçta ölüm korkunç bir oyundan, hayatın oynayabileceği en kötü oyundan başka neydi ki? Ve Púca'nın yapmayacağı çok az şey vardı.

Rüzgâr.

Yapraklar.

Karanlık.

Ve ardından bir ışık patlaması.

Orman gitmişti. Tavşanların otladığı çimenliklerin üzerinden en yüksek kayalıklara doğru yükseliyorlardı ve Púca yaşıyordu. Ay ışığı etrafı aydınlatıyor, çimleri gümüş rengine boyuyordu; berrak, zayıf ama parlaktı, gerçi Púca geldiğinde güneş batıyordu ve o gece sadece ince bir hilal olması gerekiyordu. Tepenin zirvesi görünüp de her şeyi anlayıncaya kadar merak edecek vakit bulamamıştı.

Kalıntılar artık kalıntı değildi. Beyaz kuleler, adanın en yüksek noktasındaki kayalıklardan nefes kesen noktalara dek yükseliyordu. Yokuşu hızla tırmanırken geri kalanı da gözler önüne serildi; neredeyse hisar denecek kadar geniş bir kale, sağlam binaların karmakarışıklığı ve soluk duvarlarla çevrelenmiş yüksek korkuluklar. Temiz, parlak ve yeni yapılmıştı; sarmaşıklar,

ağaçlar ve koyu renkli yosunlarla iç içeydi. Karanlıkta yüzlerce asılı ışıkla parlıyordu.

Adayı binlerce yıl önceki haliyle, kadim bir ayın altında görüyordu. Bu, Hy-Brasil'in kayıp uygarlığıydı.

Biddy son birkaç dakikanın girdabında ellerini bırakabilir ya da rahatlayabilirmiş gibi, "Sıkı tutun," dedi Púca. Keskin bir dönüşle yana saptığında Biddy utanç verici bir ciyaklamayla öne savruldu ve kaleye doğru ilerlediler. Çimenlikte otlayan siyah bir tavşan, onlar geçerken irkilerek başını kaldırdı.

Kapılar kapalıydı, Púca yine de doğrudan onlara doğru ilerledi. Biddy gözünü bile kırpamadan taş duvarların öte yanına geçtiler. İleride, geniş, dairesel bir avlunun ortasında büyük bir porsuk ağacı duruyordu. Şimdi genç bir ağaçtı, pürüzsüz ve zarifti. Etrafındaki avlu insanlarla doluydu. Ya da Biddy'nin irkilerek fark ettiği üzere bunlar *varlıklardı*. Hutch onlara iyi halk diyebilirdi, hatta tanrı. Her neyseler insan olmadıkları belliydi.

Uzaktan yeteri kadar insani görünüyorlardı ya da öyle olmaydılar. Uzun boylu ve güçlü oldukları doğruduydu; zırhlara ve yünlü pelerinlere bürünmüşlerdi, hem erkekler hem de kadınlar hemen hemen iki metre boyunda görünüyorlardı ve hepsinin uzun örgülü saçları vardı. Derileri hayalet gibi bembeyazdı, mermer ya da tebeşir rengi gibi ve ay ışığında neredeyse mavi görünüyordu. Ama Biddy dünyadaki insan sayısına kıyasla çok az insan görmüştü, gördükleri de farklı renk ve boyutlardaydı. Dünyanın başka yerlerindeki insanların tanıdıklarından daha uzun ve daha solgun olması mümkündü.

Öte yandan buradakilerin yüzleri, ölümlülerin yüzleri gibi değildi. Fazla köşeliydi, derilerinin altındaki kafatasının şekli çok farklıydı, elmacık kemikleri fazla çıkık ve çeneleri fazla sivriydi. Gözleri yeşil altın, ağaçların arasından titreşen ışığın ren-

gindeydi ve Hutch uzaktaki bir şeyi dinlerken nasıl bakıyorsa öyle bakıyorlardı.

Púca, Biddy ona soru sormuş gibi, “Burada yaşamıyorlardı,” dedi. “Burası bir kaleydi, bir ileri karakoldu. Burayı ilk savaşta, toprakları aldıkları savaşta kurdular.”

“Fomorialılarla yapılan savaş.” Rowan ona bu hikâyeleri anlatmıştı.

Púca, söyleneni duymamış gibi konuşmaya devam etti. “Olur da kıyidan koparlarsa avlayabilsinler diye tavşanları yanlarında getirdiler. Adayı büyülerle ördüler ve savaşlarını kazandıklarında, başka bir savaş olması halinde buraya saklanabilmek için onu gizlediler. Bu henüz son değil. Kısmen. Sizin türünüz anakarayı ele geçirdi.”

“Karşı koymaya geldiler mi?”

“Çatışmalar bitti. Yakında yeraltına çekilmek zorunda kalacaklar ve bir hikâyeden ibaret olacaklar. Çatlak için buradalar.”

“Bu adada bir çatlak mı var?”

“Şu an yok. Diğerleriyle birlikte kapandı. Ama bir zamanlar vardı.”

Púca hâlâ altında kıpırdanıyordu, rüzgâr Biddy’nin yüzüne çarpıyordu ama ilerlemeyi bırakmışlardı. Tuhaf bir duyguydu bu: Púca’nın ayaklarının altında kaybolan yere baktı, anlamaya çalışırken midesi altüst oldu, kendini yukarı bakmaya zorladı. Gözlerini önündeki avluya, çıplak beyaz bir duvara dönük yarım daire şeklinde duran kalabalığa dikti. Bronz zırhlı, siyah saçlı bir kadın öne çıktı.

Çatlak. Kırık. Dünyadaki bölünme.

Biddy sihri göremiyordu; bir dünyayla diğeri arasındaki çatlakların çoğunlukla kendisine görünmeyeceğini biliyordu. Ama bu seferkini, adil halkın uğruna buraya geldiği çatlağı görebiliyordu. Tuatha Dé Danann’ın gözleri gibi altın rengi ve yeşil bir

parıltıyla, taş duvarın ötesinde, içinden başka bir dünyadan gelen ışığın parladığı bir çatlak. Kadın parmak uçlarını duvara bastırdı, başı eğikti, yeşil ışık yüzünün keskin hatlarını vurguluyordu.

Çatlak büyüdü.

Dört yıl önce Hy-Brasil'de, denizi çıldırtan ve kale duvarlarına kar ve sulusepken yağmurlar yağdıran türden karanlık ve son derece soğuk bir kışla boğuşmuşlardı. Artık durumun kolayca ölümcül seviyeye gelebileceğini anlıyordu: Kar fırtınası anakaraya tekneyle veya uçarak gitmelerini, yiyecek ve yakacak odun almalarını engelliyordu ve çok geçmeden büyü bile azaldı. Zamanlarının çoğunu kütüphanede soğuktan titreyerek ve açlıklarını görmezden gelerek geçirdiler. O zamanlar Rowan'ın çok çabalarsa her şeyin eğlenceli bir macera olacağı düşüncesine inanacak kadar gençti. Biddy'nin hatırladığı kadarıyla ormandaki dere ilk kez buz tutmuştu. Alışılmadık derecede sakin bir sabah, güneş kalenin üzerinde kendini gösterdiğinde dere-de kaymanın mümkün olabileceğini düşünmüştü. Ama ayağını buza bastığı anda keskin bir çatlak oluştu ve botlarının altında zorlukla görülen kırık örümcek ağları gibi dallanıp budaklanarak karşı kıyıya kadar genişledi. Buz erimeden önce paniğe kapılıp kendini geri atmaya vakti oldu.

İşte çatlağın açılması aklına bunu getiriyordu. Kadının parmaklarıyla üzerine baskı yaptı ve duvar parçalanarak beyaz taşın üzerinde büyük, ışıltılı bir çatlak oluştu. Ama bunu yapan şey kadının baskısı değildi. Kadın sadece fısıldıyordu, başka bir dildeki kelimelerin alçak ve düzenli akışı, bir büyü'nün yükselişi ve düşüşü duyuluyordu.

"Ne yapıyorlar?" diye fısıltıyla sordu. Sesi rüzgârın uğultusunu bastıramayacak kadar alçaktı ama Púca yine de duyup cevap verdi. "Toprağı ellerinde tutmaya çalışırken çok fazla şey aldılar. Şimdi aldıklarını geri veriyorlar."

Storm'un anısında, kuzguntaş masaya konmadan ve her şey kontrolden çıkmadan önce Storm, Rowan ve Morgaine'in tartıştıkları şey buydu demek. Rowan büyünün dünyayı terk ettiğine inanıyordu çünkü büyücüler büyüü çok fazla, çok hızlı kullanmışlardı; hatta o kadar çok kullanmışlardı ki çatlaklar artık açık kalamıyordu. Biddy bu teoriyi Rowan'ın ofisindeki en eski büyü kitaplarından bazılarında görmüş ve geceleri oturup okumuştı. Rowan, Morgaine'in de buna inandığını söylemişti ve Hizmetkâr'ın gücü ele geçirmek için öldürdüğü diğer pek çok kişi de buna inanmıştı.

"Bu kadar basit mi yani?" diye sordu. "Bu şekilde geri mi veriyorlar?"

"Onlar için basitti. Olanları gördüler ve harekete geçtiler. Tüm dünya, geri döndürülemeyecek kadar gri ve soğuk olunca ya dek oradan ayrıldılar."

"Peki ne zaman..?"

"Sus. Burada tarih dersi vermiyoruz. Bilginin bir bedeli vardır. Sen de bu kadarını ödedin."

"Ben hiçbir şey ödemedim."

"Sırtıma bindin ve benimle birlikte zamanın ve büyünün içinden geçtin. Artık farklı birisin, perdenin ötesini görmüş bir insansın. Bunun gerçekten bir bedel olmadığını mı düşünüyorsun?" Bir cevap beklemiyordu. "Ayrıca bana bir söz verdin. Dünyayı eski haline getirmek için her şeyi yapacağına dair bir söz."

Kadın artık elini indirmişti. Sözsüz ve heyecan verici, adeta bir müzik notası gibi yüksek, vahşi bir çığlıkla başını geriye attı. Genç porsuk ağacının yapraklarını kırırdattığı zaman Biddy'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ayaklarının altındaki taş döşeli zemin çatlayıp ikiye ayrıldı, keskin bir fay hattı yarığın tabanından porsuk ağacının köklerine kadar uzandı. Kalabalık kımıldamadı, hatta irkilmedi bile. Demek ki bunun olması bekleniyordu, belki de işin bittiğine dair bir işaretti bu.

Kadın bir kez daha başını eğdi. Yüzü parlıyordu, pembe değil gümüşü bir renk almıştı. Gözleri ay ışığında ışıldıyordu. Sonra şaşırtıcı bir şekilde Biddy'yle göz göze geldi. Bakışları bir tuz serpintisi gibiydi; beklenmedik, yakıcı ve buz gibi. Vahşi gözleri kıza sabitlendi ve dudakları çok hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Biddy, kalbi küt küt atarken başını sertçe eğdi ve gülümseme derinleşti. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu, tek bildiği bir daha asla eskisi gibi olamayacağıydı.

“Gitme zamanı,” dedi Púca.

Kızı bir böğürtlen çalılığına bıraktı.

Farkındalığı geri döndüğünde –tuhaf bir histi, duyuları uyanmıyor ama sakinleşiyor, etrafındaki dünya görülebilen ve hissedilebilen bir şeye dönüşüyordu– ilk anlamlandırdığı şey koluna batan dikenler oldu. Acıdan çok can sıkıntısıyla tısladı ve dik durmak için kendini zorladı. Dallar saçlarına ve gömleğine takılıyor; toprağa çarptığı noktalarda kemikleri ağrıyordu.

“Bunu yapmak zorunda değildin,” diye şikâyet etti, nefes nefese kalmıştı ve cevap olarak sadece rüzgârda yüksek bir kahkaha duydu.

Duymadan da anlayabildiği kelimelerle, “İstediğini aldın, öyle değil mi?” dedi kahkaha. “Bana teşekkür etmen gerek.”

“Evet!” diye karşılık verdi ve sonra daha sessizce tekrarladı: “Evet. Teşekkürler.”

Sonuçta ona yardımcı olmuştu. Yapmak zorunda olduğu şeyi yapmak için ihtiyaç duyduğu anahtar vermişti ve bunu kendi yöntemiyle isteyerek yapmıştı. Kandırılmak istemeyen, elinde saf büyüü tutan bir varlığı kandırabileceğini düşünecek kadar aptal değildi.

Yine de. Canı acımişti.

Púca'nın sesi, "Görevinde iyi şanslar büyücünün kızı," dedi. "Morgaine hakkında bir şey biliyorsam, o da önünde seninle bir savaşı olduğudur."

Biddy bu kez hiç kin duymadan, "En azından bana onu nasıl tuzağa düşüreceğimi söyleyebilirdin," dedi.

Gülüşü şimdi daha yumuşaktı, daha uzaktan geliyordu. "Söyledim zaten."

Biddy kaşlarını çattı ve sonra aklında bir anı canlandı. Söylemişti. Tabii ki söylemişti. Bunun basitliğine kendisi de gülüyordu şimdi.

Yaprakların üzerinde koşan ayakların yumuşak hışırtısı düşüncelerini böldü, ardından da çalılığın içinden fırlayan küçük, altın renkli bir tavşanın hoş görüntüsü belirdi. Hutch'ın kıvrak tavşan vücudu bükülüp insan formuna dönüşürken bile kalbi rahatlamayla doldu.

"İnanılır şey değil!" Hutch'ın sesi öfke doluydu ve Biddy'nin duyduğu hiçbir şey onu bu kadar sevindirmemişti. "Beni bir örümceğe dönüştürdü! Ya da beni dönüşmeye zorladı, hangisi olduğundan emin değilim ama yine de!"

"Púca mı yaptı?"

"O sıradan bir dalavereci ruh ama ben büyülü bir hayvanım. Büyücüm burada olsaydı böyle bir şey yapmaya asla cesaret edemezdi. Konuştuğunu duydum ama örümcek olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında *hiçbir fikrin yok. Bacaklarıyla* duyuyorlar. Ve sekiz gözleri olabilir ama o gözler *berbat*, seni zar zor görebiliyordum. Daha büyük bir şeye dönüşene kadar o yarattığı da hiç göremedim. Sonra sen onunla birlikte gittin ve benim takip etmemin hiçbir yolu yoktu. Bunu niye yaptın? Canını mı acıttı?"

"İyiyim," dedi ve gülümsediğini fark etti. "Güvende olmana çok sevindim."

“Benim güvende olmama mı? Bana hiçbir şey yapamazdı ki. Asıl endişelendiğim sendin. Sana zarar verecek olsaydı...”

“Zarar vermedi,” diye sözünü kesti. “Bana zarar vermedi. Yardım etti. Ve harekete geçmemiz gerekiyor. Önümüzde uzun bir yol var.”

“Uzun bir yol mu? Nereye gidiyoruz? Ne zaman?”

“Londra’ya gidiyoruz,” dedi. “Hemen. Bu akşam. Hazır olur olmaz.”

“Hemen mi?” Bir tavşanın şaşkın gözleriyle ona baktı. Kızın yüzünü gördüğünde sanki o yüzün ötesinde bir şey varmış gibi bakışları aydınlandı. “Sana ne gösterdi?”

“Her şeyi.” Biddy yüzünü buruşturarak saçındaki diken i dikkatlice çıkardı. “Çatlakları nasıl açacağımı biliyorum. Ama Morgaine’e ihtiyacımız var.”

Hutch, Morgaine’e güvenilemeyeceği konusunda ısrar etmesi gerektiğini biliyordu. Bunun yerine, “Morgaine’e her zaman ihtiyacımız vardı zaten,” diye itiraz etti. “Sorun şu ki bize yardım etmesini nasıl sağlayacağımızı bilmiyoruz. Dikkatli ol, onlar ısırgan otu.”

Elini ısırgan otlarından hızla çekip ayağa kalktı ama muhtemelen çok geç kalmıştı. “Bu konuda bir fikrim var,” dedi. Düşüğünde yere vurduğu dizi hâlâ zonkluyordu ama kafası yarım yamalak planlarla doluydu. “Rowan’ın çalışma odasına bir bakmam gerek.”

@ayisigikitap

On Altıncı Bölüm

Sabahın ilk ışıklarında Primrose Hill, Biddy'nin burayı insan gözüyle gördüğü son seferkinden çok farklı görünüyordu; o gün araç şafaktan önce sağanak yağmur altında eve yanaşmış ve dışarı çıkarken Morgaine kıza bir şemsiye tutmuştu. Bugünse serinletecek bir esintinin yokluğunda güneş, sonbahar için fazla denebilecek bir sıcaklık yayıyordu. Biddy kuzgun biçimini alıp eteğindeki yaprakları silkeleyerek ağaç kümesinin arasından dengesiz şekilde yükseldiğinde etrafındaki park alanı yeşil, gri ve sessiz görünüyordu. Londra standartlarına göre buranın hemen hemen bomboş olduğu söyleyebilirdi; uzakta köpeğini gezdiren kalın tüvit paltolu bir adam, çocuk arabasını iten yorgun görüşlü genç bir kadın. İkisi de onun olduğu tarafa bakmadılar bile. Büyücülere dair hiçbir iz göremiyordu ve Hutchincroft umursamaz bir havadaydı. Burnu seğirirken sadece bir kez etrafı taradı, sonra ileri atıldı.

Biddy, Hutchincroft onu oraya götürür götürmez ağaçları tanıdı; üçü bir üçgen oluşturuyordu, her birinin ince ve beyaz çıkıntıları vardı, yaprakları altından kahverengiye dönen tonlardaydı ve kırmızı meyveleri diken diken uzuyordu. Üvez¹ ağaçları.

Hutch'a, "Orası mı?" diye sordu ve o da kısa ama emin bir tavırla başını salladı. Kulakları tehlikeye karşı tetikteydi.

1 Üvezin İngilizcesi "rowan"dır. (ç.n.)

Kuzgun en azından Primrose Hill'e giden yolu biliyordu. Uçuş, Hy-Brasil'e dönüşteki o uzun, kâbus gibi yolculuğa hiç benzemiyordu. Biddy o gün korku ve kederden aklını kaçırmış haldeydi ve kuzgun da onunla savaşılmaya ya da onu yok etmeye kararlı vahşi bir yaratıktı. Bu seferse bir amaç uğruna yanıp tutuşuyordu; gökyüzünü bir balığın sudaki rahatlığıyla yarıp geçiyorlardı ve altındaki okyanus, tarlalar ve binalar bazen kuzgunun gözlerinin bile göremeyeceği kadar hızla geçip gidiyordu. Kuzgunun rehberliğine güveniyordu –Hutch haklıydı, Rowan yakın zamanda gizemli kütüphaneye mutlaka dönmüştü– ama aynı zamanda Hutch onu yavaşlaması gerektiği yoksa kontrolü kaybedeceği konusunda uyarana kadar, deneyimli bir büyücünün ulaşabileceği hızlara çıkmaya çalışıyordu.

O da bu yolculuğa daha hazırlıklıydı. Geçen sefer yanında Hutch'tan ve kendisine ait olmayan kıyafetlerden başka hiçbir şeyi olmadan yola çıkmıştı. Bu seferse Rowan'ın çalışma odasında eski bir deri çanta bulmuştu (Rowan en iyi çantasını yanına almıştı, Biddy'nin bulduğu diğer çantaya yama yapması gerekmişti) ve onu ihtiyacı olan her şeyle doldurmuştu. Rowan'ın eski kahverengi paltosunu da almıştı çünkü kendi paltosu, Rookwood'a gittiği gün Doğu Londra'da bir yerlerde kalmıştı. Morgaine'in beyaz elbisesini yıkamıştı çünkü kendi elbisesinden çok daha güzeldi ve Púca'nın sırtındaki nefes nefese yolculuğundan sonra dağılıp karmakarışık olmuş saçlarını, kendi kendine yapabildiği tek model bu olduğu için örmüştü. Aynaya baktığında Hy-Brasil ve Londra'nın, çocukluk ve yetişkinliğin, masal ve romanın tuhaf bir harmanı gibi göründüğünü düşündü. Hazır göründüğünü düşünüyordu. Bunun yeterli olacağını umuyordu.

Sorun şuydu ki şimdi üç üvez ağacının önünde duruyordu ve bunların bir kütüphaneye nasıl dönüşeceği konusunda zerre

kadar fikri yoktu. Hutch'ın tavırları, büyü söz konusu olduğunda daima belirsiz olurdu ve şu an da öyleydi. Hafif şaşkın halde ona söyleyebildiği tek şey buranın bir kütüphane *olduğu* ve oraya vardığında göreceği idi.

Yüksek sesle, “Hiçbir şey göremiyorum,” dedi. Önündeki pürüzsüz ağaç gövdesine baktı, sonra kararsız bir şekilde elini üzerine koydu. Kabuğu kaba ve sağlamdı. Ağaçtan başka bir şey göremiyordu. Kesinlikle bir ağaçtan başka bir *şey* de değildi. Ama Hutchincroft daha fazlası olduğunu söylemişti.

Hutchincroft onu sert bir biçimde dürttüğünde içini bir öfke dalgası kapladı.

“Kes şunu!” Çıkışmak istemiyordu ama kendine olan güveni korkunç şekilde sarsılmıştı. Púca'yla olan yolculuğun telaşı ve kuzgunun uçuşu sırasında büyüünün ona kapılarını açtığını hissetmişti. Şimdi kapılar bir kez daha kilitlenmiş gibi görünüyordu. “İçeri nasıl gireceğimi bilmiyorum. Buraya gelirken söyleyebilirdin.”

Hutch kocaman açılmış gözleriyle ona baktığında Biddy içini çekti ve koluyla yorgun gözlerini ovuşturdu. Onunla konuşmak için yeniden dönüşmesinin imkânı yoktu. Púca onu aldıktan sonra geçirdiği dönüşüm, büyüünün son zerresine kadar harcamıştı. Buraya uçarken bile alışılmadık şekilde sessizdi. Rowan olmadığı sürece onun da dünyada çok fazla ömrü kalmıyordu.

“Özür dilerim.” Kendini düşünmeye zorladı. “Rowan’la ilgili bir şey olmalı, değil mi? Ama muhtemelen sadece onun yapabileceği bir şey, yoksa bunca yıl güvende kalmazdı. Ve sen de açamıyorsun çünkü büyü yapamıyorsun.”

Bu sefer onu daha nazikçe dürttü.

O zaman bir ışık yandı. “Rüya yüzüğü gibi mi çalışır? Mesela sana dokunursam seni Rowan’ın bir parçası olarak algılar mı?”

Biddy bir cevap beklemedi. Eğilip onu kollarının arasına aldı, sonra elini bir kez daha ağaç kabuğuna bastırdı. Biraz ısınması onun hayal gücünün ürünü olabilirdi.

“Lütfen,” diye fısıldadı. “Lütfen, biziz. Bizi içeri al.”

Daha sonra olanları açıklayamazdı. Belki ağacın içinde eriyip gitmişti; belki de ağaç uzanıp onu kucaklamıştı. Belki hiçbiri olmamıştı ya da her ikisi birden olmuştu. Ama etrafındaki dünya önce karardı, sonra soldu. Sabahın erken saatlerinde Londra trafiğinin sesleri ve kuş sesleri de yitip gitti. Güneş ışığına, gölgeye ve yaprakların fısıltısına karışıyordu. İyi bir büyüydü, güzel bir büyüydü ve korkmuyordu. Gözlerini kapatıp kendisini almasına izin verdi.

Gözleri ışığın dokunuşuyla açıldı. Öğleden sonra Hy-Brasil ormanlarının ağaçları arasından süzülen türden hafif ve altın rengi bir ışıktı bu gelen. İleri doğru bir adım attığında artık ağaçların arasında değil kapalı bir yerde, göz alabildiğine uzanan dairesel bir kulenin ortasında olduğunu fark etti. Duvarlar beyaz cilalı mermerdendi ve ayaklarının altındaki zemin kısmen kalın, kırmızı bir halıyla kaplı cilalı ahşaptandı. Bir şömine, iki eskimiş koltuk ve duvarın kıvrıldığı yere yerleştirilmiş, üzeri kâğıtlarla dolu bir masa vardı. Geri kalan her şey, yüksek duvarın her santimetresi kitap raflarıyla doluydu. Merdivenler, balkonlar ve çıkıntılarla birbirine bağlanan en az yedi kat yüksekliğindeki tavana kadar uzanıyordu. İçeride Rowan'ın kaledeki çalışma odasının eski kâğıt kokusu vardı. Biddy etrafa dikkatle bakarken Hutchincroft'un kollarından atladığını fark etmedi.

Hayretler içindeydi, yüksek sesle, “Burası bir kütüphane,” dedi. “Bir ağacın içindeki bir kütüphane.”

Hutchincroft'un homurdanması, “Ben de sana bunu söylüyordum zaten,” der gibiydi.

İçeriye dolaşma, kitapların sırtlarında parmak uçlarını gezdirmeye, deri ve kâğıt kokusunu içine çekme dürtüsüne direndi. Zaman yoktu. Morgaine her an gelebilirdi. Bunun yerine çömelip çantasını açtı.

En nihayetinde yanına çok az şey almıştı. Kuzguntaş hâlâ boynundaydı; çıkarıp bir kenara koydu ve beynindeki dindi, üzerine bir sükûnet çöktü. Harabelerden tanrı kılıcının bir parçasını getirmek istemişti ama nasıl taşıyacağını bulamamıştı çünkü kılıç, sarmaya çalıştığı her malzemeyi kesiyordu. Belki Rowan da aynı sorunla karşılaşmıştı ve kılıç bu yüzden yerinde duruyordu. Bunun dışında, ileride kullanmak üzere koltuğun yanına, yere bıraktığı söndürülemeyen mum, her ihtimale karşı anahtar ve neden olmasın diyerek aldığı tereyağı bıçağı vardı. Rowan'ın kaybolduğu gece onu tuzağa düşüren gümüş tılsımı da almıştı, artık ne olduğunu bildiğini düşünüyordu ama yine de kullanmanın güvenli olduğundan emin değildi. Yiyecek de vardı; yumuşamaya yüz tutmuş bir elma, bir su şişesi, dolaptan aldığı son iki yulaflı bisküvi.

Sonuncusu ve en önemlisi, daha bir gece önce çakısıyla dik-katle kestiği kare şeklindeki kirli halı parçasıydı. Biddy nefesini tutarak onu açtı. Yolculuk sırasında lekelenmesinden korktuğu tebeşir çemberinin sağlam ve hasarsız olduğunu görünce rahat bir nefes alıp elinden bıraktı. Parçayı yere yaydı, kabaca çizilmiş bir göz gibi tavana bakar şekilde duruyordu.

Púca'ya bindiği gece aklına gelen düşünce de buydu, bir bulmacanın son parçası gibi hissettiren o aydınlanma.

Púca, *Rowan sana bunun nasıl yapılabileceğini gösterdi*, demişti.

Kendisi bir tuzak çemberi çizemezdi. Ama Rowan çizebiliyordu ve anakaraya doğru yola çıkmadan hemen önce bir tane çizmişti. Bunu çalışma odasındaki bir halının üzerine çizmişti ve

sonra, tam da Rowan'dan bekleneceği üzere, halıyı yıkama zahmetine girmektense rulo yapıp kenara çekmişti. Onlar uzaktayken koltuğuna oturup kitaplara göz gezdirdiği, kehanet camını izlediği ve umutsuzluğa kapıldığı süre boyunca çember hep oradaydı. Biddy elleri titreyerek halıyı açtığında solmuş tebeşirle çizilmiş daire önüne serilmişti. Onu kestiğinde deneyimsiz gözleri bile hâlâ büyüü görebiliyordu.

Bunun iyi bir çember olduğunu söylemişti.

Böyle açıkta bırakırsa çok bariz olacağını fark etti; öyle ki Morgaine'in bunu görmeyip yakalanması için gerçekten çok meşgul olması gerekirdi. Ama ayağının altında neredeyse girişe kadar uzanan bir halı vardı ve bu halıyı kaldırdı, tebeşir çizgisini bulanıklaştırmamaya dikkat ederek parçayı altına kaydırıldı. Hutch, büyüünün ince bir halı tabakasının üzerinden de etki edeceğine dair güvence vermişti. Geldiği yere tekrar dönüp bakınca halıda sadece ufak bir kabarıklık olduğunu gördü. Morgaine genellikle geç saatlerde, odanın loş olduğu zamanlarda gelirdi. Bunun yeterli olması gerekirdi.

Dışarıdaki güneşten sonra kütüphane soğuk geldi ama ateş yakarsa burada olduğu anlaşıldı. Bunun yerine, içeri giren kimsenin görmeyeceği şekilde bir koltuğa kıvrıldı, yüzü kapıdan uzağa çevriliydi, minderlere sinip bekledi.

Uzun gecenin ardından acıkmıştı, önce elmayı ve yulaflı bisküvileri yedi, sonra da matarasından su içti. Ardından uyumaya çalıştı. Kolay olması gerekirdi: Çok tuhaf bir günün ardından bütün gece uçmuştu ve tüm alıştırmalarına rağmen kuzgunun ve kendisinin çabaları, onu feci şekilde yormuştu. Rowan'ın çalışma odası gibi kütüphane de bir şekilde güvende hissetmesini sağlıyordu ve Hutchincroft her sese ve harekete karşı Biddy'nin olabileceğinden çok daha dikkatliydi. Yine de huzursuz hissediyordu, zihni diken üstündeydi, bedeni sanki kendi kontrolü

dışındaki kuzguntaş benzeri bir şeymiş gibi kendi isteğiyle hareket etmek için savaşıyordu. Yerinde duramadığı için Rowan'a kızdığına belki o da böyle hissediyordu. Çok yorucu olmalıydı.

Yaklaşık bir saat sonra aklına hiç de hoş olmayan bir fikir geldi; Morgaine'in buraya gelmesi günler sürebilirdi, tabii gelirse. Bu fikri aklından uzaklaştırdı. Günleri yoktu. Morgaine gelecekti, hepsi buydu.

Ve geldi.

Bir noktada Bidy, ağacın dışındaki insan dünyasından gelen sesler ve tavanı oluşturan dalların arasından süzülüp gelen güneş ışınlarının titreşimleriyle hafif bir uykuya dalmayı başarmıştı. Sıçrayarak uyandığında hava kararmıştı. Ağaç kımıldıyordu. Onu çevreleyen devasa gövde gıcırdayarak inledi, zemin titredi, kitaplar, tıpkı yapraklar gibi hışırdayarak raflarda yer değiştirdi. Dik, sessiz ve hareketsiz oturdu, kucağındaki Hutchincroft'un da aynı şeyi yaptığını hissetti. Her ihtimale karşı, tavşanların kaçma eğilimini bildiğinden, elini omzuna koydu ki bu, uyarı mahiyetinde bir hareketti. Hutchincroft haklıysa, kütüphaneye girebilecek sadece iki kişi vardı ve biri yerin altında kilitliydi. İşte bu gelen diğeri olmalıydı.

Tuzak çemberi, büyüsüyle ilgili hiçbir işaret vermiyordu. Morgaine başına gelecekleri asla bilemezdi. Bidy'nin tek duyduğu, dışarı çıkmaya çalışıp da çıkamadığını fark ettiği zaman attığı küçük, hafif bir çığlıktı.

Morgaine hemen hemen hiç mücadele etmedi; bu kadar tecrübeli bir büyücü kendisini neyin yakaladığını ve kaçmasının imkânsız olduğunu hemen anlardı. Bidy koltuğun arkasına dikkatlice bakma cesaretini kendisinde bulduğunda karanlıkta dimdik duran silueti görebiliyordu. Parmaklarının arasında bir

ışık parıltısı titreşti ve onun emriyle çemberin kenarına çarptı; Biddy nefesini tuttu ama bu ışık kıvılcımlara dönüşüp dağıldı. Morgaine, Biddy'nin zindanda geçirdiği zamanlardan çok iyi hatırladığı bir meydan okumayla başını kaldırdı – sadece yenilgiyle gelen türden bir meydan okumaydı bu.

“Peki o zaman.” Morgaine’in sesi azıcık titriyordu. “Beni yakaladın ve burayı bulduysan, son yıllarda yaptığım her şeyi de biliyorsun demektir. Sen de kendini gösterebilirsin.”

Morgaine’in onu kimin yakaladığına dair hiçbir fikri olmayacağı, gölgelerin arasından usta bir büyücünün çıkmasını bekleyeceği, tüm planlamaları sırasında nasıl olmuşsa Biddy'nin aklının ucundan bile geçmemiştir. Kafasındaki çatışma çizgilerini çok net çizmişti ama Morgaine’in gözünde kendisinin sadece pamuklu gecelik giymiş, korku içindeki bir genç kız olduğunu unutmuştu. Belki de bunu lehine çevirmenin bir yolu olabilirdi. Rowan olsaydı bir yolunu bulabilirdi. Ama Biddy bunu yapmak istemedi. Bunun yerine yerde duran mumu yaktı, yüzüne doğru tutup ayağa kalktı.

“Merhaba, Morgaine,” dedi.

Belki de şaşkınlığın kendisi bir avantaj olacaktı. Morgaine’in ağzı açık kaldı, büyük bir şok olmuştu bu.

“Bridget! Sen nasıl..?” Taşıyamayacağı kadar ağırmış gibi sorunun sonunu havada bıraktı. Biddy onun gerçekten şaşırdığını ilk kez görüyordu. “Nasıl kaçtığını duydum. Öldüğünü sanmıştım.”

“Hutchincroft’la benim kuzguntaşını kullanmayı becerebileceğimiz hiç aklına gelmedi mi?”

“O kuzguntaşının dövülmesine yardım ettim. Yıllar evvel bunu denediğinde Storm’un başına gelenleri gördüm. Yapamayacağından emindim.”

İkisi dikkatli bir sessizlikle birbirlerine baktılar. Morgaine, Biddy'ye her zaman olduğu gibi görünüyordu; dengeli, titiz, bukleler halindeki siyah saçları geniş şapkasının altında ustaca toplanmıştı ve elbisesi (bu seferki koyu mavi) muntazamdı. Kendinin Morgaine'e nasıl görüldüğünü merak etti.

İlk hareket eden Morgaine oldu. Kaşlarının ortasındaki şaşkınlık dolu kırıışıklığa ve hâlâ temkinli biçimde eğik duran başına rağmen gülümsedi. "Yanıldığıma sevindim. Ama senin burada ne işin var? Peki tuzak çemberi oluşturmayı nasıl başardın?"

"Başarmadım," dedi ilk soruyu görmezden gelerek. "Evden son ayrılışından önce Rowan yapmıştı."

Morgaine'in dudağını ısırp bakışlarını yere çevirdiğini görünce cesaret buldu. Ne yapmış olursa olsun en azından hâlâ umursuyordu.

Kadının kendini toplamasına fırsat vermeden, "O nerede, Morgaine?" diye sordu. "Yaşıyor mu?"

"Zindanlarda. Orada hiç bu kadar sıkı güvenlik önlemleri alındığını görmemiştim. Storm odadan neredeyse hiç çıkmıyor. Gerçi bu yaptığına bekçilik etmek diyemem. Bu daha çok bir takıntı."

"Ona işkence ediyor, değil mi?" Biddy bunu mümkün olduğu kadar düz bir sesle söyledi; göğsündeki acının sesinden anlaşılmasını engellemeye kararlıydı. "Storm. İlk gece onu görmemize izin verdi."

"Evet." Morgaine de sesini aynı derecede dikkatle kontrol ediyordu ama ufacık bir titremenin duyulmasına engel olamamıştı. Yumruklarını sıktı. Biddy ilk kez gözlerinin altındaki koyu lekeleri, ağzının kenarındaki gergin çizgileri gördü. Belki de saçlarının ve kıyafetlerinin intizamı duygusuzluk ya da yapmacıklıktan değildi, kontrolü kaybetmemek içindi. "Artık onu

durduramıyorum; beni dinlemiyor. Geçen seferden de kötü. Bu saatten sonra Vaughan'ın bile onu yola getirebileceğini sanmıyorum. Üstelik ona zarar vermediği zamanlarda sadece orada oturup onunla *konusuyor*."

Biddy, ansızın Storm'un zindana yaptığı ziyaretleri hatırladı –alçak, tehditkâr hırıltısı; acı veren, işe yaramaz kanatlarının silueti, sağanak yağmurdan önceki sıcaklık gibi odayı dolduran boğucu öfkesi– ve zorlukla yutkunmak zorunda kaldı.

"Özür dilerim," dedi Morgaine. Biddy'yi dikkatle izliyordu. "Elimden gelseydi onu tekrar dışarı çıkarırdım, biliyorsun. Dinle Bridget, beni bundan kurtarmalısın. Vaughan'ın kuş sürüleri kaç gündür peşimde. Çok uzun süre beni göremezlerse..."

Biddy açık açık, "Bize ihanet ettin mi?" diye sordu. Yanındaki Hutchincroft kasıldı. "Storm'a senin evinde olduğumuzu söyledin mi?"

"Hayır." Morgaine'in cevabı kesindi ama artık ona inanılmasını beklemeyen birinin ses tonuyla konuşuyordu ve sesinde yorgunluk izleri vardı. "Yemin ederim. Seni nasıl bulduklarını bilmiyorum. Tahmin etmem gerekseydi, Rowan'ın elindeki büyü işareti sayesinde olduğunu söylerdim. Bunları yakıp yok etmek çok zordur, yeterince hızlı davranmazsan doğrudan kemiğe kadar giderler."

Hutch'ın kulağı sadece bir kez seğirdi ama duyduğu şeye itiraz etmiyordu. Bu mümkündü. Böyle olması, Rowan'ın bundan neden bahsetmediği şekillerde rahatsız olduğunu ya da okula yerleşir yerleşmez kuş sürülerinin peşine düşmesini açıklayabilirdi.

"Yeraltı Kalesi'ne vardığımda," diye devam etti Morgaine, "söylediğim gibi Storm'u aradım. Zindanların neredeyse tamamı boştu. Gardiyan Crag oradaydı, onu hatırlarsın, sana yiyecek getiren yaşlı büyücü, ona Storm'un nereye gittiğini sordum.

Camden'a gönderildiğini ve kendisine zindanı sen ve Rowan için hazırlamasının söylendiğini anlattı. Evime gideceğini hemen anladım.”

“Bu doğruysa,” dedi Bidy ve Morgaine’in sesindeki her türlü şüpheyi duymasına izin verdi, “neden bizi uyarmadın?”

“Yapamadım. Size zamanında ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Sana yardım ettiğim şüphesiyle zindana tıklılmamak için yapabileceğim tek şey buydu.”

“Seni neden zindana *atmadılar*?” diye sorarken Bidy’nin sesi öfkeyle yükseldi. “Senin evindeydik! Senden nasıl şüphelenmediler?”

“Şüphelendiler!” Morgaine’in sesi de savunmacı bir tavırla yükselmişti. “Planladığım şekilde sizin nerede olduğunuzu bilmiyormuş gibi davranarak doğruca çalışma odama gitseydim beni tutuklayacaklardı. Nasıl olup da Rowan’la zindana atılmadığımı halen bilmiyorum. Crag bana Storm’un evimde olduğunu söyler söylemez doğrudan Vaughan’a gittim ve ona üçünüze ihanet etmek için ilk fırsatta Yeraltı Kalesi’ne geldiğimi söyledim. O korkunç gözünün içine baktım ve ona dün gece seni kaçarken yakaladığımı ve gardiyanları çağırmak yerine Rowan’ı oraya çekmek için seni evime götürdüğümü söyledim. Ona Storm’un dikkatli olması gerektiğini, Rowan’ın çok tehlikeli olduğunu, belki Vaughan’ın bizzat gitmesinin gerekeceğini, belki benim de gidip yardım etmem gerektiğini falan söyledim... Öf bir sürü saçmalık işte. Elimden geldiğince ikna edici hale getirdim. Bana inandı. Ya da en azından inanmış gibi davrandı. Onu pek çözemiyorum.”

“Peki gerçek bu muydu? Beni tuzak kurmak için mi evine götürdün?”

“*Hayır*.” Gerçek bir meydan okuma parıltısı belirdi. “İlk etapta kaçmana ben yardım etmiştim Bridget, hatırlıyor musun? Hizmetkâr bunu bilseydi...”

“Bilmeliydi! Storm, ben kaçmadan hemen önce zindanları ziyaret ettiğini biliyordu. O kadar aptal olmadığı kesin.”

“Ah, Storm.” Umursamaz bir edayla başını salladı. “Anılarla oynayabilen tek kişi Rowan değil. Sen kaçtıktan sonra gelip seni bulmam neden o kadar uzun sürdü sanıyorsun? Storm’un orada olduğumdan haberi bile yok.”

“Onun anısını mı çaldın yani?” Böyle bir şey yapılabileceğine dair en ufak fikri yoktu ve bu düşünce, kendini zorlasa da irkilmesine yol açtı.

“Sadece benim olduğum kısmını.” Morgaine gözlerini Biddy’den kaçırdı. “Zor bir büyüdür ve bir büyücünün diğerine bunu yapması kesinlikle yasaktır. Aynı zamanda çok yakın fiziksel temasa ihtiyaç duyuyor ve bu koşullar altında Storm’a neden yakın olmak isteyebileceğime dair bir neden bulmaya çalışmak kolay değil. Ama başardım. Herkes Storm’un gözden kaçırdığı bir ayna parçasının sende olduğunu sanıyor.”

Doğruyu söylüyor olması ihtimal dahilindeydi. En nihayetinde yıllar önce Rowan yakalandığında da yaptığı şey buydu. Şimdiye kadar yardım etmişti, daha fazla bir şey yoktu. Biddy’nin umut ettiği şey de buydu; planının işe yaraması için doğru olması gereken şey. Ama bu bir şekilde Morgaine’in başından beri onlara zarar vermek istemesinden daha çileden çıkarıcıydı. İş o noktaya geldiğinde, Storm kapıdayken, Rowan Hutch’la ikisi kaçabilsin diye kendini feda ederken, Morgaine Yeraltı Kalesi’nde idi ve Hizmetkâr’ı takviye göndermeye teşvik etmeye çalışıyordu.

“Yani suç yine Storm’a kalıyor,” dedi, sesinde muhtemelen adil olandan ve kesinlikle Storm’a hissettiğinden daha fazla nefret vardı.

“Önemi var mı?”

Biddy, “Rowan için olabilir,” diye sertçe karşılık verdi, “eğer Storm şu anda öfkesini ondan çıkarıyorsa!”

“Başka seçeneğim yoktu, Bridget!” Morgaine’in yüzü kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. “Hiçbir konuda seçeneğim yoktu. Elimden geleni yapmak zorundaydım.”

“Kendini tehlikeden uzak tutmak ve Konsey’de bir pozisyon elde etmek için mi?” Öfkesi, beklenmedik bir anda kırbaç gibi şakladı. Tek görebildiği, kuzguntaşını ona atıp oradan gitmesini söyleyen Rowan’ın yüzündeki ifadeydi. “Bana başka seçeneğin olmadığını söyleme sakın. Her zaman bir seçeneğin vardı. Bunu yetmiş yıl önce de yaptın ve o zamandan beri her gün yapıyorsun.”

“Ah, sen de başlama! Peki o zaman, diyelim ki bir seçim yaptım. Gerçekten bana, benim yerimde olsaydın aynısını yapmayacağını mı söylüyorsun? Ben de seninle birlikte zindana atıldım sana nasıl yardım edebilirdim?”

“Şimdi bize nasıl yardım etmeyi planlıyordun ki?” diye itiraz etti. “Hutch’la benim öldüğümüzü sanıyordun. Rowan çalışma odanın hemen altında ölümüne işkence görüyor. Öylece durup bunların olmasına izin mi verecektin?”

“Mecbur kalırsam evet! Vereceğim savaşı seçmem gerekiyor.”

“Peki bunca yıl boyunca büyümlü hayvanının hayatını kaybetmesine değecek hangi savaşları kazandın?”

Bunu söylemek acımasızcadı ve Biddy de bunun farkındaydı. Morgaine bunu hiç çekinmeden karşıladı.

“Hiçbir şey onun ölümüne değmezdi. Hiçbir şey, asla... Ama en azından her şeyin bir değeri olsun diye çabaladım. Gitmemi isteyen herkese rağmen Konsey’de kaldım. Daha alt seviyedeki büyücülerin haklarını savundum. Geçen yaz bir sınır büyücüsünün, kız arkadaşının hayatını kurtarmak için

aşırı büyü kullanma suçundan beraat etmesine yardım ettim. Vaughan, ölümlü dünyaya yardım etmek için büyüünün bir kısmını bağışlamayı düşünceğini daha geçen ay kabul etti. Uzun bir oyun olduğunu biliyorum ama işler iyiye gidiyor. Bana güveniyorlar ya da siz üçünüz benim dairemde bulunana kadar güveniyorlardı.” Gözyaşlarını savuşturmak istermiş gibi elini yüzüne götürdü ama Biddy yüzünde buna dair hiçbir iz göremiyordu. “Tanrım, neden Rowan her zaman her şeyi *mahvetmek* zorunda ki?”

Biddy hararetle, “Kimse seni bize yardım etmeye *zorlamadı*,” dedi. “Rol yapmaya devam etmek isteseydin beni de o zindanda bırakabilirdin.”

“Öyle demek istemedim! *Sana* yardım ettiğime memnunum. Ama Rowan seni tehlikeye atmasaydı asla orada olamazdın. Bunu kendin de kabul ediyorsun.”

Ediyor muydu gerçekten? Muhtemelen ama savunduğu cepheyi terk etmeye de niyeti yoktu. “Kendimi tehlikeye ben attım. Ben çocuk değilim.”

“Belki şimdi değilsin. Ama on altı yıl önce yollarınız ilk kez kesiştiğinde çocuktun, hatta çocuk bile sayılmazdın. İşte o zaman kesinlikle seni tehlikeye attı.”

“Bunu neden yaptığını bilmiyorum!” Bu sözler sadece Morgaine’e değil tüm dünyaya yönelik bir hayal kırıklığı seli gibi döküldü ağzından. “Son zamanlarda onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onun, senin ya da başka birinin yerinde olsam ne yapardım hiç bilmiyorum; onu savunmak mı, kınamak mı, yoksa affetmek mi istediğimi bilmiyorum. Sadece onun esir tutulduğunu, seninse özgür ve güvende olduğunu biliyorum ama bu doğru gelmiyor. Sırf kendini bir kahraman olarak görmekten hoşlandığı için, aptal olduğu için ya da pervasız olduğu için başına bunların gelmesi gerekmiyor. Ben oradaydım ve onun

hakkında bunların hiçbirini söyleyemem. Hutch ve benim kaçabilmemiz için kendini Storm'a teslim etti. Sen Yeraltı Kale-si'nde kaldın. Yetmiş yıl önceki gibi şimdi de hiçbir şey yapmadın. Şimdi de gelmiş bana üzgün olduğunu söylüyorsun."

Morgaine cevap vermek için ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Yüzü bembeyaz ve hareketsizdi, ne hissettiğini anlamak imkânsızdı.

Biddy, "Kaçmama yardım ettiğini biliyorum," diyerek sessizliği böldü. "Ve minnettarım. Bu sayede özgürüm. Ama senin de Vaughan'a söylediğin gibi bu, Rowan'ı ortaya çıkarmak için yapılmış bir plan olabilir."

"Öyle değildi." Kavgacı tavrı kaybolmuştu; Biddy, evine gittiklerinde ve madalyonu almanın kendi hatası olduğunu itiraf ettiği zaman da bunu görmüştü. "Rowan'ı en son yakaladıklarında ona ne yaptıklarını gördüğümü söylemek dışında seni nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Duydum. Ve onu getirmelerine yardım etmekle hata ettiğimi anladım. Orada olduğum sürece onu güvende tutabileceğimi sanmıştım. Storm'un ondan nefret ettiğini biliyordum; kuzguntaş olayının yaşandığı o gün ben de oradaydım. Ama o zamana kadar bu nefretin bu kadar derin olduğuna inanmıyordum. Storm'un ne hale geldiği konusunda kendime ne kadar yalan söylediğimin farkında değildim."

Biddy, Rowan hakkında konuştuğunda Storm'un ona karşı nasıl öfkелendiğini hatırladı. O zaman Biddy'yi ürpertmişti. Şimdiyse daha kötüydü.

"Kuzguntaşıyla olanları gördüm," dedi. "Ama anladığımdan emin değilim."

Gerçekten bilmesi gereken şeye en çok yaklaştığı an buydu. Storm'un dönüşümünün Rowan'ın hatası olup olmadığını sormaya cesaret edemedi.

“Yetmiş yıldır o günü düşünüyorum.” Belki de Morgaine, Biddy’nin gördüğü anıyı ilk andan itibaren tahmin etmişti çünkü hiç şaşırılmamıştı. “Ben de anladığımdan emin değilim. Her şey bir anda altüst oldu. Biraz da kendimi suçluyorum. O gün Storm’la buluşmamız konusunda ısrar ettim. Dünya parçalanıyordu; biz bir araya gelelim istedim. Rowan’ın sinirlerinin bozulduğunu, kavgaya hazır olduğunu ve Storm’un da yıllardır bunu beklediğini anlamalıydım.”

“Fakat Storm, Rowan’la arkadaş olduklarını söyledi.”

“Aa, evet.” Dikkat etmediği bir şeymiş gibi davranmaya çalışıyordu ama dikkatsizlik Morgaine’e göre bir şey değildi. Kulağa sadece yorgun geliyordu, üstünü örtemeyecek kadar eski ve yıpranmış bir elbise gibi. “Üçümüz birlikte büyüdük... Rowan sana bundan hiç bahsetti mi?”

“Hayır.” Bunu, herhangi bir gücenme hissi olmadan söylemeye çalıştı. Rowan’ın ona söylemediği ne çok şey vardı.

“Birlikte büyüdük. Büyüyle de aynı zamanlarda, on üç yaşımızdayken tanıştık ve York’ta hep birlikte çiraklık yaptık. Hayatımın en mutlu dönemiydi.” Yüzü yumuşadı ve ilk kez her kelimeyi dikkatle düşünmeden konuşuyormuş gibi göründü. “Genç bir kız olarak toplumda büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlayabildin mi bilmiyorum. Hâlâ zor olduğuna şüphem yok; yüz yıl önceyse kesilmek için beslenen bir kuzu olmak gibiydi. Pek çok kişiden daha şanslıydım; babam Sussex’te, oldukça varlıklı bir şarap tüccarıydı, hayatta kalmak için asla bir fabrikada çalışmaya ya da hizmete girmeye mecbur kalmadım ama yine de çocukluğum görgü ve müzik dersleriyle ince dikiş işlerinden oluşan dar bir koridordan ibaretti. Tek bir çıkış kapısı vardı; evlilik ve çocuklar. Ve o kapıyı yanlış kişi açarsa Tanrı yardımcın olsun. Sonra aniden başka bir kapı daha açıldı, gizli bir kapı ve o benim kapımdı. Ben bir büyücü çırağıydım. Par-

maklarımın ucunda keşfedebileceğim bir dünya vardı. Rowan ve Storm da, bunu benimle birlikte keşfetmek için oradaydı, sonradan bulunmuş kardeşler ya da en yakın arkadaş gibiydiler. Onlar hayatıma girene dek ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim.” Kendini tuttu. “Ama sorduğun kişi ben değildim.”

Biddy, “Ben senin hakkında da bir şeyler öğrenmek istiyorum,” dedi ve bunu tüm kalbiyle söylemişti. Bu yüzden kehanet camının karşısına geçip saatlerce onu izlemiş, hareketlerini ve yüzünü çözmeye çalışmıştı. Morgaine onun için bir gizemdi; Rowan’ın, Storm’un ve kendisinin dört yaşındaki rüyalarının figürlerinden oluşan bir derlemeydi. Kendi anısı belirsizdi, Rowan’inki acıyla renklenmişti. İki adam arasındaki rekabet büyürken Storm onu gölgelere mahkûm etmişti. Morgaine’i anlaması gerekiyordu, böylece ona güvenip güvenemeyeceğini bilecekti. Daha da önemlisi onu anlamak *istiyordu*. O, Biddy’nin tanıdığı tek kadın büyücüydü; çocukluğundan hatırlayabildiği tek yetişkin kadındı. Kim olduğunu bilmek istiyordu. “Yalnızlık konusunda ne demek istediğini anlıyorum. Ben de birkaç yıldır öyleyim. Asla bir büyücü olmasam da...”

Morgaine hızla ve hatta neredeyse öfkeli bir ifadeyle, “Kim-senin sana bunu söylemesine izin verme,” dedi. “Bana da büyücü olamayacağımı söylemeye çalıştılar; gerçek bir büyücü olamayacakmışım. Kızlara büyü öğretiliyordu ama yetişkin kadınların, tıpkı çocukluğumda öğrendiğim diğer dersler gibi büyüü de yalnızca güvenli, ev içi amaçlar için kullanması gerekiyordu. Yeraltı Kalesi’nde araştırma yapmak, gerçek bir araştırma yapmak istiyordum. Salem cadı yargılamalarından beri dokunulmamış yasaların değiştirilmesine yardımcı olmak için Konsey’de olmak istiyordum. Rowan da bunu istiyordu. Tozu süpürecek, perdeleri yırtıp içeri biraz ışık girmesini sağlayacaktık. Öyle de yaptık. Birkaç yıl boyunca, dünya değişene kadar

tam da bunu yaptık” Doğrudan Biddy’nin yüzüne baktı, bir infazla karşı karşıyaymış gibi başını kaldırdı. “Bunca zaman Konsey’de kalmam hakkında ne düşündüğünü biliyorum. Ama orada olmak için çok mücadele ettim ve bir fark da yaratıyordum. Dayanamadım; pes etme fikrine dayanamadım. Yine güçsüz olmak, dışarıdan direnmeye çalışmak... Beni ne kadar zorlamaya çalışırlarsa çalışsınlar bunu asla yapmayacağıma yemin etmiştim.”

Sustu. Biddy, kararları hakkında geçmiş zaman kipiyle konuşmaya başladığını fark edip etmediğini düşündü. Bu kesin olarak fikrini değiştirdiği anlamına gelmezdi ama Biddy orada bir umut ışığı gördü. Sorular ağzından dökülmek için bekliyordu ama bu seferlik hepsini tuttu. Morgaine’in bir şeyin eşiğinde olduğunu hissetti; yıllar süren tedbir ve kenara çekilme, onu uçurumun kenarına sürüklemişti ve Biddy’nin söylediği herhangi bir şey onu itebilir ya da geri çekebilirdi. Ama kendi isteğiyle atlamalıydı.

Morgaine sonunda, “Rowan ve Storm’u sormuştun,” dedi. “Gerçekten arkadaşlardı. Aynı zamanda üçümüz birbirinden ayrılamazken bile bu ikisi hiçbir zaman aynı fikirde olmazdı, bu da doğru. Sana söyledim, Rowan ve ben her zaman bir şeyleri değiştirmek istedik. Oysa Storm... O seçilmişlerden biriydi, tam da Konsey’in bulmayı umduğu türden bir büyücüydü. Edward Sturm, Bir Şey Kontu’nun küçük oğlu, İngiliz, erkek, soylu, yakışıklı ve zeki sayılacak kadar yetenekli. Konsey’in hikâyeleri zaten ona uyacak şekilde yazılmıştı ve neden yeniden yazılmaları gerektiğini anlayamıyordu; neden büyüye bir araç değil de canlı bir şey olarak muamele edilmesi gerektiğini, *doğru insanlar* oldukları sürece sadece bazılarının onu kullanmasının neden önemli olduğunu anlayamıyordu. O ve Rowan bu konuda giderek daha fazla tartışır oldular. Hikâye değişmeye başla-

diğında biz içeri alınırken Storm Konsey'in dışında bırakıldığı için kıskançlık duyup incindi ve Rowan bunu, onu kışkırtmak için kullanmakta bir mahsur görmedi. Evet, öyle oldu, Hutch," diye ekledi, Bid dy'nin yanındaki Hutchincroft'tan minik bir hırlama yükselince. "Storm belki bunu hak etmişti ama Rowan her zaman... ideallerine uymayan insanlarla pek de iyi anlaşamazdı. Storm'u adeta kudurttu. Gerçekten birbirlerinin en kötü taraflarını ortaya çıkardılar. Ve Vaughan da durumu her zamankinden daha da kötüleştirdi. Rowan'ın Konsey'deki yerini, yani onun hakkı olan yeri *aldığı* fikrini Storm'un kafasına sokan oydu."

"Bunu neden söyledi?" diye sordu Bid dy.

"Vaughan'ın kullandığı insanlara yaptığı şey budur. Kendisinden başka hiçbir yerden destek almamanı sağlamak için seni izole etmeye, eski korkular ve kırgınlıklarınla oynamaya çalışır. O zaman bile bunu görebiliyordum. Onu kullandım, onun da beni kullanmasına izin verdim ama ondan hiç hoşlanmadım."

"Rowan ondan hoşlanıyordu." Bunu ona Hy-Brasil'deyken söylemişti. O zaman bunu bir itiraf olarak söylediğinin farkına varmamıştı.

"Evet. Elinde aşağılanma dışında hiçbir şey olmamasına rağmen Storm da onu hâlâ seviyor. Erkekler diğer erkeklerden kolaylıkla etkilenirler." Morgaine belki de ilk kez var olduğunu hatırlayarak ayaklarını çemberin içinde hareket ettirdi. "Eski-den hiç böyle değildi, biliyor musun? Storm yani. Sıkışıp kaldığından beri biraz aklını kaçırdı bence. Zihninin bir kısmı kuzgununki gibi kapana kısılmış durumda, tamamen öfke ve kaçıyla dolu. Şimdi de tüm bunları Rowan'a yöneltiyor."

Bid dy'nin parmakları cebindeki taşın üzerine kapandı ve onun uçmak, savaşmak ve özgür olmak için yaptığı ilk çılgınca hamleyi hatırladı. Sesini sabit tutmaya çalıştı ama muhtemelen titriyordu.

“O halde çok geç olmadan onu oradan çıkarmalıyız. Morgaine, bize zaten yardım ettiğini biliyorum. Riskli olsa bile sana tekrar bize yardım etme şansı versem, bunu yapar mısın?”

“Evet,” dedi, öncesinden çok daha emin bir sesle. “Bana inanman için hiçbir nedenin yok, biliyorum. Ama yardım ederim. Edeceğim.”

Biddy’nin ona inanması için pek bir nedeninin olmadığı doğrudu. Ama hiç yok da denemezdi. Kendini savunurken Morgaine’in gözlerindeki suçluluğu, Vaughan’dan bahsettiğinde beliren öfke, sertlik ve acı parıltısını görmüştü. Biddy, Morgaine’in Konsey’de kalmayı seçmesinin nedenlerini anladığını düşünüyordu ve yanlış yönlendirilmiş olsalar bile haksız değillerdi.

Hem ona güvenmeye ihtiyacı da vardı. Morgaine’e güvenemeyecekse, başka bir planı da yok demektir.

“Büyüyü dünyaya geri getirmeliyiz.”

Morgaine pek de şaşırmış görünmedi; kafasını kaldırdı ve duyularını toplamaya çalışırken yüzü hareketsiz kaldı. “Bu mümkün değil.”

“Mümkün. Ama sana ihtiyacım var.”

“Ama...” Silkindi. “Benden ne istiyorsun?”

“İki şey istiyorum. İlk olarak madalyon. Hani içinde benim saçımın olduğu bir madalyon vardı, o nerede?”

“Daha önce de olduğu gibi çalışma odamda. Bulurlar diye ona dokunmaya bile cüret edemedim. Ama işine yarayacaksa gidip getirebilirim. Diğer şey ne?”

“Büyü.” Morgaine’in gözlerinin içine bakmak için başını eğdi ve inançsızlığını kesin bir inançla yenmeyi umdu. “Bu daha önce de oldu, çatlaklar kapanmaya başladı. Binlerce yıl önce, adil halk da sizin yaptığınız şeyin aynısını yaptı; çok fazla büyüyü çok hızlı çektiler, ta ki çatlakları açık tutmaya yetecek büyü kalmayıncaya dek. Ama bu çatlakları doğru zamanda bü-

yüyle ve doğru kelimelerle doldurursak yeniden açılabilirler. Büyü geri gelebilir. Eğer Rowan bir çatlak bulduysa bir sonraki adım budur. Bir büyücünün bu çatlığa gitmesi ve sahip olduğu tüm büyüyü ona vermesi gerekiyor.”

“Ama...” Morgaine başını iki yana salladı. “Bridget, bende neredeyse hiç büyü yok ki. Bir Konsey üyesi olarak bile bana her hafta çok küçük bir miktar veriliyor. Büyücülerin çoğuna hiç verilmiyor.”

Yüreği ezildi; sonra kararlı bir şekilde kendini topladı. Sonuçta Vaughan’ın büyüyü sıkı bir şekilde kontrol ettiğini biliyordu. “Biraz olmalı, yoksa her şey boşa gider.”

Morgaine gülmemeye çalıştı. “Bu, biraz olması gerektiği anlamına gelmiyor. İnan bana, bir şey kalmadı. Olsaydı bilirdim. Büyünün dünyaya akmasından bu yana onlarca yıl geçti. Hiçbir şey kalmadı.”

Biddy umutsuzluğa kapılmadan önce kendini toparladı. Son birkaç haftadır bu konuda çok fazla pratik yapmıştı.

“Bu doğru olamaz,” dedi. “Bütün bunlar Konsey’in Rowan’ı yakalamak için her zamankinden daha fazla çabalaması nedeniyle başladı. Öyle olmadığını söyledin, biliyorum,” diye ekledi Morgaine ağzını açarken. “Ama ben de bu kuş sürülerini bizzat gördüm. Onu tuzaklarından çıkarmam gerekti. Gittikçe daha da güçlendiklerini söyledi.”

“Biz güçlenmiyoruz. En azından...” Morgaine bir düşünceye kapılarak bakışlarını başka tarafa çevirdi.

“Ne?” Morgaine’in cevap vermesine fırsat kalmadan cevap Biddy’nin de aklına geldi. “En azından çoğunuz güçlenmiyorsunuz. Ama Vaughan güçleniyor, değil mi? Kendisi için büyü biriktirdiğini düşünüyorsun.”

Morgaine, “Yıllardır bundan şüpheleniyorduk,” diye onayladı. “Verdiklerimizin karşılığını çok az alıyor gibiyiz. Vaughan,

Rowan'ın büyüü çalmasından dolayı böyle olduğunu söylüyor tabii. Ama emin olmak için kasaya giremiyoruz ve kimse onu doğruca sorgulamaya da kalkışmıyor. Bundan çok daha azını yapan büyücüler öldürmüştü.”

“Peki öyleyse.” Biddy, sert bir şekilde başını sallayan Hutch’a baktı, gerçekten büyücü ve onun büyüü hayvanıymış gibi görünüyordlardı. Konuşmaya gerek bile olmadan Hutch da onunla hemfikir oldu. “Cevap bu. Rowan en azından son bir haftadır kasalardan büyü çalamıyor. Sanırım Vaughan’ın orada neler sakladığına bakmamız gerekiyor.”

Morgaine’in kaşları havaya kalktı. “Kasaya mı girmek istiyorsun?”

“Büyüyü sakladığı bir yer varsa bu kasa olmalı, değil mi? Ve buna ihtiyacımız var. Çok zor olmamalı. Rowan sürekli o kasaya giriyor.”

“Bu zor olmadığı anlamına gelmiyor, Bridget!”

“Ama bu *mümkün* olduğu anlamına geliyor,” diye ısrar etti Biddy. “İhtiyacımız olan tek şey bu.”

Morgaine, inanmadığını gösteren boğuk bir ses çıkardı. “Seni gerçekten Rowan yetiştirdi, değil mi?”

“Ben vazgeçmemek üzere yetiştirildim.” Bu düşüncüyü boğazındaki yumruyla birlikte yuttu. Artık hatırlamaya zamanı yoktu, hissetmeye de. “İçeri girdiği baca deliğini gördüm ve kuzguntaş artık bende. Ben de aynı şekilde girebilirim. Seni de içeri alacağım; içeriden çıkmak mümkün olmalı. Madalyonu getirebilirsin. Ve eğer haklıysak, ihtiyacımız olan her şeyi elde etmiş olacağız.”

“Ve kalbindeki anının kilidini açıp büyüü yeniden çatlağa götüreceğiz.”

Biddy başını salladı. “Aynen öyle.”

Bu yeterince açık geliyordu ama Morgaine'in yüzündeki bir şey onu endişeye sevk ediyordu. Biddy, rüzgâra ya da dalgaya karşı kendini hazırlıyormuş gibi omuzlarını dikleştirdiğini gördü.

"Morgaine?"

"O kadar basit değil. Her şey yolunda giderse madalyonu çıkarırız ve işleri yoluna koymaya yetecek kadar büyü *olur*... anıyı açığa çıkardığımızda Rowan da ona sahip olacak. Ve bu, onu tam olarak kaçınmak istediği duruma sokacak; bir çatlağın varlığını bilecek ve işkenceyle onu öğrenebilecekleri bir yerde olacak. Eğer onlara söylerse..."

"Söylemez!"

"Söyleyebilir. Söyleyebileceğinden korkuyordu. Ve bunu istemiyordu. Ne pahasına olursa olsun bunu Vaughan'ın eline düşmekten korumak istiyordu."

"Peki bunun yerine ne yapmak istiyorsun? Her şeyi olduğu gibi mi bırakalım?"

"Sonsuza kadar değil. Belki kısa bir süreliğine. Onlar bu kadar yakından bakmayı bırakana kadar. Sen ve madalyon gizli kaldığınız sürece çatlağa dokunamazlar."

"Peki ya Rowan?" Morgaine başını çevirdi. Biddy'nin yüzünü okuyabilmek için Hutch'ın kulaklarının geriye gittiğini görmesine gerek yoktu. "Hayır. Hayır, onu orada bırakmayacağız. Onu öldürürler. Ona *zarar* veriyorlar."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sesindeki sakinlik bir anda bozuldu ve çatlakların arasından acı fışkırdı. "Bunu bizzat gördüm. Tepkimi görebilmek için bana izletecek bahaneler buluyorlar, ben de umursamıyormuş gibi davranmak zorunda kalıyorum. Tek isteğim onun zarar görmesiymiş gibi nasıl *gittiğini* falan sormam gerekiyor. Odaya girdiğimde gözlerindeki bakışı görmem gerekiyor. Buna bir son vermek için neredeyse her şeyi feda ederdim. Ama büyüü geri getirmek için elimize geçen tek şansı riske atmamızı istemezdi."

Biddy imkânsız da olsa gülümsedi. “Evet, isterdi! Rowan’la tanıştın mı? Almak istemediği bir risk hiç olmadı.”

“Eğer başarısız olursak...”

“Başarısız olmayacağız.” Sesinin hissettiğinden daha kararlı ve kendinden emin çıkmasını umuyordu. Bir kitabın sayfasının çakan bir yıldırımla aydınlandığını görmüş gibi, Rowan’ın işlerin ters gidebileceğini kabul etmeyi neden reddettiğini birden anladı. “Anının kilidini açacağız. Rowan pes etmeyecek, etmeyeceğini biliyorum. Ve sonra dünyayı ikiye böleceğiz.”

Morgaine itiraz etmeye hazırlanarak başını sallamaya başladı. Biddy ona müsaade etmedi.

“Morgaine, lütfen,” dedi ve şu anda onu ikna etmeye çalışmıyordu. Sadece tüm kalbiyle soruyordu. Ona ihtiyacı vardı. Bir büyücüye ihtiyacı vardı. Yanında bir büyücü olmadan buraya kadar gelebilmişti ama daha ileri gidemezdi. “Orada ölemez. O zindanda olmaz. Rowan kilitli kalmaktan nefret eder. Pencere kapalıyken bile uyuyamaz.”

Bir nedenden dolayı bu Morgaine’i güldürdü, gözlerinde aniden yaşlar parladı. “Uyuyamaz, değil mi? Bu konuda hep kavga ederdik.”

Biddy, buzun eridiğini haber veren ani bir çatlak gibi, ondaki değişimi hissetti. Muhtemelen Hutch da hissetmişti çünkü ön patilerini sandalyenin ayağına dayayarak ona baktı, gözleri kocaman olmuştu ve yalvarıyordu.

Avantajını kullandı. “Lütfen. Benim yüzümden orada. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?”

“Evet.” Morgaine derin, ciddi bir nefes aldı. Biddy kendi nefesini tuttuğunu fark etti ve Morgaine tekrar konuşana kadar nefesini bırakmadı. “Pekâlâ. Önce şu madalyonu almaya bakalım.”

On Yedinci Bölüm

Biddy, Londra Metrosu hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Rowan ona trenlerin şehrin altından geçtiğini söylemişti ama hepsi Konsey'den kaçmasından sonra inşa edilmişti ve trenleri oldukça şaşırtıcı bulduğu için Rowan'ın da bunlardan uzak durduğundan şüpheleniyordu. Bunun, şehrin içinden geçen milyonlarca insanın ayakları altında, kimsenin göremeyeceği derinlerde, vızır vızır işleyen büyük bir tavşan yuvası gibi olması fikri her zaman hoşuna gitmişti. Kırk yıl düşünse Morgaine'in Yeraltı Kalesi'ne giderken onu metro girişine yönlendireceği asla aklına gelmezdi.

Merdivenlerden inerken Morgaine, "Bu, Hizmetkâr'ın getirdiği bir yenilikti," dedi. "Aslında Bölge hattına daha iyi bağlanabilmek için Yeraltı Kalesi'nin tamamını yana doğru kaydırıldı. Onlarca yıldır Konsey'in muhalefetiyle karşılaşmaya en çok yaklaştığı an bu oldu –bunu yapmak için bir yıllık büyü gerekmişti– ama bunun, rün kapıları olmadan şehre girmemiz için daha kolay bir rota sunarak uzun vadede daha fazla tasarruf sağlayacağını savunuyordu. Sonunda her zamanki gibi istediğini yaptı. Charing Cross'ta aktarma yapıyoruz."

Biddy daha önce adını hiç duymadığı rün kapılarıyla ilgili bir şeyler soracaktı ama sonra merdivenin dibine ulaştılar.

Metronun görüntüsü önce nefesini, sonra da sorularının önünü kesti.

O ana dek burayı, tüm kıvrımlarıyla bir tavşan deliğine çok fazla benzettiğini fark etmemişti. Kendini içinde bulunduğu tünel kusursuz bir şekilde yuvarlaktı ve uzayıp gidiyordu, çok uzun bir teneke kutuya bakar gibi hissetti. Hy-Brasil'de, hatta Londra'nın yer üstünde bile buna benzer bir şey görmemişti. Ürkütücüydü, her iki ucu da karanlıkta kaybolan tabelalarla kaplı hassas bir mühendislik eseri idi. Onu hem büyülüyor hem de korkutuyordu.

Ahşap platformda birkaç kişi vardı ve içlerinden sadece biri –gazete okuyan yaşlı bir adam– o ve Morgaine aşağı inerken başını kaldırıp bakma zahmetine girdi. Biddy çekingenliğini bastırmaya çalıştı. Hutchincroft omzuna astığı çantanın içinde saklanıyordu; kimsenin ikinci kez dönüp bakmayacağı o çanta dışında hiçbirinden farklı görünmüyordu.

Aslında kendini bile neredeyse tanıyamayacaktı. Morgaine'in kıyafetlerinin birçoğu, ufak tefek büyümlü değişiklikler sonucunda ona çok uygun hale gelmişti; beyaz pamuklu bir gömlek, koyu renkli bir kravat, siyah çoraplar, koyu mavi yünlü bir etek ve bir kâtip veya sekreter zannedilmesine kolayca yardımcı olacak bir ceket. Saçları artık Morgaine'in Psyche düğümü¹ dediği bir şekilde toplanmıştı, bu da başının garip bir şekilde ağırlaşmasına ve boynunun açığa çıkmasına neden oluyordu. Aynaya baktığında, buklelerinin nasıl kasıtlı, amaçlı, hatta zarif görünen bir şeye dönüştürüldüğünü görünce şaşırmıştı. Saçlarının düşmesini engellemek için bilinçsizce omuzları dikleşmişti, gözleri koyu ve ciddi görünüyordu, neredeyse boynundaki kuzguntaşıyla aynı renkteydi ve sanki onun bilmediği bir şeyi biliyorlardı.

¹ Saçın geriye doğru taranıp ensenin hemen üzerinde koni benzeri bir tarzda büküldüğü saç stili. (ç.n.)

Morgaine ona memnuniyet dolu bir ifadeyle bakarak, “Çok hoş oldun,” dedi.

Biddy, “Nasıl düzgün giyineceğimi hiç öğrenemedim,” diye itiraf etti. “Her zaman istedim. Elimde sadece Rowan’ın anakaradan getirdiği şeyler vardı.”

Morgaine ona nadir, gerçek bir gülümsemeyle baktı. “Şunları bir atlatalım da seni Londra’ya alışverişe götüreceğim. Rowan’ın iyi iş çıkardığına eminim ama elbiselerle korseler hakkında bildiği her şeyi benden öğrendi ve o zamanlar 1842 yılındaydık.”

Hy-Brasile ya da kendi gardırobuna olan hafif bir sadakat duygusuyla, “Nasıl giyindiğimin bir önemi olduğunu sanmıyorum,” dedi.

Morgaine, “Önemi olduğunu anlayacaksın,” dedi. “Doğru kıyafetler, doğru kullanımla bir çeşit zırha dönüşebilir.”

Biddy, uzun metal tren büyük bir gürültüyle geldiğinde bunu anladı ve içeri adımını atıp itişip kakışan ve özürler mırıldanan insanların arasına karıştı. Hemen hemen hiç kimse onlara bakmıyordu. Aynı vagona birkaç genç hanım daha vardı; içlerinden biriyle göz göze geldi ve o kadar kısa bir gülümsemeyle hemen başını çevirdi ki gülümsemesi yarım kaldı. Biddy onlara benzemekle kalmıyordu. Onlardan biri gibiydi. Kimse onun orada olma hakkını sorgulamayı aklından geçirmezdi. Morgaine’de görüp imrendiği, Hy-Brasil’de aynanın karşısında beceriksizce taklit etmeye çalıştığı şey tam da buydu. Yine de bir şekilde rahatsız ediciydi. Temiz bir eteğin bu kadar fark yaratması adil değildi. Yamalı üniformaları ve uzun saç örgüleriy-le yurttaki kızları düşündü ve suçlulukla adaletsizliğin karışımı bir damga vurulmuş gibi göğsünü yaktı.

Kısa bir aktarmadan ve karanlığın içinde yalpalayarak ilerledikleri birkaç dakikadan sonra son durakları, diğerlerinden hiçbir farkı olmayan bir istasyondur. Morgaine, diğer yolcuları

yüzeye kadar takip etmek yerine onu küçük bir yan tünelden aşağı yönlendirdi. Tünel çok kısıydı ve sağlam tuğladan bir duvarla bitiyordu.

“İşte kapı,” dedi fısıltıyla. “Tılsım sende mi?”

Biddy, Konsey’in gümüş tılsımını çantasından çıkardı ve avucunun içine sıkıştırdı. Morgaine, büyülü uykunun ve izleme büyülerinin ortadan kalktığını söylemişti; son derece güvenliydi ve fark edilmeden Yeraltı Kalesi’nin eşliğinden geçeceklerdi. Bu, bir kuzgun gibi bacalardan geçmenin bile işe yaramayacağı birkaç şeyden biriydi. Rowan muhtemelen kendi büyülerini kullanmıştı ama Biddy bunları bilmiyordu hem bilseydi bile bunları yapamazdı. Hâlâ kullanmayı sevmiyordu. Kasanın karanlığında yatarken Rowan’ın bunu elinde tuttuğu anı aklından çıkmıyordu. Ve ne olduğunu çözdükten sonra bile onu geride bırakmayı seçtiğini fark etmeden edemedi. Rowan’dan daha az ihtiyatlı olmak iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Morgaine bundan habersizdi. “Güzel. Seni doğrudan çalışma odama götüreceğim. Orada bir şömine var; kuzgun yukarı çıkıp kasaya giden yolu bulabilir. Hazır mısınız?”

Biddy tam kapının nerede olduğunu sormak üzereydi ki Storm’un dönüşümü aklına geldi. Bir handaydılar, dış dünyaya kapalı bir handa.

Eskiden bunun gibi bir sürü küçük cep vardı. Büyü olmadan onların içine giremezdin; Yeraltı Kalesi gibi. Kapıda tılsımlar vardı, bu yüzden kanında büyü depolanmayan herkes oraya baktığında boş bir duvar görürdü.

Bu kesinlikle aynı tür kapı ya da benzer bir şeydi. Yeterince basitti. İşin korkutucu kısmı diğer taraftaydı. Boştaki elini çantasına soktu ve parmaklarını Hutch’ın yumuşak kürküne gömererek sakın olmaya çalıştı.

Morgaine yine sesli şekilde, “İyi misin?” diye sordu.

Biddy başıyla onaylayıp gülümsemeye çalıştı. “İyiym. Tren biraz midemi bulandırdı. Gidelim mi?”

Morgaine elini Biddy’nin bileğine doladı. Parmakları soğuktu. “Gerçekten Rowan’a çok benziyorsun. Peki öyleyse. Derin nefes al.”

Biddy ona Rowan’a hiç benzemediğini, birazcık bile benzemediğini söyleyemeden öne çıktı ve Biddy’yi duvardan çekti. Hayatı boyunca rol yapmıştı ama şimdi kimin rolüne girdiğinden emin bile değildi.

Biddy en son geldiğinde Yeraltı Kalesi taştan, karanlıktan ve dehşetten, soğuktan, pislikten ve yeraltındaki acılardan oluşan bir yerdi. Burası Rowan’ın şu anda bile sıkışıp kaldığı Storm’un Yeraltı Kalesi’ydi.

Morgaine’in Yeraltı Kalesi, Konsey üyelerinin Yeraltı Kalesi çok farklıydı. Duvar geniş bir avluya açılıyor, ilerideki kale girişi Büyük Salon’dakilerin aynısı olan kürelerle aydınlatılıyordu. Tepelerindeki kavisli taş tavan olmasaydı, gece vakti, alçak ve bulutlu bir gökyüzünün altında, açık havada olabilirlerdi. Kapıdaki muhafızlar sıradan kıyafetler giymişlerdi ve Morgaine başını dik tutarak yanlarından geçerken başlarını kaldırıp bakmadılar bile.

Çok basit bir nedenden dolayı Biddy’yi de hiç görmediler. Morgaine ona derin bir nefes almasını söylediğinde bunu yapmıştı. Gümüş tılsımı kenarları avucuna batacak kadar sıkarken hâlâ nefesini tutuyordu. Bunu yaptığı sürece görünmeyecekti.

Biddy tılsımın özelliklerini çok sıradan bir şekilde keşfetmişti. Rowan’ın çalışma odasında oturmuş, Rowan’ın yaptığını gördüğü gibi tılsımı avucunun içinde evirip çevirirken küçük çocukların ve ağlamamaya çalışan yetişkinlerin ruhunu tırma-

layan türden derin, kederli bir iç çekmişti. Nefesini çekerken gözlerini kırptırarak gözden kaybolmuştu. Bu Hutch'ı çok az şaşırtmıştı; tavşanlar için koku ve ses daha önemliydi zaten. Rowan'ın daha önce benzer bir şey yapıp yapmadığını bile hatırlamıyordu. Ama defterindeki altı çizili tek kelimeye bakılırsa, Hy-Brasil'deki son gecesinde yapmıştı. O anda Rowan'a çok yakın olduğunu hissetti. Onun neden iç geçirdiğini de merak etti.

Morgaine bile Yeraltı Kalesi'nin eşik büyüleriyle birlikte işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu; tılsımın kasadan gelip gelmediği ilk etapta sorun teşkil ederdi. Ama işe yaramıştı. Gerçekten yaramıştı.

Evet, diye düşündü ve üç kez altını çizdi.

Sevinci uzun sürmedi. Tılsımla pratik yapmaktan pek hoşlanmamıştı, ona karşı ihtiyathıydı. Morgaine onu metroya götürmeden önce kısa bir süreliğine bunu tekrar denemişti. Bu durum onu, olacakların zorluğuna hazırlamamıştı.

Bu, evin ya da gizli kütüphanenin güvenliği gibi değildi. Yüzerken nefesini tutmayı öğrendiği Hy-Brasil çevresindeki soğuk denizler gibi bile değildi. Burası düşman bölgesiydi, kalbinden bir anıyı koparmak isteyen büyücülerin tam ortasıydı. Nabızı iki kat hızlı atıyor, göğsü panikle sıkışıyor, ciğerleri dev bir yumrukla sıkılmış gibi hissediyordu. Eşiği aşmıştı, bu doğrudu ama öyle göz açıp kapayana kadar ortaya da çıkamazdı. Büyük açık avlu soluk gri-beyaz bir taşla kaplanmıştı; buz gibi, sessiz, ürkütücü derecede güzel ve korkunç derecede açıktı.

Ve sonra insanlar vardı. Morgaine ona, orada başka büyücülerin de olacağını söylemişti ama aynı zamanda iyimser bir tavırla çok fazla olmayacaklarını da eklemişti.

Morgaine, Biddy'nin saçını fırçalarken, "Konsey'in toplantıda olmadığı zamanlarda Yeraltı Kalesi'ne gelenlerin pek çoğu bilim insanlarıdır," demişti. "Hizmetkâr büyüü onaylamadığı

sürece çok az pratik çalışma yapıyor ama kitaplar, kâğıt tomarları ve sanat eserleri var. Bu bölümdeki hiç kimse seni daha önce zindanda görmemiş olacak ve odaklanmadıkları sürece, kalbindeki büyüü hissetmeyecekler, diğer tüm büyü kırıntıları da onu karıştırmak için ortalıkta uçuşuyor. İçeri girdikten sonra büyüü bırakabiliriz ve sen de benimle yürüyüp yabancı değilmişsin gibi görünmeye çalışabilirsin.”

Biddy'ye çok fazla insan var gibi geldi; yorgun, soluk tenli erkekler, Morgaine'den ziyade Biddy'ye benzeyen birkaç kadın. Hızlı yürümek ve endişeli görünmek bir alışkanlık haline gelmiş ve her zaman yapılan bir şeymiş hissi veren telaşlı, meşgul ifadeler taşıyorlardı. Beyaz bıyıklı ve kanca burunlu bir adam tehlikeli bir şekilde koluna sürtünecek kadar yakından geçti; Biddy'nin elinden tek gelense nefesini tutmaktı. Göğsü acı verici bir şekilde kasıldı.

Offf! Ana kaleye çıkan merdivenler vardı, dik merdivenler. Önündeki hava parlıyordu; nabzının atışı kulaklarına kadar ulaşıyordu. Bunu nasıl yapabildiğini anlamadı.

Morgaine neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle, “Fazla kalmadı,” diye mırıldandı. Biddy omuzlarındaki gerilimi gördü ve bunun diğer kadına nasıl bir his verdiğini merak etti. Avluya girerken Biddy'nin bileğini bırakmıştı ve Biddy'nin arkasında olduğundan bile emin olmadan, yeraltı dünyasının derinliklerine giden sapkın bir Orfeus gibi yürüyordu.

Merdivenleri adım adım çıkmayı başardı, Hutch'ın içinde olduğu çantayı kalçasına yakın bir yerde tutuyordu çünkü temasını kaybetmek istemiyordu. Kalenin geniş giriş salonuna girmeyi başardılar; Hy-Brasil'deki evlerine benziyordu ama o bir kuleye doğru uzanırken, burası ters çevrilmişti sanki ve merdiven dünyanın derinliklerine doğru iniyordu. Artık çok uzak değildi. Burada koridorlar vardı. İhtiyaç duydukları tek şey biraz boş alan ve kimsenin geçmediği bir andı. İşte oradaydılar.

Derken...

“Ah, Morgaine!”

Sert bir vücut omzuna çarptı. Nefesi ciğerlerinden hızla çıkacaktı ki kendini tuttu, iki büklüm oldu, nefesi kesildi. Kendi bedeni görüş alanına girdi; botları, elbisesi, Hutchincroft’un pençelerinin öfkeyle tırmaladığı çantası. Göğsüne dolan havanın verdiği rahatlama o kadar büyüktü ki neredeyse midesindeki kaynamayı bile bastırıracaktı. Buraya kadardı. Yakalanmıştı.

“Merhaba, Algie,” diyen Morgaine’in sesi öyle sakindi ki Bid dy bir umut ışığı hissetti. Doğruldu ve ona çarpan adama daha yakından baktı. Ufak tefek, solgun, kartlaşmış bir yaratıktı; yerden hem bir kitabı hem de monoklünü¹ almak için eğilmişti. Monoklü gözüne yerleştirdi ve gözlerini kısarak Bid dy’ye baktı.

“Ah, affedersin. Seni görmedim,” dedi belli belirsiz. “Okuyor ve yürüyordum; kötü bir alışkanlık bu. Tanışmış mıydık?”

Bid dy’nin kalbi hızla çarpsa da heyecanının yüzünden anlaşılmamasına özen gösterdi. Öncesinde görünmez olduğunu tabii ki fark etmiş olacaktı, değil mi? Şimdi de onda bir tuhafılık olduğunu fark ederdi herhalde. Geriye çok az büyücü kalmıştı ve hiçbiri onun kadar genç görünmüyordu. Bid dy hayatında hiç bu kadar genç olduğunu hissetmemişti.

Morgaine gözünü bile kırpmadı. “Algie, bu Sophie,” dedi, sesinde sevgiyle bıkkınlık arası bir ton vardı ki bu, Algie’nin onu zaten tanıyor olması gerektiğini ima ediyordu. “Devon’dan. Agrippa’nın yeni çevirilerine yardım ediyor.”

Bid dy son derece cüretkâr bir tavırla, “Geçen hafta tanışmıştık,” dedi ve bunun doğru taktik olduğunu hemen anladı. Yaşlı adamın yüzünde, kızı tanıdığını gösteren yapay bir ifade belir-di, rahatlamıştı.

1 Kaş kemerinin altına sıkıştırılarak kullanılan tek gözlük camı. (ç.n.)

“Elbette, elbette. İkinizi de görmek çok güzel. Morgaine, Hizmetkâr’dan dönüşüm teorisi çalışmalarım da kullanabileceğim büyü olup olmadığı konusunda herhangi bir haber aldın mı diye merak ediyordum.”

Morgaine anlayışlı bir tavırla, “Korkarım fareleri porsuklara dönüştürmek şu anda öncelikler arasında değil,” dedi. “Ama bir sonraki toplantımızda bu konuyu gündeme getireceğim.”

“Teşekkür ederim.” Adamın hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı. “Evet, gündeme getir. Neyse, ben sizi tutmaya yım. Bir ara birlikte çay içelim.”

“Kesinlikle,” diye onayladı Morgaine ve gülümseyerek Biddy’yi uzaklaştırdı. En yakın merdivenden hızla inerken gözleri parlıyordu.

Biddy kendini güvende hissettiği ilk an hemen, “İşe yaradı mı?” diye sordu.

“Hem de nasıl.” Konuşurken hafifçe gülüyordu. “Bir daha aklına bile gelmeyeceksin. Aptal ihtiyar. Adımı öğrenmesi elli yıl sürdü ve hâlâ da sık sık birinin asistanı olduğumu düşünüyor.”

“Neden böyle düşünsün ki?”

“Sence?” Bir cevap beklemedi. “Tanrım, Rowan görse buna bayılırdı. Algie’nin onunla da arası pek iyi değildi; ona ‘İrlandalı ağaç büyücüsü, hani şu tavşanı olan’ derdi. Rowan da fark edip etmeyeceğini görmek için ona her seferinde farklı bir isim söylemeye başlamıştı.”

Bu terim, hafızasının zayıf bir kısmını canlandırdı. “Ağaç büyücüsü ne oluyor?”

“Ne?” Morgaine şöyle bir silkindi. “Hımm... Ağaçlarla ve canlılarla çalışan bir büyücü. Benim gibi bir taş büyücüsünün tılsımlar ve mücevherlerle çalışması ya da Vaughan gibi bir kemik büyücüsünün...”

“Ölü şeylerle çalışması gibi.” Vaughan’ın kuşları kemikten yapılmıştı, Rowan’ınkilerse ağaçlardan çıkarak uçmuştu. “Bu şekilde çalıştığını bilmiyordum.”

“Eh, bu bir bilim değil, sadece bir yatkınlık diyelim. Herkes her türlü büyüyü öğrenebilir. Büyünün mizaçlar aracılığıyla nasıl yönlendirildiğine dair bir Orta Çağ teorisi olarak başladı ve zaman içinde diğerleri gibi ayrımcılık yapmanın bir yoluna dönüştü. Kadınların bitki ve ağaçlara, erkeklerin ise taş dövmeye daha yatkın olması beklenir.”

“Ama sen ve Rowan tam tersiydiniz.”

“Rowan büyüsünden dolayı küçümsendi, ben de defalarca kendi büyümden mahrum bırakıldım. Saçmalık. Bunların hepsi saçmalık.” Kahkahaların izleri silinmişti. “Bazen buradan nefret ediyorum, gerçekten bak.”

Biddy’nin kalbi hâlâ küt küt atıyor, ciğerleri nefes almak için çırpınıyordu ama artık etrafına bakma şansı vardı; eski taş koridorlara, aşağıya doğru kıvrılan merdivenlere, kitap okuyan büyücülerle dolu büyük odalara açılan kemerlere... Morgaine’in yetmiş yıl önce Rowan ve Storm’la aynı koridorlarda yürüdüğü, havanın büyüyle çıtırdadığı ve büyümlü hayvanların peşlerini bırakmadığı zamanları hayal etti. Burası kadim ve tarihle dolu harika bir yer olabilirdi ama yine de Rowan ve Hutchincroft’u burada düşünmek biraz sarsıcıydı. Tüm ihtişamına rağmen ikisinin her zaman etrafa yaydıkları enerjiyle tamamen çelişen bir küf ve çürük kokusu vardı burada. O zamanlar burada, tozu dumana katan, binayı yıkmakla tehdit eden soğuk bir batı rüzgârı gibi olduklarına hiç şüphe yoktu. Morgaine de vücudu şekillendiren ve hem zırh hem de destek olabilen bir korsenin vücuda oturması gibi kendini buraya uydurmuştu ama burası ona da uygun değildi. Birbirlerini bulmalarına şaşmamalıydı.

Morgaine'in çalışma odası küçük bir yerdi, bir masa ve bir dizi raf dışında çok az boş alan vardı ve küçük şöminedeki titreyen ateşe rağmen dondurucu soğuktu. Morgaine tek bir kelime ve bir büyü gösterisiyle ateşi hemen söndürüp Biddy'ye döndü.

"Maalesef buraya tırmanmak için kuzguna dönüşmen gerekecek; ana odalar kadar geniş değil. Şu an zindanların hemen üstündeyiz. Yolu bulabilir misin?"

Biddy, "Hutch yardım edecek," dedi. Ne de olsa daha önce de Yeraltı Kalesi'ne gitmişti ve tavşanların tünellerde yön bulma duygusu çok iyiydi. "Madalyon nerede?"

Morgaine cevap vermek için ağzını açmıştı ki kapısı sert bir şekilde çalındı. Şaşkınlıktan donakaldılar.

"Çabuk git!" dedi Morgaine. "Hızlıca. Seninle kasanın kapısında buluşuruz."

Boğuk bir ses eşliğinde kapı tekrar çalındı. "Morgaine?"

Biddy hiç vakit kaybetmedi. Hutch'ı kollarına aldı, gözlerini kapadı ve kuzguna dönuştü. Oda devasa boyutlara ulaşırken midesinin aşağıya inmesi, kollarının kanatlara dönüşmesi, tüylerin derisinde diken diken olması gibi şeylerin hemen hiçbirinin farkında bile değildi. Daha bitmeden, yarı zıplama yarı kanat çırpmayla bacaya doğru havalandı. Kuzgunun beyni karanlık, kurum kaplı bacaya direndi ama o bunun da pek farkında değildi. En azından Morgaine'in dairesindeki bacadan daha büyüktü; ateş nedeniyle sıcak ve küllerle kaplı olsa da duvarı kuzgunun pençelerine çok daha fazla yer sağlıyordu. Tam da karanlıkta kaybolurken Morgaine'in, "İçeri gel!" diye seslendiğini duydu.

Geçen sefere göre hem daha iyi hem de daha kötüydü. Artık nereye gittiğini az çok biliyordu ve yalnız değildi. Kuzgunun

zihninde kıvrılmış Hutch ve dışarıda bekleyen Morgaine vardı. Artık körlemesine uçmaktan başka bir amacı da vardı. Artık korkmuş bir kız değildi.

Yine de kuzgunun bacalara olan nefreti Bidy'ninkinden daha fazlaydı ve bacanın yarattığı paniğe ve kesinlikle ezilerek öleceği fikrine karşı mücadele ediyordu. Bir defasında nadir bir duman bulutunun yükseldiği kuyunun yanından geçtiklerinde, kuşun minik ciğerlerine takılan öksürük nöbetlerine yakalandılar. Ama en kötüsü artık neyle karşı karşıya olduğunu biliyor olmasıydı. Kaçarken cesur olmaya çalışmış, mücadele etmiş ve kazanmıştı ama bildiği tek şey hayatının tehlikede olduğu ve Storm'un onu bulmaması gerektiği idi. Şimdi ellerinde sadece kendi hayatını değil, Rowan'ın hayatını, Morgaine'in özgürlüğünü ve dünyadaki son büyü kısıntısını tutuyordu ve duvarın diğer tarafında sadece Storm'un kişisel öfkesi değil, büyüdü dünyanın üzerine salabileceği diğer her şey vardı.

Hutch alışılmadık derecede sessizdi. Bunun nedeni, diğerlerinden hiçbir farkı olmayan dar, korkunç bir köşeyi dönünceye kadar anlaşılamadı.

Orada. Bidy'nin düşünceleri arasında Hutch'ın perişanlık ve özlemle gerilmiş sesi duyuldu.

Keskin, acı veren ve derinlere gömülü bir şey yükseldi ve Bidy aniden durdu. *Nerede? Onu tekrar duyabiliyor musun?*

Hayır. Yeraltı Kalesi'nin duvarlarını aştığımız an duyabilmem gerekirdi ama birden fazla büyü olmalı. Çok dikkatli davranıyorlar. Onun olması gereken yerdeki boşluğu hissediyorum. Zindanlar hemen altımızda.

Hemen altlarında. Baca onları güvenlik odasına yönlendirdi. Daha önce de orada bulunmuştu; tekrar gidebilirdi. Çok yakınlardı.

Yine de...

Nöbetçi odasıyla zindan arasında hâlâ geçilmesi imkânsız büyük bir kapı vardı. O karanlık odaya girmenin bir yolunu bulabilseler bile Morgaine orada her zaman yanında birinin olacağını söylemişti. Storm. Storm her zaman yanındaydı.

Bu öneriyi Hutch yapmış gibi *yapamayız*, dedi. Aslında bunu öneren bir bakıma Hutch'dı zaten. Hutch'ın başından beri bariyeri geçer geçmez Rowan'ı bir kez daha duymayı umduğunu fark etmemekle aptallık etmişti; Hutch için bu planın her zaman Rowan'ı serbest bırakmak için mucizevi bir fırsat bulmakla ilgili olduğunu fark etmemişti. Sonunda Biddy'nin gelme riskini almasına izin vermesine şaşmamalıydı, gerçi bunu yaptığını kendisine bile asla itiraf etmeyecekti. *Asla işe yaramayacak.*

Hutch daha fazla tartışabilirdi ama donakaldı ve bir saniye sonra Biddy de donakaldı.

Ayak sesleri. Duvarları geçerken duydukları ilk ses bu değildi ama en alt katlara yaklaştıklarında ortalık sessizleşmişti. Bu adımlarda Biddy'nin kalbinin aklından önce tanıdığı tuhaf bir ağırlık vardı. Birden anladı.

Storm, dedi Hutch kısık sesle ve nefretle.

Zindanlardan geliyor. Bu düşünce midesini bulandırdı.

Kuzgun onun tiksintisini ya da belki de itiraf etmekten nefret etse de korkusunu anlamış olmalıydı. Onu durduramadan bir kez olduğu yerde zıpladı ve rahatsız edici bir şekilde tüyle-rini karıştırdı.

Muhtemelen oradan geçen büyücülerin çoğu bunun hakkında hiçbir şey düşünmezdi. Duvarlardaki ses herhangi bir şey olabilirdi. Bir kuşun kanat çırpışını tanısalar bile, dışarıdan bir kuşun içeri girdiğini ve bir şekilde sıkışıp kaldığını varsayarlardı; Hy-Brasil'de kuşlar kaleye her zaman gelirdi. Hatta bir keresinde bir martı dramatik bir kanat sesi ve keskin bir çığlıkla bacadan aşağı düşmüştü ve üçü de onu çıkarmaya çalışırken her yerleri çizilmiş ve gagalanmıştı. Yeraltı Kalesi'nde bile böyle şeyler olabilirdi.

Ama bu Storm'du. Diğerlerinin aksine Storm, bir kuzgunun sesini duyduğunda tanırdı. Ayak sesleri durakladı.

Olamaz, diye fısıldadı Biddy, kafasındaki sesi o kadar kısıktı ki buna bir düşünce demek daha doğru olurdu.

Ayak seslerinin sahibi döndüğünde bir botun çıkardığı sür-tünme sesi duyuldu.

Biddy içgüdüsel olarak taşa yaklaştı, nefesini tuttu ve aşağıya inip gözden kaybolmaya çalıştı. Onları göremeyecekti elbette. Bir duvarın diğer tarafındaydılar. Storm'un bir şeyler mırıldandığını duydu, sesi alçak ve derindi. Latinceye, belki de Yunancaya benziyordu.

Duvar patladı.

Her şey bir anda oldu; sert bir taş dalgası çevresini sardı, sonra bir toz yağmuru oluştu, tabanca sesine benzer bir patlamadan sonra duvarda yumruk büyüklüğünde bir delik açıldı. Keskin ve ani bir ışık akışı oldu. Kuzgun panikle kanatlarını çırpı ve Biddy bağırmadan önce kendini zorlukla tuttu.

Delik birkaç santim geride olsaydı, arkadaki odayı kolayca görebilecekti; birkaç santim geride olsaydı tüyleri ve kemikleri ezilip parçalanabilirdi. Ama Storm tahmin yürütüyordu ve büyü de kesin değildi. Patlamadan kaynaklanan toz, kuzgunun gagasını gıcıklayarak taşa doğru süzüldü ama kuzgun gölgele- rin içindeydi. Storm onu görmemişti.

Ancak Biddy onu görebiliyordu. Duvardaki boşluktan kuzgunun gözlerine inanılmaz derecede net görünen siyah bir tepcik hareket etti. Onu arıyordu.

Biddy... Hutch'ın yüksek ve panik dolu sesi Biddy'yi uyar- mak istiyordu. Kız cevap vermeye cesaret edemedi.

Savaş ya da kaç. Kuzgunun beyni ısrarla çekiştiriyordu. *Göl- gelere doğru, geriye doğru sürünmeyi dene ya da pençelerine kanatlarını açarak Storm'a doğru uç.* İkisi de kulağa hoş ya da

mümkün gelmiyordu. Storm kızın hareketini bir kez daha duyarsa göz açıp kapayıncaya dek onu yakalardı. Pençe ve gagasıyla saldırmaya gelince, şu hayatta yapmayı en çok istediği şeydi bu ama sonuçta işe yaramazdı. Storm çok güçlüydü.

Yaklaşıyordu.

Savaş ya da kaç.

Savaş ya da kaç.

Savaş–

“Storm!”

Morgaine’in sesi zindandaki gibi sessizliği böldü ve Biddy yine o zamanki gibi irkildi. Ama sesinde bu sefer emir veren bir ton yoktu, kalabalığın içinde beklenmedik bir arkadaşıyla karşılaşan birinin sesi gibi yumuşaktı ve memnun gibiydi.

“İşte *buradasın*,” dedi. “Ne halt ediyorsun böyle?”

Storm yanıt vermeden önce Biddy’nin neredeyse nefes almaya bile cesaret edemediği bir duraklama oldu. “Duvarlarda bir şey duyduğumu sandım.”

“Gerçekten mi? Çok tuhaf.” Bu sözün anlamı hiç de tuhaf olmadığı ya da en azından ilginç olmadığıydı. Biddy öne eğilip duvardaki delikten dışarı bakmaya cesaret etti ve Morgaine’in Storm’u kolundan yakalayıp ustaca diğer tarafa çevirdiğini gördü. “Ben de seni görmeye geliyordum. Zindanlarda olursun sanmıştım.”

Biddy, Morgaine’in sadece başının arkasını ve omzunun kıvrımını görebiliyordu ama Storm’un Morgaine’e bakan yüzünün üçte birini görebiliyordu. Başı bir kuş gibi eğildi ve mavi-siyah gözleri şüpheyle kısıldı. “Beni neden görmeye geldin?”

“Dünden beri oradasın. Bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmak istedim.”

“Yani Rowan’ın hâlâ hayatta olup olmadığını görmek istedin, değil mi?”

“O da ne demek öyle?”

Kısa ve sert bir kahkaha duyuldu. “Hiç.” Durdu ve gözleri kısa bir süre için kuzgunun durduğu yere döndü. Ama belli ki bunu aklından çoktan çıkarmıştı. “Sessizlikten endişeleniyorsan söyleyeyim, hâlâ hayatta. Artık onu çok uzun süre uyanık tutamıyoruz. Kemikleri onarmak tam anlamıyla bir onarım anlamına gelmiyor. Hizmetkâr’a, onu bir iki saat yalnız bırakmazsak yakında istese bile bizimle konuşamayacağını söyledim.”

“Peki seni dinledi mi?” Sesinde, önemsediyiğini gösteren en ufak bir dalgalanma bile yoktu. Biddy onun rol yapma yeteneğini artık iğrenç bulmuyordu ama yine de gizemli bir durumdu. “Bu iyiye işaret. Son zamanlarda seni görmezden geldiğinden endişeleniyordun.”

“Rowan’a yaptıklarımızı pek umursadığını sanmıyorum. O kızı bulmakla daha çok ilgileniyor.”

Biddy’nin kalbi küt küt atmaya başladı ve aynı anda işitme duyusu da kayboldu. Neyse ki tam zamanında geri geldi de Morgaine’in masum bir tavırla, “Herhangi bir iz var mı?” diye sorduğunu duyabildi.

“Yok.” Storm’un sesi aniden alçaldı. Artık duvarlardaki sesi unutmuştu; dikkati tamamen Morgaine’in üzerindeydi. Zaten Morgaine’in istediği de buydu ama birden tehlikeli gelmeye başladı. “O buradayken cebindeki aynayı gözden kaçırmadım, biliyorsun. Ayna falan yoktu. Tanrı aşkına, gecelik giymişti, cepleri bile yoktu ki. On altı yıl önce yakaladığımda Rowan’da da o kuzguntaş yoktu. Böyle bir şeyi asla kaçıramazdım.”

“O zaman zindanlardan nasıl kaçtıklarını düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Dairene nasıl geldiler?”

Morgaine’in ses tonu birden sertleşti. “Hizmetkâr’a bunun nasıl olduğunu anlattım. Tatmin oldu.”

“Çünkü senin kızı herkesten sonra tek başına ziyaret ettiğini bilmiyor.”

“Ne?” Biddy, Morgaine’in omuzlarının gerildiğini gördü. “Ziyaret ettiğimi kim görmüş?”

“Hiç kimse. Bunu yaptığını ben biliyorum. Çünkü seni tanıyorum. O zindandaki bir insandı, neredeyse bir çocuktuk; gelip de karnının tok olduğunu, bir battaniyesi olduğunu ve ona iyi davranıldığını görmeden rahat edemezdin. Kimsenin bunu yaptığını hatırlamaması bana, onların unutulmasını sağladığını ve bunun için bir nedeninin olduğunu gösteriyor. Haklıym, değil mi?”

Morgaine dikkatle, “Bunun için çok zor bir büyü gerekir,” dedi. “Ayrıca yasak.”

“Bunu yapabilecek kapasiteden daha fazlası var sende, her anlamda. Çocukluğumuz bir arada geçti, unuttun mu? Anılarla aran her zaman iyiydi.” Sesi değişti, daha yumuşak, birdenbire daha net, daha çok kendi anılarındaki genç büyücüye benziyordu. “Seni içeri alan ben miydim? Bana da söyleyebilirsin. Sanırım o akşama dair her şeyi hatırlayabiliyorum ama mantıklı olmayan bir şey var. O anıyı kızın kalbinden çıkarmaya çalıştım. Neden durduğumu bilmiyorum.”

“Ben neden–”

Storm, Morgaine hiç konuşmamış gibi devam etti. “Bir hafıza taşının yakın temasa ihtiyacı vardır. Uzun süreli temas; bir kucaklaşmanın veya bir öpücüğün uzunluğu gibi. Tam olarak ne kadar yakındık, Morgaine?”

Konuşmanın tonu değişmişti. Morgaine’in kontrolü dışında yön değiştirmişti ya da belki de en başından beri hiçbir zaman onun kontrolünde olmamıştı. Biddy, Morgaine’in başını kaldırıp kontrolü yeniden almaya çalışmasını izlerken kalbi ağzına geldi.

“Sanırım yıllar önce de Rowan’ın kaçmasına yardım ettiğimi düşünüyorsun.”

“Ah, bunu yaptığını her zaman biliyordum. Ama bu sefer yapamayacaksın. Yanında her zaman üç gardiyan var. Hepsinin anılarını çalamazsın.”

“Storm...”

“Yapma.” Bu kelime sert ve acı vericiydi, tıpkı vurulan ya da alınan bir darbe gibi. “Rowan kaçtığında seni korudum. Kız kaçtığında seni yine korudum. Yalan söyleyerek bana hakaret etme. Aptal değilim.”

Morgaine kısık sesle, “Öyle olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştim,” dedi. Uzun süre sessiz kaldı. Duvarın arkasında duran Biddy, kuzgunun kanatlarına kramp girmesine ve kayanın keskin kenarı göğsüne saplanmasına rağmen hareket etmeye cesaret edemiyordu.

“Storm,” dedi Morgaine sonunda. “Sana bunca yıl önce Rowan’ı serbest bıraktığımı söylemeyeceğim ve sana yalan da söylemeyeceğim. Peki bunu şimdi yapsaydık? Beni o zindana soksan, gardiyanları kovsan ve onu birlikte dışarı çıkarsak?”

Storm’un kaşları çatıldı. “Tanrı aşkına bunu neden yapıyorum?”

“Seninle nasıl bir anlaşma yapmış olursa olsun, Vaughan sana asla Konsey’de yer vermeyecek. Şu anki halinle ona çok daha faydalısın, her dediğini yapmaya hazırsın çünkü seni ödüllendireceğini ummaktan asla vazgeçmiyorsun.”

“Doğru değil bu. Öyle olsa bile Rowan’ın gitmesine izin vereceğimi nereden çıkardın?”

“Çünkü ona yaptığın şey çok korkunç. Bunu senin de görmem lazım. Aranızda ne yaşanmış olursa olsun, bir zamanlar hepimiz arkadaştık. Onun bu şekilde acı çekmesini asla istemezsin.”

“Onun? Acı çekmesi? Ben onun yüzünden *her gün acı çekiyorum.*” Bu sözler Biddy’nin kulaklarında kumtaşına çarpan

çakıllar gibi çınıladı. “Son yetmiş yılımı ikiye bölünmüş, yerin altında kapana kısılmış, gün ışığını zar zor görerek geçirdim. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmesini istiyorum.”

“Günlerdir ona eziyet ediyorsun. Şimdiye kadar çoktan öğrenmiştir.”

“Birkaç kemiğini kırdım diye mi?” Storm güldü. “Bu hiçbir şey değil. *Bundan hoşlanmıyor* ama onu pek de rahatsız etmiyor. Nereden bildiğimi biliyor musun?”

Morgaine cevap vermedi. Belki de başını salladı, hareket arkadan görülemeyecek kadar küçüktü.

“*Bu* duruma bulaştığımda, durması için her şeyi verirdim. Sen, Rowan, dünyada kalan tüm büyü. Her ne olursa. Hizmetkâr bana yeterli büyüye sahip olduğunda beni iyileştireceğini söylediğinde bu şansı değerlendirdim. Bu arada benimle yaptığı anlaşma da buydu. Konsey’de bir yer falan değil, sadece yeniden kendim olma şansı. Hiç düşünmeden kabul ettim. Ona evcil hayvanımı verdim, ona sadakatimi verdim, sahip olduğum her şeyi verdim çünkü her şeyin durmasını *istiyorum*. Ama Rowan...” Siyah gözü karanlıkta parlıyordu. “Rowan, kızın nerede saklandığını bize söyleyerek istediği zaman beni durdurabilir. Ama hiçbir şey söylemiyor. Ona yaptıklarımın daha önemli bir şey var, hâlâ inandığı bir şey. Bende artık böyle bir şey yok. Onun hissetmesini istediğim şey *bu*. Kırılmasını, sahip olduğu her şeyi verdiğini ve sonunda bunun hiçbir anlam ifade etmediğini bilmesini istiyorum. Şimdi, sonsuza kadar ben olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmesini istiyorum.”

“Storm.” Morgaine’in sesi net ve kesindi, dikkatle kontrol altında tutuyordu. “Ben de sahip olduğum her şeyi Hizmetkâr’a verdim. Nasıl bir his olduğunu iyi bilirim. Neden başka birinin böyle hissetmesini isteyesin ki?”

“Çünkü *o benden daha iyi değil.*” Sözcükler alçak bir tıslama halinde çıktı ve bükülmüş siyah tüyler diken diken oldu. “Her zaman öyle olduğunu düşünüyordu. İkiniz de öyle. Biz çocukken bile siz ikiniz hep birlikteydiniz, hep gülüyordunuz, daima akıllıydınız, daima dünyayı değiştirmeyi planlıyordunuz. Odaya girdiğimde yüz ifadelerinizin nasıl değiştiğini görürdüm. Rowan’ın gözlerinde küçümseme, seninkilerde de acıma olurdu. Ama bu noktaya geldiğimizde sen de benim gibi Vaughan’ın söylediklerini yaptın. Ve Rowan, küçük bir kızın kalbine büyü yapan adi bir suçlu. Bunu eninde sonunda anlayacak. Herkes anlayacak.”

Storm derin bir nefes aldı. Tekrar konuştuğunda sakindi ama bu sakinliği o kadar abartılıydı ki insana bir parodi gibi geliyordu.

“Endişelenme,” dedi, Morgaine’in söylemediği bir şeye yanıt verirmiş gibi. “Yakında çözülecek. Bize kızı nerede bulacağımızı söyleyecek ve bu benim sayemde olacak. Çatlağı bulacağız ve Hizmetkâr’ın yapacağı ilk şey beni eski halime döndürerek ödüllendirmek olacak. O zaman ben de Konsey’de bir yer kazanacağım. Gün ışığında bile Yeraltı Kalesi’nden çıkabileceğim. Benim olması gereken her şey elimde olacak. İstersen evlenebiliriz bile.”

Morgaine gerçekten de güldü; boğulma sesi gibi istemsiz bir ses çıkardı. “Ne?”

“Neden olmasın? Nişanlandığın kişi ben olmalıydım, Rowan değil. Onunla evlenmek konusunda emin olmadığını söylemiştin bana.”

“Kimseyle evlenmek istemiyordum! Birinin karısı olarak kendim için inşa ettiğim her şeyi kaybetmek istemiyordum. Bu onun yerine seninle evleneceğim anlamına falan gelmiyor! Hele şimdi kesinlikle bunu yapmazdım.”

“Şimdi değil, hayır. Yeniden eski halime kavuştuğumda...”

“Bunun kuzguntaşıyla en ufak ilgisi yok. Seni incittiğini biliyorum ve gerçekten üzgünüm ama seni mahveden şey o değildi. Karşılık vermekten daha kolay geldiği için Vaughan’ı takip etmeyi kabul ettiğinde kendini mahvettin. Seni suçlamıyorum; ben de aynı şeyi yaptım.” Tereddüt etti, sonra başını kaldırıp devam etti. “Eski haline dönmek istiyorsan bunu düzeltmeme yardım et. Üçümüz buradan gidelim. Birlikte.”

“Beni gerçekten hiç tanıımıyorsun, değil mi?” Başını salladı. “Peki bakalım. En azından bir düşün. Kendi çıkarlarına uygun kararlar verme konusunda iyisindir.”

Morgaine bir daha konuşmadı. Storm bakışlarını bir süre daha üzerinden ayırmadı, her iki gözü de parlıyordu; biri aydınlık, biri karanlık. Sonra dönüp odadan çıktı. En azından duvarları kontrol etmeyi unutmuştu. Her nasılsa bu bir zafer hissi vermiyordu. Biddy donakalmıştı, titriyordu ama yine de garip bir sakinlikle orada durmaya devam etti. Büyük, karanlık ve zar zor anladığı canavarlarla dolu bir uçurumun kenarındaymış gibi geldi.

Onu dışarı çıkarmalıyız. Hutch’in sesi alçaktı, öfke ve kederden titriyordu. Kuzgunun tüylerini kaldırdı.

Yapamayız. Bu şimdiye dek söylediği en zor şeydi. Storm’u duydun; odada onunla birlikte üç gardiyan var. İçeri girsek bile onu nasıl dışarı çıkaracağız?

Eğer tavşan olsaydı tüyleri kabarırdı. Beni izle.

Ölmeni izlemek istemiyorum! Öleceksin. İkimiz de öleceğiz. Ben de onu terk etmeye dayanamıyorum ama buna mecburuz. Öfkesinin azaldığını hissetti. Ciddiydi ama bu kalbini kırıyordu. Onu almak için geri döneceğiz. Söz veriyorum.

“Biddy?” Morgaine çok alçak bir sesle duvara doğru konuşuyordu. Biddy onun hâlâ odada olduğunu neredeyse unutmuştu. “Güvende misin? Sana zarar verdi mi?”

Biddy onunla kuzgunun sesiyle konuşamıyordu ama kanatlarını çırdı ve Morgaine'in anlayacağını umuyordu.

En azından rahatlayarak derin bir nefes almasına bakılırsa anlamıştı gerçekten. “Kasa buradan çok uzakta değil ve kordorda da kimse yok. Hızlı hareket et. Ben hemen dışarıdayım.”

Storm hakkında hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek de yoktu.

Kuzgun, kasanın üzerindeki kayada bulunan açıklığı biliyordu. Onlar yaklaştıkça, Biddy günler önce onu açıklıktan haberdar eden ışık titreşimini görmeden çok önce, korkunun ve belirsizliğin ezici ağırlığı göğsünden kalktı; kafası ani bir muziplikle yana döndü. Biddy onun zihninde bir yerlerde gülümsedi.

Açıklığın ne kadar yüksekte olduğunu unutmuştu. En az iki buçuk metredeydi, tavana yakındı. Taş odadaki tek şeydi ve tam ortada duruyordu; devasa, imkânsız, hafifçe parıldayan bir şey. Biddy sert kanatlarını çırparak aşağı indi ve yere iner inmez insana dönüştü. Çıplak tenine değen hava soğuktu. Rowan'ın kuzgun formunda geçirdiği o uzun saatlerden sonra sık sık yaptığı gibi gerindi, amacı sıkışan kaslarını rahatlatmak değil, kuzgunun gerginliğinden kurtulmaktı ve belki de kendi bedenine yeniden yerleşmekti.

Hutch hemen kapıya doğru koşmaya başladı. Biddy de peşinden gitti.

Odanın genişliği düşünüldüğünde bu basit bir kapıydı ve onu gördüğünde Yeraltı Kalesi'ne girdiği andan beri ilk kez rahat bir nefes aldı – hatta belki de Rowan'ın yakalanmasından beri ilk kez. Morgaine ona kasayı hangi büyülerin koruduğunu söyleyememişti ve buraya kadar gelip de kapıyı açamamaktan çok korkmuştu. Ama bu sadece bir rün kilidiydi. Rün kilitlerini

biliyordu; Bidy küçükken Rowan, kendisi evde değilken kızın çalışma odasını kurcalamasını engellemek için bunları hep kullanırdı. Basit ve etkili bir büyüydü. Bir kapının iç tarafına, doğru kelimeleri söyleyerek tebeşirle bir desen çizerdiniz ve sonra kapı sadece aynı deseni dış tarafa çizen biri tarafından açılabilirdi. Bu tasarım özellikle karmaşık görünüyordu ve Bidy bunu nasıl taklit edeceğini bir türlü çözemiyordu. Önemli değildi. Ne de olsa kapıyı dışarıdan açmasına gerek yoktu. Tılsımlarının dibinde karmakarışık durduğu çantasına uzandı ve matarasını çıkardı. Son kalan suyla elbisesinin eteklerini ıslatıp tebeşiri ovaladı. Kolayca silindi.

Ellerini iki yanında yumruk haline getiren Morgaine, kapının diğer tarafında beklerken volta atıyordu. Kapı tık sesiyle açıldığında irkildi, sonra omuzları rahatlayarak gevşedi.

“Madalyon.” Sözcükler daha Morgaine odaya varmadan Bidy’nin ağzından döküldü. “Aldın mı?”

Morgaine parmağını dudaklarına bastırdı, sonra başıyla onayladı. Kapıyı arkalarından kapatıp cebinden dantel mendile sarılı küçük bir paket çıkardı.

Bidy’nin ne olduğunu merak etmesine gerek yoktu. Kalbindeki büyü onun ne olduğunu zaten biliyordu. Hiç gitmediği bir yere duyulan özlemin acısını keskin bir şekilde çekiyordu. Morgaine açmadan çok önce bile büyülenmiş halde ona bakıyordu.

Gözyaşı damlası şeklinde gümüş bir madalyondu bu ve üzerine gümüşü bir ağaç kazınmıştı; Hy-Brasil ormanındakine benzeyen, dalları uzatılmış bir meşe ağacı.

“İşte,” dedi Morgaine. “İçinde saçından bir tutam var. Al onu ve hadi, çabuk gidelim. Onu takma!” diye ekledi hızla. “Kalbine değerse büyü uyanır.”

Bidy rahatsız görünmemeye çalıştı. “Ben büyüyle büyüdüm, biliyorsun.”

“Tabii ki öyle.” Morgaine içini çekti. “Affedersin. Böyle bir şey yapmayalı çok uzun zaman oldu. Çalışma odamın kapısını çalan kişi sadece kalem istemeye gelmiş biriydi, buna inanabiliyor musun? Neden her zaman bende kalem olacağını düşünüyorlar? Az kalsın ölüyordum.”

“Ben de,” dedi Bidy. Tekrar bakmaya cesaret edemeden madalyonu çantasına tıktı. Morgaine’in ihtiyatı, Bidy’yi de madalyona karşı temkinli davranmaya zorlamıştı, sanki dokunuşu bile kalbinin parçalanmasına ve anıların kasanın soğuk karanlığına dökülmesine neden olabilirdi.

“Geri dönüş yok.” Bidy, Morgaine’in sesini duyunca şaşırdı, geç de olsa onun ne kadar sarsıldığını fark etmişti. Hayali bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırırken eli titriyordu. “Bunu Storm’a söylediğime inanamıyorum. Hemen Hizmetkâr’a gidebilirdi. Zindana tıklmam için bu yeter de artardı bile.”

“Ona söylemez belki. Senden yıllardır şüpheleniyormuş ama hiçbir şey yapmamış.”

Bu Morgaine’i teselli etmemişti. “Yetmiş yıldır ona karşı dürüst olmadım ve dürüst olmak için tam da bu anı buldum. Tanrım, nasıl da aptalım. Ben sadece... Ona bir şans vermeliydim.”

Bidy, “O bunu hak etmiyor,” dedi. “Şimdi olmaz.”

Hizmetkâr’a, onu bir iki saat yalnız bırakmazsak yakında istese bile bizimle konuşamayacağını söyledim.

“Belki de öyledir.” Morgaine, Bidy’nin yüzünde bir şey görmüş olmalıydı çünkü hemen uzanıp omzunu ovuşturdu. “Her şey yoluna girecek, Bridget. Rowan’ı öyle kolay alt edemezler.”

“Onu öldürmek için alt etmeleri falan gerekmiyor ki. İstedikleri zaman yapabilirler.” Kuzgunun pençelerinin taşa batması gibi bu fikir beynine saplanıyordu. Rowan o kadar yakındaydı ki belki aralarında sadece birkaç koridor vardı ama orada olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Onu bir daha asla göreme-

yecekti. *Ölüyordu*. Ve onu orada bırakmak için olanca gücüyle savaşıyordu. “Hutch haklıydı. Ne düşündüm bilmiyorum. Storm seninleyken onu hemen oradan çıkarmaya gitmeliydik.”

“Gidemedin. Gidemezdin.” Morgaine yeniden sakinleşti; her zamanki zoraki soğukkanlılığı ya da teslimiyeti değil bu sefer daha derin, daha hüznü ve sonsuz derecede anlayışlı bir şey vardı. “İnan bana bunu benden daha iyi kimse bilemez.” Biddy’nin omzunu son bir kez sıktı, sonra odanın ortasındaki dikilitaşa anlamlı bir bakış attı. “Peki. Bunu çabuk yapsam iyi olur. Teorik olarak Vaughan’ın sabaha kadar burada olmaması gerekiyor ama gizlice büyüye dalmaya *çalışıyorsa* her an gelebilir. Özellikle Storm ona Rowan’ı serbest bırakmak istediğimi söylemişse.”

Morgaine yaklaşırken taş sanki onu tanıyor ve bekliyormuş gibi parlıyordu.

Morgaine elini ona yasladı ve kaşları kalktı. “Yüce Tanrım.”

Ses tonu Biddy’nin dikkatini endişesinden uzaklaştırdı. “Ne oldu?”

Cevap vermesi biraz zaman aldı. Kapıyı açar açmaz sığ bir basamağa çıkmış ve kendini bir uçurumun eşiğinde denge mücadelesi verirken bulmuş gibiydi. “Haklıydın.”

Biddy’nin soru sormasına gerek yoktu. “Beklenenden daha fazla büyü var.”

“Çok daha fazla. Yıllardır Vaughan’ın iddia ettiğinden çok daha fazlası varmış. Rowan buradan sadece ne kadarcık çalmıştı? Bir ay önce miydi? Burası büyüyle *dolup taşıyor*. Vaughan bize yalan söylüyor. Ne zamandır yalan söylediğini bilmiyorum ama fark etmez zaten. Uzun zamandır söylüyor.” Taşın üstündeki parmakları öfkeyle kıvrıldı. “Yeteri kadar büyü olursa her şeyi düzeltebileceğimizi söylemişti. Ben de ona inanmıştım. Bunca zamandır bekliyordum, zamanımı bekliyordum ve as-

lında büyü başından beri onun elindeymiş. Bunu ülkedeki her büyücüye verebilirdik; büyüü olmayan ama mucizeye ihtiyaç duyan insanlara ulaşmasını sağlayabilirdik. Ondan nefret ediyorum. Bizi dönüştürdüğü her şeyden nefret ediyorum.”

Biddy buna tamamen anlayışla bakıyordu ama aynı zamanda köşedeki aynanın ve kapının dışındaki ayak seslerinin de farkındaydı. İster gerçek olsun ister hayal, birilerinin yaklaştığını duyuyordu. Görünen o ki Hutchincroft da aynı şeyi hissetmişti: Sertçe zıpladı, Morgaine de silkindi.

Hutch konuşmuş gibi, “Tabii,” dedi. Biddy, Rowan’ın Yaşlı Meşe’de sık sık yaptığını gördüğü gibi derin bir nefes aldı; o sırada yerin altındaki soğuk, boğucu oda imkânsız bir esintiyle uğulduyordu. Ama bu duyduğu Hy-Brasil’deki ağaçların hafif hışırtısı değildi. Denizden esen rüzgâra benzeyen berrak, soğuk ve uzak ufukların kokusunu taşıyan bir esintiydi bu gelen. Biddy’nin saçını dağıttı ve kalbindeki büyüü harekete geçirdi. Bir maceranın ilk adımı gibiydi.

Morgaine’in gözleri açılırken parladı.

Gerçekçi bir tavırla, “Oldu,” dedi ama bu kelime bastırılmış bir heyecanla titriyordu. Son toz kalıntılarını siliyormuş gibi ellerini eteğine sürttü ve bu hareketi, Rowan’ın büyüyle doluyken her zamanki gibi huzursuz, aşırı canlı niteliğe sahipti. “Hepsini aldım. Yeter umarım. Hadi çabuk. Geçen sefer yaptığın gibi çıkman gerek. Şüpheleri gidermek için bir süre daha burada kalacağım. Beni kütüphanede bekle ve ben olmadan madalyonu boynuna takma! Büyünün iki parçasına rehberlik edecek bir büyücünün olmaması çok tehlikeli olabilir.”

“Çabuk döner misin?” dedi Biddy. Boynundaki kuzguntaşını bir an evvel uçmak için çabalıyordu.

“Ah evet.” Morgaine’in yüzü kararlıydı. Büyü ona enerjiden fazlasını vermişti ya da belki de bu halinin sebebi Storm’la

karşılaşmasıydı. Artık net, keskin ve yepyeni bir amacı vardı. “Madalyonun bize gösterdiği şey ne olursa olsun, bu gece oraya gidiyoruz.”

On Sekizinci Bölüm

Bir saatten fazla olmuştu ama Morgaine kütüphaneye hâlâ gelmemişti ve bu, Biddy'nin hayatındaki en uzun altmış dakikaydı. Zihni çok fazla şeyle, aynı anda hissedebileceğini düşünmediği şeylerle doluydu; Morgaine'in dönmesine yönelik bir beklenti, onun güvenliğine yönelik kaygı, neşe, sabırsızlık, karşı konulmaz korku. Yapmışlardı işte. Hazırlardı. Ama yine de çok geç olabilirdi. Morgaine yakalanıp Rowan'la birlikte zindana atılmışsa, bunların hiçbirinin anlamı olmazdı. Çevresindeki kitaplara bakarak dikkatini dağıtmaya çalıştı; hangisinin Rowan'a, hangisinin Morgaine'e ait olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Tıpkı evdeki kütüphane gibi eklektik bir karışımdı; büyü kitaplarının yanı sıra masallar, efsaneler, tarih kitapları ve arada sırada çıkan romanlar. Shakespeare ciltlerinden birine Rowan, nişanlandıkları zaman Morgaine için bir ithaf yazmıştı ve Biddy bunu hem ilginç hem de biraz tuhaf buldu.

Bir tılsım gibi sımsıkı tuttuğu madalyon elinde yanıyordu. Onu boynuna takmamak için tüm gücünü kullanması gerekiyordu. Henüz takmayacaktı. Yakında.

Hutch her zamanki halinde değil gibiydi. Dönüş yolunda çok sessizdi; şimdi de ateşin önüne çökmüştü, her zamanki gibi memnun değil, acı çeken bir tavşanın kambur ve gergin duruşuyla... Biddy yanına çömelip yanağını okşadığında hemen

hemen hiç tepki vermedi. Rowan'ın ona son büyüsunü vermesinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve adadaki son gecelerinde yine insan formuna girmişti.

“Benimle kal,” diye fısıldadı. “Lütfen.”

Biddy'nin sesini duyunca doğruldu ve hızlı bir şekilde kulaqlarını oynattı. Bu Biddy'yi de gülümsetti.

Biddy ona, “Ne olursa olsun burayı gördüğüme sevindim,” dedi, aslında söyleyecek bir şey arıyordu. Etrafındaki kitaplara baktı. “Bir ağacın içine kütüphane koyma konusunda Rowan'a güvenebilirsiniz.”

Girişten Morgaine'in sesi, “Aslında bunun bir tiyatronun içinde olmasını istemiştım,” dedi. Biddy yerinden sıçrayınca yüzünde solgun bir gülümseme belirdi. “Sık sık Drury Lane'deki oyunlara giderdik. Bir ağacın kolayca kesilebileceğini ve girişi kaybedebileceğimizi düşünmüştüm. Ama Rowan ağaçların binalardan daha uzun ömürlü olduğunu düşünüyordu, bu konuda kavga ettik ve sonunda pes ettim. Bunu telafi etmek için de içeride istediğimi yapmama izin verdi.”

Biddy ayağa kalkarak, “Eh, haklıymış,” dedi. “Ağac hâlâ ayakta.”

Morgaine, “Tiyatro da öyle,” dedi. “Yani zamanın kimi haklı çıkaracağını daha görmedik. Ama ağacı seviyorum.”

Rowan ağaçları hep sevmişti. Biddy hiç bu açıdan düşünmemiş, ağaçların daima var olacaklarına inanmıştı. Ama şimdi görüyordu ki sadece ona böyle öğrettiği için, Hy-Brasil ormanındaki her ağacın yolunu bildiği için böyle düşünüyordu. Belki biraz ağlayabileceğini düşündü.

Morgaine tereddütle, “Oradan çıkmadan önce zindanlara uğradım,” dedi. “Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil. Zaten bu gece kasadan çıkan büyüü fark ettikleri zaman bir daha Yeraltı Kalesi'ne dönemeyeceğim ve bütün bunlar işe yarsa, dönmeme gerek de kalmayacak.”

Biddy hızla ona döndü ve Hutch da aynısını yaptı. “O...”

“Yaşıyor, merak etme.” İkisinin de gözlerine bakmadı. “Ona bir battaniye götürmeme izin vermeleri için gardiyanlara ısrar ettim –Storm’un anılarını çalmak, en azından bu numarayı daha önce de yaptığımdan haberleri olmadığı anlamına geliyor– ve yeterince yaklaştığım zaman ona ikinizin de güvende olduğunu ve yakında görüşeceğinizi fısıldadım. Umarım bu onun biraz daha dayanmasına yardımcı olur.”

Biddy düz bir sesle, “Dayanamayacağını mı düşünüyorsun?” dedi.

“Umarım dayanır. Seni ele vermektense ölür, bundan eminim. Ve Storm, öldürme izni alana kadar onu hayatta tutmak için göstermelik de olsa bir çaba gösterecek çünkü Vaughan’a yaranmak istiyor. Ama birini büyüyle bile olsa parçalayıp tekrar onarabileceğin ve eski haline dönmesini sağlayabileceğin durumlar sayılıdır. Her seferinde birazını kaybedersin. Rowan’ın kaybedecek çok şeyinin kaldığını düşünmüyorum. En azından ben gittiğimde Storm orada değildi.”

Biddy tereddüt etti. “Storm’un seninle evlenmek istediğini biliyor muydun?”

“İstemiyor,” dedi Morgaine düz bir sesle. “Düşündüğü şekilde değil. Tıpkı Rowan’a yapmak istediği gibi beni de ait olduğum yere geri koymak istiyor. Hâlâ kahraman olduğunu, seçilmiş kişi olduğunu, benimse ona ait olması gereken bir kadın olduğumu ve Rowan’ın düşmana dönüşen en iyi arkadaşı olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Ve en kötüsü de kendi kendine anlatmaya çalıştığı şeyi bile anlamaması.” Biddy’ye baktı. “Bu arada onu hiç öpmedim. Kaçmana yardım ettiğim ve onun anılarını çaldığım gecedен bahsediyorum. Onu kolundan tuttum ve uzaklaştırdım, sonra bir elimle cebimdeki taşı tuttum ve etkili olması için parmaklarımı bileğine doladım. Bunu bilmeni istiyorum.”

Biddy ne söyleyeceğinden emin değildi. “Öpmek zorunda kalsan bile Rowan’ın anlayışla karşılayacağından eminim,” dedi sonunda.

“Ah, Rowan.” Bu sefer sesinde bir küçümseme tonu yoktu. “Çok iyi anlardı ve hatta umursamazdı. Ben senin bilmeni istedim. Eğer dünyada uzun süre kalırsan, birileri gelip seni, seksi bir silah olarak kullanmakla suçlayacaktır çünkü kullanırsan kendi üstlerinde işe yarayacağından korkarlar. Kullanmak istersen gerçekten de bir silahtır. Ama elindeki en iyi şey ya da tek şey bu değil ve sana öyle hissettirmelerine asla izin vermemelisin.”

Ne diyeceğini hâlâ bilmiyordu ama bu sefer nedeni farklıydı. Birinin ona bakıp onu böyle bir şeyle suçlaması çok tuhaf bir düşünceydi. Tavsiyeyi sonra kullanmak üzere bir kenara koydu, böyle bir zamanın gelebileceğini hayal edemiyordu ama olabileceğini de biliyordu.

“Storm’un seni yakalatacağını mı düşünüyorsun?”

“Sanırım onun bana ve Rowan’a olan hisleri artık her şeyi yapabilecek kadar karmaşık. Ama söylediklerimde ciddiydim: Artık umurumda değil. Gölgede saklanmaktan bıktım.”

*Gölgelerden bıktım usandım, dedi Shalott Leydisi.*¹ Rowan’ın yumuşak ses tonuyla okuduğu bu dize aklından geçerken kalenin kütüphanesindeki şömine ışığının titremesi, dışarıda yağan yağmurun sesi, yarı açık pencereden içeri giren ve macera vaadini de beraberinde getiren soğuk hava akımı aklına geldi. O gün belki altı ya da yedi yaşındaydı, bu şiir ona ilk kez okunuyordu. Onu heyecanlandırmış ve büyülemişti; kuledeki kadın, yaşam ve deneyim özlemi, dışarıdaki cesur şövalye, kafiyenin bir nehir gibi amansız ve kaçınılmaz gelgitleri. Hançerin saplanması kadar ani ve şiddetli bir özlem hissetti – sade-

¹ İngiliz şair Alfred Tennyson’ın bir şiirinden. (ç.n.)

ce Hy-Brasil için değil, sadece birkaç hafta önce onun olan ve şimdi sonsuza dek kaybolmuş gibi görünen çocukluğu için de özlem duyuyordu.

Kalbindeki anının kilidini açma hususundaki gerginliğinin asıl nedeni buydu, artık madalyon ondaydı. Sonunda Rowan'ın büyüü yerleştirdiği geceyi, Rowan ve Hutch'ın bile açıklayamadığı o anıyı görecek. Adada onca zaman kendini umursamadığına inandırdığı gerçeği öğrenecek. Kendine defalarca Rowan güvende olduğu sürece onu her konuda affedebileceğini söylemişti ve bunda da ciddiydi. Sadece bunun test edilmesini istemiyordu. Onu zaten halihazırda olduğundan daha fazla kaybetmek istemiyordu. İçten içe bilmek istemiyordu.

Ama bu onunla ilgili değildi. Olamazdı. Öyle olsa bile Morgaine haklıydı. Sonsuza kadar saklanamazdı.

“Sanırım otursan iyi olur,” dedi Morgaine, “eğer bunu gerçekten yapacaksak yani.”

Ateşin yanındaki sandalye eskiydi ve ezilmişti; Biddy üzerine oturduğunda minder iyice çöktü. Hutchincroft kucağına atladı ve kız da parmaklarını minnetle onun kürküne doladı.

Morgaine elinde madalyonla yanına eğilirken sormadan edemedi. “Acıyacak mı?”

“Bilmiyorum,” dedi Morgaine. En azından dürüsttü. “Daha önce hiç böyle bir büyü yapmamıştım ki. Tuhaf olacağı kesin. Devam etmek istediğinden emin misin?”

Biddy kararlı bir hareketle başını salladı. “Acıması umurumda değil. Sadece öğrenmek istemiştım.”

Bu yalandı. Tabii ki umurundaydı. Ama acıdan çok daha kötü şeyler de vardı.

“Peki, tamam.” Morgaine hâlâ tereddütlüydü. Madalyon ateşin ışığında bir tehdit ya da bir vaat gibi parlıyordu. “Bridget, eğer onu söylemeye zorlarsa...”

“Söylemez.” Bu seferki yalan değildi. En çok emin olduğu şeydi bu. “Yapmayacağını söyledin, ben de öyle düşünüyorum.”

Morgaine başını salladı ve madalyonu Biddy’nin boynuna taktı.

Biddy’nin kalbi kocaman açıldı.

Kütüphane gitmiş, bir ışık deryası tarafından yutulmuştu. Zihninde Hutchincroft’un somut, ışık saçan varlığıyla, bir kuzgunun bedeninde denizin üzerinde süzülüyordu; kıyıya vuran dalgalarda ayın parıltısı vardı. Umutları ve korkuları, bir çocuğun kolunu çekiştirmesi gibi kalbini çekiştiriyor, onu daha hızlı, çok daha hızlı ilerlemeye zorluyordu.

Bacanın içindeydi. Her şey isli, karanlık ve boğucuydu; kuzgunun dehşeti, ayakları tuğlayı tırmalarken beynini tırmalıyordu ama her hareket onları is yağmuruna tutuyor ve dünyayı daha da karartıyordu. Gözlerinde, boğazında ve ciğerlerindeydi, her şeyi yutan karanlıktan başka bir şey yoktu.

Zindanlardaydı, Storm’un büyüğü göğsüne battı ve büyüğü pençeledi. Acı ve şokun yanı sıra öfkeyle de çılgılık attı. Bu büyü onundu. Onun içine yerleştirilmiş değildi sadece, ona emanet edilmişti. Buna hakkı yoktu. Altındaki toprak çok soğuktu ve duvara yaslandığında taşlar omuzlarına buz parçaları gibi batıyordu.

Parçalanıyordu. Kalbi güneş ışığına uyanan bir çiçek gibi açılıyor, kaburgaları genişliyor, başı Athena’nın doğumunda Zeus’un başının yarılması gibi yarılıyordu. Bu sefer çılgılık atmadı çünkü nefesi, ciğerleri ve dili yoktu. İçindeki büyü çekirdeği açılmıştı ve vücuduna tuzlu su ya da ışık gibi doluyordu.

Bir ağacın içindeki kütüphanede, bir sandalyedeydi ve gözleri kapalıydı.

Rowan’ın gözleri, yerin çok altındaki pis bir zindanın zemininde açıldı.

Whitechapel'deki Rookwood Yoksul Kızlar Yurdu'nun yemek salonunda duruyordu. Sıra sıra dizilmiş uzun kirli masaları, avluya bakan kirli pencereleri, yüksek tavan ve kırmızı tuğla duvarları hemen tanıdı. Tek fark, bu sefer gecenin körüydü ve odayı katı yemek saatleri dışında hiç görmemişti.

Bu onun anısı değildi.

Biddy titreyerek ayağa kalktı ve o zaman bir bedeni olduğunu ve yerde çömeldiğini fark edebildi. Elbisesini titreyerek silkeledi, tozdan temizlemek için değil –ne de olsa bu sadece tozun hatırasıydı– en azından kendi kendine bir kez daha sağlam olduğuna dair güven telkin etmek için bunu yapıyordu. Derisi sanki soğuktan ya da korkudan karıncalanmıştı ama yine de hiçbirini hissetmiyordu.

Bu oydu.

Çocuk yurdu karanlıkta sessizdi; çocuklar da gözetmenler de üst katta uyuyorlardı. Odanın ortasında sadece tek bir kişi duruyordu; soluk ay ışığının önünde ince bir gölge. Biddy ona bakarken gölge elini kaldırdı, avucuna bir şeyler fısıldadı ve minik bir ışık topu yükselip önündeki yeri aydınlattı. Biddy bu büyüü yüzlerce kez görmüştü: Akşamın geç saatlerinde yürüyüşe çıktıklarında ve onlar eve varamadan güneş battığında; yıldızları izlemek için gece geç saatlerde açık kulede durduklarında; çok küçükken ve karanlıkta yalnız uyumaktan korktuğunda.

“Rowan,” diye fısıldadı.

Çok tuhaf bir duyguydu bu, kendini içinde bulduğu diğer anılara hiç mi hiç benzemiyordu. Kendisiydi, Rowan'dan ayrı biriydi ama aynı zamanda Rowan'dı. Onun düşüncelerini ve hislerini kendi bedeninde hissedebiliyordu; hızlı hızlı nefes alıyor, kalbi küt küt atıyor, alnındaki ter buz gibi oluyordu. Bunun büyük bir kısmı efordan kaynaklanıyordu –bitkin kasların donuk zonklamasını, uykusuzluktan dolayı gözlerin arasındaki

ağrıyı fark etti- ama tamamı öyle değildi. Korkmuştu. İnsanlar geliyordu ve onlarla birlikte bir şeyler de geliyordu ve neredeyse oraya varmışlardı.

Hutch tehlikedeydi. Kalbinde, beyninde, ruhunda büyü-
nün yaşadığı bölümde yanan düşünce buydu. Storm, Hutch'ı yakalamıştı ve Rowan karşılığında teslim olmazsa onu yok edecekti. Onu kurtarmak zorundaydı. Çok az zamanı vardı.

Yine de çok yakındı. Uzun zamandır arıyorlardı ve o çok yakındaydı.

“Dünyadaki çatlağı mı arıyorsun?” diye sordu Bid-
dy. Rowan onu duyamıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Düşüncelerini duyamasa da bir bakıma biliyordu. Evet, çatlağı arıyordu.

Buradaydı. Rowan burada, yıllar önce Bid-
dy'yi bulduğu yer-
de çatlağı da bulmuştu. Sadece birkaç gün önce buradaydı ve hiçbirinin bundan haberi yoktu. Neden bilmiyorlardı? Çatlak buradaysa neden Rowan onu bir daha asla bulamamıştı?

Bunu düşünecek vakit yoktu. Rowan kararlı bir şekilde ilerliyordu. Bid-
dy onu takibe başladı ama gerek yoktu. Bu Rowan'ın anısıydı; ondan ayrılamazdı. Rowan ne zaman hareket etse, Bid-
dy de düşsel bir iplikle ona bağlı bir hayalet gibi onunla bir-
likte hareket ediyordu.

Birlikte, Bid-
dy'nin yürüdüğü koridorlarda ilerlediler, ikinci kata çıkan çürük merdivenleri tırmandılar, daha fazla koridor-
dan geçtiler. Rowan, her zaman olduğu gibi sessizce hareket ediyordu. Öyle olsa bile, onu gizleyecek bir büyü de olmalıydı çünkü soldaki son kapıyı açtığında, odadaki bebeklerden hiçbi-
ri onun varlığına kıpırdanarak karşılık vermemişti.

Burası çocuk odasıydı, terk edilmiş ya da öksüz kızların en küçüklerinin uyuduğu odaydı; bu kez her iki tarafta üçer tane olmak üzere toplam altı bebek vardı. Bid-
dy'nin çocuk evinde geçirdiği zamanlardan bildiği kadarıyla hiçbiri iki yaşından bü-

yük değildi ama yeni yürümeye başlayanlar bile o kadar küçük ve hastalıklıydı ki çok daha küçük görünüyorlardı. Kimi uyuyordu, kimi uyanıktı ve çevreye bakıyordu. İçlerinden biri ağlıyordu; teselli beklemeyen ama teselli istemeyi bırakamayacak kadar üzgün olan bir çocuğun alçak, ince feryadı. Ses Biddy'nin kalbini, ete batan bir diken gibi acıttı.

Rowan'ın da benzer bir şey hissettiği belliydi çünkü adımları çocuğun beşiğinin yanında yavaşladı, sonra durdu. Başka birini görmeyi bekliyormuş gibi hızla etrafına baktı ve ortada kimse olmadığını görünce üzerine eğildi.

“Hadi,” dedi yumuşak bir gülümsemeyle; Biddy'nin çok küçük ve üzgün olduğu zamanlarda hep böyle yapardı. Çocuğun burnuna hafifçe dokundu. “Ağlama.”

Çocuğun hıçkırıkları devam ederken Rowan beşiğe uzandı, onu kucakladı ve bunu binlerce kez yapmış gibi onu kalçasına yasladı. Kestane rengi bukleleri olan, sıkıntıdan yüzü kızarmış, gözleri kapalı, zayıf, küçük bir kızdı. Biddy'nin kalbi yeniden sıkıştı ama bu sefer tüm nefesi ciğerlerinden taştı. O çocuğun kim olduğunu biliyordu.

Küçük kızın ağlaması yavaş yavaş azaldı, kucak hissi onun için yeniydi, bir sıcaklık hissetti ve dikkati dağıldı. Rowan alçak ve yumuşak sesle bir şeyler mırıldanarak onu nazıkçe salladı. Biddy izlerken gülümsediğini hissetti. Çok ama çok küçükken Rowan'ın ona, anlamadığı bir dildeki kelimelerden oluşan bu şarkıyı söylediğini hatırlıyordu.

“Biliyorum, biliyorum, üşüyorsun, açsın ve yalnızsın, değil mi?” Biddy, Rowan'ın kalbinin hızlı hızlı attığını hissediyordu ama yumuşak bir sesle konuşmaya devam ediyordu. “Ben de biraz öyleyim. Başka bir dünyaya göz atmak ister misin?”

Mırıldanmaya devam ederek küçük kızı karşıdaki duvara doğru götürdü. Duvar, Biddy'nin geçen hafta gördüğü aynı le-

keli, ufalanmış tuğladan yapılmış duvardı ama on altı yıl önce olmuş bir şeyi izlediğini biliyordu. Artık bunda özel bir şey göremiyordu. Rowan parmak uçlarıyla tuğlaya dokunup tozları dağıttığında, yeşil bir şeyin parıltısını görüp şaşırdı. Bir yosun tabakası ya da kale taşlarındaki boşluktan görünen bir orman görüntüsü gibiydi. Tam olarak anlayamadığı bir nedenden ötürü kendi kalbi de Rowan'inkine uyacak şekilde hızlandı.

Rowan, ağlamak yerine hafifçe inlemeye başlayan çocuğa, “Bana şans dile,” diye fısıldadı.

Derin bir nefes alıp duvara yaslandı. Biddy, büyüünün derisinin altında ve parmak uçlarında titrediğini hissetti ve buna karşılık olarak duvardaki çatlak parladı. Diğer taraftan bir şey sızıyordu – tam olarak ışık değildi, tam olarak madde de değildi, güneş ışını ve toz olmayan bir güneş ışığında dans eden toz zerreciklerinin parıltısı gibi bir şeydi. Etraflarındaki hava kırırdandı ve Biddy'nin kalbi sıkıştı.

Büyüyü *görüyordu*. Hayatı boyunca büyü ona yalnızca anlatılmıştı ve havadaki hareketini hissetmişti. Şimdiyse, Rowan'ın anısında, yeşil altın rengi yaprakların arasında güneş ışığı gibi parlıyordu.

Rowan'ın onu duyamayacağını bilmesine rağmen, “Çok güzel,” diye fısıldadı. Yanağına bir şeyin aktığını hissetti ve ağladığını ancak o zaman fark etti.

Rowan'ın kendi gözleri yaşlarla parlıyordu. Başta bunun sevinçten olduğunu düşünüyordu, kısmen de öyleydi ama daha yakından baktığında yüzünde aydınlıktan çok karanlık olduğunu görebiliyordu. Buraya geldiğinden beri onun yüzüne doğru dürüst bakmamıştı ve bu onu ürküttü. Onu Morgaine'le ilgili rüyalarında görmüştü, gençti ve acı çekiyordu; onu günümüzde tanıyordu, cıvılcıvılcı, güler yüzlü ve cesurdu. Burada ikisi de değildi. Yorgun, yalnız, korkmuş ve devam etmek için elinden

gelen her şeyi yapan biriydi ve nedense o büyü patlaması ona bir şey yapmıştı.

Kucağındaki çocuğa, “Bu yeterli değil,” dedi. Bidy, yumuşak sesinin altında yatan çaresizliği duyabiliyordu ama çocuğun bunu duyamayacağını biliyordu. Çocuğun tek bildiği karanlıkta alçak, rahatlatıcı bir mırıltı ve başka bir dünyadan gelen rüzgârın gıdıklamasıydı. “Çok küçük. On yıllardır görülmemiş bir miktar büyü geliyor ama fark yaratacak kadar güçlü değil ve şimdi Konsey’in gelip diğerleri gibi o kaynağı da kurutacağını öğrendim. Ve onları durdurmak için burada olmayacağım. Hayatta olacağımdan bile emin değilim.” Çocuk ışığa doğru uzandı, gözleri kocaman açılmıştı, ilgi görünce ağlaması da kesilmişti ve Rowan titrek bir kahkaha atmaya başladı. “Yine de güzel, değil mi?”

Rüzgârın uğultusu pencereye çarpıp camı sarstı. Rowan hızla dönerken Bidy de sıçradı. Gök gürledi ve bir uluma geceyi delip geçti. Yıldızlar yuvarlanan bulutların arkasında kayboldu.

Çocuğun yüzü buruşurken Rowan, “Her şey yolunda, canım,” diye fısıldadı. Diğer birkaç çocuk da yataklarında sızlanmaya başlamıştı. “Şişşt. Bu fırtına benim için, sizin için değil. Zamanı geldi.”

Bu fikrin Rowan’ın aklına ne zaman geldiğinden emin değildi. Düşüncelerini yeterince göremiyordu ve yüzünde neyin titrediğini anlayamıyordu. Ama onun uzanıp elini çatlağın üzerinde gezdirdiğini ve bu çatlağın gözden kaybolmasını sağlayan bir şey fısıldadığını gördü. Hiç görmediği kadar sessiz ve hareketsiz şekilde, çok uzun gibi görünen bir süre boyunca duraksadığını gördü. Çocuğu götürüp beşiğe yatırdığını gördü.

“Acımayacak,” dedi ona. “Söz veriyorum. Ve mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim. Bu son değil; böyle olmasına izin vermeyeceğim.” Çocuk ona güven dolu kocaman gözlerle

baktı ve içini çekti. “Yemin ederim, elimden gelse daha farklı davranırdım. Keşke onu güvende tutacak başka birini bulacak zaman olsaydı. Ama çok kötü insanların eline düşmek üzereyim ve ne olursa olsun bana işkence ederek bunu öğrenmemeliler. Olmaz.”

Biddy bundan sonra ne olacağını biliyordu. Rowan belindeki bıçağı çıkardı ve çocuğun saçından bir tutamı nazikçe kesti. Saçı, boynuna taktığı madalyonun içine koydu ve madalyonu kapattı. Sonra elini çocuğun başına koydu, derin, titrek bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

Oda ikiye bölündü. Kâğıdın yırtılmasına ve camın kırılmasına benzer bir ses duyuldu ve içerisi, kör edici beyaz bir ışıkla doldu. Oda donmuş ve ışıkla dolmuştu. Biddy tam ortasında duruyordu; aşırı aydınlatılmış gölgeler dünyasındaki tek renk gibiydi. Rowan’ın ve kendisi olan çocuğun anısı artık sessizdi. Tek hareket, Rowan’ın nefes alırken omuzlarının yükselip alçalması ve dışarıda bekleyen fırtınadan gelen hafif esintiydi.

“Birkaç dakika sonra anılarım yeniden başlıyor.” Döndü, kalbi küt küt atıyordu. Rowan –başka bir Rowan, onun Rowan’ı– yanında duruyor, kollarını kavuşturmuş, önlerindeki hayaletimsi figürlere dalgın dalgın bakıyordu. “Boşluğu fark etmedim bile. Belki karanlıkta tökezlemek gibi bir sarsıntı oldu. Fırtınada uçan bir kuzgundum ve ölümüne gideceğimi sanıyordum.”

Konuşacak cesareti bulması biraz zaman aldı. “Bu... Gerçekten burada mısınız?”

Rowan, “Morgaine güvende olduğunu ve birbirimizi tekrar göreceğimizi söyledi,” dedi. “Haklı olduğuna sevindim.”

“Burada ne yapıyorsun?”

“Bu benim anım. Başka nerede olacaktım? Kendinden bir parça bırakmadan, bir anıyı geride bırakamazsın.” Hafifçe gü-

lümseyerek başını salladı. “Ara sıra bulaşık yıkamayı unutma-
ma şaşmamalı. Yıllardır aklım paramparçaymış! Bunu Hutch’a
söyle ki beni azarladığı için kendini suçlu hissetsin.”

Biddy, “Kimse seni azarladığı için kendini suçlu hissetme-
yecek,” dedi. Boğazında bir yumru vardı. “Sadece sevmediğin
şeyleri yapmayı unuttuğun sürece olmaz.”

Gülümsemesi kısa bir süre derinleşti, sonra soldu. “Özür di-
lerim,” dedi kısık sesle.

Biddy hayatında Rowan’ın herhangi bir şey için özür dile-
diğini hiç duymamıştı. Birkaç hafta önce ondan bir özür duysa
memnun ve tatmin olurdu. Şimdiyse bu onu, adını koyamadığı
bir korkuyla doldurmuştu. “Ne için?”

Rowan kısa bir süreliğine güldü ve gözlerini kaçırdı. “Her
şey için. Seni tehlikeye attığım için özür dilerim. Bunun yanlış
olduğunu biliyordum; burada olsaydı Hutch bana asla izin ver-
mezdi. Cesaretimi kaybetmiştim, hepsi buydu. Dünyanın çö-
küşünden bu yana elli yıldan fazla bir süreyi doğru şeyi yapma-
ya çalışarak harcadım. Her yılı, her günü. İlk kaçtığımızda bu
kadar uzun süreceği aklıma bile gelmemişti. O gece, Hutchinc-
roft’u bulduğumdan beri ilk kez tamamen yalnızdım, yorgun-
dum, korkuyordum ve öleceğimden emindim, sonunda cesur
olacağıma dair kendime güvenim yoktu. Bu yüzden bu yükü
sana yükledim. Yaşarsam düzeltereğim diyordum ama düzelt-
meyi başaramadım ve bunun için de üzgünüm. Ve bir yıl sonra
kim olduğun hakkında hiçbir fikrim olmadan geri döndüğüm-
de seni götürdüğüm için üzgünüm. Seni güvende tuttuğumu
sanıyordum. Ne yaptığım hakkında bir fikrim olsaydı...”

“Beni aldığın için üzgün *değilim*.” Yetimhaneyi, taşlarını,
pisliğini ve kemiklerine kadar işleyen soğuğu düşündü. Yeşil,
gri ve vahşi Hy-Brasil’i düşündü. Ayrıca Rowan’ın ateşin ışığın-
da hikâyeler okuduğunu, ona ağaçlara tırmanmayı öğrettiğini

ve hastalandığında ona güldüğünü; Hutchincroft'un fırtınalı gecelerde yanında uyduğunu, onunla birlikte çimenlerde koş-turduğunu ve çoraplarını giysin diye uğraştığını. "Asla ama asla pişman olmayacağım. Kalbimde bir anı sakladığın için de üz-gün değilim. Artık anlıyorum. Sadece beni bulduğun yer hak-kında yalan söylediğin için üzgünüm."

"Şey, ben de bunun için yıllardır üzgünüm."

"Neden yaptın?"

Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse bu bir hataydı. Bek-lediğimden daha erken sorular sormaya başladın ve ben üç ya-şındaki bir çocuğa yetimhaneleri, dış dünyayı ya da tehlikede olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Buna hazır de-ğil-dim. Böylece daha kolay bir yalan uydurdum ve her geçen yıl sana gerçeği anlatmak daha da zorlaştı. Hikâyeyi çok beğenmiş gibiydin. Kulağa biraz aptalca geliyor, değil mi?"

"Aptalca değil," dedi. "Ama bana gerçeği söyleyebilirdin. Ya da büyüdüğümde bana anlatacağını söyleseydin."

"Bir dahaki sefere bunu aklımda tutacağım." Tekrar güldü ama bu sefer çok yumuşak bir sesle. "Ne yaptığımı gerçekten bilmiyordum, Bid. Çocukları her zaman sevdim ama küçük bir kıza nasıl bakacağımı bilmiyordum. O günlerde kendim dahil herhangi bir şeye nasıl bakacağımı bilmiyordum. Her şey biraz karıştı. Elimden gelenin en iyisini yaptım ve Hutchincroft'un da çok yardımı oldu. Düşününce bu artık benim hayatımdı."

Biddy gülümsedi.

"Bunu düzeltereğimi söyledim," diye ekledi. "Ama şu anda bunu yapamam. Morgaine'le misiniz?"

"Evet. Madalyonu bana verdi. O gerçekten bizim tarafımızda."

"Umarım öyledir. Görünüşe göre ona güvenmemiz gereke-cek. Çocuk yurduna geri dönmesi ve çatlağın güvende oldu-ğu-nu kontrol etmesi gerekiyor. Belli ki hâlâ gizli; bu yüzden onu

bir daha bulamadım. Ama onu açmanın bir yolunu bulana kadar güvende tutulması gerekiyor.”

Biddy, “Artık onu nasıl açacağımı biliyorum,” dedi. “Haklıydın. Çatlaklar kapandı çünkü açık kalmaya yetecek kadar büyüleri yoktu. Gücümüzün yettiği kadar büyü topladığımızda yeniden açılacaklar.”

Rowan bunu nereden bildiğini sormadı, sadece hızlı hızlı başıyla onayladı. “O zaman Morgaine’in ne yapıp edip yeteri kadar büyüye sahip olması gerekiyor. Bunu yapması gerekiyor, *Biddy*. Kendini vazgeçirmesine izin verme. Düşündüğünden daha iyi ve daha güçlü o.”

Biddy ciddi bir şekilde başını evet dercesine salladı. “Bunu yapacak. Onu oraya kendim götüreceğim.”

“Hy-Brasile geri dönmelisin.” Bu konuda çok netti. “Anının kilidini açmak, büyüünün artık kalbinde olmadığı anlamına gelmiyor. Dünyada olduğun sürece Konsey seni bulabilir. Seni zaten bir kez tehlikeye attım. Tekrar tehlikede olmayacaksın. Hele de ben seni korumak için yanında değilsem.”

“Geçen sefer de beni korumamıştın ki!”

“Biliyorum. Bu da eve dönüp bu iş bitene kadar orada kalman için bir başka neden işte. Bırak bu işi Morgaine halletsin. Tamam mı?”

Biddy doğrudan cevap vermedi. Tartışmanın anlamı yoktu. Rowan onu durduramazdı. “Peki ya sonra? İşe yararsa? O zaman gelip seni kurtaralım mı?”

Tereddüt etti. “Belki. Eğer güvenliyse.” Bu ses tonunu, onun bir şey yapmasına izin vermek istemediği ama bu konuda kavga etmek de istemediği ender durumlardan beri çok iyi biliyordu. Kollarını kavuşturdu ve şüpheli bir edayla kaşını kaldırdı. “Yapmak zorunda değilsin. Sana söyledim. Oradan kendim çıkarım!”

Oda artık neredeyse tamamen solmuştu. Bidy, Rowan'ın göğsüne yaslanmış ve elini tutan küçük halinin sadece yüzünü seçebiliyordu. Yakında kuzguna dönüşecek ve kaderine doğru uçacak, onu sadece gülümsemesinin kalıcı rahatlığı ve kalbinde bir parça büyüyle geride bırakacaktı. Onu aylarca göremeyecek ve ikisi de birbirini hatırlamayacaktı.

Ya o gece uyumuş olsaydı? Ya başka bir çocuk ağlasaydı? Rowan büyüünün en çok ihtiyaç duyulan yere ulaştığına inanıyordu ama Bidy, kendi ihtiyacının oradaki diğer çocuklardan daha fazla olduğunu düşünmüyordu. O gece kalbine bir anı yerleştirilen çocuk, herhangi biri olabilirdi.

“Rowan?” dedi tereddütle.

O da solmakta olan odaya bakıyordu. “Hı?”

“Beni aldığına gerçekten pişman mısın? Yani kendi açından bakınca.”

“Asla,” dedi hemen. “Bir an için bile pişman olmadım.”

Söylediği tek şey buydu ama bu da yeterliydi.

“Güvende ve iyi misin?” diye sordu. “Gerçek sen, yani Storm'un esir tuttuğu sen.”

Cevap vermeye başladı, sonra durdu. “Dürüst olmak gerekirse o kadar da iyi değilim,” dedi gönülsüzce. “Sana geri dönmem biraz zaman alabilir.”

“Mecbur değilsin,” dedi kararlı bir tavırla. “Biz zaten seni almaya geliyoruz.”

On Dokuzuncu Bölüm

Whitechapel, geceleri öyle pek hoş bir yer değildi. Rowan'ın Biddy'yi yavaş yavaş gerçek dünyaya alıştırmak için gösterdiği Londra'nın en nezih köşelerinde bile yoksulluk kol geziyordu. Trafalgar Meydanı'nın merdivenlerinde iki büklüm olmuş bir adam, hizmetçi üniformasıyla evine doğru yürüyen bir kadının yorgun yüzü, satacağı çiçekleri kucaklayan ayakkabısız bir kız. Rıhtımın yanındaki karanlık sokaklar bu çatlağın diğer tarafıydı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ama sokaklar hayat doluydu. Sarhoş kahkahaları ve çığlıklar havayı kesiyor; acınacak kadar sert yüzlü çocuklar ara sokaklarda kıvrılıp dinlenmeye çalışıyor; yırtık pırtık giysiler içindeki kadınlar sokak köşelerinde sıkılmış vaziyette bekliyordu. Etrafta hiç iyi bir gece uykusu çekmemiş olmanın verdiği temkinli ve yorgun hava vardı.

Biddy burayı gün ışığında görmüş ve bir yandan büyülenirken bir yandan da iğrenmişti. Sakinleri için üzülmüş ve durumlarını iyileştirmeyi çok istemişti. Şimdiyse kendisinin de o sakinlerden biri olduğunu biliyordu – ya da bir büyü kazası olmasaydı öyle olacaktı. Burası doğduğu, hiç tanımadığı anne ve babasının yaşadığı yerd. Morgaine ve Hutchincroft'la birlikte yanlarından geçtikleri yaşlı insanlardan herhangi biri olabilirlerdi ya da en yakın eski püskü kilisedeki yoksul mezarlıklarına

gömülmüş olabilirlerdi. Gençlerden herhangi biri hiç tanımadığı erkek ya da kız kardeşi olabilir. Bu sokakları Hy-Brasil'in ormanlarını ve uçurumlarını tanıdığı gibi tanırdı; aksanı Anna ve diğerlerinin gibi kesik kesik, gösterişli bir ritme sahip olacaktı ve kendi ülkesi, yaşayıp yaşamadığını umursamayacaktı. Artık üzgün hissetmiyordu. Öfke ve amaç, içini bir şişedeki soğuk sıvı gibi dolduruyordu. Dünyayı ikiye bölmeleri gerekiyordu. Bu insanlar elde edebilecekleri her büyü kırıntısını hak ediyorlardı.

Rookwood Yoksul Kızlar Yurdu, sokaktaki sessiz birkaç binadan biriydi. Biddy kütüphanede akşam karanlığını beklerken Morgaine o akşamın erken saatlerinde oraya hafif bir büyüyle dokunduğu için bu mantıklıydı tabii. Morgaine, sakinlerinin bütün gece huzur içinde uyuyacaklarını ve ne olursa olsun uyumaya devam edeceklerini garanti etmişti; Biddy'nin bütün bunlar başlamadan önce Rowan'ı kurtardığı uykunun aynısı olacaktı, sadece çok daha yumuşak rüyalar görecekleri. Biddy büyüünün Uyuyan Güzel'in sarmaşıkları gibi eski binayı sardığını, soğuk yataklarındaki kızların, odasında oturup masraflarını nasıl karşılayacağını düşünen Bayan Finchley'nin, beşiklerindeki bebeklerin etrafını çevrelediğini hayal etmişti.

"Kızlar hâlâ okulda mı?" diye sordu. "Son gördüğümde kuş sürüleri..."

"Kuşlar senden başka kimseye dokunmadı," dedi Morgaine. "Bulmak için gönderildikleri şeyi ele geçirdikten sonra başka bir şeye dokunmazlar. Toz olup kaybolurlar, arkalarında kötü anılar ve külden başka bir şey bırakmazlar. Müdürün sabah karşılaştığı tek şey, kimsenin inanmadığı, pençeli gölgelerle ilgili hikâyeler anlatan, dehşete kapılmış bir grup çocuktur."

"Ama ben de ortadan kaybolmuştum. Nerede gittiğimi düşündüler?"

Morgaine, “Okul dışından biri sorarsa kaçtığını söylerler,” dedi. “Öğretmenler bu tür okullarda asla uzun süre kalmazlar. Ama burada kimse sormaz da zaten. Yirmi yıl önceki Karındeşen cinayetlerini ve o zamandan bu yana olanları hatırlıyorlar. Gece yarısı bir yoksullar evinin mandalı açık penceresinden dışarı çıkarılan ve cesedi Thames Nehri kıyısında bulunan ilk genç kadın sen olmayacaksın.” Bunu gerçekten Biddy’ye kendi ölüm haberini veriyormuş gibi nazikçe söylemişti.

Gerçi bir bakıma öyle bir histi bu. Biddy, kızlardan herhangi birinin, onun yokluğundan ötürü üzüлp üzüлmediğini merak etti. Ölümlere, hatta şiddet yoluyla ölümlere bile alışmışlardı. Ama artık yalana da alışmışlardı. Belki de onun tamamen git-tiğine inanmamışlardır. En azından Anna’nın buna inanmaya-cağına emindi.

“Anna’ya bir not bırakacağım. Güvende olduğumu bilmesini istiyorum.”

“Bırakmasan daha iyi olur,” diye tavsiyede bulundu Morgaine ama anlayışsızlık ettiği de söylenemezdi. “Orada olduğumu-zu hiç bilmemeleri onlar için daha iyi. Her şey yolunda giderse istediğin zaman geri gelip arkadaşını görebilirsin.”

Her şey yolunda giderse. Her şey yolunda giderse o gecedен sonra dünya çok farklı olabilirdi.

Morgaine şimdi çömelmişti; tekrar ayağa kalktığında kapı-nın girişine küçük, cilalı bir taş bırakmıştı.

“Görme taşı,” diye açıkladığı zaman Biddy, Vaughan’ın sür-rüleri gökte çığlıklar attıktan sonra Rowan’ın kalenin tepesine koyduğu küçük gri çakıl taşını hatırladı. “Biri bizi takip etmeye çalışırsa haberim olacak.”

“Binanın izlendiği kesin. Beni burada yakaladılar.”

Morgaine de “Storm izlemek istemişti,” diyerek onayladı. “Ama reddedildi. Hizmetkâr burayı izlemenin artık anlamsız

olduğunu düşündü çünkü sen zaten elimizdeydin. Her neyse, izleniyorsa da umurumda değil. Eğer çatlak varsa o zaman sadece birkaç dakikaya ihtiyacımız olacak. Onu açtıktan sonra buradan çıkmamıza engel olabilecek hiçbir şey olamaz.”

Konuşurken başını kaldırmış, yüzü kızarmıştı ve o meydan okuma anında Bidy birdenbire, dünya büyüyle parıldadığında ve Rowan’la birbirlerine âşık oldukları günlerde, büyülu hayvanı yanındayken Morgaine’in nasıl biri olduğunu görmüştü.

Morgaine bir büyü dokunuşuyla kapının kilidini açarken ya da yıpranmış kapıyı itip arkalarından yavaşça kapanmasına izin verirken kimse onları durdurmadı. Giriş salonuna büyülu bir uykunun ağırlığı çökmüştü; Bidy uykunun kollarının kendisine de uzandığını hissetti ama kendini geri çekti. İhtiyaç duyduğu en son şey uyuyakalmaktı. Bidy ve Morgaine ona katılırken Hutchincroft da sessizce ve dikkatle giriş salonunu inceleyerek ilerliyordu.

Bidy, çoğunlukla ağır sessizliği bölme niyetiyle, “Oda hemen üst katta, koridorun sonunda,” dedi.

Morgaine neredeyse kendi kendine mırıldanır gibi, “Korkunç bir yer,” dedi. Kollarını soğuktan korunmaya ya da başka bir şeyi içeride tutmaya çalışıyormuş gibi göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuştu. “Burada bir çatlak olmasına şaşmamalı. Gerçekten ihtiyaç varmış.”

“Bu doğru o zaman, öyle mi?” diye sordu Bidy, endişesine rağmen ilgisini çekmişti. “Çatlaklar gerçekten ihtiyaç duyulan yerlerde açılıyor yani.”

“Bu uzun zaman önce bir teoriydi. Rowan buna inanıyordu. Bense inanıyor muyum emin değilim. Ama böyle yerleri görünce bu fikrin gerçek olmasını istiyorum.”

Bidy bunu şimdi anlıyordu ama birkaç hafta önce olsaydı anlayamayacaktı. Rowan’ın büyüye dair fikirleri, Hy-Brasil dı-

şındaki hayatı daha fazla gördüğünden beri ona aşırı umutlu gelmeye başlamıştı: Büyü onun düşündüğü gibi işliyorsa, onu çağırarak çok fazla yer var demekti. Dünya büyüünün gelgitle-riyle paramparça olacaktı. Yine de üst kata, uyuyan kızların ya-nından geçip beşiklerle kaplı yırtık pırtık bir halı serilmiş dar odaya çıktıklarında buradaki hüznün dünyanın sınırlarını aş-a-cak kadar güçlü olduğunu hissetti. Beş bebek büyüü uykuları-na dalmıştı, minik göğüsleri yükselip alçalıyordu.

Morgaine elini havaya kaldırdı, bir şeyler fısıldadı ve bir cevap beklermiş gibi başını eğdi. “Hiçbir şey göremiyorum,” dedi tedirgin bir duraklamanın ardından. “Burada olduğundan emin misin?”

“Evet.” Biddy, çoğunlukla korkudan kaynaklandığını bildi-ği gitgide artan sabırsızlığıyla mücadele etti. Odanın sessizli-ği, büyüü uykunun ağırlığı ve şu anda başlarına gelebilecek-lerin korkusu nedeniyle ürkütücü ve bunaltıcıydı. Çok büyük bir dikkatle saklanıyordu. Burada, her şeyin kalbinde güvende olabileceklerine inanmak zordu. “Sana söyledim ya, karşı du-vardaydı, pencerenin hemen altında. Görememene şaşmamalı, Rowan onu o kadar iyi saklamıştı ki kendisi bile bulamamıştı. Onu araman gerek.”

Hutchincroft ona tavşan bakışları atarken, “Arıyorum za-ten... ah, kes şunu, Hutch!” diye ekledi. “Sana inanıyorum, gerçekten. Büyünün işe yarayacağını düşünmüştüm, hepsi bu. Bana müsaade et...”

Elini kapının yanındaki duvara dayadı, sonra beşiklerin ara-sından geçerek odanın duvarlarını takip etti. Biddy de onunla birlikte hareket ederek pencereye acı dolu bir bakış attı. Orada olması gerektiğini biliyordu, başka hiçbir yerde olamazdı. Ama Morgaine’in kendi yöntemleriyle araması gerektiği ortadaydı ve ilgili büyüleri bozmak daha uzun sürecekti.

Birkaç dakika, demişti Morgaine. Dakikalar birbirine ekleniyor, durmadan uzuyordu. Şimdi pencerenin altındaydılar ve Morgaine'in elleri hâlâ duvarda aradığı şeyi bulamıyordu. Duvara gitti, sonra tekrar pencereye döndü. Hareketleri sessiz ve telaşsızdı ama Bidy artık Morgaine'i daha iyi tanıyordu ve onun sakinliğinin Rowan'ın kayıtsızlığına benzediğini görebiliyordu. Bu bir zırttı, dudaklarının kenarlarını birbirine daha sıkı bastırdıkça zırtı da kırılganlaşıyordu.

Bu, yıllar önce, kendisi daha çocukken ve Storm buraya gelirken yağmur damlalarının çarptığı pencereydi. Dışarıdaki karanlık artık sessizdi. Bidy, kirli cama ani bir yağmurun savrulduğunu hayal etti ve bu gerçekleşirse öleceğini bilmek neredeyse gülünç gelmişti.

Ve sonra...

Morgaine aniden, "İşte," dedi.

Kaşlarını çatması hayret ifadesine dönüştü.

"Köşesini yakaladım. Gerçekten burada. Hissedebiliyorum."

Morgaine pencerenin altına çömelmişti, Bidy ona katılmak için eğildi, o kadar yakın ve heyecanlıydı ki az kalsın dengesini kaybedecekti. Morgaine'in parmak uçlarının altında hiçbir şey göremiyordu ama görmeyi de beklemiyordu ve hatta umurunda bile değildi. Bunu zaten Rowan'ın güçle parıldayan gözlerinde görmüştü. "Açabilir misin?"

"Önce büyüyü alayım." Bidy, Morgaine'in parmaklarının duvara sürtülmesinin öncesi ve sonrasında bir fark görmedi ama Hutchincroft birdenbire hevesle titremeye başladı. "İşte! Tanrım, o kadar küçük ki Rowan'ın bunu ilk etapta nasıl bulduğunu hayal dahi edemiyorum."

"Açabilir misin?"

"Bilmiyorum." Morgaine iç geçirerek çömelmiş duruşunu bozmadan geri çekildi. "Bunun daha önce yapıldığını gördü-

nüz; ben görmedim. Hayal ettiğimden çok daha küçükmüş. Keşke bütün evi uyutmasaydım, o büyü bile şu an fark yaratabilirdi. Ama deneyeceğim. Sana söz veriyorum, deneyeceğim.”

Biddy evde ona gerekli kelimeleri söylemiş ve Morgaine’in her sorusunu yanıtlamak için elinden geleni yapmıştı, hatta Hy-Brasil’e ihanet etme riskine girmesine sebep olan soruları bile yanıtlamıştı. Şimdi Morgaine gözlerini kapattı ve etraflarındaki hava hareketlenmeye başladı.

Tepedeki yaprakların hışırtısını andıran bir fısıltı odada dolaştı ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Morgaine elini duvara o kadar sert bastırdı ki parmaklarının uçları solgun bir renk aldı ve kaşları çatıldı.

Biddy, “Lütfen,” diye fısıldamasını duydu. “Lütfen.”

Morgaine’in parmaklarının altında yeşil bir çizgi titreşti, sonra yakalandı. Biddy bu sefer görebiliyordu; büyü mü kendisini ortaya çıkarmıştı yoksa bu beceri Púca’yla yaptığı çılgın yolculuğun kalıcı bir hediyesi miydi bilmiyordu. Binlerce yıl evvel Hy-Brasil’de olduğu gibi duvar kâğıdında da bir çatlak belirdi. Duvarın kenarlarına kadar ulaştı ve sonra çarpık bir ağzın açılması gibi genişledi. Çatlak, başta Biddy’nin elinin genişliği kadardı, sonra daha da genişledi, bedeninin genişliğini de aştı. Hava o kadar yoğundu ki zar zor nefes alıyordu.

İşte bu oydu. Gerçekten oydu.

Işık, yazın ormanın rengi olan yeşil altın renginde parlıyordu.

Ve sonra Morgaine bağırarak elini çekti.

“Bu yetmez,” dedi kısık bir sesle. Rowan’ınki gibi gözlerinde yaşlar vardı ve tamamen bitkin görünüyordu.

Biddy, “Yeter!” diye itiraz etti. Morgaine duvardaki büyük çatlağı her nasılsa gözden kaçırmış gibi bir hareket yaptı. “Bak-sana. Onu görebiliyorum!”

“Açık durmayacak. Elimde olanın hepsi buydu. Bak şuna, kapanmaya başladı bile.”

Gerçekten de kapanıyordu. Bidy izlerken bile kenarları yavaş yavaş kapanıyordu. Işık yavaş ama emin adımlarla kararıyordu. Bir yaranın inanılmaz hızla iyileşmesini izlemek gibiydi.

Morgaine yumruğunu sertçe duvara vurdu. “Çok yaklaştık! Birazcık daha büyü olsa dayanır, öyle olacağına eminim. Ama bende yok.”

“Kuzguntaş bende. Onu içeri atarsam...”

“Objeler işe yaramaz. Yaşayan bir ruhta tutulan, canlı bir büyü olmalı. Üzgünüm.” Derin bir nefes aldı. “Artık açık. Görülmeyeceğine güvenmemiz, bulabileceğimiz kadar büyüü toplayıp geri dönmemiz gerekecek.”

“Hayır!” Hy-Brasil. Hy-Brasil’de büyü vardı. Ama oraya gitmesi için Morgaine’e kuzguntaşını verse bile ada çok uzaktaydı. Geri döndüklerinde Rowan ölmüş olabilirdi. “Daha fazlası olmalı. Hutch, sen...”

Bidy Hutchincroft’a döndüğünde gözlerinin irileştiğini gördü. Bir anda taşa dönmüş gibi ürkütücü şekilde hareketsiz kaldı. Onunla birlikte Bidy’nin kalbi de dondu.

“Hutchincroft!” Bidy yere çöktü ve tavşan ruhunu kollarına aldı. Buz kesmişti, kasları sertleşmiş ve titriyordu. Onu ısıtmaya çalışarak çılgınca kulaklarını okşadı. “Hutch, neyin var?”

Morgaine yavaşça, “Rowan’a bir şey oldu,” dedi. “Korkunç bir şey.”

Bidy içgüdüsel olarak itiraz etmek için ağzını açtı; bu kadar yaklaşmışken bu doğru olmamalıydı. Ama pek tabii ki bu olabilirdi. Kale kütüphanesindeki her kitap, ona bunu dış dünyadan çok önce öğretmişti.

Konuşmadan önce gözüne bir şey ilişti.

Yerde, Hutch'ın yanına çömeldiği esnada ayakkabısıyla halıyı kıvırdığı yerde, beyaz, kavisli bir toz kalıntısı vardı. Bir tebeşir çizgisi. Halıyı biraz daha kaldırıncı çizginin uzadığını gördü.

Bir daire. Başka koşullar altında olsalar yürüyecekleri kordorda, yere bir daire çizilmişti.

Hayır. Tanrım hayır, hayır.

“Buradan çıkmamız gerek.” Hutch'ı kollarına aldı; Hutch alışkanlık edindiği üzere bir kez zayıfça vurdu. Biddy bunu hissetmedi bile. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki. “Morgaine!”

“Ne oldu?” Morgaine aşağıya baktı ve gözleri kocaman açıldı. “Nasıl olur?”

“Önemli değil. Bastığın yere dikkat et ve hadi gel.”

Çok geçti.

Bu kez ne yavaş yavaş süzülen gölgeler vardı ne de dışarıda bir fırtınanın uğultusu. Geldikleri kapı bir anda açıldı. Tahta kıymıkları havada uçtu; Biddy, görünmeyen bir el ahşabın ve sıvanın içinden geçip onu yere vurmuş gibi geriye savruldu. Yere düştüğünde Hutch da elinden fırladı ve nefesi kesildi.

Morgaine kollarını iki yana açarak kendini Biddy'nin önüne attı. Omzunun üzerinden arkaya bakıp, “Burada kal!” diye bağırdı. Yüzü asıktı ve gözleri alev alevdi.

Ama çaldığı tüm büyü duvardaki aç çatlağa akmıştı. Açık kapıdan giren minik iskelet kuşlar, çürümüş tahtaların üzerinde böcekler gibi uçuşuyordu. Morgaine'in parmaklarından işe yaramaz bir alev pırıltısı yükseldi ve ardından gaga ve kemikten oluşan curcuna, onu yakalayıp kırık bir oyuncak bebek gibi kenara fırlattı. Vücudu çatlağın yanındaki duvara çarparak korkunç bir çığlıkla yere düştü. Biddy bir çatırtı duydu, sonra etraf sessizliğe büründü.

“Morgaine!” Hiç düşünmeden, umursamadan ayağa kalktı. Morgaine odanın karşı tarafında yerde yatıyordu, gözleri kapalıydı, kesik kesik nefesler alıyordu.

Biddy kollarına keskin pençeler saplanmadan önce iki adım attı. Daha fazla kuş gömleğini, saçını ve omzunu yakalayınca ayakları yerden kesildi. Pençelerinin temas ettiği yerlerdeki acıyı umursamadan debeleniyor ve mücadele ediyordu. Sonra düşmeye başladı – Morgaine gibi duvara çarpmadı, ayaklarının üstüne düştü; dizleri odanın ortasında yere çarptığında beline kadar sıcak bir acı yayıldı. Sersemlemiş halde halının üzerinde kıvrıldı, hareket edemiyordu.

Tuzak çemberinin tam ortasındaydı.

Bir ses, “Şiddet için özür dilerim,” dedi. “Çembere kendiliğinden girseydin bunlar olmayacaktı. Ama bilmemen gerekiyordu.”

Bu sesi tanıyordu. Kapıya doğru güçlkle baktı.

Büyünün Hizmetkârı Vaughan Carlisle eşikte duruyordu. Hızla uçan kuş sürüleri, onu bir bulut gibi çevreliyordu; ölü şeylerden oluşan sürüler, Biddy’nin harabelerin yanında durduğu gün Hy-Brasil’e gelenlerin aynısıydı.

Bu adam burada olmamalıydı. Başı dönüyor, imkânsızlıkları kavramaya çalışıyordu. Morgaine taşı geride bırakmıştı. Onları takip eden biri olup olmadığını görmesi gerekiyordu. Morgaine kuzguntaşının dövülmesine yardım eden taş büyücüsüydü; büyüünün bozulmuş olmasına imkân yoktu. Arkalarından gelmiş de olamazdı. Ayrıca bu tuzak çemberi onları bekliyordu. Bebekler yatağa yatırıldıktan sonra çizilmiş olmalıydı; böylece son kontrollerini yapan öğretmenlerden hiçbiri ona yakalanmamıştı. Morgaine, Biddy ve Hutch yetimhaneye doğru ilerlerken Vaughan da onların durmasını umduğu yere bir daire çiziyordu.

Ve bu tek bir anlama gelebilirdi.

“Bizi takip etmedin.” Çarpmanın acısı donuk bir zonklamaya dönüşüyordu. “Sen zaten buradaydın, bizi bekliyordun. Buraya gelmen gerektiğini nereden biliyordun?”

“Çok açık değil mi?” Omuzları ufacık bir silkmeye yükselip alçaldı. “Demek ki Rowan bana çatlağın yerini söylemiş. Ben olsam onu suçlamazdım. Storm yaptığı iş konusunda çok heyecanlıydı.”

Biddy bir an için buna inandı. Bir an için Rowan’ın pes edip onlara ihanet ettiğine inandı ve onu hiç suçlayamadı çünkü Storm’un nefretinin derinliklerini görmüştü ve Rowan’ın bununla yüzleşmekten neden bu kadar korktuğunu tam olarak anlamıştı. Sonra Hizmetkâr’ın gözlerindeki parıltı dikkatini çekti. Gerçeği söyleyen birine göre fazla şakacı bir tavrı vardı ve Biddy’nin tepkisiyle çok fazla ilgileniyordu. Çatlağın yaydığı ışıpta ilk kez sağ gözünün camsı parlaklığını görebiliyordu ve içindeki büyüün iş başında olduğunu biliyordu.

Onun arzularını, kırgınlıklarını, en karanlık korkularını görebiliyordu. Dünyada en çok korktuğu cevabın kendisine verdiği cevap olduğunu biliyordu.

“Hayır,” dedi. “Böyle bir şey yapmaz. Hutch, Morgaine ve benim buraya geleceğimizi bile bile böyle bir şey yapmaz. Ölmeyi tercih eder.” Cevap sanki birisi kulağına fısıldamış gibi geldi. “Çatlağı zaten bulmuştun, değil mi? Yıllar önce bulmuştun.”

Bu yüzden taşa olması gerekenden çok daha fazla büyü vardı; Rowan bu yüzden düşmanlarının olması gerekenden çok daha güçlü olduklarından emindi. Vaughan büyüyü daha en başından beri buradan çekiyordu.

“Tabii ki buldum.” Dudakları hızlı bir gülümsemeyle kıvrıldı ama kenarlarında bir miktar acı da vardı. “Rowan’a bildiği numaraların çoğunu ben öğrettim. Gerçekten onu yarım saniyede, benim yüz yıl boyunca bulamayacağım kadar iyi saklayabileceğini mi düşündü? Bilmek istiyorsanız söyleyeyim, yaklaşık on yılını aldı. Altı yıl önce buldum. Hem de tam zamanında.

Bu okul kapanmak üzereydi. Fon eksikliğinden ötürü. O fon her zaman bir şekilde bulunur, değil mi?”

Biddy gizlice ayağa kalkmaya çalıştı ama acı ve hüsrana karışımı bir homurtuyla geriye düştü. Sağ ayak bileğindeki acı kırık cam parçaları gibi çıtırdadı ve sol dizi zonkladı. Ayrıca hiçbir fark da yaratmazdı. Tebeşirin kenarında zihnine baskı yapan direnişin gölgesini hissedebiliyordu. Bir büyücü bile bunu aşamazdı.

Kapana kısılmıştı.

“Ama sonra...” Morgaine odanın diğer ucundan konuştu. Nefes nefeseydi ama konuştuğunu duymak Biddy’yi biraz olsun rahatlatmıştı. Bembeyaz kesilmişti ve şakaklarındaki kan saçını koyulaştırmıştı. “Rowan’ın sana nerede olduğunu söylemesine gerek yoktu.”

“Hayır. Aslında bugüne dek nerede olduğunu Rowan da bilmiyordu. Bu doğru, değil mi?” Artık Biddy’ye bakıyordu. “Onunla on altı yıl önce konuştum ve düşüncelerinde bu çatlağa dair hiçbir şey bulamadım. O zamanlar anıyı güvende tutmak için sakladığını düşünmüştüm. Seni gördüğümde böyle olduğunu anladım. Anlamadığım tek şey seni neden bunca yıl alıkoyduğu ve büyüyü geri almadığıydı.”

Biddy, “Bilmiyordu,” dedi. “Anahtarı kaybetmişti ve beni bulduğunda bile büyüyü yaptığını kesinlikle hatırlamadı.”

“Öyle mi?” Şaşkınlıktan kaynaklanan gülümsemesi son derece samimiydi. “Ah, Rowan. Tahmin etmeliydim. Konsey’deyken bile her zaman çok başarılı olma eğilimindeydi. Bunu bilseydim en nihayetinde birlikte çalışabilirdik.” Biddy’nin buna cevap vermesini beklemedi. “Neyse boş ver. Artık daha fazla sorun yaratamaz.”

“Ne demek istiyorsun?” Biddy’nin öfkesi soğudu. “O nerede?”

“Öldü,” dedi Hizmetkâr açıkça.

Biddy’nin başı döndü; içinde bir şeyler haykırıyormuş gibi kulakları uğuldadı. Dişlerini sıktı ve biriken sıcak yaşların etkisiyle gözlerini kırıştırdı. Bu doğru değildi. Doğru olamazdı. Hiç şüphe yok ki kurabilecekleri her engele rağmen Hutch, Rowan’ın ölüp ölmediğini bilirdi. Ve Hutch bunu bildiğine dair hiçbir işaret göstermemişti. Biddy’nin yanında durmuş, dişlerini göstermiş, tüyleri öfkeyle diken diken olmuştu ama pes etmemişti.

Şimdiyse çok solgun ve zayıf görünüyordu. Üstelik Morgaine daha birkaç dakika önce Rowan’ın başına korkunç bir şey geldiğini söylemişti.

Vaughan, “Bu senin hatan,” diyordu, sesi çok uzaktan gelir gibiydi. “O anıyı uyandırdığında çatlağın nerede olduğunu hatırlamış oldu. Bu akşam onu görmeye gittiğimde sana karşı olan korkularının değiştiğini gördüm ve ne olduğunu tahmin ettim. Artık yaşamasına izin veremezdim. Storm’a nerede olduğunu söylemiş olabilirdi. Storm’a ondan kurtulmasını söyledim ve sizi beklemek için buraya geldim. Bu yaklaşık bir saat önce oldu. Storm’u biraz tanıyorsam acele etmediğini söyleyebilirim.”

Sadece bir saat önce, on altı yıllık bir anıda Rowan, *Morgaine senin güvende olduğunu ve birbirimizi tekrar göreceğimizi söyledi*, demişti. *Haklı olmasına sevindim*. Rowan birbirlerini son kez gördüklerini biliyordu.

“Sana inanmıyorum.” Biddy meydan okurcasına konuşmaya çalışarak başını dik tuttu. “Rowan’ı öldürmek istesen bunu çoktan yapardın. Ona ihtiyacın olmadığını kendin söyledin.”

Vaughan, “Bana çatlağın nerede olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu,” diye düzeltti. “Ben farklı bir şey arıyordum. Bunu sana daha önce de sormuştum, hatırlarsın. Konsey odalarında.”

Biddy hatırladı. Bu en kötü şeydi. Anı, bir yıldırım çarpması gibi geldi ve sonrasında her şey aniden korkunç derecede netleşti. “Benden Rowan’ın nerede saklandığını söylememi istedin.”

“Hy-Brasil.” Bu sözcük, Hizmetkâr’ın sesinde tuhaf tınılıyordu, belki de tuhaf olan Hizmetkâr’ın sesiydi. İlk kez içine huşu sızmıştı.

İkinizin kafa kafaya verip kuzguntaşlarından, büyülü adalardan ve adil halktan bahsettiğiniz tüm o saatler boyunca onun gerçekten ilgilendiğini mi sanıyordunuz, diye alay etmişti Storm canavara dönüştüğü o gün.

Rowan ona kimsenin inanmadığı farklı projelerden bahsetmek için saatler harcıyordum, o da dinliyordu demişti.

Rowan, Hy-Brasil’i ilk kez çocukken görmüştü. Kimse-nin ona inanmadığını düşünmüştü ve belki de uzun bir süre gerçekten kimse inanmamıştı. Ne de olsa İngiliz büyücü beyefendiler efsanelerle ve batıl inançlarla ilgilenmezlerdi. Ama Vaughan’a bundan bahsetmişti, Vaughan’a her şeyi anlatmıştı. Ve Vaughan kuzguntaşına, onu yaratmak için kıt olan büyü-yü kullanacak kadar inanmıştı. Diğer hikâyelere de inanması gayet mantıklıydı.

Rowan, Vaughan’ın onun peşine düşerek Hy-Brasil’i bulabileceğinden endişelenmişti. Ama tam tersi olmuştu. Vaughan, Hy-Brasil’i bulmak için Rowan’ı kovalıyordu.

“Rowan, Konsey’de kimsenin Hy-Brasil’e inanmadığını düşünüyordu,” dedi Biddy dikkatli bir şekilde.

Vaughan da “İnanmıyorlardı,” diye onayladı. “Ben bile uzun süre inanmadım. Eski Konsey’in göz ardı ettiği pek çok şey ilgimi çekiyordu ama büyü-lü adalar benim için bile çok uzaktı. Rowan’ın gençliğinde *bir şeyler* gördüğüne inanıyordum, geçmişten gelen bir hayalet; bunun kolonize edilebilecek ve kullanılabilecek bir şey olduğunu düşünmüyordum.”

Yaklaştı ve kızın önüne çömeldi, korkunç bir andı. Çemberin hemen kenarında olmalıydı ama Biddy'nin bakış açısına göre sadece bir kol mesafesi uzaktaydı, aralarında hiçbir şey yoktu, hatta Konsey odasındaki masa bile. Biddy geri çekildi ama görünmez bariyere çarptı. Çatlağın yavaş yavaş solan ışığında alnındaki her çizgiyi, cildindeki her lekeyi, soluk gözlerini çerçeveleyen ince sarı kirpiklerini görebiliyordu.

“Sonra onu on altı yıl önce yakaladık.” Sözcükler yumuşak, hatta neredeyse nazikti. “Bir çatlak bulduğuna dair bir işaret görebilir miyim diye ruhunun içine baktım. Az önce yaptığı büyüye ve kanında yeni bir büyü olmasına rağmen bir işaret bulamadım. Uzun zaman da işe yarar hiçbir şey göremedim. Rowan en karanlık korkularını benden nasıl gizleyeceğini çok iyi biliyordu; tuhaf bir şekilde işkence de buna yardımcı oluyor. Korkunç acı çeken birinin yalnızca bu acının sona ermesi arzusuna odaklanıp diğer şeyleri unutması çok kolaydır. Ama günlerce paramparça edilip tekrar birleştirildikten sonra odağını kaybetmeye ve bilgileri ağzından kaçırmaya başladı. İşte o zaman Hy-Brasil'i gördüm; oraya geri dönme isteğini ve bunu onun aracılığıyla öğreneceğime dair duyduğu korkuyu. O zaman Rowan'ı yakalamanın neden bu kadar imkânsız olduğunu, neden bazen ölümlülerin gözünden tamamen kayboluyormuş gibi göründüğünü anladım. Onu bulmuştu.”

Morgaine inanmıyormuş gibi bir edayla güldü. Biddy, gerçekten inanmıyor muydu yoksa yardım mı etmeye çalışıyordu anlayamadı. “Aklını kaçırmışsın sen. Hy-Brasil diye bir yer yok. Bu bir efsane bile değil; kartografik bir hata, haritadaki bir leke. Rowan onu hep aradı ama izini dahi bulamadı.”

Vaughan kadını dikkate almadı. Gözleri Biddy'ye odaklanmıştı ve mavilerine huşudan bile daha tuhaf bir şey karışmıştı. Kıskançlıktı bu. “Senin gibi biri için bile orası çocukluğunu ge-

çirebileceğin harika bir yerdir. Ben bir fabrika kasabasından geliyorum. Orada hikâyeler yoktur, mucizeler yoktur, sadece bol bol emek ve toz vardır. Ama Hy-Brasil... Vahşi ormanlarda ne çok sır ne çok kadim büyü vardır. Bir efsanenin içinde yaşamak gibi. Öyle değil mi?”

Biddy onun camdan gözüyle karşılaştı ve bütün ruhuyla hiçbir şey belli etmemeye, ondan ne kadar nefret ettiğinden başka bir şey düşünmemeye çalıştı. O anda bu hiç de zor olmadı. “Bu konuda bir şeyler bildiğimi de nereden çıkardın?”

“Çünkü tanıştığımız ilk gün sende de bunu gördüm.” Yüzü ya da kalbi bir şeyler göstermiş olmalıydı çünkü adamın dudakları büküldü. “Bunu saklamaya çalıştığını biliyorum ve ne olursa olsun, arzularını çok iyi sakladın. Onlarda Rowan’ı ya da Hy-Brasil’i hiç görmedim. Ama kızgınlıklarını benden hiç saklamadın. Belki onları kendinden çok iyi saklamıştın. Ve her ikisi de orada güneş gibi parlıyordu. Zaman zaman o adadan nasıl da nefret ediyor ve orayı boğucu buluyordun. Seni orada tuttuğu için Rowan’dan da nasıl nefret ediyordun.”

“Rowan’dan nefret etmiyorum,” dedi. “Ondan asla nefret etmedim.”

“Bu konuda kendini kötü hissetme. İnsanların kalplerinde gördüklerimin yarısını bilseydin...”

Başka bir şey söylemedi ama Biddy ilk kez, insanları tanımadan önce en kötü arzularını ve kızgınlıklarını bilmenin nasıl bir şey olacağını merak etti. Rowan’da kıskançlık ve öfkeyi ilk gördüğü zamanı ve bu dürtülerin kendisini çocukluğundan beri seven ve kollayan, aynı zamanda cesur, zeki ve nazik olan bir insanın kalbinde yaşayabileceğini kabullenmesinin ne kadar uzun sürdüğünü düşündü. Bunları görmenin zamanla bir insanı değiştirip değiştirmeyeceğini, merakı tiksintiye, bilgiyi alaycılığa dönüştürüp dönüştürmeyeceğini, kendi çıkarları dışında

her şeyden vazgeçmesine neden olup olmayacağını merak etti. Ama fazla üstünde durmadı, çünkü istediği son şey Vaughan Carlisle'ı anlamaktı, bu konuyu daha sonra düşünmek üzere bir kenara bıraktı.

Çok yakındaydı. Korkutucuydu, cildi sanki bir akrep yuvasının yakınındaymış gibi karıncalanıyordu ama bu durumu bir şekilde kullanıp kullanamayacağını düşünmeye çalıştı. Belki onu içeri girmeye ikna edebilirse elini tutup kendini dışarı çekebilirdi.

Sürüler onu tekrar içeri atardı. Ayak bileği hafifçe zonklamaya başladı; muhtemelen gücü ayakta durmaya yetse de koşmaya yetmezdi. Gerçi şu durumda bir yere gidecek hali de yoktu. Yine de...

"Rowan, birkaç ay önce ciddi ciddi onu yakalamaya çalıştığınızı sanıyordu," dedi. Onu konuşturabilirse bir şansı olabilirdi. "Hy-Brasil'le ilgili bir şey miydi bu?"

Vaughan, "Ben onu her zaman yakalamaya çalışıyordum zaten," dedi. "Ve son zamanlarda konu daima Hy-Brasil'le ilgiliydi. Ama son birkaç ayda kesinlikle daha da çaresiz kaldım. Çok daha az ihtiyatlı davrandım. Bunu fark etmesine şaşırmadım. Bir iki kez adaya yaklaştım da, değil mi?"

"Neden? Son birkaç ayda değişen neydi?"

Vaughan güldü. "Okulumda matematik öğretmiyor muydun?"

Biddy anlamış olabilirdi ama Vaughan bir şey söylemesine izin vermeden konuşmaya devam etti.

"Hy-Brasil yedi yılda bir ulaşılabilir oluyor," dedi. "Rowan'ın bunu çirak olmadan önceki kış gördüğünü biliyorum. 1821 yılıydı. Büyünün kaybolduğu yıl olan 1842'de tekrar görüldüğünü biliyorum. Bu da demek oluyor ki hesaplamalara göre bir dahaki sefer bu yıl olacak. Bu, onu kendi gözlerimle görmek için ilk şansım."

Bir an için çemberden kaçmaya çalışmayı unuttu. Rowan, Hutch ve Morgaine için duyduğu korkuyu bile unuttu. Ona korku ve küçümseme karışımı bir ifadeyle baktı.

“Burayı herkes göremez. Sana kendini göstermeyecek.”

“Eğer beni oraya götürürsen göstermesine gerek de kalmayacak zaten,” dedi.

Gülme sırası Biddy’ye gelmişti; meydan okuyan, pervasız ve tehlikeyle dolu bir Rowan gülüşü... “Ölürüm daha iyi.”

“Rowan da böyle söyledi; ayrıca söylediği gibi oldu.” Vaughan ayağa kalktı ve ona takdir dolu gözlerle bakmak için geri çekildi. Biddy şimdi, onu asla yanlışlıkla çemberin dışına çıkaramayacağını biliyordu ve hayal kırıklığına uğramaması da bunu zaten bildiğini Vaughan’a gösteriyordu. “Ama o *seni* güvende tutmaya çalışıyordu. Senin ve büyülu hayvanının orada olduğunu sanıyordu ve bana adanın nerede olduğunu söylerse size ihanet etmiş olacağını düşünüyordu. Ama senin ihanet edecek hiçbir şeyin kalmadı. Rowan zaten öldü.”

Biddy, “Senin hatan,” dedi. “Onu öldürmeseydin, hayatı için pazarlık edebilirdik.”

Bunu söylememeliydi. Bu fikirden uzun zaman önce vazgeçmişti. Púca’ya söz vermişti. Ama o an, Rowan’ın güvende olması için tüm dünyayı ve o dünyadaki büyüünün her zerresini feda ederdi.

Vaughan, “Maalesef bunu teklif edemem,” dedi. “Ama senin hayatın için pazarlık yapmaya hazırım. Seni şimdi, tam da burada parçalara ayırabilirim ve sabah seni bulan hiç kimse senin kim olduğunu bilemez. Ama beni Hy-Brasil’e götürürsen seni serbest bırakırım, hatta sana para veririm ve istediğin yere gitmene müsaade ederim. Konsey bir daha asla peşine düşmez. İstersen sıradan, istersen olağanüstü bir hayat yaşayabilirsin. Bir daha asla büyüü düşünmene gerek olmaz.”

Biddy, “Büyüyü seviyorum,” dedi. Hy-Brasil’den ayrılmasını istediğinde Rowan’a açıklayamadığı şey de buydu; kendisinin bu konudaki iddiası Rowan’ınkiyle karşılaştırıldığında bu kadar zayıf görünürken bunu söylemek küstahça gelmişti. Bunu kendine bile açıklayamıyordu. Ama artık adayı harikaları ve neşesi, nezaketi ve güzelliği nedeniyle sevdiğini biliyordu. Onu seviyordu çünkü bela ihtimalini, mucize ihtimalini, daha iyi bir şeyin ihtimalini beraberinde getiriyordu. Seviyordu çünkü iyiydi.

“Tabii ki. Ama sen de bundan nefret ediyorsun. Ne yaparsan yap içeri girmene asla izin vermeyecek. Dünyada kalan son birkaç kırıntıyı kimin kontrol ettiği seni neden ilgilendiriyor ki?”

Hutchincroft yanında hırladı ama zayıf bir sesle. Ona bakma riskini göze alan Biddy, gerçekten de solmaya başladığını korkuyla gördü, onun sağlam küçük bedeninin solabileceğini bir bakıma fark etmemişti. Kulaklarının uçları şeffaftı ve yüz hatları, onu çok uzaktan görüyormuş gibi belirsizdi. Rowan’a gerçekten bir şey olmuştu. Korkunç bir şey.

“İstersen onu kurtarmak için elimden geleni yaparım,” diye ekledi Hizmetkâr. Aklındaki korkuyu görmüş olmalıydı. “Büyülü hayvanlar, genellikle büyücülerinin ölümünden sonra pek uzun yaşamazlar ama istisnalar her zaman vardır.”

Hayır. Cevap dilindeydi. Yine de tereddüt etti, kararsızdı. Hutchincroft yaşayabilecekse onu kaybedeceğini bile bile nasıl hayır diyebilirdi? Bu kadar çok şey kaybedilmişken Hy-Brasil’i de kaybetmek korkunç olmaz mıydı?

Bir anda Morgaine’in sesi duyuldu. “Bana büyülü hayvanımı öldürttün.”

Biddy, Morgaine’in orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Zaten Morgaine orada değil gibiydi. Yerde kıvrılmıştı, başı kolunun üzerindeydi, saçları kandan keçeleşmişti. Ama gözleri alev alev yanıyordu. Biddy, Morgaine’in evinde karşı karşıya

oturdukları o tam anlamıyla ilk tanışma anını hatırladı, sanki çok uzun zaman önceydi; ne kadar da ışıltılı görünüyordu ama o ışıltı başka bir şeyi gizleme amacı taşıyordu sanki. Yetmiş yıldır gizlediği şey buydu. Her zaman öfkeliydi.

Vaughan oldukça adil davranan birinin ses tonuyla, “Bunu sana tam olarak ben yaptırmadım,” dedi. “Sonunda bunu sen seçtin.”

“Evet.” Nefesi acı verici şekilde kesildi. “Evet ben seçtim. O benim ruhumdu ve sen bana seçim yaptırdın. Bridget’e yaptığı-
nın aynısını yaptın; başka seçenek yokmuş gibi davrandın. Ve ben yanlış olanı seçtim.”

“Mantıklı bir seçim yaptın.” Ona ilk kez Büyünün Hizmetkârı olarak değil, başka bir büyücü olarak baktı. “Ben de aynısını kendi büyümlü hayvanıma yaptım, Morgaine. Onu seviyordum ama ona ihtiyacımız vardı. Bulabileceğimiz her büyü zerresine ihtiyacımız vardı. Seninkini öldürmeseydin, seni ve onu birlikte öldürmek zorunda kalacaktık. Diğer şartlar eşit olduğunda tabii ki yaşamak ölmekten daha iyidir.”

Morgaine, “Diğer şartlar eşit değildi,” dedi. “Sen bir canavar-sın. Sana tüm varlığım ile direnmeliydim.”

Vaughan’ın yüzünde bir gölge titreşti; belki öfke, belki huzursuzluk, hatta belki incinmişlik. Biddy’ye döndüğündeyse, yüzü tekrar hiçbir şey olmamış gibi eski haline gelmişti.

“Pekâlâ. Yapmak istediğin bu demek. Rowan O’Connell’in büyümlü hayvanıyla birlikte burada ölebilirdin. Ama çok gençsin ve bu anlamsız olurdu. Rowan da bunu istemezdi, biliyorsun. Bir saat önce onun yanındaydım. Ölüyordu ve dünyadaki her şeyden çok senin güvende olmanı istiyordu.”

“Biliyorum.” Gözyaşları gözlerini yaktı çünkü bu sefer ona gerçekten inanmıştı. Rowan tam olarak böyle ölürdü. “Ama onun istediği sadece bu değil.”

Sesi, gerçek bir hayal kırıklığıyla titredi. “Yüce Tanrım, o adayla ne yapmayı düşündüğümü sanıyorsun? Morgaine ne derse desin ben canavar değilim. Ben de tıpkı Rowan gibi, tıpkı Morgaine gibi bir büyücüyüm. Tek istediğim adayı incelemek ve sırlarını öğrenmek.”

“Onunla ne yapmak istediğini tam olarak biliyorum.” Artık yeniden emin bir zemindeydi. “Bunca yıldır her büyü kırıntısıyla yaptığının aynısını yapacaksın. Kendi amaçların için ondan alabildiğini alacaksın, giderek daha güçlü olacaksın, sana sunabileceği her şey tükendiğinde de başka bir şey aramaya başlayacaksın. Ve buna büyüyü kullanmak diyeceksin.” Başını iki yana salladı. “Hayır. Hayır, sana söylemeyeceğim.”

“Neden?”

“Çünkü Morgaine yanılmıyordu, Rowan da öyle. Sen bir *canavarsın*. Seni ilk gördüğüm anda bile bunu biliyordum. Bunun ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?” Cevap vermesini beklemedi. Bu neredeyse kesinlikle kendi ölümüne davetiye çıkarmaktı ama o zamana dek söyleyeceği her kelime heyecan veriyordu. “Aşağıda, yemek odasıdaydık. Bayan Finchley’le birlikte oradan geçtiniz; Konsey salonunda, sürüleri göndermeden önce burayı incelediğini söylemiştin ama bu bir yalandı, değil mi? Daha fazla büyü bulmak için ya da belki de çatlağın güvende olup olmadığını kontrol etmek için gelmiştin. Bize hiç bakmadın bile. Anna senin yönetim kurulunun bir üyesi olduğunu ve çok fazla para harcanmadığından emin olmak için geldiğini söyledi. Ve senden nefret ettim.”

“Burayı çatlağı korumak için devraldığımı zaten söylemiştim sana. Bina yanlış ellere düşseydi çatlak kaybolacaktı.”

“Ama burayı devraldığında, buradaki çocukların sorumluluğu da senin oldu. Hayatlarını daha iyi hale getirebilirdin. Onlara daha iyi yemek, daha iyi öğretmenler, daha iyi bir hayat

verebilirdin. Oysa sen onları perişan bir hayata terk ettin. Çatlağı oluşturan şeyin gerçekten onların sefaleti olması ihtimalini düşünerek bunu kasten mi yaptın yoksa sadece umursamadığın için mi yaptın bilmiyorum. Ama o zaman senin hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmiştim.”

Vaughan, kızın ithamlarını ciddiye aldı. “Benim konumumdaki herhangi bir kişinin olabileceğinden daha kötü olabilir miyim bilmiyorum. Sen de biliyorsun ki büyüünün dünyadan silinmesinin sorumlusu ben değilim. Ben sadece en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım.”

“*Kendin için en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Bu çatlağı bulduğun zaman yine aynısını yaptın. Bu, yetmiş yıldır bulunan ilk büyü sızıntısıydı ve sen bunu kimseyle paylaşmadın.*”

“Daha fazla olsaydı paylaşırdım.” Belki de gerçekten buna inanıyordu. “Ama buradaki büyü bir kişiye zar zor yeter. Bu büyüü neredeyse hissedilmeyecek kadar küçük parçalar halinde yaymanın kime ne faydası olurdu ki? Onu kendime alıp mantıklı bir şekilde kullanmam daha iyi değil mi? Herkese yardımcı olamaz zaten. Dünyadaki hiçbir büyü bunu yapamaz.”

“Yani sen de bu büyüünün sadece sana yardımcı olmasına karar verdin.”

“Evet.” Vaughan’ı Biddy’den anlayış beklemeye iten tuhaf dürtü her neyse artık kaybolmuştu. Yüzü bir kez daha sertleşmişti; dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Belki de beni canavar yapan budur. Çoğu insan öyle, biliyorsun.”

Biddy hiçbir şey söylemedi. Onun yanıldığını iddia edecek kadar uzun süre dünyada bulunmamıştı; muhtemelen haklıydı. Fark etmezdi. Önemli olan tek şey onun burada, hikâyesinin başladığı bu korkunç odada ölmesi ve Vaughan’ın Hy-Brasil’i asla bulamamasıydı. Söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

Onun yerine başka bir ses konuştu.

“Ne oldu?”

Zindanda gördüğü kâbuslardaki alçak, tehditkâr sestü bu ama bu kez inançsızlıkla kısılmıştı. Kapının girişinde, gölge tüklerin ve iskelet gagaların arasında, kanadı kırık büyük bir yırtıcı kuş gibi dikiliyordu. Storm.

“Ah, geldin demek,” dedi Vaughan küçümseyen bir edayla. Hâlâ Biddy’ye bakıyordu. Bu nedenle, adamın yüzündeki tedirginliği yalnızca Biddy görebiliyordu. “Rowan öldü mü?”

“Öldü.”

Biddy’nin kalbi sıkıştı; çekilmiş bir diş kadar acı veren keskin bir çığlık koptu. Bu doğru olamazdı. Olamazdı.

Ama Storm yalan söylemiyordu. Bunu zindanda görmüştü ve şimdi de görüyordu. Storm’un içinde yalan söyleyebilecek kadar insanlık kalmamıştı. Bir yırtıcının tüm acımasız dürüstlüğü vardı onda.

Storm kendi sözlerini zar zor duymuş gibiydi. Işığa doğru topallayarak bir adım attı, kanatları sırtında bükülmüş bir yük-tü şimdi.

“Bana buraya gelmemi söyledi,” dedi. “Bana çatlağın nerede olduğunu bildiğini söyledi, en başından beri biliyormuşsun. Mantıklı olan tek şeyin bu olduğunu, bunu görmemenin aptallık olduğunu, benimse bir aptaldan bile beter olduğumu söyledi. *Bana* güldü. Ben de boynunu kırdım. Ama doğruyu söylüyordu, değil mi?”

Biddy hayatı boyunca Rowan’ın söylemek istemediği sözleri, onun söylediklerinden çıkarmaya alışmıştı. Şimdi göğsü hayatının en büyük acısıyla dolup taşarken aklı bir şeyi kavradı. Storm buradaydı çünkü onu Rowan göndermişti. Son anlarında her nasılsa Hizmetkâr’ın ne bildiğini ve nereye gittiğini tahmin etmişti. Biddy’nin de orada olacağını biliyordu. Ve Storm’u

göndermişti çünkü yapabileceği tek şey buydu. Çünkü Vaughan haklıydı. Sonunda tek istediği onun güvende olmasıydı.

Bir şekilde Storm'un onu kurtarmasını istiyordu.

Vaughan duyduğuna dair hiçbir emare göstermedi. "Biliyor musun?" dedi düşünceli bir tavırla. "Buraya geldiğine göre, sonuçta buradakini de öldürmeni isteyebilirim. Değerinden daha fazla belaya yol açıyor. Aradığımı başka bir şekilde bulacağım."

"Soruma cevap ver!" Storm'un sesi yükselmişti. "Çatlak ne zamandır elindeydi?"

Vaughan elini salladı. "Bir süredir."

Biddy, "Altı yıldır," dedi. Zar zor hissettiği bir acı dalgasıyla ayağa kalktı, ağırlığını sadece sağlam bileğine vermeye dikkat etti. Göğsünde küçük bir umut yeşeriyordu. Öyle küçüktü ki Vaughan bunu asla göremeyecekti. Yapmak istediği her şey yıkılmıştı; bu yıkıntının tozu dumanı içinde, umut etmek isteyip istemediğini bile neredeyse bilmiyordu. Belki de en azından o ve Hutch yaşayabilirdi.

Kuzguntaşı boynundaydı; kıyafetlerinin altında, Vaughan'ın göremeyeceği bir yerdeydi. Çemberin bir insan gibi kuzgunu da hapsedip edemeyeceğini bilmiyordu. Ama Konsey, Rowan'ı bir rüyaya hapsedmek için büyük zahmete girmişti. Tuzak çemberi işe yarasaydı bunu yapmalarına gerek kalmazdı elbette.

Eğer haklıysa, eğer kuzgunun kanatları onu tebeşirin üzerinden geçirebilecekse, o zaman Hutchincroft'u alıp gidebilirdi. Sadece bir anlık dikkat dağınıklığına ihtiyacı vardı. Ve Storm bunu sağlamak için buradaydı.

Rowan onun yaşamasını istemişti.

"Sana ihtiyacın olan büyüü asla vermeyecekti," dedi ve Rowan'ın toprağın derinliklerinde ölü bir şekilde yattığını düşünmemeye, katiliyle konuştuğu kelimelerde boğulmamaya çalıştı. "Tıpkı sana asla Konsey'de yer vermeyeceği gibi. Seni bulunduğun yerde tutmak işine daha çok geliyordu."

“Doğru mu bu?” dedi Storm.

Vaughan içini çekerek, “Of, mız mızlanmayı bırak,” dedi. “Sana ihtiyacın olan büyüü verdim.”

“Hayır,” dedi Storm sert bir tonla. “Bana senin *ihtiyacın olan* büyüü verdin. Emirlerini yerine getirebilmem için yetecek kadarını verdin. Ama elinde kalan büyü olduğunda beni iyileştireceğini söylemiştin. Bana söz vermiştin. İstedğin her şeyi yaptım çünkü benim için kullanacağın bir büyü olmasını bekliyordum.”

“Kes sesini, Storm.” Vaughan ona hâlâ bakmıyordu. Ama Biddy bakıyordu. Gözlerinde alev alev yanan öfkeyi gördü; ma-vide insan, siyahta kuzgun.

“Sende büyü vardı. En başından beri vardı ama *böyle* yaşamama izin verdin.”

Sırtında katlanmış haldeki ağır kanatlar, ıslak kumaş gibi bir çatlaktan dışarı fırladı. Biddy o ana kadar ne kadar kocaman olduklarını fark etmemişti. Siyah ve canavarca kanatlar bütün odayı kapladı, titreyen uçları her duvara sürtüyordu. Tüyleri yer yer kalındı ama bazı yerlerde eti çıplaktı, bazı yerlerde ise çatlağın ışığı içlerinden görülecek şekilde tamamen yırtılmıştı. Bu manzara Biddy’nin nefesini kesti.

Asla gerçekten uçamazdı. Ama büyük bir kanat çırpma, Storm’un odanın karşı tarafından doğruca Hizmetkâr’ın yanına gelmesine yeterdi.

Ne yapmak istediği belli değildi. Belki de hiçbir şey istemiyordu; hem insan hem de kuzgun gözleri alev alev yanıyordu ve bu alev, vahşi bir kuşun parçalama ve öldürme arzusu dışındaki tüm düşünceleri bastırmış olabilirdi. Her iki durumda da Hizmetkâr tereddüt etmedi. Kemik kuşlar Storm’a doğru ciyaklayarak ilerledi. Aynı anda Hizmetkâr bir elini havaya kaldırdı ve hava, yeşil bir ışıkla aydınlandı. Bu, Rowan’ın Morgaine’in

oturma odasında Storm'a fırlattığı ışıktı; Biddy'nin bacanın dibinde gördüğü yeşil parıltının aynısı. O zaman Storm'u uzun süre tutmamıştı. Ama Rowan'inki ağaçlardan ve ıvır zıvırdan aldığı ince büyü kırıntılarıyla beslenmişti. Hizmetkâr ise iki dünya arasındaki çatlaktan besleniyordu. Büyüsü, ikinci bir güneşin patlaması gibi kör ediciydi. Biddy içgüdüsel olarak kolunu gözlerinin üzerine koydu; Storm uçuşunun ortasında durdu, döşeme tahtalarının üzerinde asılı kaldı.

Ama geri çekilmedi. Biddy ışığa karşı gözlerini kısarak kolunu indirirken Storm imkânsız bir biçimde birkaç santim ileri atıldı. Kanatlarının kenarları alev aldı ve ateşe çok yakın tutulan kâğıt gibi kıvrıldı. İskeletler keskin gagalarıyla gagalayarak, kemik pençeleriyle tırmalayarak üzerine atladılar. Storm sadece bir kez bağırdı, bir kuşun sert çığlığı duyuldu ve ardından yüzü asıldı.

Hizmetkâr, hırlayarak dişlerini gösterdi, elini kaldırdı. Dikkatleri tamamen birbirlerine odaklanmıştı.

İşte zaman gelmişti. Boynunda kuzguntaşı vardı; zayıf ve narin Hutch, hemen yanında yerde yatıyordu. Onu kollarına alabilir, kuzgunun içinde eriyebilir ve onlar mücadele ederken saniyeler içinde dışarı çıkabilirdi. Yeterince uzağa ve hızlı uçarsa tavşanlarıyla, ağaçlarıyla, dalgalarıyla ve kalesiyle Hy-Brasil'e ulaşabilirdi. Belki Hutch, Rowan ölse bile hayatta kalabilirdi. Belki Biddy de hayatta kalabilirdi. Dünyayı dehşetiyle baş başa bırakıp sonsuza kadar saklanabilirlerdi.

Yine de gidemedi.

Arkasında, kuşlar efendileriyle Storm'un üzerine üşüşürken akkor haline gelmiş, kırılğan ve hızla bir kez daha mühürlenmiş çatlak artık korumasız kaldı. Tam oradaydı, elini uzatsa dokunabilecekti. Çok yaklaşmışlardı. Onu Vaughan'ın çaldığı her şeyle doldurmuşlardı. Elbette parçalanması ve büyüünün dünya-

ya geri akması için çok az şeye ihtiyacı olacaktı. Ama bir faydası olmadı. Kendi kendine kullanmayı öğrendiği objelerin hiçbirisi işe yaramamıştı; büyüleri yeterince iyi değildi, kendisinininki de öyle. O bir hiçti. Hiçbir şeyi yoktu.

Hayır. Bu ona kayalıklardaki dalgaların hızlı ve yıkıcı yükselişi gibi geldi.

Bir şeyi vardı. Kalbindeki büyü.

Canlı büyü, demişti Morgaine. Yaşayan bir ruhun içinde tutulan büyü. O bir büyücü değildi, özel biri değildi; ailesi herhangi biri olabilirdi. Ama uzun zaman önce büyü tarafından hafızasına kazınan bir anı vardı. Büyü hâlâ oradaydı; kalbinin her atışında bunu hissedebiliyordu. Onu kendi başına serbest bırakmanın hiçbir yolu yoktu. Ama çatlak tam arkasındaydı. Kapanıyor olmasına rağmen bir kuzgunun içinden geçebileceği kadar genişti.

Büyücüler büyüleri hayvanlarını böyle bulurlardı. Bidy'nin simdiki yaşına geldiklerinde, dünyadaki çatlaklardan geçerek saf büyüye adım atıyorlardı. Rowan ve Hutchincroft'un çok uzun zaman önce, dünyanın çok farklı olduğu bir dönemde bulunduğu yer burasıydı. Kendisinin de oraya girmesinin mümkün olduğunu biliyordu.

Tek bir sorun vardı. Bir daha asla dışarı çıkmayabilirdi. Hutchincroft ona sık sık şunu söylerdi: Büyüde zaman ve yer yoktur. Genç büyücüler burada yollarını zar zor bulabiliyorlardı. Bidy gibi birininse hiç şansı yoktu. Onları bağlayacak hiçbir şey yoktu; Bidy'yi bağlayacak hiçbir şey yoktu. Kaybolacaktı ve sonra da solacaktı.

İşte gereken buydu. Bu düşünce, dökülmemiş gözyaşları kadar acı bir şekilde boğazına takıldı. Büyünün dünyaya geri dönmesi için Bidy'yi almaya ihtiyaç vardı.

İstemedi. Kulağa çocukça geliyordu; *çocukçaydı* ama o bunu istemiyordu. Dinlememeye çalışsa da Hizmetkâr haklıydı: Yaşamak istiyordu. On altı yaşındaydı. Dünyayla daha yeni tanışmıştı ve dünya, anlaması bir ömürden fazlasını alacak zulümlerle, harikalarla ve zorluklarla doluydu. Onu bırakmaya hazır değildi. Rowan olsaydı, ondan bunu asla istemezdi. Kendisi de söylemişti: Bu onun savaşı değildi. O bir büyücü değildi. Hayatı boyunca büyü olmadan yaşamıştı; ne kadarı geri gelirse gelsin, asla ona ait olmayacaktı. Biddy'nin güvende olmasını dünyadaki her şeyden çok istemişti.

Yine de Rowan olsaydı, bunu göz açıp kapayıncaya kadar yapardı. Başka ne yapmış olursa olsun, hangi hataları yapmış ve hangi sırları saklamış olursa olsun, dünya büyüsunü kaybettiğinde, Morgaine ve Storm'un yaptığı gibi kırılmış, pes etmiş ve kendinden nefret ederek yaşamaktansa her şeyden vazgeçmişti; Biddy de şimdi kaçarsa bunu yapacağını ruhunun derinliklerinde biliyordu. Ve fırtına hepsini alıp götürmek üzere geldiğinde, Biddy ve Hutch için kendini feda etmişti. Geri döneceği acıları biliyordu, Biddy'nin onu daha önce hiç görmediği kadar korkmuştu ama bunu yapmıştı işte, hem de gülümseyerek yapmıştı çünkü onları seviyordu ve yapılması gereken doğru şey buydu. Ve şimdi, kendine söylemeye çalıştığı her şeye rağmen o ölmüştü. Ölmeden önce kalbinden Hutchincroft'u çağırıp çağırmadığını meraketti. Ona seslenip seslenmediğini merak etti.

Dünyadaki bütün büyü herkese yardım edemezdi. Bunu biliyordu. Yine de bazılarına yardımcı olabilirdi. Belki de büyücülerin büyüü geri almaya ihtiyacı yoktu; belki de bazıları bunu hak etmiyordu bile. Ama bu binada uyuyan kızlar hak ediyordu, Biddy'nin de yaşaması gereken o hayatı yaşayan kızlar... Duvarların dışındaki gecekondu mahallelerinde yaşayan insanların ve dünyanın her yerindeki benzerlerinin büyüye

ihtiyacı vardı. Büyü hiçbir zaman herkese yardım etmemişti ama bir zamanlar her taşın, her yıldızın ve her kum tanesinin içinde büyü varken mucizeler olmuştu. Hayatı boyunca bunun, bu dünyada sahip olunmaya değer bir şey olduğuna inanmıştı; daha birkaç dakika önce Vaughan'a bunu kendine sakladığı için bir canavar olduğunu söylediğinde de buna inanıyordu. Şimdi buna inanmıyorsa, bunun tek nedeni korkmuş olması ve ölmek istememesiydi.

Púca'ya, *çatlakları açmak ve dünyaya büyüü geri getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım*, diye söz vermişti. Her şeyin anlamı buydu. Güvenli olan, kolay olan, vermeye gücünün yettiği şey değil. *Her şey*, karşılığında hiçbir söz istemeden tüm kalbini vermek anlamına geliyordu. Çok fazla anlam taşıyordu ve umurunda değildi.

Rowan'la tanıştığı oda artık yeşil ışıqla dolmuştu. Storm, alevler arasında güç bela görülebiliyordu, daha fazla hayatta kalamazdı. Morgaine yerde solgun ve hareketsiz yatıyordu. Hutchincroft çaresiz ve cesur, neredeyse şeffaf bir biçimde ikisinin de önünde duruyordu. Biddy hepsine baktı, boğazı ve göğsü kasıldı.

Rowan artık hiçbir şey yapamazdı. Ne Hutch bunu başarabilirdi ne de Morgaine. Sadece Biddy, arkasındaki çatlak ve Hizmetkâr'ın tüm dikkatinin Storm'a yöneldiği bir an vardı. Veda etmeye bile zaman yoktu.

Yaşlar gözlerini yakıyordu, görebilmek için gözlerini kırptırdı. Kalbi küt küt atıyordu, uçabilmek için sakinleşmek amacıyla derin bir nefes aldı.

Her zaman olduğu gibi boynundaki kuzguntaşının yalnızca hafif bir dürtmeye ihtiyacı vardı. Daha şimdiden dönüşüyordu; tüyleri diken diken oluyor, kemikleri çöküyor, kolları kanat halini alıyordu. Kendi vücudunun eriyip kaybolduğunu son kez hissedeceğini düşünmemeye çalıştı.

Ve haklı çıkmıştı. Daha ileri gitmeden önce bunu hissetti. Tuzak çemberi artık yerdeki basit bir tebeşir çizgisinden daha fazlası değildi.

Çatlak sanki onu bekliyormuşçasına hafifçe parlıyordu.

Yüzünü ona döndü ve kuzgunun kanatlarını çırparak onunla buluşmaya gitti.

@ayisigikitap

Yirminci Bölüm

Biddy çatlaktan içeri girdiğinde bütün dünya sarsıldı. Londra'dakilerin çoğu ayaklarının altında sadece bir titreme hissetti, ardından yer Whitechapel'dan Westminster'a kadar uzun, pürüzlü bir çizgi halinde yarılrken bir sarsıntı oldu. Yataklarında olanlar irkilerek uyandı; dışarıdakiler ise yer yarılrken korku çığlıklarıyla bir kenara sıçradılar. Binlerce yıl önce benzer bir çatlağın Hy-Brasil'de toprağı ikiye böldüğünü, büyüünün ıslıtlı bir yarıktan çıkıp büyüünün son zerrelerinin saklandığı porsuk ağacına ulaştığını bilmiyorlardı. Bu çatlağın Whitechapel'daki bir çatlaktan Yeraltı Kalesi'nin mahzenindeki taşa dek uzandığını bilmiyorlardı. Thames Nehri kabarırken ve kaldırım taşları düşerken sadece şok, dehşet ve açıklanamaz bir şaşkınlık hissettiler.

Kanında sihir bulunanlarsa çok daha fazlasını hissetti.

Çatlaklar varoluşun bir düzlemi ile ötesindeki şey arasındaki fay hatları gibi dünya boyunca uzanıyorlardı. Yetmiş yıldır kapalı, sessiz ve bekliyorlardı, o kadar pürüzsüzlerdi ki neredeyse hiç iz bırakmamışlardı. Şimdiyse bir dalgalanmayla parçalandılar ve büyü dünyaya geri döndü.

Bir defasında Rowan *suyun çatlak bir kâseden sızması* gibi demişti ama eğer öyleyse, su okyanustu, sonsuz ve derindi;

kâsenin yüzeyi de evrenin eğrisiydi. Londra'da, Liverpool'da, Galler'de, İskoçya ve İrlanda'da çatlaklar açıldı; Avrupa'da, Pasifik'te, Asya'da, Afrika ve Amerika'da da öyle. Hy-Brasil'de Púca, büyük kalenin bulunduğu harabelerin yanında dururken gökyüzünün sonuna dek açıldığını gördü.

Whitechapel yetimhanesinin kirli zemininde bilinci bir gidip bir gelen Morgaine de bunun şokunu hissetti; derin bir iç çekmeyle birlikte gözleri açıldı. Hava büyüyle doluydu; duvardaki yarıktan yeşil, altın rengi ve ısıltılı bir şekilde dökülüyor, pencerelerden gelen ışıktaki yüz binlerce toz zerresi gibi parlıyordu.

Vaughan Carlisle da bunu gördü. Büyü zerrelere genişleyen cam gözüne yansırken inanmamakla yüz yıldır ilk kez hissettiği büyülenme duygusunun arasında sıkışıp kalmıştı. Donmuştu; yalnızca bir an için ama bu yeterliydi. Aklı yabani bir kuşun çılğın öfkesiyle tükenen Storm tereddüt etmedi. Büyünün Hizmetkârı'nı çevreleyen ışığın alevi azaldı ve Storm kendini öne doğru attı.

Morgaine, ikisinin bir araya geldiği andaki haykırışları duydu ama başını çevirip onlara bakmadı bile. Büyünün dünyaya geri gelişini izliyordu.

Biddy bunların hiçbirini görmedi. Çatlaktan geçmesinden sonra olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Sonuçta Yeraltı Kalesi'nin zindanları gibi değildi. Korktuğu o iğrenç karanlık burada yoktu. Gizli kütüphanenin eşiğinden geçmek Primrose Hill'deki ağaçların arasında erimek gibiydi ama bu sefer geçecek hiçbir yer yoktu. Basitçe eriyip gitmişti işte. Bedeni yoktu, zihni yoktu, etrafında hiçbir şey yoktu. Bu, su olmadan suyun altında olmak ya da gökyüzü olmadan gökyüzünde süzülme gibi bir şeydi. Nasıl olup da düşünebildi-

ğinden bile emin değildi, sadece içindeki inatçı öz biraz daha dayanmaya kararlıydı.

İşte bu, diye düşündü ve korkmamasına hayret etti. Belki çoktan solmaya başlamıştı ve ilk kaybettiği şeylerden biri korkuydu. Belki de büyüünün ona zarar verme niyetinde olmadığı açıkça belliydi. Onun için çok büyüktü, hepsi buydu. Ortasında gezindi ve sonuna ulaşmayı bekledi. Yapmaya karar verdiği şeyi yapıp yapmadığını merak etti. Geride onu özleyecek birinin kalıp kalmadığını merak etti.

Ve sonra ki ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu, belki bir asır geçmişti belki de hiç zaman geçmemişti, çevresinde ayrıntılar belirmeye başladı. Önce yaprakların arasından süzülen güneş ışığı titreşimleri geldi, hani Japonların *komorebi* dediğinden... Sarı çimenler, akabinde de masmavi gökyüzü. Yavaş ama emin adımlarla geldiler, Bidy de onları yakalamaya çalışmadan, merak ederek bekledi.

Sonunda, büyüde mekân diye bir şey olmamasına rağmen Bidy bir yerde durduğunu fark etti ve orada bedeni de olmayacağı halde kuzgun olarak değil kendisi olarak ayakta duruyordu.

Geniş, altın renkli ve güneşli bir çimenlikti burası. Bu konudaki tek tuhaf şey, yukarıdaki gökyüzünün koyu siyah ve yıldızlarla dolu olmasıydı. Düz çimler, titreşen alevin mavi dilleriyle dans ediyordu.

Bidy'yle hemen hemen aynı yaşta bir oğlan çocuğu, bağdaş kurarak çimenlerin üzerinde oturmuştu. Bidy'nin eski kitaplardaki çizimlerde gördüğü türden, kolları fırfırlı beyaz bir gömlek ve ten rengi bir pantolonla çizme giymişti, kestane rengi saçlarıysa kısa kesilmişti. Çenesini kavuşturduğu ellerine dayamıştı, sabırlıydı, gözleri neredeyse alevlerle aynı mavi tonundaydı. Bidy'nin kalbi sıkıştı. Bu yüzü tanıyordu. Şu halini

tanımıyordu ve bunca yıldır onu hiç böyle sabırlı görmemişti ama bu, dünyada en iyi tanıdığı yüzdü.

Mavi alevlerden biri dışında hiçbirisi ona dikkat etmiyordu. Diğerlerinden daha küçük ve daha parlak olan bu tek alevse kolunun ulaşamayacağı bir yerde, önünde duruyordu.

Alev sonunda, “Beni kovalaman gerek,” dedi ve bu duyduğu Hutch’ın net, tavizsiz sesiydi. Şimdiye kadar duyduğundan daha genç ve daha da endişeli geliyordu. “Sen bir büyücüsün, bense bir ruhum. Beni yakalamaya çalışman gerekiyor.”

Henüz tam olarak Rowan olmayan çocuk umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Yapmam gerekiyor,” diye kabul etti. “Ama ben bekleyip yakalanmak istiyor musun diye bir bakmak istedim.”

Ruh, “Çok uzun süre kalırsan solup gidersin,” dedi. Titriyordu, maviydi, kararsızdı. “Bu çok tehlikeli.”

“Eh, bu da bir bakış açısı tabii.”

“Diğer bakış açısı nasıl?”

Gerinip karşısına oturdu. Rowan asla uzun süre hareketsiz duramazdı. “Benim açımdan bakınca şöyle; ya benimle dönmeyi ve büyülü hayvanım olmayı seçersin ki bunu gerçekten umuyorum, çünkü sen şimdiye kadar gördüğüm en harika şeysin. Ya da kalırım ve saf büyüünün içinde sonsuza dek kaybolurum. Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Her iki durumda da bu güzel bir macera olur.”

Ruh, düşünürken havada asılı kaldı. En sonunda “Bence, ilk söylediğin olacak,” dedi. “Muhtemelen.”

Rowan mutluluktan kahkahalara boğuldu. “Ah, umarım gerçekten benimle gelmeyi seçersin.” Sesi ya kahkahadan ya da dış çizgileri artık titremeye başladığı için nefes nefese geliyordu. Ama gülümsemesi gerçektir ve haylazlıkla doluydu. Bidy de gülümsediğini fark etti. “Birlikte çok eğleneceğiz.”

Bidy.

Ses, rüzgârla birlikte ona doğru sürüklendi. Bu Hutchincroft'tu, onun Hutchincroft'u. Artık daha yaşlı olan sesini tanıyordu; daha da önemlisi, küçük bir kızken ormana doğru yürüdüğü zamanlarda bu tonun verdiği korku, rahatlama ve öfke karışımını hatırlıyordu; bu ses tonu, Hutch'ın onu bulduğu ve çok sevdiği anlamına geliyordu.

Biddy. İşte buradasın. Seni sonsuza kadar kaybettiğimi sanmıştım. Sakin ol, yanına geliyorum.

Biddy, "Neredeyim ki?" diye fısıldadı.

Bakmayı bildiğim tek yerdesin. Ben de buraya geleceğini umuyordum zaten.

"Büyüde 'mekân' diye bir şey olmadığını sanıyordum, öyle demiştin."

Yok zaten. Zaman da yok. Ama bazı anlar var. Arada sırada bir şeyler de oluyor.

"Bu Rowan mı?"

Oydu. Ve bu da bendim. Artık sesindeki ton yumuşak ve gururlu bir hal almıştı. Bizdik.

Biddy uçarak çatlaktan geçtiği anı düşündü. Yüz yıl önceymiş gibiydi ama belki de hiç zaman geçmemişti. Rowan'ı ve Hutchincroft'u düşünüyor ve onları seviyordu. Belki de istemeden de olsa kalbiyle onları çağırmış ve kalbi de onlara giden yolu burada bulmuştu.

Hutchincroft'un ruhunun Rowan'ın ellerine doğru ilerlemesini izledi. Hutch'ın sadece bir kez ürperdiğini gördü ve sonra, göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu. Orada hiç bulunmamış gibi büyü girdabı onun üzerine kapandı.

"Onunla gittin."

Gitmeliydim. Ve aniden Hutchincroft önünde belirdi; titreyen bir alevden ibaret değildi, gözleri gökyüzü renginde olan altın bir tavşandı. Bu aptalın ben onu götürmediğim sürece solup

gidene kadar orada oturacağı besbelliydi. Hem Rowan da benim o ana dek gördüğüm en harika şeydi. Onunla gitmeliydim.

“Ya ben solacak mıyım?” O anda Biddy bunu umursamıyordu. Kendini tuhaf ve uzakta hissediyordu ama her yanı büyüyle sarılıydı, Rowan’la Hutchincroft da bu büyüünün bir parçasıydı; kaybolmanın gerçekten de ne kadar büyük ve harika bir macera olabileceğini görüyordu.

Hayır. Solmayacaksın. Çünkü ben de seni geri götürmek için buradayım. Bana tutun.

Uzuvları hantal ve yabancıydı ama eğilip Hutch’in yumuşak, sıcak kürkünü parmaklarının arasına aldığı anda bu duygu geri geldi. “Büyü dünyaya geri döndü mü?”

Döndü, dedi. Ve Biddy, neşeli bir ürpertinin havayı dalgalandırdığını hissetti.

“Ya Rowan? Storm onu öldürdü mü?”

Evet. Ama ölmesine gerek yok. Artık sesinde hiç şüphe yoktu, yalnızca kararlılık vardı. Acele edersek yani. Sıkı tutun, Biddy. Eve gidiyoruz.

Yirmi Birinci Bölüm

Dünyaya geri adım attığında bebek odası oradaydı, sessiz ve yıkık dökük, ısıltılı ve fazlasıyla aydınlık. Hatları keskindi, ilk başta parlıyordu; bakarken, günün ilk ışıklarında yaptığı gibi gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı. Vücudu yeniden katılaştı, bununla beraber ağrılar, yorgunluk ve ayak bileğine bıçak gibi saplanan sancı da geri döndü ama ruh hali, Morgaine'in pençe ayaklı küvetinde uzunca bir süre uzanmış gibi sakinleşmişti.

Gözleri alışıkça odanın hatları da yumuşadı. İçlerinde bebeklerin uyuduğu beşiklerin düzenli şekilde yeniden sıralandığını gördü. Odanın ortasında havada asılı duran bir küre dışında hiç ışık olmadığını da gördü. Biddy az önce içinden geçtiği duvara tekrar baktığında çatlaktan hiç iz kalmamıştı.

Sormasına gerek bile kalmadan Hutchincroft, *işte orada* dedi. Kulaklarını dikmiş halde Biddy'nin yanındaydı. *Görebiliyorum. Artık açık olduğundan sadece büyücüler görebilir, o kadar. Ve hava büyüyle dolu. Hapşırdı. Fazlasıyla yoğun. Burada her şey olabilir.*

Biddy cevap vermek üzereyken aklına başka bir fikir geldi. "Seni hâlâ duyabiliyorum!"

Hutch kulaklarını keyifle oynattı. *Büyüden birlikte geçtik, sen ve ben. Büyücü ve büyülü hayvanı değiliz ama artık bir bağımız var. Birbirimizi duyabiliyoruz.*

Biddy gülümsemeye devam ediyordu. “Bunu her zaman, her şeyden çok istedim.”

Ben de, dedi. Artık sadece çikolatalı bisküvi yemek için insana dönüşmem gerekecek. Ve pastırma.

“Bridget!”

Biddy adını duyunca döndü ve Morgaine’in ona sarılmadan saniyeler önce yerden fırlayışını gördü. Önce sıkı sıkı sarıldı ama Morgaine’in yerde yaralı halde yatması aklına gelince daha dikkatli davranmaya başladı. Morgaine’in sarılışı zayıftı ve yüzünde koyu renkli kan lekesi vardı ama ayaktaydı ve gülümsüyordu.

“Bir daha hiç dönmeyeceğini sandım!”

“Ben de öyle.” Biddy gitmesine izin vermeden önce ona bir kez daha sarıldı. “Daha iyi misin?”

Morgaine, “Sadece birkaç kırık kemik,” dedi. “Storm...” Biraz rahatsız bir şekilde sustu.

Storm’un kırık kemikleri iyileştirecek bir tılsımı vardı. Bunu işkence yapmak, iyileştirmek ve sonra tekrar tekrar işkence yapmak için kullanıyordu.

Storm.

Kapının yanında yerde yatıyordu; Biddy sonradan Morgaine’in de orada diz çöktüğünü fark etti. Göğsünün güç bela inip kalkmasını görmeseydi ve nefes almaya çabalarken çıkardığı hafif, düzensiz sesleri duyamasaydı, loş ışıktaki yalnızca büyük, şekilsiz bir gölge gibi görünecekti.

Morgaine, Biddy’nin baktığı yere bakıp, “Vaughan öldü,” dedi. Biddy ancak o zaman köşedeki battaniyenin altında ikinci bir tümsek olduğunu fark etti ve daha fazla bakmamaya karar verdi. O yırtıcı pençelerin Büyünün Hizmetkârı olan bu adama neler yaptığını görmesine hiç gerek yoktu. “Sonunu göremedim bile. Dünya ikiye ayrıldığında kavga ediyorlardı. Işık sönüp toz

dağıldığında Vaughan ölmüştü, Storm ise yaşıyordu. Ama çok yara almış. Fazla zamanının kaldığını sanmıyorum.”

“Güzel,” dedi acı acı.

Morgaine içini çekti. “Seni görmek istedi, özür dileyecemiş. Yanına gidecek misin?”

“Özür dilemesinin hiçbir anlamı yok. Onu affetmeyeceğim.”

“Senden bunu asla isteyemem. Eğer istemiyorsan yanına gitmeni de istemem. Ama bunu yaparsan onun için çok şey ifade eder.”

“Rowan’ı öldürdü. Onu öldürünceye dek işkence yaptı. Hiçbir şeyi hak etmiyor.”

“Evet, hak etmiyor,” diye onayladı Morgaine. “Biliyorum. Yine de ölmeden önce ona özür dileme izni verirsen, onun için çok anlamı olur. Hepsi bu.”

Hutchincroft, Biddy’nin yanında öfkeyle homurdandı ama Biddy bir an için tereddüt ettikten sonra başıyla onayladı.

“Teşekkür ederim,” dedi Morgaine.

Biddy büyük kanatlı bedenin yanında diz çöktüğünde Storm’un çoktan öldüğünü düşündü. Yüzü paramparçaydı ve yanmıştı; parlak koyu tüyleri ve hayalet gibi solgun teni, Hizmetkâr’ın aleviyle kararmış ve kızarmıştı. Nefesler arasındaki boşluk o kadar uzundu ki insan bir daha nefes almayacağını düşünüyordu. Ama Morgaine ona seslendiğinde kirpikleri titredi. Altlarında mavi ve siyahın parıltısını gördü, ardından gözbebekleri yüzüne odaklandıkça küçüldü. Beklenmedik bir şekilde, her şey ters gitmeden önceki kısacık anısında ne kadar güzel olduğunu hatırladı.

Morgaine ondan “seçilmişlerden biri” diye bahsetmişti. İstemedi de olsa aklına bir zamanlar kendisinin de büyük bir kader için seçildiğine inandığı geldi.

“Bana gittiğini söylediler.” Sesi boğuk ve çatlaktı ama her iki gözü de netti. “Dünyadaki çatlaktan geçmişsin.”

“Geçtim,” dedi. “Geri döndüm.”

Storm bunu sorgulamadı. Artık soruların ötesindeydi. Cevapların onun için önemli olacağı noktayı geçeli çok olmuştu.

“Özür dilerim.” Vücudu seğirdi, bir acı kasılması nefesini kesti. “Rowan için özür dilerim, senin için de. Yanılmışım. Uzun zamandır yanıliyormuşum.”

Biddy sorun olmadığını söyleyecek gücü kendinde bulamadı. Rowan ölmüşken ve yıllar içinde daha pek çokları da öldürülmüşken sorun olmadığını söyleyemezdi. Ama Storm’un pişmanlık dolu bakışları Biddy’ninkilere odaklandı ve Biddy sert bir biçimde başıyla onayladı. Bu, Storm için yeterliydi. İçini çekti ve bir kez daha Morgaine’e baktı. Morgaine de onun yanında diz çöktü.

“Biliyorum,” dedi yumuşak bir sesle ama Storm hiçbir şey söylememişti. Konuşmanın ve iştimenin ötesine geçmişti. “Ben de özür dilerim. Artık uyuyabilirsin. Her şey bitti.”

Storm yalnız bir kere gülümsedi, sonra gözleri kapandı ve hareketsiz kaldı.

Biddy ayağa kalktı, kalbinde savaşıyor acıma ve rahatlama duygularıyla birlikte yerde bükülmüş bedene baktı. Storm’un kendi anılarındaki genç, öfkeli ve acılı halini düşündü. Büyüdüğü günü, Rowan ve Morgaine’in kendisinden uzaklaşıp birbirlerine yaklaşmalarını ve kendisinin olması gerektiğini düşündüğü bir dünyaya doğru ilerlemelerini izlediğini gördü. Son yetmiş yıl boyunca yaşadığı hayatı hayal etti; Vaughan alay edip onu manipüle ederken, bedeni acı içindeyken ve beyni yanarken, yeraltında sıkışıp kalmıştı. Ve istemeden de olsa onun için neredeyse gerçekten üzülmüştü. Ama Hutchincroft’un çığlıklarının anısı, yağmur Morgaine’in dairesinin camlarını döverken

Rowan'ın gözlerindeki o bakış, bu anıyı kalbinden söküp atmaya çalışan büyünün öfkesi; işte tüm bunları affetmek zordu. Bir insanı anlamak onu affetmekle aynı şey değildi.

“Biddy,” Hutchincroft'un alçak ve telaşlı sesi duyuldu. “Hemen gitmemiz lazım. Kuzguntaş hâlâ sende mi?”

Biddy taşı neredeyse unutmuştu. Boynundaki zinciri yokladı ve parmaklarını pürüzsüz siyah taşın etrafına sarıp rahatladı.

“Evet. Morgaine, Rowan'a gitmem lazım. Hutch bir şans olabileceğini düşünüyor...”

“Git,” dedi Morgaine hemen. Kana ve toza rağmen dimdik ve sakin bir şekilde oturuyordu. “Buradaki işleri ben hallederim. Binlerce kilometre çapındaki alanda bulunan her büyücü bu şoku hissetmiştir. Kapıya bir çağırma rünü koyacağım ve onlara sesleneceğim.”

Biddy, Hutch'ı kollarına aldı. “Mümkün olduğunda geri döneriz.”

“Tamam.” Morgaine tereddüt etti. “Rowan'a sevgilerimi ilet, olur mu? Hatta... yani ne olursa olsun.”

Biddy, “İletirim,” diye söz verdi. Morgaine'in, Rowan'ın hayatta olduğunu düşünmediğini ya da kendine bunu düşünme izni vermediğini biliyordu. Belki o da düşünmemeliydi. Ama öyle çok şey yaşamıştı ki artık umut etmekten korkmuyordu.

Göğsündeki kuzguntaş her zamankinden daha güçlüydü. Uzuvarının uzadığını ve tüyelerinin belirmediğini hissetmeden önce ona zihniyle zar zor dokundu. Kanatlarının tek bir vuruşuyla ve Hutchincroft'un kalbine yerleşmesinden sonra gecenin karanlığına doğru yola çıktı.

Yeraltı Kalesi tamamen parçalanmıştı. Sadece kale de değil, Biddy havadan bakınca, Whitechapel'daki yetimhaneden West-

minster'ın kalbindeki taş kadar uzanan ve bütün Londra'nın dört bir yanına yayılmış açık yara izini görebiliyordu. Neyse ki çatlak, sokakların nispeten boş olduğu gece saatlerinde açılmıştı. Yine de kalabalıklar çatlağın etrafını karıncalar gibi sarmıştı. Bir yerde tehlikeli bir şekilde dengede duran bir araba vardı, başka bir yerde ise polisin yaklaşmak isteyen insanlara el salladığını görebiliyordu. Yarı Parlamento Binası'nın tam merkezinde, Big Ben ve Westminster Abbey'nin yüksek kulelerinin yanında sona eriyordu.

Orada, diye fısıldadı kalbindeki Hutchincroft. Yarığa gidelim. Kalabalıkları boş ver. Bir kuzgunu umursamazlar. Ve orada bunu durdurmaya cesaret edebilecek bir büyücü de yok.

Kuzgun toprağın altına girmek istemedi. Kalbi çılgınca atıyordu ve kanatları çatlaktan geri çekildi. Ama Biddy artık saf büyüden geçmişti; onun kim olduğunu biliyordu. Korkunun, zihnini tırmalayan pençeler gibi baskı yaptığını hissetti ama kendini kaybetme tehlikesi yoktu. Kuzgunu sessizce sakinleştirip karanlığa doğru ilerledi.

Zindanlar en derinlerdeydi ve şimdi neredeyse molozlara gömülmüştü. Kuzgunun pençeleri kayaya çarptıktan sonra Biddy kendi bedenine döndü. Hutchincroft yumuşak ve kendinden emin bir şekilde yere atladı.

Bu tarafta, dedi ve burnuyla onu nazıkçe dürttü. Neredeyse oradayız, geldik.

“Hâlâ hayatta olduğundan emin misin? Storm dedi ki...”

Kendi büyücümün hâlâ hayatta olup olmadığını Storm'dan daha iyi bildiğimi düşünüyorum, dedi Hutchincroft, sinirlendiği kulaklarından anlaşıyordu. Biddy daha fazla soru sormadı. Yıkık koridorlarda Hutch'ı takip edebilmek için tüm konsantasyonuna ihtiyacı vardı.

Zindanın kapısı ardına kadar açılmıştı ve Biddy aralıktan içeri girdiğinde yerde yatan bir beden gördü. Kim olduğunu hemen anlamasına ve tüm kalbiyle aksini düşünmeyi arzulamasına rağmen onu böyle düşünüyordu; bir kişi değil, bir *beden*.

Rowan yerde, kıvrılmış halde yatıyordu. Bazı açılardan sanki bir ömür önceymiş gibi gelen, büyülü uykuda onu kehanet camından gördüğü zamankinden biraz farklı görünüyordu. Üzerinde gözle görülür birkaç iz vardı; şakağından çenesine kadar uzanan uzun bir kesik, kapalı gözünün altında koyu bir morluk. Cildi solgundu, saçları ve kıyafetleri kurumuş ter ve kandan sertleşmişti ama bu hiçbir şey değildi. Asıl farklı olan ve onu korkutan şey Rowan'ın yüzüydü. Boş, uzak ve tamamen hareketsizdi. Rowan en derin uykusunda bile hiç bu kadar hareketsiz olmazdı.

O zaman Storm'un doğruyu söylediğini ve Rowan'ın öldüğünü anlamıştı.

Yine de Hutchincroft, Biddy cesedin yanına çöktüğünde bile ürkmedi. Elini Rowan'ın boynuna koyduğunda, onu dokunulmayacak kadar soğuk bulduğunda ve parmaklarının altında en ufak bir nabız atışı dahi hissetmediğinde de.

“Öldü mü?” diye sordu Biddy.

Hayır, dedi Hutchincroft, genellikle çok endişeli olsa da bu sefer hiç korkmuyordu. Hayır, ölmedi. Çünkü ben onun büyülü hayvanıym ve başka bir dünyanın büyüü içimden akıyor. Onun hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğim.

Biddy, “Rowan büyünün böyle çalışmadığını söylüyor,” dedi ama ihtiyatlı da olsa kalbinde bir heyecan dalgası yükseldi. “Di-yor ki vahşi büyüden tedavi etmesini isteyebilirmişiz ama o her zaman isteneni yapmazmış ve her şeyi düzeltememiş. Bu onu kurtarmayabilir.”

Kurtaracak. Hutchincroft çok nazıkçe Rowan'ın göğsüne yerleşti ve başını kalbine yasladı.

Etraflarındaki hava hareketlenmeye başladı. Biddy büyüü hâlâ göremiyordu ama artık çözmüştü; Hy-Brasil'deki ormanın derinliklerinde onunla konuşmuş, duvardaki bir çatlağın içinden geçmiş ve tenine kadar yayıldığını hissetmişti. Başka bir dünyadan Hutchincroft'a akan yeşil ve altın rengi ışıltıyı hayal edebilecek kadar iyi biliyordu bunu.

Büyü iyileştirebilirdi ama emir ya da istekle değil. Ölenleri asla geri getiremezdi. Yine de Hutchincroft'un altında Rowan'ın göğsü inip kalktı; yalnızca bir kez, yavaş ve sığ, sonra tekrar. Göz kapakları titredi, ellerinden biri seğirdi. Biddy bunu hayal ediyor da olabilirdi ama sızlanmayla inleme arasında yumuşak bir ses duyduğunu sandı ve kalbi birden hızlandı.

"Lütfen," diye fısıldadı, Morgaine'in dünyadaki çatlağa fısıldadığı gibi. Hiç düşünmeden içgüdüsel olarak elini Hutchincroft'un sırtına koydu. "Lütfen onu kurtar."

Bir şeyler oluyordu. Rowan'ın yüzündeki uzun kesik birleşip pürüzsüzleşti, uzuvları düzeldi. Renk, bir mevsimin değişimi gibi yavaş yavaş yanaklarına geri döndü. Biddy nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

Ve sonra Rowan, bir kâbustan uyanan ya da derin sulardan çıkan birinin boğuk nefesiyle irkilerek ayağa kalktı. Gözleri bir anda açıldı, her zamankinden daha netti.

Biddy'nin gözleri yaşlarla doldu. Daha yeni iyileşen hasara aldırış etmeden, kir, ter ve kanla lekelenmiş kıyafetlerine aldırış etmeden, onun sağlam, gerçek ve bütün olduğu hissi dışında hiçbir şeye aldırış etmeden, kendini durduramadan boynuna atladı. "Rowan!"

"Tamam, yavaş ol!" diye itiraz etti ama bu zayıf bir itirazdı. Rowan da ona sıkı sıkı sarıldı, Biddy titrediğini hissedebiliyordu. "Buradayım. Geri döndüm."

“Öldüğünü sandım.”

“Ben de öyle.” Biddy, Rowan’ın sarılışının biraz da kendisini ayakta tutmak için olduğundan şüpheleniyordu. Hâlâ nefes almak için çabalıyordu ve sesi de farklı geliyordu. “Ben de senin öldüğünü sanıyordum. Storm ikinizin de ellerinde olduğunu ve artık bana ihtiyaçları olmadığını söyledi. Bu, bana söylediğini hatırladığım son şeydi.”

“O öldü.” Biddy kendi sesinin emin ve güçlü hale geldiğini duydu ve ne kadar tuhaf görünse de şimdilik sarılıp teselli verenin kendisi olduğunu anladı. “Vaughan da öldü. Çatlağı çoktan bulmuştu.”

“Biliyorum.” Bir nefes aldı, bıraktı, bir daha aldı. “Storm beni öldürebileceğini söylediğinde Vaughan’ın çatlağı bulmuş olması gerektiğini anladım. Beni hayatta tutmaya ihtiyaç duymamasının tek nedeni buydu. Ama bu konuda hiçbir şey yapamadım. Yapabileceğim tek şey, onun yolunu kesmesi için Storm’u göndermeye çalışmaktı ama onun da ne yapacağına dair zerre kadar fikrim yoktu.”

“İkisi de öldü. Artık sorun yok. Büyü dünyaya döndü, güvendesin ve her şey yolunda.”

Böyle olacağını biliyordum, dedi Hutchincroft. Biddy, Hutch’a yer açmak için Rowan’dan biraz uzaklaştı. Rowan onu koldan yakaladı ve Hutch da sanki bir daha asla ayrılmayacaklarmış gibi boynuna gömüldü.

“Bilmiyordun!” dedi Biddy.

Şey, hayır, diyerek bilmediğini itiraf etti Hutchincroft. Sadece hâlâ hayatta olduğumu biliyordum. Büyülü hayvanı hâlâ hayattayken bir büyücüyü öldürmek zordur. Ölümde bile ruhlarımız birbirine bağlıdır. Bu bağın kopması zaman alır ve elinden geldiğince sıkı tutunacağını biliyordum. Ama fazla vaktimiz yoktu. Bedenin ölmüştü. Neredeyse gitmiştin ve öyle olsaydı hiçbir büyü seni geri getiremezdi. Ellerin soğuk.

Rowan, “Evet, biraz,” diye onayladı. Onu Hutchincroft’un sıcak kürkünün içine gömdü ve kulaklarını okşadı. “Biraz şans ver. Az önce ölüydüm.”

Biddy, “Sahiden iyi misin?” diye sordu. “İyiymiş gibi davranmana gerek yok, biliyorsun.”

Titrek bir kahkaha attı. “Peki, bunu duymak güzel. Muhtemelen iyi bir gece uykusu ve güçlü bir içkiden sonra gerçekten iyi olacağım. Ama sorun yok,” dedi daha ciddi bir tavırla. “Bir dakika önce öldüğümü ve senin de peşimden geleceğini sanıyordum. Şu an harikayım.”

Öyle de görünüyordu. Yüzü bembeyaz ve bitkindi, bu doğrudu ama gözlerine ışık geri gelmeye başlamıştı ve sabah ilk iş aşağı inip onu mutfakta beklerken bulduğunda gördüğü pırıltının aynısıydı bu; dışarıda gün aydınlanıp gecenin endişeleri kaybolduğunda olduğu gibi.

“Ya sen?” ekledi. “Ben gittiğimden beri ne yaptın? Bu arada Hutch’la konuştuğunuzu fark etmediğimi de sanmayın.”

Hutchincroft’a uyaran bir bakış atıp, “Sonra anlatırız,” dedi. “İyiyim, gerçekten. Ama sonra anlatırız.”

Rowan’ın tam olarak ne yaptığını bilmesini istemiyor falan değildi. Ama kaçırılmasından beri öyle çok şey olmuştu ki henüz açıklamalarla, övgülerle ve suçlamalarla yüzleşmeye hazır değildi. Büyüyü dünyaya geri getiren kişi olmak istemiyordu henüz. Rowan belki de ondan daha fazlasını anlamış görünüyordu. Her hâlükârda, başını salladı ve onu kendine çekti, çenesinin keskin ucu başının üstüne gelecek şekilde omzuna yaslandı. Rowan artık hatırladığı halinden çok daha zayıftı.

“Tamam,” dedi yumuşak bir sesle. “Sonra konuşuruz.”

Başını ona yasladı ve ilk kez her şeyin gerçekten bittiğine ya da en azından yeni ve farklı bir şeyin başladığına inandı.

Hutchincroft da anlamış görünüyordu, en azından Biddy'nin ne yaptığı hakkında hiçbir şey söylemedi. Ama kısa sürede geri çekildi ve kulaklarını salladı.

Özür dilerim, dedi. *Ama yetimhaneye dönmemiz gerek. Morgaine'in bize ihtiyacı var. Her yerde büyü var ve Hizmetkâr burada değil. Konsey'in kontrolünü ele almaya çalışacağını düşünüyorum ama sizin de desteğiniz olursa bu işi daha iyi yapabilir.*

“Her zaman bir şeyler vardır, değil mi?” Rowan alaycı bir şekilde içini çekti. Hutchincroft'u bıraktı ve Biddy çok daha küçüken yaptığı gibi saçlarını karıştırdı. “Hadi o zaman.”

Kalkmadan önce durakladı. Hutch'in göz hizasına eğildi ve alınlarını birbirine değdirdiler. “Teşekkür ederim, dostum,” dedi Rowan kısık sesle.

Hutch da aynı yumuşaklıkla, *her zaman*, diye cevap verdi.

Yirmi İkinci Bölüm

Rookwood Yetimhanesi'ne yürüyerek dönmediler, hatta metroya bile binmediler. Biddy bunu Rowan'a önerdiğinde, ortada tek bir kuzguntaşı olduğu için gülümsedi.

"Bunu yapmamıza gerek olduğunu düşünmüyorum. Morgaine diğer büyücülerini çağırıyor, öyle demedin mi, Hutch?"

Evet, öyle dedim, diye onayladı Hutch. Klasik rün. Bu kalenin bir yerinde kırılmamış bir kapı bulmalısın. Ve bir parça tebeşir.

Koridordan geri döndükten sonra kapıyı kolayca buldular; küçük, tozlu bir süpürge dolabına açılan meşe kapı. Tebeşir daha zordu. Sonunda Biddy molozların arasında, kireç taşına benzeyen bir kaya parçası buldu ve Rowan bunun keskin ucunu tahtaya bir rün çizmek için kullandı.

"Sorun olmaz," dedi. "Bir süre kimse bu kapıyı istemeyecek zaten. Hadi."

Biddy şaşırarak, "Bu bir rün kilidi mi?" diye sordu.

"Tam tersi. Bu bir rün kapısı. Daha önce böyle bir şey göremezdin; onlarca yıldır kullanılamayacak kadar güçlüydüler." Morgaine'in metroya gitmeden önce bu kapılardan bahsettiğini hatırladı. "Şu sembolü görüyor musun? Morgaine yetimhanenin kapısına tıpatıp aynısını çizmiş."

Biddy ona baktı. "Yani?"

"Yani..." Rowan açıkça eğleniyordu. "Aç onu."

Biddy ona şüpheli bir bakış attı, sonra süpürge dolabının kapısını iterek açtı.

Ama artık süpürge dolabına açılan bir kapı değildi bu. Bu, Rookwood Yoksul Kızlar Yurdu'nun bebek odasına açılan kapıydı. Önlerinde beşikler, hâlâ uyuyan çocuklar, dar koridorlar ve muhtemelen göremediği dünyada bir çatlak oluşturan kasvetli duvarlar uzanıyordu. Biddy baktı.

Rowan, "Biz *büyücü*üz Bid," dedi. "Büyü yapabileceğimiz aklına gelmedi mi?"

Biddy'nin görebildiği kadarıyla henüz kimse gelmemişti. Bebek odasındaki enkaz temizlenmişti ve Storm ile Hizmetkâr'ın cesetleri de kaldırılmıştı; muhtemelen Morgaine'in işiydi. Sanki bir derse hazırlanmış gibi sınıf sandalyelerini odanın ortasına diziordu, yüzündeki kanı temizlemişti, hareketleri hızlı ve verimliydi.

Canlılık ve verimlilik, başını kaldırıp üçünü gördüğü ana dek sürdü. Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı, Biddy daha önce hiç böyle gülümsediğini görmediğini fark etti. Morgaine tek bir hareketle odanın diğer tarafına geçip kollarını Rowan'a doladı.

Sarıldıklarında Rowan da güldü, muhtemelen diğer sebeplerin yanında şaşkınlıktan da gülüyordu. "Bu da nereden çıktı? Biri mi öldü?"

"Of, kes şunu!" Morgaine onu görebilecek kadar geri çekildi. Gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu. "Storm seni öldürdüğünü söyledi. Ve bunu söylerken ciddiye." "

"Biliyorum." Artık ciddileşmişti, Morgaine'i alnının üst kısmından öptü ve saçlarını gözlerinin önünden çekti. "Ağlama. Her şey yolunda. Her şey yolunda."

"Özür dilerim," dedi. "Bunu sana söyleme şansını asla bulamayacağımı düşündüm. Yıllar önce, Vaughan'ın iktidarı elde ettiği gün seninle gelmem gerekiyordu. Bunu yapmam gerekti-

ğini biliyordum. Ama çok utanıyordum. Tilda beni hayatta tutmak için kendini feda etmişti ve bunu yapmasına izin verdiğim için hakkımda ne düşündüğünü de biliyordum.”

“Ben de özür dilerim,” dedi. “Çünkü haklısın, hayal ettiğin her şeyi düşündüm ve hepsi yanlıştı. Tilda’nın senin için yaptıkları beni hiç ilgilendirmiyordu. Seni seviyordu ve bunu yaptığı için mutluydu. İyi ki de yaptı. Keşke daha önce orada olsaydım da bunu yapmasına gerek kalmasaydı.”

Gülme sırası Morgaine’deydi. “Tanrım, çok kibirlisin. Gerçekten büyük bir fark yaratabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Evet!”

“Of, kapa çeneni,” dedi ve sonra sanki hiç durmayacakmış gibi öpüşmeye başladılar.

Biddy hem utanmış hem eğlenmiş hem de ne yapacağını bilemez halde bakışlarını başka yöne çevirdi. Rowan gerçek babası olmadığı için Morgaine’in de üvey annesi olamayacağını düşünüyordu ki bu belli belirsiz bir rahatlama sağlıyordu. Ama bunca yıldan sonra *önemli biri* olacakmış gibi görünüyordu. Dünyayı ve onun değişikliklerini istemez olmuştu. Yorgundu, titriyordu ve sadece üçünün Hy-Brasil’e geri dönmesini, rüzgârın kaleye doğru esmesini ve dalgaların çarpmasını istiyordu.

Hutchincroft onun duyguları hakkında bir şeyler tahmin etmiş olmalıydı. Bakıp burnunu kırıştırdı, Biddy de ona hafifçe gülümsedi. Muhtemelen Hutch’in sessiz yönlendirmesiyle Rowan geri çekildi ve ona döndü, biraz nefes nefese kalmıştı, elini Morgaine’in saçlarından çekmişti.

“Biddy, senin burada olmana gerek yok,” dedi ve Biddy tek kaşını kaldırdığında sırıttı. “*Bu*, ‘tüm büyücülerin birkaç dakika içinde büyüünün dünyaya dönüşü hakkında konuşmak için buraya gelecekleri’ anlamına geliyor açıkçası. Kuzguntaş sende. Primrose Hill’deki kütüphaneye dön. Seni orada kimse rahatsız etmez.”

Eğlenmekle dehşete kapılmak arasında gidip gelen Morgaine, “Ama Rowan!” diye itiraz etti. “Genç bir kadına sanki bir aracın anahtarını atıyormuş gibi kuzguntaş vermeye devam edemezsin!”

“Neden vermeyecekmişim? Belli ki bu işi anlamış, değil mi, Biddy?”

“Sanırım öyle,” dedi ihtiyatlı bir tavırla. Bunu henüz Hutchincroft olmadan denememişti ve sonuçta ayrılmaya hazır olup olmadığından emin değildi. “Peki ya binanın geri kalanındaki çocuklar? Ya öğretmenler?”

Morgaine, “Bu süre boyunca uyuyacaklar,” diye söz verdi. “Onlara hiçbir zarar gelmeyecek. Ayrıca binadaki çatlağa ne olursa olsun, okuldakilerle ilgilenilmesini sağlayacağız.”

Biddy’nin cevap verecek zamanı olmadı. Kapı açıldı ve içeri bir adam girdi; saniyeler sonra tekrar açıldı ve bir başkası geldi. Her ikisi de şaşkın ve yarı uykulu görünüyorlardı; aceleyle ve aynaya bile bakmadan giyinmiş gibi üstleri başları darmadağındı. Biddy ikisini de Konsey odasından tanıdı ama Morgaine’e ya da Vaughan’a ait olmayan tüm yüzler hafızasında belirsizdi.

Biri şaşkınlıkla, “Morgaine,” dedi. Zaten kalkık olan kaşları Rowan’ı görünce daha da yukarı kalktı. “Yüce Tanrım.”

“Thornton,” dedi Rowan, sanki bir haftadır kan, ter ve ölümle lekelenmiş kıyafetler giymiyormuş gibi rahatça. “Uzun zaman oldu, değil mi? Tabii zindana gelmediysen. Orada olanların bir kısmı net değil de.”

“Ben mi? Hayır.” Thornton istemsizce ürperdi. “Hayır, ben... Oraya hiç inmem. Tam olarak anlayamadım, bu toplantıyı Carlisle mı düzenledi?”

Morgaine sert bir tavırla, “Vaughan Carlisle bu akşam vefat etti,” dedi. “Mevcut durum çözülene kadar onun görevlerini ben üstlendim.”

“Mevcut durum da ne demek?” diye sordu diğeri. “Kusura bakmayın ama Vaughan’ın öldüğünü teyit edebilir miyiz?”

Rowan kısaca güldü. “İstersen cesedine bakabilirsin,” dedi. “Muhtemelen buralarda bir yerlerdedir... Öyle değil mi, Morgaine? Ve mevcut durum da şu; büyü dünyaya geri döndü. Bunu biliyorsunuz. İkiniz de bunu kendi gözlerinizle görebilirsiniz.”

“Evet,” dedi Thornton yumuşak bir sesle. Gözleri uzaktaki duvardaydı. “Görebiliyorum. Bunu kimin geri getirdiğini sorabilir miyim?”

Morgaine cevap vermek için ağzını açtı ama Biddy ondan önce davrandı.

“Ben,” dedi.

İki adam birden şaşkınlıkla ona döndüler. Bir belirsizlik dalgası geçti ama Biddy kararlılığını korudu ve belirsizliğin kırılıp dağılmasına izin verdi. Saklanmanın bir sonu olmalıydı. Artık Konsey’in karşısında duran, gecelikli, korkmuş bir kız değildi. Hy-Brasilli büyücünün evlat edindiği kızdı. On altı yıldır son çatlağın anahtarını kalbinde taşıyordu. Bir Púca’nın sırtına binmiş ve adil halkı görmüştü. Saf büyüden geçmiş ve tekrar ortaya çıkmıştı. Büyüyü dünyaya geri getirmişti. İki yaşlı beyefendiden korkmasına gerek bile yoktu ve üstelik içlerinden biri yeleşinin düğmelerini de yanlış iliklemişti.

Thornton, “Sen kalbinde büyü olan kızsın,” dedi. “Bridget, değil mi?”

“Bridget Hutchincroft-O’Connell,” dedi ve gözünün ucuyla Rowan’ın yumuşak ve sessiz gülümsemesini gördü.

Kapı yeniden açıldı ama kalıp bundan sonra kimin gireceğini görmek gibi bir isteği yoktu. Konsey’in dokuz üyesi daha vardı; hepsini daha önce görmüştü. Artık bunların kasten seçildiklerinden şüpheleniyordu çünkü Vaughan’a rakip olacak insanlar değillerdi. Bu da hiçbirinin, en iyi günlerinde bile,

özellikle de gecenin bir yarısı ayakları geri geri giderken ve şaşkınen Rowan, Morgaine veya Hutchincroft'la boy ölçüşmeyeceği anlamına geliyordu. Yapması gereken şeyi yapmıştı. Büyücüler arasında olup bitenler artık onun savaşı değildi.

Üçüne bakıp, “Sonra görüşürüz,” dedi. Hutch’ın kulaklarını okşamak için eğildi ve Rowan’ı son kez kucaklamak için ayağa kalktı. “Bu binadaki diğer insanları unutma, olur mu?”

Ciddi bir ifadeyle “Unutmam,” dedi Rowan. “Söz.”

Onun sözlerine yeniden inandığını fark etti; bir zamanlar olduğu gibi onun her şeyi gerçekleştirebileceğini düşündüğü için değil, artık bu sözlerde ciddi olduğunu bildiği için inanıyordu ve önemli olan da buydu. İki Konsey büyücüsünü ve kapıdan yeni giren diğer büyücüyü görmezden gelerek uzaktaki duvara dönerken bu fikir onu gülümsetti.

Aklı boynundaki kuzguntaşına uzandı ve açık pencereden gece göğüne doğru uçarken bedeni kuzgunun içinde eridi.

Biddy bir saat kadar Londra üzerinde daireler çizerek tembelce uçtu; Rowan’ın bir keresinde yaptığı gibi kaçmaya çalışmıyordu, sadece kuzgunun tüyleri arasında esen rüzgârın ve yüzüne vuran ay ışığının tadını çıkarmak istiyordu. Ne var ki bunu uzun süre yapamayacak kadar uykusu vardı ve etrafını saran gece, sokak lambalarına rağmen kuzgunun gözleri için fazlasıyla karanlıktı. Şafaktan önce gökyüzü griye döndüğünde, karanlıkta bir ateşin titrediği üvez ağaçlarının arasındaki kütüphaneye döndü; kitaplar, sıcaklık ve yumuşak koltuk harika bir şekilde davetkâr geliyordu.

Günlerdir ilk kez iyi ve derin bir uykuya daldı ve yatay vuran güneş ışığıyla uyandığında kendini tazelenmiş hissetti. Ama hâlâ yalnızdı ve ne kadar süre böyle olmaya devam edece-

ğini bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Sonunda bir masal kitabı alıp okumaya çalıştı. Kahvaltı saati olduğu için okuyamadı, acıkma-ya başlamıştı.

Biddy koltukta kıvrılmış, düşünceleri önündeki kitaptan çok uzaklardayken Rowan ve Hutchincroft bir anda kitap raflarının arasından geçtiler.

“Evet,” dedi Rowan neşeyle. Artık temiz kıyafetler giyiyordu ve saçları en azından uzak geçmişte bir ara su yüzü görmüş gibi görünüyordu. “Geri dönmeye hazır mısınız?”

Uyuyormuş gibi şaşkın bir halde gözlerini kırıştıtırarak doğruldu. “Geri mi?”

“Adaya. Önümüzde uzun bir yolculuk var ve bunu başarmamıza yardımcı olabilecek pek büyümüz de yok. Yakında Liverpool’a gidecek olan bir tren var; ona yetişiriz ve daha da önemlisi Konsey’in geri kalan kısmından kaçabiliriz. Kahvaltı molasındalar.”

Hutch kararlı bir tavırla, *kahvaltımızı trende yapabiliriz*, dedi. *Kontrol ettim. Çayları ve kekleri varmış.*

Biddy hâlâ neden bahsettiklerini anlamaya çalışıyordu. “Ama senin Konsey’de kalacağını sanıyordum. Burada, Londra’da kalacağını. En azından bir süre için.”

Rowan güldü ve Biddy gülüşündeki sert, ısıltılı yanı gördü. “Hayır. Bu sefer değil.”

“Neden? Bir sorun mu oldu?”

“Hiçbir sorun olmadı.” Cevapları aceleye getiremeyeceğini anlamış olmalıydı çünkü raflara yaslandı, kollarını kavuşturdu ve ona ciddi bir şekilde baktı. Canlı enerjisinin bir kısmı soldu. “Yapılması gerekeni yaptık. Çatlak güvende ve artık herhangi bir kişinin ele geçiremeyeceği kadar çok açıklık var. Londra’nın dört bir yanındaki bu büyük uçurum, dikkat çekmeden halledilemez ama Yeraltı Kalesi’nin tüm izlerini tekrar gizledik. Sen sormadan söyleyeyim, Konsey’in yönetimi artık Morgain’e.”

“O zaman yeni Hizmetkâr o oldu, öyle mi?”

“Evet. Gerçekten önemli şeyler bir yana, çözülmesi en çok zaman alan şey de buydu tabii, ama evet, yeni Hizmetkâr o. Gerçi bu unvanı kullanacağından şüpheliyim.”

Bir süre için tehlikeli olur gibi görünüyor, diye araya girdi Hutch. *Konsej'deki bazı kişileri düşününce...*

Rowan, “Vaughan ölüp de pozisyon açık kalınca zaten böyle olacaktı,” dedi, “Morgaine sorumluluğu üstlendi ve ben de ona destek oldum, nihayet çatlağı açık tutma ve herkes şok içinde yataklarından kalkarken ne olduğunu herkesten önce bilme avantajımız vardı. Biz de şanslıydık çünkü Vaughan rakiplerini Konsej'den eleme konusunda çok iyiydi. Oradaki büyücülerin çoğu pek işe yaramıyor.”

Biddy, Algie'yi ve monoklünü, Yeraltı Kalesi'nde onunla çarpıştığını hatırladı ve o an kendisinin görünmez olduğunu söylemedi. Adam tanımadığı birini aslında tanıdığına inandırılmaya son derece hazırды çünkü yıllar vardı ki kendisinden aşağıda olduğunu düşündüğü hiç kimseye yakından bakmamıştı. Taşa kilitlenmiş büyüyle mahzeni, zindanlarını, sırlarını ve tozunu düşündü. Kendine göre çok güzeldi ama yine de aniden hepsinin sonsuza dek gömülmüş olmasını diledi.

Düşünceleri dağılmış gibi, “Neyse,” dedi Rowan. Ağırlaşmaya başlayan gözlerini hızla ovuşturdu. “Çoğu Vaughan'ın iktidarından önceki sisteme dönüleceği için mutlu görünüyor; dünyada bu kadar çok büyü varken pek fazla seçenekleri de yok. Rahatladılar, biraz da korktular ve genel olarak iyi niyetli olduklarını düşünüyorum. Sadece onlara güvenmiyorum.”

“Morgaine'e bile mi?”

“Morgaine'e güveniyorum,” dedi. “Ama gerisi... Konsejler, siyaset ve yasalar... O oyunu bir kere oynamıştım. Bir daha oynamam. Sanırım başka bir Konsej üyesinden çok olaylara dışarıdan göz kulak olacak birine ihtiyaçları var.”

“Morgaine buna ne diyor?”

“Ona söylemedim. Bence bana çok kızacak ve büyümem gerektiğini söyleyecek. Anlamadığı şey ise zaten büyüdüğüm ve artık içeriden çalışmaya inanamayacak kadar yaşlı olduğum.”

“En azından onunla konuşmalısın.”

“Konuşacağım, söz veriyorum. Aslında başka bir seçeneğim olacağından da şüpheliyim. Elinde saçımdan gerçek bir tutam var ve hayallerindeki yüzüğe eşlik edecek. Bir dahaki sefere gözlerimi kapadığımda kaçacak yerim olmayacak.”

Hutch alaycı bir tavırla, *Benim hesabıma göre çok beklemesi gerekmeyecek*, dedi.

Rowan’ın kaşları pek inandırıcı olmayan bir hareketle kalktı. “Bana yorgun göründüğümü mü söylemeye çalışıyorsun?”

“Yoo,” dedi Biddy ve gülümsemesini tutamadı. “Birkaç saat önce yorgun görünüyordun. Şimdiyse kesinlikle perişan görünüyorsun.”

“Yaa, sen de mi başladın? Sırf dünyaya büyüü geri getirdiğin ve beni ölümden kurtardığın için istediğini söyleyebileceğini mi sanıyorsun, öyle mi?” Esnedi, bu da iddiasını zayıflattı. “Seninle konuşmayı bıraktığım için oldu. Hareket etmeye devam ettiğim sürece iyiyim.”

“Planın bu mu? Uykudan kaçıyor musun?”

“Aslında daha çok komadan kaçmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Yetişmemiz gereken bir tren olduğundan...” Doğruldu. “Hadi! Eninde sonunda kaybolduğumu fark edecekler. Geri dönmek istemiyor musun?”

Şakacı tavrına rağmen gerçekten soruyordu. Ne de olsa hayatı boyunca anakaraya gelmeyi istemişti. Artık onun için güvenliydi; kalbindeki büyü gitmişti ve gitmemiş olsaydı da onun içinde gömülü olan sırrı bulmayı umursayacak kimse yoktu.

Geri dönmek. Bidy, kalesi, tavşanları, ormanları ve kayalıklarıyla Hy-Brasil'i düşündü ve kalbinde tuhaf bir acı hissetti. Çocukluğundan bir parça gibiydi. Sadece birkaç gece önce oradaydı ama çok daha fazla zaman geçmişti sanki.

Yine de bunu istiyordu. Bunu deliler gibi istiyordu.

“Geri dönebileceğimden emin değilim,” dedi dikkatlice. “Ama eve gitmek istiyorum.”

Rowan gülümsedi ve ifadesinde biraz da hüznü vardı. “Peki,” dedi, “şimdilik trene binelim. Metafizik kısmını sonra hallederiz.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bazı açılardan pek az şey değişmişti. Bir zamanlar, çatlaklar kapanmadan çok önce de dünyada büyü vardı; şimdi geri döndüğünde de insanların büyük kısmı herhangi bir şeyin değiştiğini fark etmedi. Şanslarının döndüğünü anladıklarında, genelde bunu yaptıkları akıllıca bir şeyin meyvesini vermesine bağladılar. Olabileceklerin en kötüsü olmadığında minnet duydular ve sorgulamadılar. Öte yandan mucizelerin gerçekleştiğini de asla bilmediler.

Yine de her şey değişmişti. Bir kez daha büyü yapan büyücüler vardı. Büyüye tam olarak inanmayan ama umut edecek kadar çaresiz olan insanlar kendilerini köşedeki dükkânlara, tuhaf kapılı apartmanlara, gizemli ormanlardaki küçük kulübelere uğrarken buldular. Dünyanın derisinin altında bir büyü'nün nabzı atıyor, titriyor ve kanı kaynıyordu.

Bütün bunlar Hy-Brasil'de son derece dikkat çekiciydi. Biddy küçüklüğünden beri Rowan ve Hutchincroft'la yaşıyordu ama hiç gerçek bir büyücü ve büyülü hayvanı oldukları günleri görmemişti. Başka bir dünyanın büyüsunün içine aktığı Hutch'ı tanımamıştı; büyü yokken taşıdığı korku ve endişe yükünün farkına varmamıştı. Artık her sabah aşağı indiğinde kitaplar raflardan fırlıyor, bulaşıklar üst üste yığılıyor, bahçeler yabani ve alışılmadık renklerde sebzelerle dolup taşıyor, kapılar yanlış

yerlere açılıyor ve tereyağı reçele dönüşme eğilimi gösteriyordu. (Bu sonuncuyu Rowan'la ciddi ciddi konuşmak zorunda kaldı. "Kızarmış ekmekte bir sorun yok," dedi, gözlerindeki parıltıyı görmezden gelmeye çalışarak, "ama patates için aynı şeyi söyleyemem.")

Adanın kendisi daha da canlı görünüyordu. Ağaçlar, yüzlerce yıl önceki sonbaharlara cevap verir gibi, olmayan rüzgârlarla hışırdıyor; siyah tavşanlarsa insan duyularının ötesinde bir şeyle dolup taşıyormuşçasına tarlalarda sıçrayıp zıplıyordu. Bu hiç de şaşırtıcı değildi: Bir zamanlar antik kalenin duvarını ikiye bölen yarık bir kez daha açılmıştı. Kale duvarı ortadan kalkmış, bükülmüş porsuk ağacından azıcık ötede havada asılı kalmıştı. Bidy onu göremiyordu ama nerede olduğunu hatırlıyordu ve önünde durduğunda bazen o da yüzünde denizden gelmeyen bir esinti hissediyordu, ay ışığı kokan bir esinti...

Bir keresinde orada Púca'yı görmüştü; altın gözlü siyah bir tavşan, alacakaranlıkta tarlalardaki diğer tavşanları izliyordu. Durup yüzünü ona döndüğünde tavşan başını eğip uzaklara doğru kaçmıştı. Peşinden gitmedi ama ondan kaçmadı da. Artık ona binmişti ve tavşan da onu olması gereken yere götürmüştü. Bir gün, belki yıllar sonra, belki de hayatının en sonunda, onun için tekrar geleceğini biliyordu ve hazır olacaktı. Bu arada, Hutchincroft'a bu konudan bahsetmemeye dikkat ediyordu. Örümcek olarak geçirdiği zamanın intikamını almak istiyordu ve hiç kimse kin tutma konusunda bir tavşanla yarışamazdı.

Morgaine ve Rowan kavga edip barışmış olmalıydılar, çünkü Morgaine her zaman adayı arıyordu; rüya yüzüğünü kullanarak değil, en azından Bidy'nin bildiği kadarıyla, ama yüzü düzenli olarak kehanet camında belirliyordu. Sık sık yorgun görünüyordu ama Bidy'nin daha önce yüzünde gördüğü geçici gülümsemelerin hepsinden daha derin bir mutluluk söz konusuydu

ki bu da Biddy'ye onu yoran şeyin, sonunda tam da yapmak istediği şey olduğunu söylüyordu. Rowan'la bazen kapalı kapılar ardında saatlerce konuşuyorlardı, bazen bu konuşmalara Biddy de katılıyordu. Rowan Konsey'de yer almayı reddetse bile yeni sorunlar beklenmedik bir şekilde ortaya çıktıkça haftada en az bir kez Londra'ya, Morgaine'in yanına gidiyordu. İngiliz büyücülerin hepsi rejim değişikliğini eski şaşkın Konsey kadar iyi karşılamıyordu ve denizaşırı ülkelerdeki büyücülerle müzakeresi edilmesi gereken yeni anlaşmalar vardı, artık hepsi yeniden büyü yapabiliyordu. Bulup eğitecekleri yeni büyücüler de vardı, dünyanın dört bir yanında en az elli büyücü çatlakların açıldığı gece telaşla uyanmıştı. Morgaine ve Rowan'ın birlikte başka ne yapıyor olabileceklerini sormadı ama sabahın geç saatlerinde geldiği ilk gün sert bir konuşma yaptı.

"Evlilik konusunda dikkatli olmalı," dedi. "Ve çocuk da istemiyor. Bir büyücü ve bir kadın olarak işler onun için fazlasıyla zor ve artık Konsey'le ilgilenmesi gerekiyor. Yani dikkatli ol."

Rowan buna, gereğinden çok gülmüştü; Biddy, onun haftalardır gerçekten güldüğünü duymamıştı. "Galiba durumu kontrol altına aldık," dedi. "Ama tavsiyen için teşekkür ederim."

Biddy de bir zamanlar Morgaine'in yanında gitmişti ama bu kez kuzguntaşıyla değil, Galway'den gelen rün kapısıyla. Rowan onu ufak tekneyle karşıya geçirmiş, eski bir kayıkhanenin kapısına sembolü çizmiş ve onu ittiklerinde Morgaine'in kendi evinde kurduğu kapıdan çıkmışlardı. Hayatı boyunca inanılmaz derecede uzakta olan dünya, artık yalnızca okyanusta yapılan bir yolculuk ve eşikten atılan bir adımdan ibaretti.

Rowan kapının diğer tarafından, "Gece uğrayıp sizi kontrol edeceğim," dedi. "İyi eğlenceler."

Çok eğlenmişti ve hatta eğlenmekten bile fazlası söz konusuydu. Morgaine işlerini elinden geldiği ölçüde bir kenara bı-

rakmış ve söz verdiği gibi alışverişe çıkmışlardı. Selfridges'in baş döndürücü krallığı sabah onları yuttu ve öğleden sonra elleri kolları çokça elbise, şapka ve çorapla dolu olarak onları serbest bıraktı; kendi hesabına göre Biddy'nin en az yedi farklı kişi olmasına yetecekti bunlar. Britanya Kütüphanesi'ne, Londra Kalesi'ne ve Britanya Müzesi'nin büyük gri levhasına gittiler. Bir gün Morgaine ona, isterse yeni dönemde kayıt olabileceği Camden'deki Kuzey Londra Okulu'nu göstermişti.

Morgaine, "Benimle kalabilirsin, gündüzleri de okula gidersin," dedi. Biddy'yi dikkatle izliyordu. "Orada bir yarı yıl geçirdikten sonra da eylülde üniversiteye gidebilirsin. İstersen tabii."

Gerçekten istiyordu ya da öyle olduğunu sanıyordu. Bu fikir, ona deniz havası misali bir heyecan verdi. Ama kendini Selfridges'in kapısındaki gibi tereddüt ederken buldu. Bu, yeni biri olmaya biraz fazla benziyordu.

"Peki ya Rowan?" dedi.

"Ne olmuş Rowan'a?" Bir cevap beklemedi. Biddy, Morgaine'in çoğunlukla cevap beklemediğini keşfetmişti. "Eğer seni rahatsız eden buysa söyleyeyim, bunu teklif etmeyi planladığımı biliyor. Hatta bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor."

Başını iki yana salladı ve aslında onu rahatsız eden şeyin Rowan'ın bizzat kendisi olduğunu söylemedi. Saklamaya çalışsa da adaya döndüklerinden beri pek iyi değildi. Eskisinden daha çabuk yoruluyordu; Morgaine gibi onun da gözlerinin etrafındaki çizgiler son birkaç haftada derinleşmişti ve Konsey toplantılarından yorgun ve sinirli dönüyordu. Morgaine'den farklı olarak yerinde duramıyor gibiydi. Sürekli diken üstündeydi, en ufak bir seste harekete geçmeye hazırdı, Biddy onu izlemekten bile yoruluyordu. Artık geceleri nadiren adadan ayrılrsa da Biddy geceleri uyandığında ayak seslerini başının üstünde duyardı; bazen aşağı iner ve onu mutfakta bir fincan çayla, Hutch'ın

yanında ya da kütüphanede büyülü ateşin başında kitap okurken bulurdu. Hiçbir şeyi yoktu, gerçekten, sadece uyuyamıyordu. Görünürde bir hedef olmasa da yay gibi gerilmişti.

“İyi öyleyse,” dedi Morgaine ve Biddy onun bir cevap beklediğini fark etti, “biraz düşün. Zamanın var.”

Bütün gece uzun uzun, hatta uyandıktan sonra daha da uzun düşündü. Morgaine’in sabah Yeraltı Kalesi’ne gitmesi gerekiyordu ve Biddy saatlerini yalnız başına o sokaklarda dolaşarak, alışveriş yapmadan ya da herhangi bir manzara görmeden, sadece gürültünün ve hayatın yağmur gibi üzerine akmasına izin vererek geçirdi. Oxford Caddesi’nin büyük virajında yürüyordu. Kalabalığın mırıltıları ve arabaların tıkırtıları arasında ilerlerken birinin kendisine seslendiğini duydu. “Bridget!”

Kalbindeki bir şey sesi ondan önce tanıdıydı muhakkak çünkü döndüğünde Anna Belenky ile yüz yüze gelmesine kesinlikle şaşırmamıştı.

Anna, Biddy’nin hatırladığından farklı görünüyordu. Bunun sebebinin kıyafetler olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Artık yetimhanedeki o eski siyah elbiseyi giymiyordu; takımı yumuşak griydi, düzgündü, kullanışlıydı ve iyi dikilmişti, ayrıca bembeyaz eldivenleri vardı. Morgaine haklıydı. Gerçekten bir fark yaratmıştı.

“Bu sensin, değil mi?” Anna bunu şaşkınlıkla, neredeyse korkuyla, bir hayalete ya da mucizeye bakıyormuş gibi söyledi. Yakından bakıldığında yüzündeki sağlıksızlığın kaybolduğu görülüyordu ve Biddy’nin yüzünü incelerken kara gözleri parlıyordu. “Bize senin o gece başka bir göreve gönderildiğini söylediler. Yalan dolan. Vedalaşmadan gitmeyeceğini biliyordum. Ayrıca kuşları da hatırlıyorum.”

“Hangi kuşlar?” diye sordu ama hangileri olduğunu tabii ki biliyordu.

“Hani şu kemikten yapılmış olanlar. Ortadan kaybolduğun gece herkesin rüyasında gördüğü ama hiç de rüyaymış gibi gelmeyen o şeyler... Seni götüren şeyler.” Biddy’ye yüzünde muzip, keyif ve biraz da pişmanlık karışımı bir ifadeyle baktı. “Bir gün seni bulup kurtarabileceğimi düşündüm. Ama bekleyemedin galiba.”

Biddy buna gülümsemek zorunda kaldı. “Ben de senin için aynı şeyi düşünmüştüm. Ama çok iyi görünüyorsun.”

Anna, ima ettiği soruyu anlamıştı. “Çok garipti. Sen gittikten birkaç hafta sonra bir sabah hepimiz geç bir saatte, saat dokuz gibi uyandık. Alarmların hiçbiri çalmamıştı, bizi kimse uyandırmamıştı. Okulun da biraz farklı olduğunu hissettim. Bir esinti ortalığı karıştırmış, her şeyi yerinden kaldırmış ve sonra hepsini oldukları yere, daha temiz ve daha parlak bir şekilde yeniden bırakmıştı sanki. Sonra olaylar olmaya başladı. Kahvaltıda pastalar oluyordu ve kimse onları kimin sipariş ettiğini bilmiyordu. Avludaki eski halatlar kaybolmuştu ve nasıl olduğunu Tanrı bilir ama birileri onların yerine *yumaklar* bırakmıştı. Kızlardan biri –Lizzie Thatcher, onu hatırlıyor musun?– hiç bilmediği bir teyzesinden bir mektup aldı, kadın onu kendisiyle yaşaması için Galler’e davet ediyordu. Ona okumayı öğretmemiz iyi oldu, değil mi?” Bir cevap beklemedi. “Aslında benim başıma öyle pek özel bir şey gelmedi ama sadece kendimi biraz daha iyi hissettim ve hissetmeye de devam ediyorum. Bir gün, önümüzdeki birkaç ay içinde ölme ihtimalim pek yüksek görünmediği için yetimhanedekinden daha iyi bir işe başvurmaya karar verdim. Bundan bir şey çıkmasını beklemiyordum. Ama bir beyefendi İngiltere ve İskoçya sınırının çok dışındaki evine bir mürebbiye istiyor. Kendisi bir arkeolog, bu ne demek bilmiyorum ama en azından bir evde çalışacağım ya o yeter. Yarın gidiyorum.”

İçinde bir zafer duygusu kabardı ve kulağa çok vahşi gelmemesini umduğu bir kahkaha attı. İşte buydu, farkında bile olmadan beklediği şey buydu. Konseyler, büyücüler ve hatta Hy-Brasil için değil, büyüyü tam da bunun için geri getirmişti. Rowan büyünün olduğu dünyayı *daha iyisi için bir şans* diye tanımlamıştı. İşe de yaramıştı. “Bu harika.”

Anna umursamaz bir tavırla, “Bu sadece bir mürebbiyelik işi,” dedi ama kendi gözlerindeki ışığı gizleyemedi. “Yetimhanede kalmam daha iyi olabilirdi, hatta orası şimdi el değiştirdi; bunu biliyor muydun? Şimdi çok daha iyi idare ediliyor. Yine de. Bu benim için bir değişiklik olacak. Neler olabileceğini asla bilemezsin, değil mi?”

“Asla.” Belki de büyüyü hâlâ hatırlayan yazarların yazdığı kitaplarda olabilecek türden şeyler...

Konuşabildikleri kadar konuştular ve en sonunda kucaklaşarak ayrıldılar. Anna’nın sesi ne kadar neşeli ve kayıtsızsa, Biddy’ninki o kadar sert ve şefkatliydi ve Biddy kendini, bir gemi kazasından kurtulan bir arkadaşına sarılır gibi ona sarılırken buldu.

Ayrılırken Anna, “Al bak,” dedi. “İşte yeni evimin adresi. Bana yaz. Londra’da olacaksın, değil mi?”

Biddy, “Bir süreliğine evet,” dedi ve bunun doğru olduğunu biliyordu. Gelecek yıl Londra’da yabancıların arasında olacak, tiyatrolara, partilere, mağazalara ve kitaplarda okuduğu diğer şeylere gidecekti. Ve sonraki yıl da üniversitede olacak, fen bilimleri, tıp, hukuk ya da aklına ne koyduysa onu okuyor olacaktı. Büyüyü seviyordu ve ustalaşabildiği küçük kırıntıları seviyordu ama büyü her şeyi çözmüyordu. Üniversitede Anna ve ailesi gibi insanların yoksulluk ve acı içinde ölmesini engellemenin yollarını bulabilirdi. Bir şeyleri yavaş yavaş kendi yöntemleriyle değiştirmeye çalışabilirdi. Her şey mümkün görünüyordu; mümkün ve ılık ılık.

O akşam Bidy bunu söylediğinde Morgaine, “Harika olacak,” diye söz verdi. “Çok hoşuna gideceğini biliyorum. Rowan ve Hutch iyi olacak, göreceksin. Onları hiç görmeyecek değilsin, zaten son zamanlarda sürekli burada, Londra’dalar. Rowan da adada sonsuza kadar kalamayacağını biliyor.”

Bunu söyleme şekli, Morgaine’in endişeleri hakkında sandığından daha fazlasını bildiğini düşünmesine neden oldu.

Onlara söylediğinde anlamış görünüyorlardı ve bunu zaten bekliyorlardı. Hutch hem sevindi hem de panikledi; Bidy’nin dünyayı değiştireceğine tüm kalbiyle inanıyordu ama bunu neden burada onlarla yapamayacağından pek emin değildi. Rowan onun adına memnun olmuş gibi görünüyordu ama biraz da dikkati dağınıktı. Son zamanlarda alışılmadık derecede sessizdi ve gülümsediği zaman da gülücükleri çok uzaklardan gelir gibiydi.

“Harika olacak,” dedi ona ve bu söz, Morgaine’in sözlerinin birebir kopyası olunca Bidy, aralarında konuştuklarını anlamıştı. “Ben de sizinle kayıt yaptırmaya gelebilirim.”

Bidy kaşlarını kaldırdı. “Kız okuluna mı?”

“Şey, eylül ayında üniversiteyi kastediyordum ama neden olmasın? Yeni deneyimlere açığım.”

Bidy kendine Rowan’ın iyi olacağını söyledi, kendisi de zaten öyle olduğunu söylemişti. Büyü dolu bir dünyaya geri dönmüş olsa da oraya gidip zarar görmeden dönmesi elbette mümkün değildi. Ama iyi olacaktı.

Londra’dan döndükten hemen hemen iki hafta sonra Bidy, dışarıdaki şiddetli yağmur ve rüzgârın uğultusuyla uyandı; duvarları sarsan ve gökyüzünü denizde çakan şimşeklerle bölün, beklenmedik bir sonbahar fırtınasıydı bu. Önce yatağının

sıcaklığına daha da gömüldü, hava koşullarına karşı güvende olmanın keyfini çıkardı. Sonra, fırtına seslerinin arasında üst kattan gelen yumuşak bir inilti ve bir cam kırılması sesi duydu. Gözleri birden açıldı ve ne olduğunu ya da neden bir sorun olduğunu düşünemeyecek kadar aptallık ettiğini bile değerlendiremeden yataktan fırladı. Merdivene doğru koşarken rüzgâr binlerce ağacın yapraklarını hışırdatıyor gibiydi.

Nedenini Rowan'ın yatak odasına daldığında anladı, durup yarı açık kapıyı çalma zahmetine girmesi bile gerekmiyordu. Oda, Rowan'ın ağaçtan ve yapraktan oluşturulmuş kuşlarıyla doluydu. Orada olmayan bir düşmanı arıyor, çılgınca ve vahşi bir şekilde oradan oraya uçuşuyorlardı. Rowan yatakta bir kâbusun pençesinde uzanıyordu.

Eve döndüğünden beri ara sıra Biddy de kâbuslar görüyordu. Zindanların soğuğunun, uykusunun üzerine bir gölge gibi çöktüğü, barınağın sefaletinin rüyalarının köşelerine sızdığı geceler oluyordu. Kapı aralıklarında Storm'un kanatlarının silüetini görüyor ve Hizmetkâr'ın cam gözünün tenine işlediğini hissediyordu. Ama Hy-Brasil'de tek başına geçirdiği bir hafta boyunca onu saran korkuların aksine, uyurken bile bu korkuları çoktan yenmiş olduğunu biliyordu. İçinde kaybolduğu büyü anılarını yıkamış ve onları altın rengine boyamıştı; karanlık kısımlar artık küçük parçalardı, fazlası değildi. Artık evindeydi ve güvendedi.

Oysa Rowan güvende değildi. Bir kez daha tuzağa düşürülmüştü. Soğuğa rağmen, uykusunda dönüp kaçmaya çalışırken battaniyelerinin yarısı yere düşmüş yarısı bedenine dolanmıştı; saçları terden ıslanmıştı. Altındaki ahşap yatağın çerçevesinden çıkan kuşlar, havada uçan diğerlerine katıldı. Hutch odanın ortasında sert ve kararlı bir şekilde oturuyordu. Biddy, onu uyardırmaya çalıştığından emindi ama büyüleri hayvanlar kâbusları anlamıyordu. Onlar rüyalara daha yakındı.

Sallanan kanatlardan kaçınmak için eğilerek yatağın yanına köktü ve onu nazikçe sarstı.

“Rowan,” dedi elinden geldiğince sakın bir sesle. Yağmur damlaları pencerelere çarpıyor ve etraflarındaki kuşların öfkeli kanat hışırtılarıyla kaynaşıyordu. “Rowan, uyan.”

Cevap vermedi, sadece geriye doğru eğildi ve sırtı büküldü.

“Lütfen. Güvendesin. Storm gelmiyor, o öldü, bize zarar veremez. Kimseye zarar veremez...”

Acıdan çok şaşkınlıkla derin bir nefes aldı: Yanağının hemen yanından kuşlardan biri geçti ve kâğıt inceliğinde, jilet keskinliğinde kanadının ucuyla yanağını kesti, Biddy elini uzatıp yüzüne dokunduğunda parmakları kan lekesi oldu.

“Rowan!” Sakince yaklaşmanın faydası olmuyordu. Haftalar önce rüyalarına girip onu bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış halde bulduğunda ona vurduğu gibi, koluna sert bir şekilde vurdu. “Uyan!”

Bu seferki işe yaradı. Titreyerek, boğuk bir solukla dimdik ayağa fırladı. Kasları o kadar gergin ve sertti ki neredeyse refleks olarak ondan uzaklaşacaktı; uzun zaman önceki ilk kâbus-taki cam misali bir dokunuşla paramparça olmaya hazır görünüyordu. Bunun yerine, çok küçükken onu sakinleştirdiği gibi nazik daireler çizerek omzunu ovuşturdu.

“Evdesin,” dedi. “Storm öldü. Her şey yolunda. Sadece sıradan bir yağmur.”

Ürpertilerin arasında, “Biliyorum,” demeyi başardı. Uyanmaya kararlıydı, titreyen eliyle gözlerini ovuşturdu, öfkeyle kırptırdı. “Teşekkürler.”

Hutchincroft yatağa, ikisinin arasına sıçradı. *Kuşlar* dedi kısaca.

Rowan kaşlarını çattı, sonra çılgın sürülere baktı, içinden küfretti ve parmaklarını şaklattı. Bir anda paramparça oldular,

yatağın ve zeminin üzerine düşen yapraklara dönüştüler. Biddy rahat bir nefes aldı. O kadar yakından uçuyorlardı ki onlar varken rahat etmek mümkün değildi.

Rowan hızlıca ona bakarak, “İyi misin?” diye sordu. “Sana saldırmadılar, değil mi?”

Rowan elini yanağındaki minik kesiğe uzattığında, “Hayır, saldırmadılar,” dedi. “Bu bir şey değil. Kazaydı sadece. İyi misin?”

“İyiyim.” Derin bir nefes aldı, yavaşça verdi ve tam olmasa da neredeyse gülmeyi başardı. “Gecenin sakinliği buraya kadmış demek. Seni uyandırdığım için üzgünüm. Ama bitti. Yatağına geri dön.”

Rowan yatak örtülerini atıp yüzünü buruşturarak ayağa kalkarken Biddy gözlerini kırptırdı. “Nereye gidiyorsun?”

“Dışarı.” Hutchincroft onaylamadığını belli etmek için homurdandı, Rowan da gözlerini devirdi. Kuzguntaş masanın üzerindeydi; alıp boynuna astı. “Sadece kısa bir süreliğine, Hutch. Geri geleceğim.”

“Dışarı çıkamazsın!” Biddy destek almak için Hutchincroft’a baktı ve o da keskin, destekleyici bir ses çıkardı. “Yağmur yağıyor!”

“Evet, fark ettim.” Hutchincroft’un kulaklarını okşamak ve Biddy’nin zaten yeterince karışmış olan saçlarını biraz daha karıştırmak için durdu. O akşam örmeyi unutmuştu, omuzlarına dökülüyorlardı. “Uzağa gitmiyorum. Gerçekten. Uyu sen. Sabah görüşürüz.”

İtiraz etmek için ağzını açtığında Rowan çoktan kuzguna dönüşmüş, pencere pervazından fırlayıp fırtınaya doğru yol almaya başlamıştı.

Döndüğünde sabahın geç saatleriydi. Çocukluğu boyunca ortadan kaybolduğu diğer zamanlar gibi değildi. Hutchincroft ona tam olarak nerede olduğunu söyleyebiliyordu, bu yüzden onun öldüğünden, yaralandığından ya da asla geri dönmeyeceğinden endişelenmesine gerek kalmamıştı artık. Hy-Brasil'den ayrılmamıştı bile. Fırtınada ve sonra sabahın erken saatlerindeki sakin havada, kendinden biraz uzaklaşmaktan başka hiçbir amacı olmadan sadece uçuyordu. Ama artık insanları ve özellikle de Rowan'ı çok daha iyi anlıyordu, bu yüzden tamamen farklı nedenlerle yine de endişeleniyordu.

Hutchincroft ayağa kalkıp memnun bir şekilde tüylerini silktiğinde, Yaşlı Meşe ağacının alt dalında oturmuş, yaprakların üzerindeki benekli ışık desenlerini izliyordu. Bir dakika sonra Rowan ağaçların arasındaki yolda belirdi.

Yüzünde bir gülümsemeyle, "Günaydın," diye seslendi, bu gülümseme Biddy'nin de gülümsemek istemesine yol açardı her zaman. Ama bu sefer gülümsemedi, sitem dolu bir bakış atmakla yetindi.

"Sabah olmak üzere." Yaklaşmasını izledi. "Nasılsın?"

"Bence bunu ben sormalıyım." Kolayca ağaca çıktı ve yanındaki dala yerleşti. "Ben iyiyim. Yemin ederim ki. Daha iyi gecelerim olmuştu ama daha kötülerini de oldu."

"Benim de," dedi.

Rowan'ın bakışı biraz daha ciddileşti. "Gerçekten seni uyandırmak istememiştım," dedi. "Yanıma geldiğin için teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Ya ne yapmalıydım?" Kızgın görünmek istemiyordu ama sesinin öyle çıktığını biliyordu. "Öylece bağırmana izin mi verseydim?"

"Birkaç kâbusla baş edebilirim, Biddy," dedi. "Bu, seni bulduğum yıl, Storm'un beni en son götürdüğü zamanki kadar

kötü değil. O zamanki halimi görsen beni tanıyamazdın, gerçi umarım görmezsin. Sonunda her şeyi atlattım.”

“O zaman benim için kendini feda etmemiştin. O zamanki benim hatam değildi.”

“Bu da değil,” dedi kesin bir dille. “Saçmalama. Geçen seferki Hutch’ın hatası sayılırdı ve sen olsan buna asla izin vermezdin. Bu seferki Storm’un hatasıydı ve dün gece bana söylediğin gibi o şu anda mezarında. Onu orada bırakalım, tamam mı?”

“Hayır, tamam falan değil!” Bu sözler bir hayal kırıklığıyla birlikte ağzından döküldü. Gözyaşları gözlerini yaktı ve o da gözlerini kırptırarak karşılık verdi. “Vaughan’ı, Morgaine’in büyülu hayvanını ya da hakkında konuşmayacağın diğer her şey gibi onu da öylece bir kenara bırakamayız. Bunlar hiç yaşanmamış gibi davranmak istediğini biliyorum ve bunu anlıyorum, anlıyorum ama işe yaramıyor işte.”

O haklı, dedi Hutchincroft. Biraz ötedeki karahindiba yığnında otlamakla meşguldü ama bir kulağı onlara dönüktü. *Bunu her zaman yapıyorsun.*

Rowan içini çekti. “Yaa, demek bundan sonra böyle olacak ha, artık birbirinizle konuşabiliyorsunuz yani. Ve sen de her seferinde bana karşı onun tarafını tutacaksın, öyle mi?”

Ben her zaman onun tarafını tuttum.

“Evet ama o bunu bilmiyordu!”

“Hayır, biliyordum,” dedi Biddy ama bu kez hafifçe gülümseyordu. Bakışlarındaki kızgınlık kaybolmuştu. “Ona çenesini kapatmasını söyleyişinden belli oluyordu. Ama bu sefer haklıyım.”

“Öylesin,” diye kabul etti. “Ama ne söylememi istediğini bilmiyorum.”

Biddy de bilmiyordu. Sorun da buydu zaten. Söylenmeden kalan şeyleri tahmin etmek imkânsızdı. “Sadece... dünyaya

büyü getirmenin her şeyi iyileştireceğini düşünmüştüm. Adanın güvenli olacağını düşünmüştüm. Her şeyin mükemmel olmayacağını ama yoluna gireceğini düşünmüştüm. Ama her zaman böyle hissetmiyorum. Bazen her şeyin önceden daha iyi olduğunu düşünüyorum, en azından senin açısından.”

Rowan hafifçe güldü. Bu seferki gerçek bir kahkahaydı. Çok geç de olsa Bidy aralarındaki farkı anlamayı öğreniyordu. “Gerçekten öyle mi görünüyor? Bu doğru değil. Ortada sıkıntılar var tabii. Rahatlayamadığım kötü geceler ve günler de olacak ve soğuklar geldiğinde muhtemelen her zaman canım yanacak çünkü Tanrım, Storm oyun oynamıyordu. Ama söz veriyorum, artık çok daha güvendeyiz. Dünyanın tüm iniş çıkışlarında her şey eskisi kadar güzel. İşler yolunda görünmüyorsa, muhtemelen öyleymiş gibi davranmayı bıraktığım içindir.”

“İşte sorun da bu!” Bacaklarını salladı, sinirlenmişti. “Daha önce bu kadar rol yaptığını hiç fark etmemiştim. Hayatım boyunca yanlış olan şeylerin yarısını bile bilmiyordum. Şimdi yanlış olup olmadıklarını nereden bileceğim?”

“Mantıklı,” dedi. Artık yüzünde neşeden eser yoktu. “Eğer yardımı olacaksa, söz veriyorum, beni rahatsız eden bir şey olduğu anda sana haber vereceğim ve eğer endişeleniyorsan tek yapman gereken sormak. Ama işler iyi gidiyor. Bunu söylemek senin için zor olabilir çünkü son birkaç haftadır pek çok çirkin hayaleti kabul etmek zorunda kaldın ama gerçekten her şey yolunda. Bidy, ne yaptığını anladığını sanmıyorum. Büyü artık dünyaya geri döndü. Her yerde büyü var ve gittiği her yerde işler daha iyi, daha vahşi ve daha tuhaf hale getirebilir. Ve beni de geri getirdin. Onunla birlikte gelen her şey, ne kadar sıkıntı, uykusuz gece ya da kötü rüya olursa olsun, bunlarla karşılaştırıldığında hiçbir anlamı yok. Hepsine hazırlıklıyım, ayrıca minnettarım. Tamam mı?”

Boğazındaki yumru yüzünden hemen konuşamadı ama başını onaylarcasına hızla salladı ve göğsünün ışık ya da hava gibi bir şeyle dolduğunu hissetti. Yetimhanedeki çatlaktan geçtiği gecedan ilk kez söz ediyorlardı. Nedenini anlıyordu; ilk başta onlardan bu konu hakkında konuşmamalarını istemişti ama daha sonra bunu yapmak isteyip istemediğini kendisi de bilmiyordu, özellikle de Rowan'ın kendisi hakkında konuşmayı bu kadar zor bulduğu bir dönemde. Ama istiyordu. Tabii ki istiyordu.

Sesini toplayabildiğinde, “Ama hâlâ Konsey için endişeleniyorsun,” dedi.

“Konsey için her zaman endişeleneceğim. Ellerin de güç var ve bu hiç kimse için iyi değil. Ama Morgaine şimdilik idare ediyor. Ben de böyle kalmasını sağlamak için elimden geleni yapıyorum.”

Biddy kaşlarını çatı. “Ama bu tehlikeli mi? Artık Morgaine'in Konsey başkanı olduğunu biliyorum. Ama her şeyi duramaz, öyle olsa senin göz kulak olmana gerek kalmazdı.”

“Biddy!” Kendi omzuyla şakacı bir şekilde onun omzunu dürttü. “Benim için endişelenmeyi bırakman gerek. İnan bana, kendi başımın çaresine bakabilecek yaştayım. Eh, Hutch'ın ikimize de bakabileceği kadar yaşlıyım zaten.”

Biddy içinden gelmese de gülümsedi. “Ama senin için endişeleniyorum. İkiniz için de endişeleniyorum. Belki de kışın buradan gitmemeliyim.”

Bir kaşını kaldırdı. “Bunun dünyada en çok istediğin şey olduğunu sanıyordum.”

“Öyleydi zaten!” dedi. Geçmiş zamanla ifade ettiğini fark edince duraksadı, kafası karışmıştı.

Doğruydı, elbette öyleydi. Bu başlamadan çok önce adayı terk etmek istemişti. Dünyayı görmek, maceralar yaşamak, her yerini keşfetmek, bir kuşun havada ya da bir balığın suda gezin-

mesi gibi yeni deneyimler yaşamak istemişti. Ama o zamanlar bu bir rüyaydı, bir hikâyeydi. Morgaine'in teklifini kabul ettiğinde bile, sonbahara kadar çok vakti varmış gibi gelmişti. Artık yapraklar dökülüyordu, kendini hem heyecanlı hem de aynı derecede korkmuş halde buldu. Rowan için duyduğu endişenin bunun yalnızca bir parçası olduğunu artık kabul etmek zorundaydı. Yabancıları düşünmek teoride heyecan vericiydi ama pratikte bu, pek çok yeni insanla tanışmak anlamına geliyordu; bu insanlardan herhangi biri potansiyel bir arkadaş olduğu kadar potansiyel bir düşman da olabilirdi. Nasıl giyineceğini, saçını nasıl yapacağını, nasıl sohbet edeceğini öğrenmek anlamına geliyordu. Gerçek dünya hakkında hâlâ bilmediği çok şey vardı. Ve rünlü kapılar olsun ya da olmasın, Rowan ve Hutch, Morgaine'in penceresinden ne kadar sık uçarlarsa uçsunlar, bu Hy-Brasil'den ayrılmak anlamına geliyordu. İlkbaharın ormana dönüşünü, karların eriyip adanın üzerine yeşillerin yumuşak bir battaniye gibi serilişini, yavru tavşanların çimenliklerde ortaya çıkmasını özleyecekti. Rowan ve Hutch'ı özleyecekti.

"Öyleydi," diye tekrarladı daha sakin bir sesle. "Öyle."

"Git o zaman," dedi Rowan ve sesindeki bir şey ona Morgaine'in anlayabileceğinden daha iyi anladığını söylüyordu. "İyi olacağız. Sen doğmadan önce de uzun bir hayatımız olmuştu, bunu unutma. Okula gitmeni de atlatacağız. Zaten kışın sonunda burası çok sıkıcı oluyor. Hutch nemden dolayı sürekli somurtuyor."

Hutchincroft başını bile kaldırmadan *somurtmuyorum* diye itiraz etti.

Rowan gülümsedi. "Ve ne zaman bizi görmek istersen, haber vermen yeterli. İkimiz de bir kuzgun uçuşu kadar kısa sürede orada olacağız."

Biddy, "Dönüştüğün şeyin bir kuzgun olduğundan emin değilim, biliyorsun," dedi. "Morgaine beni Londra Kalesi'ne gö-

türdü ve oradaki kuzgunlar daha büyük görünüyordu. Bence sen bir karga olabilirsin.”

“Belki de,” diye itiraf etti Rowan. “Kuşlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Serçe olmadığı için şanslıyım.”

Biddy güldü. Bir süre sessizce oturdular, ağaçların fısıltıları ve Hutchincroft’un devedikenini karıştırırken çıkardığı yumuşak ayak sesleri dışında hiçbir şey yoktu.

Biddy, “Storm ona olanların senin hatan olduğunu söyledi,” dedi. Kuzguntaşından bahsetmek, konuyu açma fırsatını vermişti, zaten uzun zamandır bunun bir yolunu arıyordu. “Öyle olduğunu düşünmüyorum. Onu dönüşmeye çalışması için zorlamadın. Bu onun seçimiydi.”

“Benim de seçimimdi.” Belli ki soruyu sormaktaki niyetini anlamıştı. “Sonradan kendime böyle olmasını istemediğimi anlatmaya çalıştım ancak hadi ama. Onu teşvik ederken de başarılı olacağını ummuyordum, değil mi? Başarısız olmasını istedim. Ve kuzguntaşını herkesten daha iyi tanıyordum. Başarısızlığın neye benzediğini biliyordum. O zamana kadar Storm ve ben birbirimizden gerçekten hoşlanmıyorduk. Pek çok nedenden dolayı yanında duruyordum ve asıl neden benim genç ve aptal olmamdı. Sorun şu ki geriye dönüp baktığımda o gün beni tam olarak hangisinin uçurumun kenarına ittiğine emin olamıyorum.”

Biddy ne söyleyeceğinden pek emin değildi. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordu çünkü onu seviyordu ve şimdi anlamaya başlıyordu, o da kesinlikle bunun bedelini ödemişti. Ama affetmesi onun hatası değildi. “Üzgün olduğuna eminim.”

“Öyle mi? ben değilim. Daha sonraları keşke yapmasaydım dedim. Bunun üzgün olmakla aynı şey olduğundan emin de-

ğilim.” Rahatsız olmuş bir halde omuz silkti. “Dedim ya, o zamanlar sürekli nazik davranan biri değildim.”

“Bu çok karmaşık,” diyerek içini çekti. Rowan, Storm ve Morgaine’den çok daha fazlasını kastediyordu ve Rowan da bunu biliyordu.

“Öyle.” Uzanıp ağacın gövdesine yaslandı. “Her şey karmaşık, dağınık, vahşi ve olağanüstü. Bu yüzden kendi iyiliğin için gitmene seviniyorum. Bunların hepsini deneyimlemeni istiyorum.”

“Ben de öyle,” dedi ve ciddiydi. Bütün dünyayı istiyordu. Çatlağa adım atmadan önce bunu sonsuza kadar özleyeceğini düşünmüştü. “Ama bunu kaybetmek istemiyorum. Sen, Hutch, ada ve büyü.”

“Her zaman seninle olacağız,” dedi. “Başka şeylerin de olacak. Dünyan genişleyecek. Bu yüzden buna büyüme diyorlar.”

“Metafizik konulara mı giriyoruz?” diye dalga geçti.

Rowan sahte bir acıyla kaşlarını kaldırdı. “İçten *olmaya çalışıyordum* ama tamam, mesele anlaşıldı. Zaten bu fikir Morgaine’indi. Aslında büyümek hakkında öyle pek bir şey de bildiğim yok.”

Biddy artık buna inanmıyordu ama gülümsedi.

“Bana bir şey için söz verir misin?” diye sordu. “Eğer gidersem, kâbuslar daha da kötüleşirse kuzguntaşını saklanmak için kullanmayacağına söz ver.”

“Bunu yapmıyorum ki!” Kaşlarını çatı. “Yapıyor muyum?”

“Dün gece öyle yaptın. Hutch geçen sefer Storm seni kaçırdıktan sonra da yaptığını söyledi.”

“Saklanmak değildi ki bu, ben sadece...” Yalan söylediğini kendi de fark etti, sonra yavaşça başını salladı. “Tamam. Söz veriyorum. Sen de *bana bir şey için söz verir misin?*”

“Aklı başında davranma sözü mü?”

Homurdandı. “Böyle bir şey asla söylemem. Belaya karşı gözünü dört açar mısın?”

Biddy sebebini açıklayamasa da ürperdiğini hissetti. “Neden?”

“Büyü, ihtiyaç duyulan yerlere gelir. Uzun zamandır ihtiyaç vardı ama gelemiyordu. Sonunda bunu yapacak gücü bulması harika ama bence önümüzdeki bir veya iki yılın getirebileceklerine hazırlıklı olmalıyız. Hepsi bu.”

Biddy çok dikkatli bir şekilde başıyla onayladı. “Yani beni yine tehlikeye mi göndermek istiyorsun?”

Rowan gülümsedi. “Yoksa nasıl eğleneceksin ki?”

“Eh,” dedi, “sanırım sen evden on altı yaşına gelmeden çok önce ayrılmıştın.”

“Ve galiba sen artık on yedi yaşındasın.”

Biddy ona, “Doğum günümü kışın ilk gününe kadar kutlamıyoruz,” diye hatırlattı ama Rowan’ın ne demek istediğini biliyordu. On yedi, büyücülerin reşit oldukları, saf büyüye geçtikleri, büyülü hayvanlarını edindikleri ve dünyaya girdikleri zamandı. Biddy de on yedisinde olduğunu hissetti.

“Yine de... Sanırım hazırsın.”

Rüzgâr yaprakların arasından fısıldıyor, sonbaharın sonlarındaki hafif üşümeyi de beraberinde getiriyordu. Biddy elini altındaki dala koydu. Denizden gelen esintinin havayı canlı hale getirdiği bu yerde, dünyanın büyüünün uğultusunu daha kolay duyabiliyormuş gibi geldi. Muhtemelen onun hayal gücüydü ama neyse ne. Bu da bir çeşit büyüydü. Anakarada onu bekleyen şey de aynıydı; dağınık, vahşi ve görkemli, onun içine düşmesini bekleyen bir şey.

“Geri döneceğim,” dedi Biddy. “Yazın ve diğer zamanlarda. Nereye gidersem gideyim, her zaman geri döneceğim.”

“Bekleyeceğiz,” dedi Rowan.

Teşekkür

Bu hikâyenin ilk acemi versiyonu 2020'deki covid-19 kapanması sırasında yazıldı ve çok karanlık bir yılı parlak bir ışık gibi aydınlattı. Kökleri aynı kalırken birçok taslakta daha da derinleşip vahşileşti ve bunun için teşekkür etmem gereken pek çok insan var.

Her zaman olduğu gibi, bu kitabın dönüşeceği şeye inandığı için menajerim Hannah Bowman'a ve kitabı dönüşmesi gereken hale getirmem için beni sürekli zorlayan editörüm Nivia Evans'a özellikle teşekkür ederim. İkinizle de çalıştığım için çok şanslıyım.

Orbit'teki harika insanlara; bölüm başkanı Lauren Panepinto'ya ve bir başka inanılmaz kapak için kapak tasarımcısı Lisa Marie Pompilio'ya teşekkür ederim. Siz tam bir büyücüsünüz. Editör yardımcısı Angelica Chong'a teşekkür ederim. Metin düzenlemelerindeki incelikleri ve özenleri için Bryn A. McDonald, Rachel Goldstein ve Kelley Frodel'e teşekkür ederim. Onlar sayesinde, kalan tekrarların tamamen kasıtlı olduğuna yemin edebilirim. Tanıtım ve pazarlama alanında, bu kitabın dış dünyadaki insanlara ulaşmasına yardımcı oldukları için

Alex Lencicki, Ellen Wright, Paola Crespo, Stephanie Hess ve Natassja Haught'a çok teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, bir kitap yazmak için pek çok kitap gerekiyor; Bidy'nin okuduğunu hatırladığı kitaplar da dahil. Bu kez Rookwood Yoksul Kızlar Yurdu için Peter Higginbotham'ın *Children's Homes: A History of Institutional Care for Britain's Young* (2017) adlı kitabına ve beni Hy-Brasil hikâyeleriyle tanıştırdığı için Barbara Freitag'ın *Hy Brasil: The Metamorphosis of an Island: From Cartographic Error to Celtic Elysium* (2013) adlı kitaplarına özel bir teşekkür borçluyum. Onlardan edindiğim bilgilerle yaptıklarımdan dolayı lütfen bu kitaplardan hiçbirini suçlamayın.

Twitter ve Discord'daki yazar arkadaşlarım, yayıncılığın vahşi doğasında sizinle birlikte gezinmek benim için onurdur. Özellikle Bunker'a, mizah anlayışın, zekân ve nezaketin için her zaman teşekkür ederim. Zaman yolculuğu yapan terzi Rowenna Miller'a, 1910'larda kadın modasına ilişkin kaynaklarını cömertçe paylaştığı için özellikle teşekkür ederim.

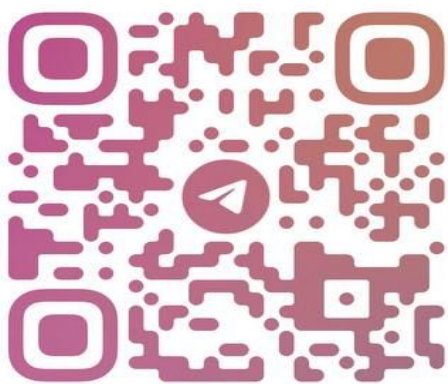
Hayvan dostlarıma teşekkürler: Kedimiz Bayan Adler; kobay farelerimiz Jonathan Strange, Bay Norrell ve Thistledown; ve neşeli kanun kaçağı fare grubumuza teşekkürler. Bu kez sevgili tavşanlarımız Fleischman ve O'Connell'a özellikle teşekkür ederiz; onlar olmasaydı Hutchincroft etrafı incelemeyi, kulaklarını sallamayı, hırlamayı, homurdanmayı, gümbürdemeyi, dövüşmeyi, dürtmeyi, yalvarmayı ya da yan gözle bakarak olağanüstü şüpheli tavırlar sergilemeyi bilemezdi. Ve artık aramızda olmayan kedimi Angel ve faremiz Mouse'un anısına sevgiyle...

En önemlisi, sürekli desteğiniz ve sevginiz için teşekkürler anne ve baba; sabrın, sevgin ve bu hikâyenin anlatılmaya değer olduğuna dair süregelen inancın için teşekkürler Sarah.

Son olarak bu kitabı okuduysanız: Size teşekkür ederim. Bu benim için çok değerli. (Bunun yerine bir kitapçıda durup sadece teşekkür yazılarını okuyorsanız, bunu anlıyorum. Ben de öyle yapıyorum.)

@ayisigikitaap

@AYISIGIKITAP